El așteaptă. O privește. O urmărește.

Caroline Kepnes

TU

Herg Benet Passport

Caroline Kepnes

Tu

Traducere din limba engleză de
Anca Zaharia

Editura HERG BENET
2017

You | Copyright © 2014 by Caroline Kepnes
Published in agreement with Alloy Entertainment, LLC

Copyright © 2017 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © luengo_ua | Adobe®

ISBN ePub:978-606-763-135-7
ISBN Print:978-606-763-134-0

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Pentru tine, tată

„Primul gând al zilei e, cu voia Domnului, să te văd și mâine.“
— Harold Samuel Kepnes,
29 Ianuarie 1947-13 Noiembrie 2012

1

TU intri în librărie și îți ții mâna pe ușă cât să te asiguri că nu se trântește. Zâmbești, rușinată că ești o fată drăguță, unghiile tale nu au ojă și pulovărul tău cu anchior e bej, și e imposibil să-mi dau seama dacă porți sutien, deși nu cred că porți. Ești atât de curată, încât pari murdară și-ți murmuri primul cuvânt înspre mine – bună! – când majoritatea doar ar trece pe lângă mine, dar nu tu, în jeanșii tăi roz lejeri, un roz spumos din *Charlotte's Web*[1], și de unde ai apărut tu?

Ești clasică și compactă, mica mea Natalie Portman cam pe la finalul filmului *Closer*, când arată strălucitor și a terminat-o cu băieții răi și se întoarce în America. Ai venit la mine, în sfârșit, într-o zi de marți, la ora 10.06 dimineața. În fiecare zi fac naveta la această librărie din Lower East Side de acasă, din Bed-Stuy. Închid, în fiecare zi, fără a găsi pe cineva care măcar să-ți semene. Uită-te la tine, cum te naști azi în lumea mea. Tremur și aș lua un Ativan[2], dar le am jos și nu vreau să iau Ativan. Nu vreau să mă liniștesc. Vreau să fiu aici în totalitate, să te văd cum îți rozi unghiile fără ojă și cum îți întorci capul spre stânga, nu, muști degetul mic, îți dilați ochii, spre dreapta, nu, respingi biografiile, dezvoltare personală (slavă Domnului) și încetinești când ajungi la ficțiune.

Da.

Te las să dispari după teancuri – Ficțiune F–K – și nu ești nimfa nesigură standard care caută un Faulkner pe care nu-l va termina niciodată, nu-l va începe niciodată; Faulkner care se va

întări și se va pietrifica, dacă ar putea să se pietrifice cărțile de pe noptiera ta; Faulkner menit să-ți convingă aventurile de o noapte că vorbești serios când juri că nu faci niciodată așa ceva. Nu, tu nu ești ca celelalte fete. Nu-l expui pe Faulkner, și jeanșii tăi atârnă lejer, și ești prea sărutată de soare pentru Stephen King și prea puțin la modă pentru Heidi Julavits, și pe cine, pe cine o să cumperi? Strănuți sonor și îmi imaginez ce zgomot faci când ai orgasm.

— Sănătate!, strig.

Chicotești și strigi înapoi, excitato:

— Și ție, amice.

Amice. Flirtezi, iar dacă aș fi genul de dobitoc care postează pe Instagram, aș fotografia plăcuța cu F–K și-aș filtra-o în draci, iar dedesubt aș scrie:

„F–K da, am găsit-o.“

Calmează-te, Joe. Nu le place când un tip e prea insistent, îmi reamintesc. Slavă Domnului că vine un client și e greu să-i scanez previzibilul Salinger – dar oricum, mereu e greu să fac asta. Tipul ăsta are, cât?, 36 de ani și abia acum citește *Franny and Zooey*? Să fim serioși. N-o va citi. E doar acoperire pentru cărțile de Dan Brown pe care le are-n fundul coșului. Lucrează într-o librărie și vei vedea că majoritatea oamenilor din lumea asta se simt vinovați pentru că sunt cine sunt. Pun în sacoșă mai întâi Dan Brown, ca și cum ar fi porno cu copilași, și-i zic că *Franny and Zooey* e de căcat, iar el dă din cap și tu încă ești în zona F–K pentru că-ți văd pulovărul bej printre teancurile de cărți. Dacă te ridici puțin mai sus, o să-ți văd abdomenul. Dar nu te vei ridica. Apuci o carte și te așezi pe culoar și poate că vei sta aici toată noaptea. Poate că va fi ca-n *Where the Heart Is*, filmul cu Natalie Portman adaptat după cărțile de Billie Letts – peste medie pentru genul ăsta de mizerie – și te voi găsi aici în miez de noapte. Doar că tu nu vei fi însărcinată și eu n-o să fiu bărbatul blând din film. Mă voi apleca și voi spune:

— Scuzați-mă, domnișoară, dar am închis.

Iar tu te vei uita în sus și vei zâmbi:

— Ei bine, eu nu sunt deloc închisă.

O răsuflare.

— Sunt larg deschisă. Amice.

— Hei, zice tipul cu Salinger-Brown.

Încă e aici? Încă e aici.

— Pot primi și bonul?

— Îmi cer scuze.

Îmi smulge bonul din mână. Nu mă urăște. Se urăște pe sine. Dacă oamenii s-ar putea descurca cu dezgustul față de sine, serviciile pentru clienți ar fi mai lejere.

— Știi ceva, copile? Trebuie să-ți revii. Lucrezi într-o librărie. Nu faci tu cărțile. Nu scrii tu cărțile și, dacă ai fi fost bun la citit, probabil n-ai mai fi lucrat într-o librărie. Așa că șterge-ți mutra asta critică și urează-mi să am o zi bună.

Omul ăsta ar putea spune orice pe lumea asta și pentru mine tot ar rămâne cel care cumpără rușinat Dan Brown. Acum apari cu zâmbetul tău intim de Portman, l-ai auzit pe nenorocit. Te privesc. Te uiți la el, iar el încă se uită la mine, așteptând.

— Să aveți o zi frumoasă, domnule, spun și el știe că nu vorbesc serios, urăște faptul că are nevoie de platitudini de la un străin. După ce pleacă, pentru că știu că tu auzi, strig:

— Să te bucuri de acel Dan Brown, nenorocitule!

Tu te apropii, râzând, și slavă Domnului că e dimineață, aici e gol dimineața și nimeni nu ne stă în cale. Îți pui coșul cu cărți pe tejghea și spui obraznic:

— Acum o să mă judeci și pe mine?

— Ce căcăcios, nu?

— Eh, probabil era doar într-o stare proastă.

Ești o dulceață. Vezi doar ce e mai bun în oameni. Mă completezi.

— Păi, zic și știu că ar trebui să tac și vreau să tac, dar tu mă

faci să vreau să vorbesc, tipul ăsta e motivul pentru care acel blockbuster n-ar fi trebuit să existe.

Mă privești. Ești curioasă și eu vreau să aflu totul despre tine, dar nu pot întreba pur și simplu, așa că încă vorbesc.

— Toată lumea se străduiește mereu să fie mai bună, să slăbească două kilograme, să citească cinci cărți, să meargă la muzeu, să cumpere un CD cu muzică clasică și să-l asculte și să-i placă. Când ceea ce vor ei de fapt este să mănânce gogoși, să citească reviste, să cumpere albume pop. Vreo carte? Dă-le dracului de cărți. Ia-ți un Kindle. Știi de ce are Kindle atât de mult succes?

Râzi și îți scuturi capul și mă asculți chiar și atunci când oamenii s-ar retrage ca să se uite-n telefon. Ești frumoasă și mă întrebi:

— De ce?

— Îți spun eu de ce. Internetul ți-a adus în casă pornografia…

Tocmai am spus *pornografie*, ce prost, dar tu încă asculți, ce păpușă ești!

— Și nu a mai fost nevoie să ieși din casă pentru a o obține. Nu a mai trebuit să ai contact vizual cu tipul de la magazin care acum știe că-ți place să privești cum sunt plesnite fetele. Contactul vizual e ceea ce ne menține civilizați.

Ochii tăi sunt migdalați și eu continui.

— Descoperiți.

Nu porți inel de căsătorie și eu continui.

— Umani.

Tu ești răbdătoare și eu ar trebui să tac, dar nu pot.

— Și Kindle-ul, Kindle-ul scoate toată integritatea din citit, ceea ce e exact ce a făcut internetul cu pornografia. Controlul și echilibrul au dispărut. Poți citi Dan Brown în public și în privat în același timp. E sfârșitul civilizației. Dar…

— Întotdeauna e un „dar“, spui tu și aș putea paria că provii dintr-o familie de oameni sănătoși și iubitori care se

îmbrățișează mult și care cântă împreună în jurul unui foc de tabără.

— Dar fără locuri din care să cumperi filme sau albume, totul se reduce la cărți. Nu mai sunt magazine cu video-uri, așa că nu mai sunt tocilari care să lucreze acolo și să-l citeze pe Tarantino și să se contrazică în legătură cu Dario Argento și care să-i urască pe oamenii care închiriază filme cu Meg Ryan. Acest act, această interacțiune dintre vânzător și cumpărător, e cea mai importantă stradă cu două benzi pe care o avem. Și nu poți eradica pur și simplu străzile cu două benzi fără să ai efecte adverse, știi?

Nu știu dacă știi, dar tu nu-mi spui să mă opresc din vorbit așa cum fac alții uneori și dai din cap.

— Hmm.

— Vezi, magazinul de muzică a fost marele egalizator. Le-a dat tocilarilor putere – *Ce, chiar cumperi Taylor Swift?* – chiar dacă toți tocilarii ăia se duceau acasă și se masturbau uitându-se la Taylor Swift.

Încetează să tot spui Taylor Swift. Râzi cu mine sau de mine?

— Oricum, spun eu, și mă opresc dacă-mi spui să o fac.

— Oricum, spui și tu, și vrei să termin ce aveam de spus.

— Ideea e că să cumperi chestii e printre cele mai oneste lucruri pe care le poți face. Tipul ăla n-a venit aici să cumpere Dan Brown *sau* Salinger. Tipul ăla a venit aici pentru a se mărturisi.

— Ești preotul?

— Nu, eu sunt biserica.

— Amin.

Te uiți în coșul tău și eu par un singuratic bolnav, și mă uit și eu în coșul tău. Telefonul tău. Tu nu-l vezi, dar eu da. E spart. E într-o husă galbenă. Asta înseamnă că ai grijă de tine doar când ești dincolo de izbăvire. Pariez că iei zinc abia în a treia zi de răceală. Îți iau telefonul și încerc să fac o glumă.

— Ai furat ăsta de la tipul de mai devreme?

Îți iei telefonul și te înroșești.

— Eu și telefonul ăsta… spui tu. Sunt o mămică rea.

Mămică. Ești obscenă, chiar ești.

— Nah.

Zâmbești și în mod clar nu porți sutien. Scoți cărțile din coș și pui coșul pe podea și te uiți la mine ca și cum ar fi imposibil să critic vreodată ceva din ce faci. Sfârcurile ți se ridică. Nu le acoperi. Observi bomboanele Twizzler de lângă casa de marcat. Arăți spre ele, flămândă.

— Pot?

— Da, spun, și deja te servesc.

Ridic prima ta carte, *Impossible Vacation* de Spalding Gray.

— Interesant, zic, cei mai mulți oameni îi înțeleg monologurile. Asta e o carte grozavă, dar nu e o carte care să se cumpere des, mai ales nu de către femei tinere care nu par să contemple la sinucidere, dată fiind soarta autorului.

— Ei, uneori doar vrei să mergi acolo unde e întunericul, știi?

— Da, spun. Da.

Dacă am fi adolescenți, te-aș putea săruta. Dar stau pe o platformă din spatele unei tejghele, purtându-mi numele pe o insignă și suntem prea bătrâni ca să fim tineri. Mișcările de noapte nu funcționează dimineața, iar lumina se scurge înăuntru prin ferestre. N-ar trebui ca librăriile să fie întunecate?

Notă pentru sine: spune-i domnului Mooney să ia jaluzele. Draperii. Orice.

Ridic a doua ta carte, *Desperate Characters*, scrisă de una dintre autoarele mele preferate, Paula Fox. E un semn bun, dar s-ar putea să o cumperi doar pentru că ai citit pe vreun blog cretin că e bunica biologică a lui Courtney Love. Nu pot fi sigur că ai ajuns să cumperi Paula Fox pentru că ai ajuns la ea pe calea corectă, dintr-un eseu de Jonathan Franzen.

Bagi mâna în portofel.

— E cea mai tare, nu-i așa? Mă ucide că nu e mai cunoscută,

chiar dacă Franzen e entuziasmat de ea, știi?

Mulțumesc lui Dumnezeu, zâmbesc.

— *The Western Coast*.

Îți ferești privirea.

— Încă n-am ajuns acolo.

Mă uit la tine și-ți ridici mâinile, te predai.

— Nu mă împușca.

Chicotești și-mi doresc ca sfârcurile tale să fie în continuare tari.

— Voi citi cândva *The Western Coast*, iar *Desperate Characters* am citit-o de un catralion de ori. Asta e pentru un prieten.

— A-ha, zic și mi se aprind luminile roșii de pericol. *Pentru un prieten*.

— Probabil e o pierdere de timp. Nici măcar n-o să o citească. Dar măcar așa vinde autoarea încă un exemplar, nu?

— Adevărat.

Poate că e fratele tău sau tatăl tău sau un vecin homosexual, dar știu că e *un prieten* și mă înfig în calculator.

— Costă 31,51.

— Sfinți bani. Vezi, de asta sunt Kindle-urile cele mai tari, spui în timp ce bagi mâna în portofelul tău Zuckerman rozaliu ca un purcel și-mi înmânezi cardul, chiar dacă văd acolo suficienți bani pentru a plăti cash.

Vrei ca eu să-ți știu numele și eu nu-s nebun, așa că-ți întorc cardul pe partea cealaltă și liniștea dintre noi devine tot mai zgomotoasă și de ce nu am pus niște muzică azi și nu mă pot gândi la nimic de spus.

— Poftim.

Și îți ofer bonul fiscal.

— Mulțumesc, șoptești tu. Ăsta e un magazin super.

Semnezi, iar numele tău e Guinevere Beck. Numele tău e poezie și părinții tău sunt niște căcați, probabil, ca majoritatea

părinților. *Guinevere*. Serios acum.

— Îți mulțumesc, Guinevere.

— Mi se spune Beck. Guinevere e prea lung și ridicol, știi?

— Ei bine, Beck, arăți diferit față-n față. De asemenea, *Midnite Vultures* e super.

Îți iei sacoșa cu cărți și nu întrerupi contactul vizual pentru că vrei că văd că mă vezi că te văd.

— Chiar așa, Goldberg.

— Nah, sunt doar Joe. Goldberg e destul de lung și ridicol, știi?

Râdem și știu că și tu ai vrut să-mi afli numele la fel de mult pe cât mi-am dorit eu să-l aflu pe al tău.

— Sigur nu vrei să iei *The Western Coast* cât ești încă aici?

— Știu că sună nebunesc, dar o păstrez. Pentru lista mea pentru azil.

— Vrei să spui lista cu chestii de făcut în viața asta?

— Oh, nu, aia e cu totul altceva. Lista pentru azil e o listă cu chestii pe care vrei să le citești sau să le vezi când ajungi la azil. Cea cu lucrurile de făcut pe parcursul vieții e mai mult așa… vizitează Nigeria, sari dintr-un avion. Lista pentru azil e mai mult așa, citește *The Western Coast* și uită-te la *Pulp Fiction* și ascultă cel mai nou album de la Daft Punk.

— Nu mi te pot imagina într-un azil.

Roșești. Ești Charlotte's Web[3] și eu te-aș putea iubi.

— Nu-mi urez să am o zi frumoasă?

— Să ai o zi frumoasă, Beck.

Zâmbești.

— Mulțumesc, Joe.

N-ai venit aici pentru cărți, Beck. Nu era nevoie să-mi pronunți numele. Nu era nevoie să-mi zâmbești sau să mă asculți sau să mă înțelegi. Dar ai făcut-o. Semnătura ta e pe bon. Nu a fost o tranzacție cu bani gheață și nu a fost un card privat. A fost totul real. Îmi apăs degetul pe cerneala udă de la bonul tău și

scrisul cu Guinevere Beck îmi pătează acum pielea.

---

[1] Carte pentru copii scrisă de E. B. White și apărută în română în 2017 cu titlul *Pânza Charlottei* (n.tr.).

[2] Lorazepam, medicament eliberat cu prescripție medicală ce dă dependență, folosit în tratarea anxietății, pentru insomnie, epilepsie ori atacuri de panică (n.tr.).

[3] Extract de cannabis produs în SUA (n.tr.).

2

AM AJUNS să-l citesc pe e. e. cummings în modul în care ajung la el cei mai mulți bărbați sensibili și inteligenți de vârsta mea, adică prin una dintre cele mai romantice scene din una dintre cele mai romantice povești din toate timpurile, *Hannah and Her Sisters*, unde un newyorkez inteligent, sofisticat și căsătorit, numit Elliot (Michael Cane) se îndrăgostește de cumnata sa (Barbara Hershey). Și trebuie să fie atent. Nu poate face nicio mișcare la întâmplare. Așteaptă lângă apartamentul ei și înscenează o întâlnire ca din întâmplare. Genial, romantic. Iubirea cere efort. Ea e surprinsă că dă de el și-l duce la Pageant Bookstore – vezi tema aici? – unde cumpără o carte cu poemele lui e. e. cummings pentru ea și o trimite la poezia de la pagina 112.

Ea stă singură în pat, citește poemul, iar el, între timp, stă singur în baia lui și se gândește la ea ca și cum ar auzi-o citind.

Poemul ăsta, Beck. Te năucește. M-a pregătit pentru genul ăsta de atracție. M-am trezit pentru tine. În fiecare te studiez. Mă simt mai apropiat de poemul de la pagina 112. Tu îmi dai un scop. Îmi place să te privesc, iubire.

Îți pui mâinile mici la treabă atunci când îți vine cheful, adică des, ceea ce îmi reamintește de o altă glumă din *Hannah*, unde Mia Farrow îl tachinează pe Woody Allen că s-a ruinat pe sine din cauza masturbării excesive. Tu ești ok, sper.

Problema cu societatea e că dacă o persoană obișnuită ar ști despre noi – tu, singură, având orgasm de trei ori pe noapte, iar

eu, de peste stradă, privindu-te, singur – cei mai mulți oameni ar zice că eu sunt ciudatul. Păi, nu e niciun secret că majoritatea sunt niște idioți futuți. Cei mai mulți apreciază misterul ieftin și cei mai mulți nu au auzit de Paula Fox sau de *Hannah* și sincer, Beck, dă-i dracului pe majoritatea, corect?

În plus, îmi place că ai grijă de tine în loc să-ți umpli casa și păsărica cu un șir de bărbați nepotriviți. Tu ești răspunsul la fiecare articol banal și simplist despre „cultura agățatului“. Tu ai standarde și *ești* Guinevere, o poveste de dragoste așteptând o altă poveste de dragoste, și pun pariu că e cu literă mare Alesul atunci când visezi la el. La mine. Toată lumea vrea totul chiar acum, dar tu ești capabilă să aștepți cu

Mâinile atât de mici.

Numele tău a fost un punct de începere glorios. Din fericire, nu sunt multe Guinevere Beck în lume – de fapt, e doar una. Primul lucru pe care a trebuit să-l găsesc a fost casa ta, iar internetul a fost făcut cu gândul la iubire. Profilul tău de Twitter mi-a oferit atât de mult din tine, Beck:

Guinevere Beck

@TheUnRealBeck

Niciodată n-am avut un gând nespus. Scriu povești. Citesc povești. Vorbesc cu străinii. Nantucket e un prieten vechi, dar New York e curva mea.

Biografiile tale care dezvăluie mult din publicațiile online care-ți publică postările (dacă nu vrei să le numești eseuri), și notițele tale de jurnal slab mascate (asta dacă nu vrei să le numești proze scurte), și poeziile pe care le scrii uneori te dezvăluie cu totul. Ești o scriitoare născută și crescută în Nantucket și glumești despre căsătoriile doar între membrii de pe insulă (dar tu nu ești rezultatul uneia), despre plecarea în larg (îți e groază de ambarcațiuni), și alcoolism (l-ai pierdut pe tatăl tău din cauză că era alcoolic și acum scrii mult despre asta). Familia ta e pe cât de unită, pe atât de destrăbălată. Nu știi cum

să fii aici, în orașul în care nimeni nu cunoaște pe nimeni, chiar dacă ai căpătat experiență cât ai făcut patru ani ca studentă la Brown. Ai intrat acolo de pe lista de așteptare și ai rămas convinsă că pe undeva a fost o greșeală că ai intrat. Îți plac mămăliga și batoanele cu cireșe Lärabars. Nu faci poze la mâncare sau la concerte, dar folosești Instagram (doar pentru chestii vechi, fotografii cu tatăl tău decedat, poze cu zile la plajă de care nici nu-ți mai aduci aminte). Ai un frate, Clyde. Părinții voștri chiar au fost nenorociți când v-au dat numele astea. Ai o soră, Anya (chiar nenorociți, dar nu genul pe care mi-l imaginam). Evidențele imobiliare arată că locuința a aparținut familiei voastre dintotdeauna. Te tragi din fermieri și îți place să spui că nu e „locul“ tău în Nantucket, dar că acolo a construit familia ta un *cămin*. Plină de negare, ești ca o etichetă de avertizare de pe un pachet de țigări.

Anya e o insulară și n-o să plece niciodată de acolo. Ea e copilul care nu vrea nimic altceva decât plimbări pe plajă și viziunea clară a verii și dezolarea endemică a unei aventuri turistice sezoniere. Anya e futută la cap din cauza tatălui tău. Scrii despre ea în poveștile tale și o transformi într-un băiat sau o femeie în vârstă care orbește sau, o dată, într-o veveriță rătăcită, dar e clar că scrii despre sora ta. O invidiezi. Cum adică nu simte apăsarea ambiției? O compătimești. Cum adică nu are deloc ambiție?

Clyde e cel mai mare, și el se ocupă de afacerea cu taxiuri de pe insulă a familiei. E căsătorit, are doi copii și e genul de părinte gol ca o pictură pe numere. Asta e clar din poza lui din ziarul local: e pompier voluntar bronzat, bărbatul standard american. Tatăl tău are reputația fiecărui bețivan dintr-un oraș mic și nu a fost departe de condamnare pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice sau pentru tulburarea liniștii publice și fratele tău a ales să fie opusul – treaz, extrem de treaz. Dacă te-ai fi născut tu prima, ar fi putut fi o variantă să te ocupi de afacerea

familiei. Dar ai fost clasicul copil mijlociu care s-a descurcat la școală și toată viața ai fost etichetată ca „speranța“, singura care va reuși să scape.

Internetul e o chestie frumoasă și la o oră după ce ne-am întâlnit azi, ai scris pe Twitter:

Simt miros de cheesburgeri. #CornerBistroMăÎngrașă

Și permite-mi să-ți spun, m-am îngrijorat pentru o secundă. Poate că n-am fost special. Nici măcar nu m-ai menționat, nici conversația noastră. Și: *vorbesc cu străinii* e din biografia ta de pe Twitter. *Vorbesc cu străinii*. Ce căcat e asta, Beck? Copiii nu ar trebui să vorbească cu străinii, dar tu ești adult. Sau conversația noastră chiar e un nimic pentru tine? Eu sunt doar un alt *străin*? Biografia ta de pe Twitter e un mod subtil de a anunța că ești o curvă dependentă de atenție care nu are standarde și care bagă-n seamă orice fraier care-i zice „bună“? N-am însemnat nimic pentru tine? Nici măcar nu-l menționezi pe tipul de la librărie? *Căcat*, mă gândesc, *poate că m-am înșelat*. Poate că nu a fost nimic între noi. Dar apoi am început să te analizez mai bine și am văzut că nu scrii despre ceea ce contează cu adevărat. Nu m-ai împărți pe mine cu *urmăritorii* tăi. Viața ta virtuală e un spectacol de varieteu, așa că, în orice caz, faptul că nu m-ai inclus în spectacolul tău înseamnă că m-ai dorit. Poate chiar mai mult decât îmi dau seama, de vreme ce acum mâna ți se îndreaptă iar spre pizdă.

Următorul lucru pe care mi l-a oferit internetul a fost adresa ta. Bank Street, numărul 51. Serios? Asta nu-i o stradă frenetică din Midtown unde muncitorii chinuiți ca niște albine se grăbesc înspre și de la birou. Asta e o clădire din West Village care e la modă, domoală, ridicol de sigură și scumpă. Nu pot să pierd vremea pur și simplu pe aici; trebuie să mă potrivesc cumva în la-di-da-ul ăsta folk. Intru în magazinul cu vechituri. Cumpăr un costum (de om de afaceri și/sau șofer și/sau bărbat întreținut), pantaloni de tâmplar și un fel de curea pentru unelte (sunt omul

bun la toate aflat în timpul liber) și un căcat de trening (sunt un cretin care are grijă de corpul lui prețios). Port costumul la prima mea vizită și-mi place aici, Beck. E chintesența vechiului New York și mă aștept ca Edith Warton și Truman Capote să treacă strada mână-n mână, fiecare ducând o ceașcă de cafea din carton grecesc, arătând așa cum arătau în zilele lor de glorie, ca și cum ar fi fost conservați în formaldehidă. Prințesele trăiesc pe strada asta și Sid Vicious a murit aici acum multă vreme, când prințesele erau gravide, când Manhattan era încă fain. Stau pe cealaltă parte a străzii și ferestrele tale sunt deschise (nu ai draperii) și te văd cum torni cereale într-un castron Tupperware. Tu nu ești o prințesă. Contul tău de Twitter confirmă că ai câștigat la un fel de loterie imobiliară:

Um, nu vreau să par ca @AnnaKendrick47, dar vă iubesc, minunaților de la @BrownBiasedNYC și abia aștept să mă mut pe Bank Street.

Mă așez pe trotuar și caut pe Google. The Brownstone Biased Lottery e un concurs de eseuri pentru studenții de la Brown University care au nevoie de găzduire pentru a termina studiile în New York. Apartamentul a fost în *familia Brown* (orice ar însemna asta) ani întregi. Ești o candidată la masteratul de scriere ficțională, așa că nu e nicio surpriză că ai câștigat la o loterie care e, de fapt, concurs de eseuri. Și Anna Kendrick e actrița din filmul *Pitch Perfect*, care e despre fete de colegiu care cântă la concursuri acapela. Te vezi pe tine în fata asta, ceea ce nu are deloc sens. Am văzut filmul ăsta, *Pitch*. Fata aia n-ar trăi niciodată așa cum o faci tu.

Oamenii trec pe lângă apartamentul tău de la parterul înalt, atât de puțin ridicat față de nivelul solului, și nimeni nu se oprește să se holbeze, chiar dacă ești complet expusă. Cele două ferestre ale tale sunt larg deschise și ai noroc că asta nu e o stradă intens circulată. Poate că asta explică simțul diluat al intimității pe care îl ai. Mă întorc seara următoare (același

costum, nu mă pot abține!) și tu te învârți complet dezbrăcată în fața ferestrelor deschise. Dezbrăcată! Iar îmi fac de lucru pe partea cealaltă a străzii, stau pe bordură și tu nu mă observi și nimeni nu te observă pe tine și nici pe mine și e toată lumea chioară, ce dracului?

Zilele trec și devin anxios. Defilezi prea mult și e nesigur și e nevoie doar de un ciudat care să pună ochii pe tine, acolo înăuntru și să decidă să meargă să te abordeze. Câteva zile mai târziu port pantalonii de tâmplar și îmi imaginez că-ți pun bare de protecție la ferestre, protejând vitrina asta pe care tu o numești *casă*. Mă gândesc că e sigur cartierul ăsta, și chiar e, dar e fatalitate în liniștea asta de aici. Probabil că aș putea strangula vreun moș chiar în mijlocul străzii și nimeni n-ar ieși să mă oprească.

Mă reîntorc purtând costum (e mult mai bine decât cu garderoba de tâmplar) și port o șapcă Yankees pe care am găsit-o la un alt magazin de vechituri (sunt genul ăla de cretin!), pentru a induce în eroare, în caz că ai observa, dar nu observi. Un bărbat care locuiește în clădirea ta urcă scara foarte mică (doar trei trepte) care duce la o ușă exterioară (nu e încuiată!) și ușa aia e atât de aproape de apartamentul tău. Dacă el ar fi vrut (și cine n-ar vrea?), ar fi putut să se aplece peste balustrada ta, să-și frece mâinile și să-ți strige numele.

Vin ziua, vin noaptea, și oricând sunt aici, ferestrele tale sunt deschise. E ca și cum n-ai fi văzut niciodată știrile de noapte sau un film de groază, iar eu stau pe scările clădirii de vizavi, de pe strada mică și curată și mă prefac că citesc *Poor George*, de Paula Fox, sau mă prefac că scriu mesaje partenerilor mei de afaceri (ha!) sau mă prefac că sun un amic care întârzie și accept, cu voce tare, să mai aștept alte douăzeci de minute. (Asta e pentru vecinul care ar putea sta oricând la pândă, suspicios din cauza omului de pe bordură; am văzut destule filme cu asta). Cu politica ta de uși deschise, am permisiunea de a intra în lumea ta.

Pot simți mirosul de Lean Cuisine dacă bate vântul cum trebuie și îți aud Vampire Weekend și dacă mă prefac că aș căsca și mă uit în sus, te văd cum te întinzi, caști, respiri. Ai fost mereu așa? Mă întreb dacă erai la fel și în Providence, defilând peste tot ca și cum ți-ai dori ca vecinii tăi distanți să te știe dezbrăcată, semi-dezbrăcată, dependentă de mâncarea la microunde și masturbându-te din toți rărunchii. Sper că nu, sper că pentru asta există o explicație pe care mi-o vei da când va veni vremea. Și tu cu calculatorul tău, ca și cum ai avea nevoie să amintești spectatorilor imaginari că ești scriitoare atunci când știm (eu știu) ce ești cu adevărat: o actriță, o exhibiționistă.

Și în tot acest timp, eu trebuie să fiu precaut. Îmi dau părul pe spate într-o zi și-l las să atârne liber ziua următoare. Trebuie să trec neobservat de către oamenii care nu observă oameni. La urma urmei, dacă unei persoane obișnuite i s-ar spune că o fată, adesea goală, defilează în fața ferestrei deschise și că un tip înamorat de peste stradă o privește, discret, cei mai mulți oameni ar crede că sunt nebun. Dar tu ești cea nebună. Doar nu ți se spune nebună pentru că păsărica ta e lucrul despre care toți oamenii ăștia vor să afle mai multe, în vreme ce toată ființa mea e absolut respingătoare acestor vecini. Eu locuiesc la etajul șase, într-un bloc fără lift din Bed-Stuy. Eu nu le-am permis coaielor mele să fie sponsorizate de Colegiul Împrumuturilor Sociale de Căcaturi. Sunt plătit pe sub masă și am un televizor cu antenă. Oamenii ăștia nu vor să-mi atingă pula nici cu un băț de trei metri. Păsărica ta, pe de altă parte, e aur.

Îmi sorb cafeaua pe veranda de vizavi și îmi înșfac ziarul *Wall Street Journal* împăturit și respir și mă uit la tine. Nu port niciodată treningul pentru că tu, Beck, mă faci să vreau să fiu mereu aranjat. Trec două săptămâni și o bătrână corpolentă iese din casă. Mă ridic, căcat, doar sunt un domn.

— Bună ziua, doamnă!, îi spun și mă ofer să o ajut.

Ea acceptă:

— Era și timpul ca voi, tinereii, să învățați cum să vă comportați.

— N-aș putea fi mai mult de acord, spun în timp ce șoferul mașinii ei de oraș îi deschide portiera.

Și el dă din cap spre mine, fraților. Aș putea să fac asta la nesfârșit și mă așez la loc pe trotuarul meu.

Ăsta o fi motivul pentru care oamenilor le plac reality show-urile? Lumea ta e mister pentru mine, văzând unde te întinzi (în chiloței de bumbac cumpărați la pachet, online, de la Victoria's Secret; te-am văzut deschizând cutia zilele trecute) și unde nu dormi (stai pe canapeaua aia și citești căcaturi online). Mă faci să mă gândesc; poate îl cauți pe tipul ăla sexy din librărie, poate. Aici stai și scrii, stând atât de dreaptă, cu părul prins în coc și tastând cu viteza unui iepuraș până când nu mai poți și apuci perna galben-verzuie, aceeași pernă pe care-ți sprijini capul când ațipești, și încaleci chestia aia ca un animal. Te eliberezi. Aici adormi, în sfârșit.

De asemenea, apartamentul e mic ca dracu'. Aveai dreptate când ai scris pe Twitter:

Trăiesc într-o cutie de pantofi. Ceea ce e ok, pen' că nu dau timizii extraordinari pe lăudăroșii proști.

@BrownBiasedNYC #Rebelă

Cana mea cu #BrownUniversity e mai mare decât apartamentul meu. @BrownBiasedNYC #agențieimobiliară #NYC

Nu există bucătărie, ci doar o zonă unde aparatele stau înfipte unul în altul ca modelele de pardoseală la reducere de la Bed Bath & Beyond. Dar există și adevăr îngropat în tweet-urile tale. Nu-ți place aici. Ai crescut într-o casă mare, cu curte în față și grădină în spate. Îți place spațiul. De asta ții mereu ferestrele deschise. Nu știi cum să fii singură, doar cu tine. Și dacă ai bloca lumea exterioară, aia ai fi.

Vecinii tăi își duc viețile normal, cum ar fi copiii – mașini de oraș îi iau din casele lor enorme și îi aduc înapoi la finalul zilei –

în timp ce tu te macini într-un spațiu potrivit unei servitoare sau unui golden retriever cu o gleznă luxată. Dar nu te învinovățesc pentru că stai aici. Tu și cu mine împărțim iubirea pentru West Village și, dacă m-aș putea muta aici, și eu aș face-o, chiar dacă ar însemna să înnebunesc treptat din cauza claustrofobiei. Ai făcut alegerea corectă, Beck. Mama ta a greșit:

Mama spune că nicio „doamnă“ nu ar locui într-o cutie de pantofi. @BrownBiasedNYC #logicamamei #nusuntodoamnă

Postezi pe Twitter mai des decât scrii și probabil că de asta îți iei masterul de la New School și nu de la Columbia. Cei de la Columbia te-au respins:

Refuzul este un fel de mâncare servit cel mai bine într-un plic de hârtie pentru că măcar așa poți să-l faci bucăți sau să-i dai foc. #nuamintratlaColumbia #viațamergeînainte

Și aveai dreptate. Viața chiar a mers înainte. Chiar dacă New School nu e la fel de cunoscută, profesorii și studenții de acolo te plac destul de mult. Multe dintre atelierele lor sunt disponibile pe internet. Mult din ce înseamnă facultate e accesibil pe internet, lucru care e o altă lovitură împotriva sistemului elitist irelevant și în creștere pe care-l numim „facultate“. Scrisul tău devine tot mai bun, iar dacă ai petrece mai puțin timp pe Twitter sau frecându-ți pisicuța… Dar sincer, Beck, dacă aș fi în pielea ta, n-aș pune niciodată haine pe mine.

Îți place să botezi lucrurile și mă întreb cum îmi vei spune mie.

Încerci să faci un concurs pe Twitter pentru a da nume apartamentului tău:

Ce ziceți de #Gaurămaimicădecâtgauramea

Sau #LocdevăzutPitchPerfect

Sau appentrucovoaredeyogaconfundatcuunapartament

Sau #locdeundeteuițipefereastrășiîlvezipetipuldelalibrăriecumteprivește

Un taximetrist stă fixat pe claxon pentru că un cretin

proaspăt spălat care s-a târât dintr-o mașină Bret Easton Ellis prăfoasă de parcă n-a văzut niciodată lumina zilei traversează fără să se asigure. Zice *scuze*, dar nu vorbește serios, și își trece mâna prin părul blond.

Are prea mult păr.

Și urcă pe scările alea ca și cum ar fi ale lui, ca și cum ar fi fost construite pentru el și ușa se deschide înainte de a ajunge la ea și *tu* deschizi ușa și acum ești acolo, conducându-l înăuntru și sărutându-l înainte ca ușa să încetinească pentru a se închide și acum mâinile tale

Mâini atât de mici

sunt în părul lui și nu pot vedea pe niciunul dintre voi până când nu ajungeți în sufragerie și el se așază pe canapea și tu îți smulgi maieul și te urci pe el și te freci de el ca o stripperiță și totul e atât de greșit, Beck. El îți smulge chiloțeii de bumbac și te pleznește și tu gemi și eu trec strada și mă aplec spre ușa clădirii tale pentru că am nevoie să aud.

Îmi pare rău, tati, îmi pare rău!

Spune-o iar, fetițo.

Îmi pare rău, tati!

Ești o fetiță rea.

Daa, sunt o fetiță rea.

Vrei să te pălmuiesc, nu-i așa?

Da, tati, vreau să mă pălmuiești.

Îți intră în gură. Țipă la tine. Te pleznește. Din când în când, Truman Capote trece pe stradă și se uită la voi, reacționează și apoi se uită-n altă parte. Nimeni nu va chema poliția pentru că nimeni nu vrea să recunoască că se uită. Asta e Bank Street, în căcat. Și acum îl fuți, iar eu mă întorc pe partea mea de stradă, unde văd că el nu face dragoste cu tine. Îl apuci de păr – prea mult păr – ca și cum te-ar putea salva pe tine și povestirile tale. Meriți mai mult și eu nu mă simt ok când văd cum te apucă, cu mâinile lui slabe, nelucrate vreodată, și felul în care îți izbește

curul când termină. Tu sari de pe el și te întinzi alături și el te împinge deoparte și tu îl lași să fumeze în apartamentul tău și el scrumează în cana ta de la Brown – cea mai mare decât apartamentul – și tu te uiți la *Pitch Perfect* cât el fumează și trimite mesaje și te împinge deoparte când vrei să te întinzi lângă el. Pari tristă și sigur că pari tristă. El nu e pagina ta 112. Eu sunt. Cum de sunt atât de sigur? Acum trei luni, înainte să mă cunoști, ai scris așa pe Twitter:

Putem fi cu toții sinceri și să recunoaștem că-l știm pe #eecummings datorită filmului #Hannahandhersisters? Ok, pfiu. #fărăcăcaturi #sfârșitulprefăcătoriei

Vezi cum vorbeai cu mine chiar înainte de a mă cunoaște? Când pleacă, nu are cartea *Desperate Characters* de Paula Fox. E un blond misogin cu guler țeapăn care-și suflă părul din ochi. Tocmai te-a folosit și nu e *prietenul* tău și eu trebuie să plec. Am nevoie de un duș.

3

ÎNAINTE de tine a fost Candace. Și ea era încăpățânată, așa că o să am răbdare cu tine, așa cum am avut și cu ea. Nu voi folosi împotriva ta faptul că în laptopul tău vechi și mare scrii despre orice căcat mărunt din lumea asta, cu excepția mea. Nu-s idiot, Beck. Știu cum să verific un hard drive și știu că nu mă aflu acolo și știu că n-ai nici măcar ceva să semene a carnet de notițe sau jurnal.

O teorie posibilă: scrii despre mine în notițele din telefon. Speranța rămâne.

Dar n-o să mă îndepărtez de tine. Sigur, ești unic de senzuală. Ca dovadă: devorezi secțiunea de „Întâlniri fără obligații“ de pe Craigslist, dând copy și paste la postările tale favorite într-un fișier gigantic din calculator. De ce, Beck, de ce? Din fericire, nu participi la „Întâlniri fără obligații“. Și presupun că fetelor le place să colecționeze chestii, fie că sunt rețete de supă de kale sau fantezii ofensatoare cu tătici scrise sumar și cu greșeli de niște triști singuri. Hei, eu sunt încă aici; eu te accept. Și ok. Deci îl lași pe ciudatul blond să-ți facă chestii despre care ai citit în anunțurile de pe Craigslist. Dar măcar ai niște limite. Perversul ăla nu e iubitul tău; l-ai trimis în stradă, acolo unde îi e locul, ca și cum te-ar dezgusta, ceea ce e chiar ce ar trebui să simți. Și ți-am citit toate e-mail-urile recente și e oficial: nu ai spus nimănui că el a fost în apartamentul tău, în tine. El nu e iubitul tău. Asta e tot ce contează și sunt gata să te găsesc și sunt capabil să te găsesc și îi datorez asta lui Candace. Draga de Candace.

Prima dată am văzut-o pe Candace la Glasslands, în Brooklyn. Cânta la flaut într-o formație, alături de fratele și sora ei. Ți-ar fi plăcut muzica lor. Își spuneau Martyr și am vrut să o cunosc imediat. Am fost răbdător. I-am urmărit peste tot prin Brooklyn și Manhattan. Erau buni. Nu urmau să ajungă în top 40, dar uneori aveau câte un cântec care apărea în vreun show mizerabil pentru adolescenți de pe CW și site-ul le exploda. Nu aveau o etichetă anume pentru că nu se puteau pune de acord cu nimic. Oricum, Candace era cea mai frumoasă, era liderul formației. Fratele ei era dobitocul toboșar standard și sora ei era cuminte și talentată.

Nu poți să te bagi în seamă pur și simplu cu o fată după un concert, mai ales dacă muzica formației e un căcat techno-electro ambiental și când fratele ei psihopat și autoritar (care, apropo, n-ar fi fost niciodată într-o formație dacă n-ar fi fost surorile lui) e mereu prin preajmă. Trebuia să dau de Candace când era singură. Și nu puteam fi un tip care să se dea la ea, din cauza fratelui ei „protector“. Și aș fi murit dacă n-aș fi apucat să o strâng în brațe, sau măcar să fac un pas spre asta. Așa că am improvizat.

Într-o seară, lângă Glasslands, acolo unde a început totul, m-am prezentat celor de la Martyr ca fiind noul asistent de la Shop It Records.

Le-am spus că eram în căutare de noi talente. Ei bine, formațiilor le place să fie recrutate și iată-mă acolo, câteva minute mai târziu, într-un separeu, bând whiskey cu Candace și rudele ei enervante. Sora ei a plecat; bună fată. Dar fratele ei era o problemă. Nu o puteam săruta pe Candace și nu-i puteam cere numărul de telefon.

— Dă-mi un e-mail, mi-a spus. Apoi pot să fac un screenshot și să pun pe Instagram. Ne place când firmele mari ne caută.

Așa că am făcut ce ar face orice Elliot din *Hannah*. Am mizat totul pe Stop It Records, o mică afacere comună, și l-am observat

pe copilul ăsta pe care-l strigă Peters cum vine și pleacă zilnic. Înainte și după muncă, se ascundea pe o alee și fuma puțină iarbă. Nu-l puteai învinui, cu tot căcatul cu care trebuia să se descurce la muncă. Peters era asistentul tuturor începătorilor cu jeanși strâmți de la casa de discuri care le zic ochelarilor *dispozitive optice* și cer *Splenda* și *extra Parmigiano-Reggiano*. Așa că într-o zi m-am pus pe alee, cu un joint în mână, și i-am cerut un foc lui Peters. A fost ușor să ne împrietenim; oamenii de la baza ierarhiei sunt înfometați de alți oameni. I-am spus totul despre dilema mea cu Candace, despre cum i-am spus că lucrez pentru Stop It și a fost ideea *lui* să-i dau e-mail ei de pe contul lui (asst1@stopitrecords.com) și să mă prefac că e contul meu. Candace a răspuns frivol, încinsă. Și, desigur, mi-a dat mie (asst1) numărul ei de telefon.

Nu m-am simțit prost că l-am folosit pe Peters; în orice caz, el s-a simțit, în sfârșit, ca și cum ar fi avut vreun fel de ceva care semăna a putere. Și uneori trebuie să manevrezi lucrurile astfel încât să obții fata. Am văzut destule comedii romantice cât să știu că tipii romantici, ca mine, se bagă mereu în astfel de belele. Întreaga carieră a lui Kate Hudson există pentru că oamenii care se îndrăgostesc spun uneori minciuni legate de locul lor de muncă. Și Candace a crezut că eram un recrutor. Am așteptat până când eram împreună de o lună pentru a-i spune adevărul. S-a supărat la început (fetele se supără uneori, chiar dacă tipul e Matthew McConaughey), dar i-am reamintit de adevărul central romantic și amuzant: lumea e un loc nedrept. Mă pricep la muzică. Sunt deștept. Cred că Martyr merită să fie recrutat și idolatrizat. Dacă aș fi mers la o facultate de arte frumoase și aș fi purtat șosete vintage și m-aș fi regăsit în ideea că o licență în arte califică pe cineva ca fiind angajabil și inteligent, aș fi putut obține o practică neplătită la o casă de discuri de căcat și aș fi transformat-o într-o slujbă de căcat. Dar, așa cum se întâmplă, eu nu mă regăsesc în astfel de noțiuni învechite. Eu îmi aparțin doar

mie. A înțeles, la început, însă cu fratele ei a fost altfel povestea, unul dintre motivele pentru care relația mea cu Candace nu a funcționat.

Vestea bună e că nu am deloc regrete. Problemele mele cu Candace au fost antrenamentul pentru momentul acesta. Trebuia să ajung la tine, Beck. Și știam ce să fac.

Am sunat compania de gaz și am reclamat o scurgere la apartamentul tău când știam că o să fii la cursul de dans și că mereu te duci la cafea după dans cu o prietenă din clasă și acesta este singurul moment când stai, garantat, departe de calculator. Am așteptat pe trotuarul de vizavi până când a sosit omul de la gaz. Când a ajuns, i-am spus că sunt prietenul tău și că m-ai trimis acolo să ajut.

Legea cere ca toate scurgerile de gaz să fie investigate și legea tipilor spune că un tip ca mine, care a renunțat la liceu, are un anumit mod de a interacționa cu tipii care lucrează la compania de gaz. Ce pot spune? Știam că o să înghită gălușca că sunt prietenul tău și că mă va lăsa să intru. Și știam că și dacă ar bănui că eram un nebun mincinos, tot m-ar fi lăsat să intru. Nu poți să suni la cei de la gaz și să nu apari, Beck. Serios.

El pleacă, și primul lucru pe care-l fac e să iau calculatorul tău, mă așez pe canapea și-ți miros perna verzuie și beau apă din cana ta de la Brown. Am spălat-o pentru că scrumul persista (habar n-ai să speli vasele). Ți-am citit povestirea intitulată „La ce se gândea Wylie când și-a cumpărat Kia“. E despre un tip bătrân din California care cumpără o mașină naspa de import și simte că ăsta e ultimul lucru făcut pentru viața lui de cowboy. Elementul neașteptat e că el nu era un cowboy adevărat. Doar juca roluri de cowboy în filme western. Dar nu se mai fac astfel de filme și Wylie nu s-a adaptat la schimbare. Nu a avut niciodată mașină pentru că și-a petrecut majoritatea zilelor într-o cafenea unde tipi la fel ca el stăteau și vorbeau despre vremurile apuse. Dar recent au interzis fumatul – scrii cu italice *interzis*, ceea ce e

drăguț – și acum gașca nu mai are un loc unde să fumeze și să-și spună poveștile. Povestirea se termină cu Wylie care stă în Kia lui și nu-și poate aminti cum să o pornească. Îi ține cheia, care e un calculator în miniatură și-și dă seama că nu știe unde să se ducă, așa că își cumpără o țigară electronică și se întoarce la cafenea, unde își fumează singur țigara.

Nu sunt vreun geniu masterand de la atelierele tale – serios, Beck, ei nu te înțeleg nici pe tine, nici povestirile tale – dar tânjești după trecut. Ești fiica unui tip mort, la urma urmei. O înțelegi pe Paula Fox și aspiri să înțelegi toate lucrurile din Old West, ceea ce îți face șederea în New York, fie ea temporară, o mișcare de auto-distrugere. Ești plină de compasiune; scrii despre actori vechi datorită albumelor de fotografie din apartamentul tău, atât de multe fotografii ale unor locuri în care nu poți merge pentru că locurile acelea nu mai există. Ești o romantică, cauți un Coney Island fără traficanții de droguri și clefăitorii de gumă și o Californie inocentă unde cowboyi reali și cowboyi falși fac schimb de povești deasupra unor cești de metal cu cafea cărora le spun *joe*. Vrei să mergi în locuri unde nu poți ajunge.

În baia ta, când ușa e închisă și stai pe toaletă, te holbezi la o fotografie cu Einstein. Îți place să te uiți în ochii lui când te lupți cu intestinele tale. (Și crede-mă, Beck, când vom fi împreună, problemele tale cu stomacul se vor termina pentru că nu-ți voi da voie să trăiești cu căcaturi congelate sau conserve de apă cu sodiu pe care scrie „supă“). Îți place Einstein pentru că el a văzut ce nu vedea nimeni. De asemenea, el nu e scriitor. El nu e concurența, nici acum, nici altădată.

Deschid televizorul și *Pitch Perfect* e cea mai vizionată chestie, lucru care are sens acum că pot să-ți văd viața de studentă de pe Facebook. Sunt înăuntru în sfârșit, studiindu-ți istoria din fotografii. Tu nu ai cântat acapela și nu ți-ai găsit pasiunea sau iubirea adevărată. Tu și prietenele tale cele mai

bune, Chana și Lynn, v-ați îmbătat mult. Există și o a treia prietenă care e foarte înaltă și foarte slabă. Vă face să păreți pitice, tu și celelalte două. Prietena asta străină nu e etichetată în nicio fotografie și cred că e ceva salvator în legătură cu ea pentru că pari foarte mândră de prietenia voastră, care durează încă din copilărie. Fata neetichetată pare nefericită în fiecare poză. Zâmbetul ei nezâmbitor mă va bântui și e timpul să trec mai departe.

Te-ai văzut cu doi tipi. Charlie arăta ca și cum s-ar recupera continuu după un concert Dave Matthews. Când erai cu el, stăteai pe pajiști și luai droguri de club-kid. Ai scăpat de neghiobul ăla zăpăcit de droguri și ai căzut în brațele subțiri ale unui punkist răsfățat numit Hesher. Ca un mic detaliu secundar, îl știu pe Hesher, nu personal, dar e un romancier grafic ale cărui cărți le vindem în librărie. Cel puțin acum, dar evident, cu prima ocazie la următorul meu schimb o să îngrop cărțile lui Hesher în pivniță.

Ai fost la Paris și la Roma și eu nu am ieșit niciodată din țară și tu nu ai găsit niciodată ceea ce căutai la Hesher sau în Paris sau la Charlie sau în Roma sau la facultate. L-ai părăsit pe Charlie pentru Hesher. Și ai fost rece; Charlie nu te-a putut uita niciodată. Pare mereu beat, în toate pozele până-n ziua de azi. L-ai venerat pe Hesher și el nu a făcut la fel, cel puțin nu pe Facebook. Sunt o mulțime de postări în care-l ridici în slăvi și el nici măcar nu răspunde. Apoi, într-o zi ai devenit singură și prietenilor tăi le-a „plăcut“ postarea într-un mod care nu pune deloc la îndoială faptul că ai fost părăsită.

Pitch Perfect s-a terminat și eu merg la tine în dormitor, sunt în patul tău nefăcut, și aud sunetul unei chei care intră în broască și se întoarce, e un război-fulger la mine-n cap, proprietarul plângându-se omului de la gaz mai devreme…

Cel mai mic apartament din clădire, cea mai mică broască futută, mereu se blochează

…și te aud cum bagi cheia-n ușă și ușa se deschide și apartamentul e mic și tu ești în apartament.

Ai dreptate, Beck. Chiar e o afurisită de cutie de chibrituri.

4

NU MERG niciodată la Greenpoint, unde oamenii sting shot-ul de whiskey cu zeamă de murături, dar eu fac asta pentru tine, Beck. Așa cum mi-am rănit spatele pentru tine când am căzut de la fereastra ta, astfel încât să nu mă vezi când încercam să te văd, când încercam să te cunosc. Și detest că acum mă poți vedea aici și te gândești că sunt vreun tâmpit care supraapreciază valoarea culturală a lui *Vice* și care bea orice căcat îi recomandă *Vice* să bea. Eu n-am fost la facultate, Beck, așa că nu-mi risipesc maturitatea încercând să-mi retrăiesc anii de facultate. Nu sunt un idiot delicat care nu are curajul să trăiască în prezent. Trăiesc pentru a trăi și aș comanda o altă vodcă cu sifon, dar asta ar însemna să vorbesc cu barmanul cu tricou cu Bukowski și m-ar întreba iar ce fel de sifon prefer.

Sunt iritat și tu stai acolo sus și citești în ciorapii tăi galbeni și sunt găuri în ei și tu pur și simplu încerci prea mult. Nu mai arăți de *Charlotte's Web*, dar nici eu nu sunt prea sexy. A trebuit să mă cațăr pe geamul tău și a fost o cădere scurtă, dar o cădere e o cădere și spatele meu mă ustură și dacă mai aud o dată cuvântul *pickleback*[4], jur…

Prietenele tale cele mai bune stau la masa de lângă mine, zgomotoase și lipsite de loialitate, cu adevărat genul futăcioaselor cu cizme și păr atât de coafat, că insultă tacit toate fetele din Jersey care fac asta intenționat. Toate trei ați fost la Brown împreună și acum sunteți în New York împreună și cu toatele urâți *Girls* și vă plângeți de asta neîncetat, dar nu asta e chiar

ceea ce încercați să faceți toate cu viețile voastre? Brooklyn, băieți și *pickleback*?

Stai alături de ceilalți citez *scriitori* închei citatul, ceea ce le permite prietenelor tale să vorbească despre tine și, din nefericire, au dreptate: ai investit mult mai mult în a fi scriitoare – acceptând complimente și bând whiskey – decât investești în a scrie la propriu. Din fericire, ele și greșesc: toată lumea din încăperea asta e mult prea plină de zeamă de murături pentru a înțelege povestea ta cu cowboy.

Prietenele tale sunt invidioase. Chana e marele critic, o versiune feminină a lui Adam Levine cu ochi mărgelați și încredere în sine nejustificată.

— Explică-mi și mie din nou ce face masteru' ăsta de căcat pentru tine dacă nu ești Lena Dunham?

— Mă gândesc că… poate poți să predai?, spune Lynn, și Lynn e moartă pe interior, e ca un cadavru.

Postează metodic pe Instagram, clinic, ca și cum ar strânge dovezi pentru a se apăra, ca și cum întreaga ei viață e dedicată dovedirii faptului că are o viață. Face mișto cu glas tare de *lectura ta de la Lulu* în vreme ce scrie un tweet despre cât de *extaziată* e că se află la *#lecturadelaLulu*, și-ți spun, Beck, jur…

Lynn, din nou:

— Crezi că chestia asta e ca un vernisaj, unde mergi o dată și gata, sau o să fie gen… o chestie săptămânală?

— Ce, eu organizez o afurisită de defilare de fiecare dată când termin un design?, întreabă Chana. Nu, lucrez la el și apoi lucrez iar, până am o *colecție*. Și apoi iar lucrez.

— Vine și Peach?

— Nu lansa asta în Univers.

S-ar putea să vorbească despre tipa înaltă și nezâmbitoare, dar nu e ca și cum le pot întreba.

— Scuze, oftează Lynn. Măcar la vernisaje primești vin gratis.

— Cel puțin la vernisaje primești artă. Scuze, dar un *căcat de*

cowboy?

Lynn ridică din umeri și continuă, e o mitralieră care nu se oprește, nu se oprește.

— Și putem discuta despre hainele ei?

— Se străduiește prea mult. E destul de trist.

— Ce căcat sunt ciorapii ăia?

Lynn oftează și scrie tweet-uri și oftează și mitraliera își intensifică focul pentru o ultimă rundă.

— Nu-i de mirare că n-a intrat la Columbia, ochește Chana.

— Simt că toate astea sunt din cauza lui Benji, spune Lynn. Mă simt prost pentru ea.

Benji?

— Ei bine, asta pățești când te îndrăgostești de un sociopat petrecăreț.

Tot ce aud e *te îndrăgostești* și tu îl iubești și le minți pe ele, îți minți calculatorul, pe tine însăți și crezi că ele nu știu, dar ele știu și oh, nu. *Benji*. Nu.

Trebuie să rămân atent, prezent, și Lynn oftează.

— Ești rea.

— Sunt realistă, se răstește Chana. Benji e un puțoi snob. Tot ce face e să se facă praf cu droguri supraevaluate și să-și lanseze așa-zise afaceri.

— În ce e licențiat?, vrea să știe Lynn.

— Cui îi pasă?, pocnește Chana din degete.

Mie îmi pasă și vreau să știu mai mult și vreau să plâng și nu vreau să te mai îndrăgostești de altcineva în afară de mine.

— În fine, tot îmi doresc ca el să se poarte mai frumos cu ea, spune Lynn.

Chana își dă ochii peste cap și ronțăie la cuburile de gheață și nu e de acord.

— Știi care e problema? Beck e atât de plină de ea. Și Benji e atât de plin de el. Nu-mi pare rău de niciunul dintre ei. Ne-a adus aici prefăcându-se scriitoare, iar el se prezintă lumii ca un

afurisit de *artizan*, tot prefăcându-se. Ce glumă. Amândoi se iubesc doar pe sine. Nu vorbim aici despre oameni prea sensibili, suflete chinuite ce scriu poeme despre goliciunea a tot sau ceva de genul.

Lynn s-a plictisit, iar eu la fel. Încearcă să îndrepte diatriba Chanei în altă direcție.

— Mă simt atât de grasă acum.

Chana grohăie. Fetele sunt atât de rele.

— Vezi tot rahatul ăsta despre compania lui de sifon organic?, întreabă ea. Brooklyn mă face să vreau să mă mut la L.A. și să cumpăr o ladă de Red Bull și să dansez rock pe muzică de Mariah Carey.

— Ar trebui să pui asta pe Twitter, spune Lynn. Dar nu într-un mod răutăcios.

Tu îi îmbrățișezi pe ceilalți *scriitori* și asta înseamnă că urmează să vii aici și Lynn este implacabil de drăguță. Rânjește.

— Mă simt prost pentru ea.

Chana pufnește.

— Eu mă simt prost doar pentru cowboy. Ar merita mai mult.

Tu te îndrepți către masă, ceea ce înseamnă că ele trebuie să se oprească din vorbit despre tine și eu sunt atât de fericit când în sfârșit ajungi și le îmbrățișezi pe prietenele tale cu două fețe. Aplaudă în tăcere și-ți aduc false laude și tu dai peste cap paharul cu whiskey de parcă ai putea să bei până ai lua premiul Pulitzer.

— Doamnelor, vă rog!, spui tu și ești mai pilită decât credeam. O fată abia poate duce atâtea complimente și cocktailuri.

Chana pune o mână pe brațul tău.

— Drăguțo, poate te oprești cu cocktailurile?!

Îți retragi brațul. Ești în postpartum. Ai dat naștere unei povești și acum ce?

— Sunt bine.

Lynn face semn chelneriței.

— Putem primi trei picklebacks? Fata asta are nevoie de niște curaj lichid.

— N-am nevoie de niciun curaj, Lynn. Doar m-am urcat acolo și-am citit un căcat de povestire.

Chana te sărută pe frunte.

— Și-ai citit povestirea aia de au luat-o dracii.

Nu o crezi și o împingi deoparte.

— Să vă fut pe amândouă!

Mă bucur să-ți văd această latură, obraznica beată. E bine să cunoști toate laturile dacă e să iubești pe cineva, iar acum îți urăsc prietenele ceva mai puțin. Ele schimbă o privire și tu te uiți spre bar.

— Benji a plecat deja?

— Dulceață, trebuia să vină?

Oftezi ca și cum ai mai fi trecut prin asta, ca și cum n-ai avea răbdare acum, și-ți apuci telefonul spart. Lynn ți-l ia.

— Beck, nu.

— Dă-mi telefonul.

— Beck, spune Chana. Tu l-ai invitat și el n-a venit. Las-o așa. Lasă-l în pace.

— Voi îl urâți pe Benji, spui tu. Dacă a pățit ceva?

Lynn își întoarce privirea și Chana pufăie.

— Dacă e… *un dobitoc*?

Îți dai seama că Lynn nu vrea să mai vorbească niciodată despre asta. Din cele trei fete, ea e singura care eventual va părăsi New York-ul pentru un oraș mai mic, mai practic, unde nu sunt lecturi de ficțiune, unde fetele beau vin, unde Maroon 5 se aude de la tonomatul local în fiecare seară de sâmbătă. Își va poza bebelușii inevitabili cu aceeași bucurie cu care fotografiază acum paharele, cupele goale și pantofii.

Dar Chana este condamnată pe viață, a treia noastră roată la drum lung.

— Beck, ascultă-mă. Benji e un dobitoc. Da?

Vreau să țip că DA, dar stau cuminte. Totuși. *Benji*.

— Ascultă, Beck, continuă Chana. Unii tipi sunt dobitoci și trebuie să accepți asta. Poți să-i cumperi toate cărțile din lume și el tot va fi *Benji*. Nu va fi *Benjamin* sau, Doamne ferește, *Ben*, pentru că nu trebuie să fie, pentru că e un etern bărbat-copil, da? El și cu sifonul lui se pot duce dracului și la fel și numele lui tâmpit. Adică serios, *Benji*? Glumește? Și cum pronunță. Ca și cum ar fi asiatic sau francez. *Ben Geeee*. Flăcău, du-te dracului.

Lynn oftează.

— Nu m-am gândit niciodată așa de mult la asta. Benji. Ben Gee. Gee, Ben[5].

Se râde puțin acum și eu aflu lucruri despre Benji. Nu-mi place, dar trebuie să îndur. Benji e real și eu primesc altă vodcă cu sifon. *Benji*.

Își încrucișezi brațele și chelnerița se întoarce cu băuturile voastre și starea vi se schimbă.

— Deci, chiar v-a plăcut povestirea mea?

Lynn e rapidă.

— Niciodată n-am știut că știi atâtea despre cowboy.

— Nu știu, spui și te întuneci și-ți ridici shot-ul și-l dai peste cap și fetele schimbă iar priviri.

— Trebuie să nu mai vorbești niciodată cu nenorocitul ăla, spune Chana.

— Ok, accepți tu.

Lynn își ridică shot-ul. Chana își ridică shot-ul. Tu îți ridici paharul gol.

Chana propune un toast:

— Pentru a nu mai vorbi niciodată cu nenorocitul ăla și sifonul lui de căcat și tunsoarea lui afurisită și de curul lui care nu apare niciodată când e așteptat.

Ciocniți paharele, dar fetele alea au ceva de băut și paharul tău a rămas gol. Merg afară, ca să știu când pleci. Un dobitoc iese și vomită.

Zeamă de murături, jur…

---

[4] Băutură populară în SUA, compusă dintr-un shot de whiskey urmat de un shot de zeamă de murături (n.tr.).

[5] Gee, Ben – Doamne, Ben (n. tr.).

5

SUNT trei persoane care așteaptă în stația de metrou Greenpoint Avenue la 2:45 noaptea și eu vreau să-ți leg șireturile. Sunt desfăcute. Și ești prea beată ca să stai atât de aproape de șine. Te sprijini cu spatele de stâlpul verde, așa că picioarele tale întinse sunt înfipte pe zona galbenă de avertizare, la marginea platformei. Stâlpul are patru fețe, dar tu trebuie să stai pe cea de lângă șine. De ce?

Mă ai pe mine ca să te protejez și acum singura persoană din această gaură de iad e un boschetar și el e pe altă planetă, e pe o bancă și cântă melodia aia de la Fatman Scoop, partea despre ce s-ar întâmpla dacă afurisitul de tren ar sări de pe șine.

Cântă partea aia din melodie continuu, tare, și capul tău e îndesat în telefon și nu poți tasta și sta și asculta abuzul lui muzical în același timp. Tot aluneci – încălțămintea ta e veche, talpa e tocită – și eu tresar și se face târziu. Nu e locul nostru în cocina asta; e un câmp minat cu conserve goale, ambalaje, lucruri pe care nu le-a vrut nimeni, nici măcar boschetarul care cântă. Copiii cu care umbli tu trăiesc pentru a merge cu metroul, ca să dovedească cât sunt de căzuți, „adevărați“, dar ce nu realizează prietenii tăi este că liniei ăsteia îi e mai bine fără ei și fără cutiile lor de Miller High Life și fără voma lor cu aromă de murături.

Piciorul îți alunecă. Iar.

Îți scapi telefonul, care aterizează în zona galbenă și ești norocoasă că nu a căzut pe șine și eu mă sperii și-mi doresc să te

pot apuca de mână și să te duc pe cealaltă parte a stâlpului. Ești prea aproape de șine, Beck, și ai noroc că sunt aici pentru că dacă ai cădea sau dacă vreun bolnav te-ar fi urmărit, vreun violator vagabond, n-ai fi în stare să faci nimic. Ești prea beată. Șireturile de la tenișii sunt prea lungi, prea desfăcute, iar atacatorul te-ar împinge pe jos sau înspre stâlp și ți-ar sfâșia ciorapii ăia și ți-ar ciopârți chiloțeii de la Victoria's Secret și ți-ar acoperi gura rozalie cu mâinile lui unsuroase și n-ai putea face nimic și viața ta n-ar mai fi niciodată la fel. Ai trăi cu frică de metrouri, ai fugi înapoi în Nantucket, ai evita secțiunea „Întâlniri fără obligații" de pe Craigslist, te-ai testa pentru boli cu transmitere sexuală lunar timp de un an, poate doi.

Între timp, boschetarul cântă în continuare căcatul de refren pentru cor de la căcatul ăla de melodie și a urinat de două ori, fără să se ridice pentru asta. Stă în propriul pișat și dacă vreun bolnav te-ar fi urmărit aici ca să termine ce au început ciorapii tăi rupți, tipul ăsta ar continua să cânte și să se pișe și să se pișe și să cânte.

Aluneci.

Iar.

Și-l fixezi pe boschetar și mârâi, dar el e în altă lume, Beck. Și nu e vina lui că ești tu praf.

Am menționat că ești norocoasă să mă ai pe mine? Ești. Sunt un bărbat născut în Bed-Stuy, sunt treaz, calm și cu bune cunoștințe legate de locurile pe unde umblu. Și pe unde umbli tu. Un protector.

Și chestia de căcat e că, dacă cineva ne-ar vedea pe noi trei, ei bine, mulți oameni ar zice că eu sunt ciudatul pentru că te-am urmărit aici. Și asta e problema cu lumea asta, cu femeile.

Vezi cum Elliot din *Hannah* face scamatorii să ajungă lângă cumnata sa și ți se pare romantic, dar dacă ai ști prin ce am trecut ca să ajung la tine în casă, că mi-am futut spatele încercând să te cunosc, interior și exterior, m-ai judeca pentru

asta. Lumea s-a dezîndrăgostit de iubire la un moment dat și știu ce faci cu telefonul ăla. Încerci să vorbești cu *Benji*, căcănarul cu sifonul, cu prea mult păr și care nu vine la întâlniri, cu care ai întâlniri care nu sunt o regulă, cel puțin nu pentru tine. Îl cauți. Îl vrei. Dar asta va trece.

Și parte din problemă e telefonul ăla. Pe cretinul de telefon ai opțiunea aia care te lasă să vezi când îți sunt citite și când îți sunt ignorate mesajele. Și *Benji* te ignoră al dracului de tare. E mai preocupat să te aburească decât să fie în tine și tu chiar asta vrei? Apeși în telefon. Telefonul tău. Gata cu telefonul ăsta, Beck. Te va omorî, îți va reduce vocea la tăcere, îți va ologi degetele.

Să-ți fut telefonul.

Mi-ar plăcea să ți-l arunc pe șine și să te țin cât așteptăm să vină trenul care să treacă peste el și să-l distrugă. E un motiv pentru care e crăpat și e un motiv pentru care l-ai lăsat în coșul de la librărie în ziua aia. Undeva adânc știi că ți-ar fi mai bine fără el. Nimic bun nu vine din telefonul ăla. Nu vezi? Ba vezi. Altfel ai trata bine telefonul. L-ai fi pus într-o husă înainte să se spargă. Nu ai mai sta aici, orbecăind prin el și lăsându-l să-ți dicteze viața. Chiar mi-aș dori să-l arunci pe șine, să pășești în lumea reală și să-ți întorci capul spre mine, uitându-te la mine și spunând:

— Nu cumva te cunosc?

Și eu aș intra în joc și am vorbi și cântecul nostru ar fi cel de la Fatman Scoop, dar doar partea despre deraierea continuă a trenului 9.

— Poți să nu mai cânți, te rog?

Mârâi, dar tipul nici nu te aude peste cântatul și pișatul și cântatul și pișatul lui și tu îți întorci capul prea repede și, la naiba, trebuie să nu te mai apleci așa, dar o faci.

Totul se întâmplă atât de repede.

Îți întinzi brațele, dar te clatini. Scapi telefonul și te întinzi să-l apuci și în timpul ăsta calci aiurea – Aaah! – și aluneci și te

împiedici de afurisitul ăla de șiret și cazi lată și cumva aterizezi în poziția greșită și te rostogolești dincolo de zona galbenă de pericol și intri în zona periculoasă la propriu. Țipi. E cea mai rapidă cădere înceată pe care am văzut-o vreodată și ești doar o voce acolo jos, pe șine, un țipăt și cântecul lui e acum o amintire vicioasă că trenul ar putea veni huruind pe șinele alea, peste tine. E cel mai prost fundal sonor pentru ceea ce trebuie să fac acum, cu spatele în dureri și tot. Fug pe platformă, mă uit în jos la tine.

— AJUTOR!

— E ok, te-am prins. Dă-mi mâna.

Dar tu doar țipi iar și arăți ca fata aia din fântână din *The Silence of the Lambs* și nu trebuie să pari atât de îngrozită pentru că eu sunt aici, oferindu-ți mâna, gata să te trag în sus. Tremuri și te holbezi înspre tunel și capul ți se umple de frică atunci când ar trebui doar *să îmi iei mâna*.

— Doamne-Dumnezeule, Doamne-Dumnezeule, pot muri.

— Nu te uita acolo, uită-te la mine.

— O să mor.

Faci un pas în față și nu știi nimic despre șine.

— Stai liniștită, jumătate din căcaturile de acolo, de jos, te pot electrocuta.

— Ce?, și dinții îți clănțăne și țipi.

— Nu o să mori. Ia-mi mâna.

— Mă înnebunește, spui și-ți acoperi urechile pentru că nu vrei să mai auzi iar *dacă deraiază trenul*. Cântecul ăla, din cauza lui am căzut.

— Încerc să te ajut, insist eu și ochii îți ies din orbite.

Te uiți spre tunel și apoi în sus, chiar în ochii mei.

— Aud un tren.

— Neah, l-ai simți. Dă mâna.

— O să mor.

Ești disperată.

— Ia-mi mâna.

Boschetarul fredonează ca și cum am fi într-o belea pe care trebuie să o cânte *ridic-o ridic-o ridic-o* și tu îți acoperi urechile și țipi.

Devin nerăbdător și o locomotivă *va* veni pe șinele astea și de ce îngreunezi totul așa?

— Vrei să mori? Pentru că dacă stai acolo jos, o să treacă peste tine. Ia-mi mâna!

Te uiți în sus și acum văd o parte din tine care e nouă pentru mine, o parte care nu vrea să fie ucisă și nu cred că ai fost vreodată iubită așa cum trebuia și nu spui nimic și eu nu spun nimic și amândoi știm că mă testezi, că testezi lumea. Nu te-ai dat jos de pe scenă în noaptea asta până ce ultima persoană care mai aplauda nu s-a oprit din aplaudat și nu ți-ai legat șireturile și ai dat vina pe lume când te-ai împiedicat.

Ridic-o ridic-o ridic-o! Locomotiva locomotiva numărul nouă!

Dau din cap.

— Bine.

Întind mâinile cu palmele ridicate.

— Haide. Te-am prins.

Tu vrei să te lupți. Nu e ușor să fii salvată, dar eu am răbdare și, când ești pregătită, îți pui mâinile pe după umerii mei și-mi dai voie să te salvez. Te ridic, cu încălțămintea dezlegată, pe zona galbenă de pericol și apoi te rostogolesc spre zona gri de beton murdar, nepericuloasă, iar tu tremuri și-ți strângi genunchii la piept în vreme ce te grăbești spre partea dinspre interior a stâlpului verde, locul sigur unde să stai, să aștepți.

Tot nu-ți legi șireturile și dinții îți clănțăne mai mult decât oricând; mă trag mai aproape de tine și arăt spre tenișii tăi inutili, dezumflați și nonatletici.

— Pot?, întreb și tu dai din cap.

Leg șireturile strâns și le fac nod dublu, așa cum m-a învățat vărul meu acum o sută de ani. Când trenul se aude în apropiere,

dinții ți se opresc din clănțănit și nu mai pari atât de speriată. Nu e nevoie să-ți spun că ți-am salvat viața. Pot vedea că știi asta în privirea ta și pe pielea ta bronzată și lucioasă. Nu urcăm în tren când se deschid ușile. Ăsta e un fapt.

6

ȘOFERUL taxiului a fost ezitant la început. Cred că și eu aș fi fost. Arătăm nebunește de la apropierea asta de moarte. Ești un dezastru futut. Eu sunt atât de curat, încât aproape că e deranjant, curat ca un pește în comparație cu murdăria ta de curvă. Suntem o pereche adevărată.

— Dar chestia e, spui tu a nu știu câta oară despre recentele evenimente, cu picioarele strânse sub tine, cu brațele fluturând în timp ce vorbești. Chestia e că, în final, n-aș fi putut să mai trăiesc dacă tipul ăla nu se oprea din cântat. Adică știu că probabil am părut nebună.

— De legat.

— Dar am avut o noapte proastă, și la un moment dat tu trebuie să stabilești regulile, știi? Trebuie să spui: eu nu mai suport asta. Voi muri înainte să continui să trăiesc într-o lume în care tipul ăsta nu se oprește din cântat și poluează un mediu comun.

Oftez și te iubesc pentru că încerci să transformi totul într-un fel de atac împotriva automulțumirii; și ce amuzant e să joc și eu cu tine.

— Totuși, erai destul de beată.

— Bine, cred că aș fi făcut la fel și dacă eram trează.

— Dar dacă ar fi cântat versiunea lui Roger Miller?

Râzi și habar n-ai cine e Roger Miller, dar majoritatea celor din generația noastră nu știu și ochii ți se îngustează și îți alinți bărbia, din nou, deci pentru a patra oară. Da, număr lucrurile

astea.

— Bine, ți-ai petrecut vara muncind pe un feribot?

— Nu, răspund.

Ești convinsă că mă cunoști cumva. Ai spus că mă știi de la facultate, din liceu, dintr-un bar din Williamsburg și, acum, de pe feribot.

— Dar jur că te cunosc. Știu că te știu de undeva.

Ridici din umeri și mă examinezi și-mi place cum se simte, cu ochii tăi care mă vânează.

— Doar te simți apropiată de mine pentru că ai căzut și eu eram acolo.

— Erai, nu-i așa? Sunt norocoasă.

Nu ar trebui să-mi întorc privirea, dar fac asta și nu mă pot gândi la nimic de spus și îmi doresc ca șoferul de taxi să fi fost genul care flecărește încontinuu.

— Deci, ce-ai făcut în noaptea asta?, mă întrebi.

— Am muncit.

— Ești barman?

— Da.

— Trebuie să fie tare interesant. Să asculți poveștile oamenilor.

— Este!, spun eu cu grijă, să nu dezvălui că știu că scrii povestiri. E interesant.

— Spune-mi cea mai bună poveste auzită săptămâna asta.

— Cea mai bună?

Aprobi din cap și eu vreau să te sărut. Vreau să te duc pe șine, înainte ca *locomotiva locomotiva numărul nouă* să te pulverizeze la oprire și să te înghită, și să te fut până-ți trece beția și până *linia de tranzit spre New York* ne înghite pe amândoi. Aici e prea cald și afară e prea frig și miroase a burrito și a sex oral, a New York în miez de noapte. *Te iubesc* e tot ce vreau să-ți spun, așa că mă scarpin în cap.

— E greu de ales una, știi?

Înghiți, îți muști buza înroșită și spui:

— Bine, uite. Nu am vrut să te sperii și să fiu, gen, psihopata care-și amintește fiecare situație socială în care se bagă sau ceva, dar am mințit. Știu cum de te știu.

— Da?

— Librăria.

Și zâmbești iar cu zâmbetul acela de Portman, iar eu pretind că nu te recunosc și tu dai din mâini. *Mâini atât de mici*.

— Am vorbit despre Dan Brown.

— Asta se întâmplă în majoritatea zilelor.

— Paula Fox, spui și dai din cap, mândră, în timp ce-mi atingi ușor brațul cu mâna.

— Ah, zic eu. Paula Fox și Spalding Gray.

Bați din palme și aproape mă săruți, dar n-o faci, așa că-ți revii și te dai înapoi, încrucișându-ți picioarele.

— Probabil crezi că-s vreo nebună, nu? Cred că vorbești cu vreo 50 de fete pe zi.

— Doamne, nu.

— Merci, spui tu.

— Vorbesc cu cel puțin 70 de fete zilnic.

— Ha, îți dai ochii peste cap. Deci tu crezi că sunt, gen, o nebună care te urmărește.

— Nu, chiar deloc.

Profesoara mea de educație pentru sănătate din gimnaziu ne spunea că poți menține contact vizual cu cineva timp de 10 secunde înainte să sperii sau să seduci persoana respectivă. Număr acum și cred că ți-ai dat seama.

— Atât de adevărat. La ce bar lucrezi aici? Poate trec să beau ceva.

Nu te judec pentru că încerci să mă reduci la cineva care e aici să te servească, cineva care-ți dă cărți și care-ți aduce cocktail pickleback.

— Lucrez puțin acolo. În majoritatea timpului sunt la

librărie.

— Bar și librărie. Mișto.

Taxiul merge spre un stop pe West Fourth Street.

— Aici stai?, întreb și tu mă placi pentru că sunt respectuos.

— De fapt, stau chiar după colț, spui aplecându-te spre mine.

Te așezi la loc și mă privești în timp ce zâmbesc:

— Bank Street. Nu-i chiar sărăcăcios.

Intri în joc:

— Sunt moștenitoare.

— De care?

— Bacon[6], te obrăznicești tu când multe alte fete ar fi rămas fără replică.

Suntem aici, la tine acasă. Te uiți după telefon în poșeta care e pe locul dintre noi, mai aproape de mine decât ești tu, când șoferul oprește. Suntem în parcare.

— Iar repetăm povestea cu mine și cu telefonul meu etern dispărut.

Cineva bate în geamul mașinii. Sunt șocat. Nenorocitul chiar bate în geam. *Benji*. Te întinzi peste mine și deschizi geamul. Te miros. Murături și țâțe.

— Benji, Dumnezeule, acesta e sfântul care mi-a salvat viața.

— Bravo, băi! Căcatul de Greenpoint, nu? Nimic bun nu se întâmplă acolo.

Își ridică mâna pentru un high five și-i ating mâna, iar pe tine te scap printre degete și totul e greșit.

— Nu pot să cred, dar mi-am pierdut telefonul.

— Iar?, zice el și se îndepărtează pentru a-și aprinde o țigară, iar tu oftezi.

— Pare un dobitoc, dar trebuie să înțelegi, mereu îmi pierd telefonul.

— Ce număr ai?, întreb impulsiv și tu te uiți pe fereastră spre *Benji* și apoi iar la mine.

Nu e iubitul tău, dar tu te comporți ca și cum ar fi.

Sunt ok, sunt calm.

— Beck, zic eu. Am nevoie de numărul tău sau de e-mail sau ceva, în caz că-ți găsesc telefonul.

— Scuze, spui. M-am zăpăcit. Cred că încă sunt speriată. Ai un pix?

— Nu, spun și-i mulțumesc lui Dumnezeu că, atunci când trag telefonul din buzunar, e al meu și nu al tău.

Îmi dai adresa ta de e-mail. Ești a mea acum. Și *Benji* te strigă:

— Vii sau ce faci?

Oftezi.

— Îți mulțumesc atât de mult!

— De fiecare dată.

— Îmi place asta. De fiecare dată în loc de „oricând“. E precis.

— Păi, am vorbit serios.

Așa se termină prima noastră întâlnire și tu urci scările și-l fuți în draci pe *Benji*, dar nu contează, Beck. Telefoanele noastre sunt împreună și știu că știi că știu unde locuiești și știu că știi unde să mă găsești.

---

[6] Referire la cartea Death of a Bacon Heiress, de Lee Hollis (n.tr.).

7

GÂNDURILE mele se mișcă prea repede (tu, eu, coapsele tale, telefonul tău, *Benji*) și când se întâmplă asta există un singur loc unde pot merge. Merg la librărie, merg spre partea din spate și descui ușa subsolului. O închid în urma mea și stau în holul care pentru Curtis și pentru oricine altcineva arată ca un dulap de depozitare. Pescuiesc în buzunar cheia adevărată, cheia care descuie cealaltă ușă, baricada finală dintre magazin și subsolul izolat fonic. Încui ușa în urma mea și, până ajung în josul scărilor, zâmbesc pentru că, uite, aici e țarcul nostru bestial, frumos și enorm: o cușcă.

„Cușcă“ nu e chiar cuvântul potrivit, Beck. În primul rând, e imens, aproape la fel de mare ca întreaga secțiune de ficțiune de deasupra. Nu e ca o capcană de metal demodată pe care ai găsi-o într-o celulă de închisoare sau la un pet shop. E mai mult ca o capelă decât ca o cușcă, și n-aș fi surprins să aflu că Frank Lloyd Wright a contribuit la design, având în vedere grinzile de mahon deopotrivă fine și grele. Pereții sunt din acrilic, imposibil de penetrat și care totuși respiră. E mistic, Beck, o să vezi. În jumătate din timp, când colecționarii scriu cecuri grase pentru cărți vechi, mă gândesc că se află sub vraja cuștii. Și e și practică. Aici este și o baie, o mică boxă cu un mic vas de toaletă pentru că domnul Mooney n-ar merge niciodată sus pentru „ceva atât de banal cum e revolta intestinelor“. Cărțile sunt pe rafturi înalte, accesibile doar urcând o scară. (Noroc, hoților!). Există un mic sertar culisant în peretele din față, genul folosit în benzinăriile

din cartierele dubioase. Descui ușa și intru. Sunt înăuntru și mă uit sus, la cărți, zâmbind.

— Salut, băieți.

Îmi scot încălțămintea și mă așez pe spate pe bancă. Îmi împreunez mâinile sub cap și le povestesc cărților despre tine. Ele ascultă, Beck. Știu că sună nebunește, dar ascultă. Închid ochii. Îmi amintesc de ziua în care am primit cușca asta. Aveam 15 ani și lucram la domnul Mooney de câteva luni. Mi-a spus să vin când ajunge camionul, la opt fix. Eu am ajuns la timp, dar tipii de la Custom Acrylics n-au ajuns decât la zece. Tipul de la volan a claxonat și ne-a făcut semn să ieșim. Domnul Mooney mi-a spus să observ cum șoferul a strigat ca să acopere motorul:

— Aici e Librăria Mooney?

Mr. Mooney s-a uitat la mine, dezgustat de filistinii care nu se pot deranja pentru a citi plăcuța de deasupra magazinului. S-a uitat la șofer.

— Ai cușca?

Șoferul a scuipat.

— Nu pot să bag cușca asta în magazin. Totul e pe bucăți, băieți. Grinzile au câte 4,5 metri și pereții sunt ai dracului de largi ca să încapă pe ușa aia.

— Ambele uși se deschid, spusese domnul Mooney. Și avem tot timpul din lume.

— Nu e vorba de timp, a pufăit el și s-a uitat la celălalt tip din camion și am știut atunci că niciunul nu era de partea noastră. Cu tot respectul, de obicei asamblăm chestiile astea în curți, vile, spații mari și deschise, știți?

— Subsolul e deopotrivă mare și deschis, spusese domnul Mooney.

— Credeți că băgăm fututul ăsta de monstru într-un *subsol*?

Domnul Mooney era serios.

— Nu înjurați în fața băiatului.

Tipul a trebuit să facă cel puțin două duzini de drumuri,

cărând grinzi și pereți în afara camionului, prin magazin și apoi jos, pe scări. Domnul Mooney a zis să nu-mi fie milă de ei.

— Lucrează, mi-a spus el. Munca e bună pentru oameni, Joseph, privește.

Nu-mi puteam imagina cum urma să arate cușca atunci când avea să fie gata, dacă avea să fie gata vreodată. Grinzile erau așa întunecate și de modă veche, iar pereții atât de transparenți și moderni. Nu mi-aș fi putut imagina totul asamblat până când m-a chemat domnul Mooney jos. Eram cuprins de uimire. La fel ca tipii care au livrat cușca.

— Cea mai mare, a spus șoferul transpirat. Țineți papagali africani gri? Iubesc păsările alea. Vorbesc, sunt mișto.

Domnul Mooney nu i-a răspuns. Și nici eu.

Șoferul a încercat iar:

— Rafturile sunt al dracului de sus, domnule. Sigur nu vreți să le mutăm mai jos? Cei mai mulți vor rafturile, gen, pe la mijloc.

Mr. Mooney vorbise:

— Eu și cu băiatul avem multă treabă de făcut.

Șoferul a dat din cap.

— Poți să ții păsări căcălău aici. Scuzați-mi franceza.

După ce au plecat, domnul Mooney a încuiat magazinul și mi-a spus că imbecilii care au livrat nu erau cu nimic mai buni decât sadicii bogați care țin păsările în cuști.

— Nu există *cuști zburătoare*, Joseph, a spus el. Singurul lucru mai crud decât o cușcă atât de mică încât pasărea să nu poată zbura e o cușcă atât de mare încât pasărea *crede* că *poate* să zboare. Doar un monstru ar închide aici o pasăre și s-ar numi iubitor de animale.“

Cușca noastră era pentru cărți, iar domnul Mooney nu glumea. Nu aveam prea multă muncă de făcut. Muncitorii au pus material de etanșare în pereți, ceea ce a făcut ca întregul subsol să devină izolat fonic. Alți muncitori au venit și au construit și

extins zidul din spate al magazinului astfel încât ușa pentru subsol să se deschidă întâi într-un vestibul care să conțină ușa pentru subsol. Construiam un club secret și izolat fonic în pământ, iar eu mă trezeam entuziasmat în fiecare zi. L-am asistat pe domnul Mooney când a pus supracoperte din acrilic personalizate (*cu grijă, Joseph*) înainte să pună cărțile învelite în folii în cutiile de acrilic cu găuri pentru aer (*cu grijă, Joseph*). Apoi a pus acea cutie în una ușor mai mare, de metal (*cu grijă, Joseph*) și a pus etichetă și lacăt. Când aveam cam zece cărți, el se urca pe scara din cușcă, iar eu îi dădeam cărțile una câte una (*cu grijă, Joseph*) și el le punea pe rafturile acelea *ale dracului de înalte*. L-am întrebat de ce trebuie să depunem atâta efort pentru niște cărți.

— Cărțile nu pot să zboare, am spus. Nu sunt păsări.

Ziua următoare mi-a adus un set de păpuși rusești.

— Deschide-le, a spus. Cu grijă, Joseph.

Am desfăcut o păpușă în două și am obținut una nouă și am desfăcut-o și pe aceasta și am dat de alta și tot așa până când ultima păpușă n-a mai putut fi desfăcută, singura păpușă întreagă dintre toate.

— Tot ce e valoros trebuie să fie ascuns, mi-a spus. Altfel…

Și acum tu te deschizi în mintea mea și ești mai frumoasă decât o păpușă și-ți va plăcea aici, Beck. Vei vedea locul ăsta ca pe un adăpost pentru cărți sacre, pentru autorii pe care-i iubești. Mă vei venera pe mine, maestrul cu cheia, și eu îți voi arăta telecomanda care controlează aerul condiționat și umidificatorul. Vei dori să o ții tu, iar eu îți voi da voie și-ți voi explica cum că, dacă aș vrea, aș putea urca temperatura cât să prăjesc cărțile astea și ele s-ar transforma în praf și pulbere și duse ar fi, pentru totdeauna.

Dacă e vreo fată pe Pământ care să-mi aprecieze puterea, aceea ești tu, adorabila, nepublicata, cu ciorapii tăi galbeni și visul de a scrie ceva suficient de bun pentru a te aduce în cușca

asta. Ți-ai da chiloțeii jos numai să poți pătrunde aici, să trăiești aici pentru totdeauna. Îmi scot și eu chiloții și am un orgasm atât de puternic, încât asurzesc.

Futu-i. Ești bine. Încerc să mă ridic. Sunt amețit. *Cu grijă, Joseph*.

E aproape ora deschiderii, îmi recapăt suflul și merg sus. Suntem doar doi angajați aici, acum că domnul Mooney s-a pensionat. E Curtis, un puști de liceu, cam cum eram și eu mai demult. Face chestii tâmpite, așa cum făceam și eu. La naiba, când aveam 16 ani, domnul Mooney mi-a dat cheie și, desigur, într-o noapte am uitat să încui cușca.

— Ai eșuat, Joseph, a spus Mooney când era mai tânăr, dar tot bătrân, genul de om care n-a fost niciodată chiar tânăr. Ai eșuat în fața mea și în fața cărților.

— Îmi pare rău, dar niciodată nu închidem dulapurile sau ușile la mine acasă.

— Asta pentru că taică-tu e un porc, Joseph, a zis el. Tu ești porc?

Am spus că nu.

Câteva zile mai târziu, m-am strecurat în cușcă și am luat de acolo o ediție neatinsă, dar veche de *Franny and Zooey*, o primă ediție cu autograf. Am decis să-mi placă mai mult decât *De veghe în lanul de secară* doar pentru a fi unic. Și am iubit-o, Beck. Ce mai carte! Uneori răsfoiam iar spre început doar ca să-mi trec degetul peste semnătura lui Salinger. Ar trebui să plătești 1.250 de dolari ca să faci ce am făcut eu. Dar eu n-am plătit. Și n-a plătit nici femeia care a furat-o de pe tejghea, de lângă casa de marcat.

Aș recunoaște-o oriunde. Avea păr roșcat și o eșarfă de lână; avea 30, poate 35 de ani. A plătit cu bani gheață. I-am spus domnului Mooney că o să lucrez peste program ca să acopăr paguba și i-am promis să o găsesc pe femeie. Am renunțat la școală și m-am învârtit pe străzi până când degetele de la picioare au început să-mi sângereze. Dar e greu să găsești o

femeie când nu-i știi numele sau unde locuiește. Domnul Mooney mi-a poruncit să mă duc în cușcă și să închid ochii. Eram speriat. Când l-am auzit încuind ușa, am știut că rămăsesem înăuntru.

Nu aveam scară, așa că nu puteam ajunge la cărți; nu poți să intri pur și simplu la Luvru și să o săruți pe *Mona Lisa*. Nu aveam telefon, nici lumina soarelui, nici întuneric. Tot ce aveam era creierul meu și bâzâitul aerului condiționat și felia de pizza zilnică (rece pentru că aburul nu e bun pentru cărțile vechi) și cafea (călâie, într-un pahar de la restaurantul grecesc), pe ambele mi se strecura domnul Mooney prin sertar. Pierdusem șirul zilelor și al nopților. Domnului Mooney îi păsa suficient de mine încât să mă învețe o lecție. Și am învățat-o.

M-a lăsat să ies din cușcă pe 14 septembrie 2001, la trei zile după 11 septembrie. Toată lumea era diferită atunci și domnul Mooney mi-a spus că tata nu sunase deloc; probabil a crezut că eram mort.

— Ești liber, Joseph, a zis el. Fii înțelept!

După aceea n-am mai petrecut mult timp pe acasă. Nu era greu să dispar încetișor. Mama ne-a părăsit când eram în clasa a II-a, așa că am crescut știind că era posibil să părăsești oameni, mai ales pe tata. Nu-mi pare rău pentru mine, Beck. Mulți oameni au părinți de căcat și gândaci în dulapuri și Pop-Tarts învechite și tari drept cină și un televizor care abia merge și un tată căruia nu-i pasă după ce fiul lui nu vine acasă în timpul unui dezastru național. Chestia e că-s norocos. Eu aveam librăria.

Nu-i nevoie de un futut de sat ca să crești un copil. Domnul Mooney era șeful acum, tatăl căruia nu voiam să-i greșesc. Am continuat să vânez hoața lui *Franny and Zooey* și, chiar după 9/11, nu eram singurul. Toată lumea făcea ca mine, scormonea străzile. Oamenii voiau să-și găsească familiile; eu voiam să găsesc hoțul. Erau fluturași cu oameni dispăruți în tot orașul. Mă gândisem să desenez și să plastifiez orașul cu desene cu hoața. Aș fi pretins că era mama. Nu am făcut asta și uneori mă gândesc că

hoața a murit într-unul dintre Turnuri, karma. Dar în majoritatea timpului mă gândesc că probabil e acolo, undeva, bine, citind.

Sunt în secțiunea cu teancurile de Ficțiune L-R când sună clopoțelul de la intrare, iar eu sunt pregătit. Le-ai spus prietenelor tale că o să vii cam pe la ora asta. Știu pentru că am telefonul tău și nu ești genul de fată care-și blochează telefonul cu parole de patru cifre. Ți-am citit e-mail-urile. Am făcut poze parolelor și le-am pus în folderul cu parole. Astfel, când îți schimbi parola, dacă o faci, o să știu care sunt posibilitățile. Nu ești genul de fată care are parole complet noi. Tu folosești trei, prin rotație:

ackbeck1027

1027meME

1027BECVK$Ale

E tot mai bine. Nu vrei să-i spui mamei tale că ai mai pierdut un telefon. Ai fost și ți-ai luat un *nou* telefon cu un *nou* număr și un *nou* plan tarifar. Știu asta pentru că *vechiul* tău telefon e încă activ. Așa că am citit e-mailul comun pe care l-ai trimis tuturor prietenilor tăi, anunțându-i noul tău număr pentru că pot să-ți citesc toate mesajele! Chana a fost oripilată:

WTF? Zi-i mamei tale că ți-ai pierdut telefonul și anulează căcatul ăla vechi. Furt de identitate! Perverși! Beck, serios. Zi-i mamei tale că ai dat-o în bară. O să treacă peste asta. Oamenii pierd telefoane. Închide-l pe cel vechi. Nu e atât de dramatic.

Ai scris înapoi:

Probabil că telefonul e în șanț, deci da, nu e chiar dramatic. Dacă cineva îl are, sunt o săracă masterandă cu datorii. Cine să fure identitatea asta? Și dacă cineva crede că sunt suficient de frumușică încât să-mi pună selfie-urile peste tot pe internet, atunci o să mă simt frumușică A Glumesc. Dar, serios, e totul ok. Oricum voiam un nou telefon! Îmi iubesc noul număr!

Chana n-a vrut să dea înapoi:

IA UN NOU TELEFON CÂND LE SPUI DESPRE CEL VECHI. Mama ta va ști că ți-ai pierdut telefonul pentru că va vedea NOUL TĂU NUMĂR. De asemenea: $$$$$

Tu ai rămas încăpățânată:

Te rog să te calmezi, C. I-am spus mamei că mi-am schimbat numărul pentru că voiam unul de New York. Nici nu știe cum să scrie mesaje, dar să citească factura. E oooook. Și banii? În fine. O factură mică în plus n-o să mă omoare în punctul ăsta, știi?

Chana nu ți-a mai răspuns și eu o iubesc pe mama ta (Merci!) și pe tine, ipocrită mică! Telefonul tău vechi (dar încă funcțional!) este o enciclopedie a vieții tale și va fi la dispoziția mea atât timp cât mama ta plătește factura. Scor 1-0 pentru tipul bun! Oh, Beck, iubesc să-ți citesc e-mail-urile, să aflu lucruri despre viața ta. Și sunt grijuliu; mereu marchez ca necitite mesajele noi, ca tu să nu te alarmezi. Norocul meu nu se oprește aici: preferi e-mail-urile. Nu-ți place să scrii SMS-uri. Deci asta înseamnă că nu ratez prea mult din ceea ce comunici. Ai scris un „eseu“ pentru un blog în care spuneai „e-mail-urile trăiesc pentru totdeauna. Poți căuta orice cuvânt, oricând, și poți să vezi tot ce ai spus oamenilor în legătură cu cuvântul acela. SMS-urile dispar.“ Te iubesc pentru că vrei să ai o arhivă. Și iubesc arhiva ta pentru că e atât de accesibilă și sunt atât de copleșit de tine, de calendarul tău cu urmărirea caloriilor, a combinărilor și a menstruației, selfie-urile pe care nu o să le publici, rețetele și exercițiile fizice. Mă vei cunoaște curând, îți promit.

Începând de azi.

Ești aici.

— Imediat, strig ca și cum n-aș ști că tu ești și sunt plin de aere. Tropăi sus pe scări și înspre teancurile de cărți; tu ești aici într-o bluză în carouri și șosete peste genunchi, te-ai pregătit pentru mine, știu că așa ai făcut, și îi o pungă roz reutilizabilă.

— *Locomotiva, locomotiva numărul nouă,* spun și tu râzi, iar eu sunt atât de liniștit când am timp de pregătire. Ce mai faci?

Mă avânt pentru o îmbrățișare, iar tu mă lași să te îmbrățișez și ne potrivim atât de bine împreună. Brațele mele te apucă. Te-aș putea strânge până ai muri și ai învia și mă retrag primul pentru că știu cum sunt fetele cu chestiile astea, cu instinctele primare distruse de reviste și TV.

— Ți-am adus ceva, gângurești.

— Nu mi-ai adus.

— Ba da, răspunzi.

— Nu trebuia.

— De fapt, n-am murit, râzi tu. Deci cam trebuia.

Mergem până în față și știu de ce mergem acolo. Mă vrei. Mă vrei acolo. Știi că dacă rămânem printre rafturile de cărți o să te lipesc de plăcuța cu F-K și o să-ți fac eu un cadou, așa că trec în spatele tejghelei și stau cum am plănuit – cu mâinile împreunate sub cap, mă las pe spate și-mi pun picioarele sus, iar tricoul bleumarin mi se ridică suficient cât să-mi vezi mijlocul – ai nevoie de ceva la care să visezi – iar eu zâmbesc.

— Hai, să văd ce ai, fetițo.

Așezi cadoul pe tejghea, iar eu îmi cobor picioarele și mă mișc în față, mă aplec peste tejghea. Sunt atât de aproape că te-aș putea atinge și știu că-ți place parfumul meu pentru că tu și Chana v-ați aprins după barmanul care poartă același parfum, motiv pentru care mi-am cumpărat și eu; deschid cadoul, cadoul meu de la tine.

E *Codul lui Da Vinci* în italiană, iar tu bați din palme și râzi și îți iubesc entuziasmul, iar dăruitul e ceva ce-ți vine mai natural decât scrisul. Ești dăruitoare.

— Deschide-l, spui.

— Dar nu știu italiană.

— Nu e toată cartea în italiană.

O răsfoiesc și n-ai dreptate, iar tu apuci cartea și o lași să cadă pe tejghea.

— Știu sigur că prima pagină e în engleză. Deschide-o.

Deschid.

— Ah.

— Da, zici. Citește.

Acolo ai scris tu, cu cerneală neagră. Mi-ai scris:

Locomotivă, locomotivă, nu contează
Pe șine o fată plonjează
Tu ai găsit-o și-ai ridicat-o
Ești cavaler că ai salvat-o.

O citesc cu voce tare; știu că te entuziasmează scrisul tău și bați din palme la final și asta se regăsește și în scris. Practic, mă rogi să te agăț și dai din cap, iar numele tău e acolo și nu e ciudat când zic:

— Mulțumesc, Guinevere.

— Beck.

Ridic cartea.

— Dar e și Guinevere.

Cedezi și dai din cap.

— Cu plăcere…

Mi-am scos insigna cu numele în cușcă. Te prefaci că nu-ți amintești numele meu, așa că te ajut.

— Joe. Goldberg.

— Cu plăcere, Joe Goldberg, spui și oftezi și continui. Dar e cam aiurea așa, nu?, să vin aici ca să mulțumesc și acum să zic eu „Cu plăcere!“.

— Să-ți zic cum facem, spun eu, așa cum am exersat. Acum că suntem amândoi în viață și nu mai cântă nimeni și mi-ai luat drăgălășenia asta de cadou, ceea ce e super pentru că, deși sunt atâtea cărți în locul ăsta, Dan Brown în italiană nu este…

— Am observat, fredonezi și clipești și zâmbești, învârtindu-te puțin.

Respir. Asta e, următorul pas.

— Hai să bem ceva, cândva.

— Sigur, spui și-ți încrucișezi brațele fără a mă privi, fără a

spune o oră exactă, o dată sau un loc, și acum elemente din dinamica noastră apar ușor în cadru, ca o fotografie într-o cameră obscură – nu ți-ai scris numărul în carte și mi-ai adus partea despre care am glumit – Dan Brown – în loc de cea serioasă – Paula Fox – și cred că avem o problemuță.

Una mică de tot, dar totuși. Ai cumpărat Paula Fox pentru *Benji*. Ai cumpărat Dan Brown pentru mine.

— Chestia e, zici, nu-mi pot găsi telefonul și încă nu am unul nou, așa că nu-mi prea fac multe planuri, știi?

— Da.

Mă prefac că trebuie să verific ceva la calculator și mă gândesc la modul în care ai dat e-mail-uri prietenilor despre mine, despre cum ai vorbit mai mult despre salvarea în sine decât despre faptul că ești obsedată de mine, atât de obsedată, încât a trebuit să te prefaci că nu-ți amintești numele meu. Nu le-ai spus lui Chana și Lynn despre modul în care te gândești la mine când îți călărești perna verzuie, despre cât de emoționată și intimidată ești când ești cu mine. Erai atât de emoționată și distrasă încât ți-ai pierdut telefonul, Beck. Îți amintești? În loc de asta, tu dai e-mail-uri prietenelor despre *Benji* și trebuie să zic ceva sau explodez.

— Deci nu ți-ai mai găsit telefonul?

— Nu, adică da, adică… cred că a rămas în stația de metrou.

— Îl aveai în taxi.

— Oh, da. Da, îl aveam, dar vreau să zic că, oricum, cine-și amintește numele companiei de taxi, nu?

Premiere Taxi din Lower Manhattan.

— Nimeni nu-și amintește vreodată numele companiei de taxi, sunt eu de acord.

Îmi ceri un pix și eu îți dau un pix și tu apuci unul dintre semnele noastre de carte și-l întorci și-ți scrii adresa de e-mail pe care o știu deja.

— Hai să facem așa, spui în timp ce mâzgălești. Sunt super-

ocupată cu școala și alte chestii, dar dă-mi un e-mail și ne organizăm cumva.

— Sper că știi că semnele astea de carte sunt doar pentru clienții care cumpără ceva.

Râzi și ești ciudată fără un telefon în care să te scufunzi și-n care să te uiți, așteptând să ți se dea liber. Chiar ai complexul Electra, Beck.

— Nu că zic, dar cărțile astea nu se vând singure, așa că șterge-o de aici și lasă-mă să, știi tu, să revin la muncă.

Zâmbești ușurată și aproape că faci o plecăciune pe măsură ce te îndepărtezi.

— Merci din nou.

— De fiecare dată, spun.

Am plănuit asta și tu zâmbești fără să-ți arăți dinții, nu spui „La revedere!“ și nici eu nu spun „Să ai o zi frumoasă!“, pentru că suntem deasupra acestor amabilități și mi-ai dat adresa ta de e-mail și acum trebuie să aleg pe care dintre ciorne ți-o trimit. Știam că o să vii și că o să-mi dai adresa de e-mail, așa că noaptea trecută am scris diferite versiuni ale primului meu e-mail către tine. Am stat treaz toată noaptea scriind, Beck. Fix ca tine. Am stat în cușca mea, Beck. Fix ca tine.

Pun semnul de carte cu e-mail-ul tău în Dan Brown-ul italian. Se potrivește perfect.

8

SPER că majoritatea oamenilor și-au dat seama, până la acest punct, că Prince este unul dintre cei mai mari poeți ai vremurilor noastre. N-am zis *compozitor* – am zis *poet*. Prince e cel mai apropiat de e. e. cummings, iar oamenii sunt foarte proști că nu vin aici să cumpere cărți cu poeziile lui Prince.

Au trecut șapte ore și cincisprezece zile de când ți-ai luat dragostea și-ai plecat.

Ăsta e unul dintre cele mai bune versuri de început din toate timpurile dintr-o multitudine de motive, în primul rând pentru că inversează orele cu zilele. O ființă non-poetică ar zice zile și ore. Un poet e diferit. Un poet transformă lumea cu

Mâini atât de mici.

Încă nu mi-ai scris înapoi. Ai redirecționat e-mail-ul meu către Chana și Lynn. V-ați hlizit la pozele cu voi trei – *ChanaLynn . . . noi*! – și ați făcut schimb de duzini de e-mail-uri idioate despre nimic. Ai găsit timpul necesar pentru a citi și a răspunde la povestirile colegilor tăi și pentru a-i implora pe șefii de la WORD, din Brooklyn, să te lase să citești acolo, dar nu i-ai scris tipului care ți-a salvat viața. Ești încă preocupată de *Benji* și nu au trecut șapte ore și cincisprezece zile, dar ajungem și acolo, Beck. Deja nu mai e amuzant.

Ai scris către *ChanaLynn*:

Cum se poate să ajung să fiu tipa stereotip care întâlnește un tip drăguț și e gen, merci, dar nu chiar? Nu citesc Cosmo *și nu fac tratamente de curățare, nu postez selfie-uri, ceea ce înseamnă că*

nu mă încadrez în profilul tipă-naspa-care-urăște-băieții-de-treabă. Adică Benji e însurat cu afacerea lui și tipul ăsta e fix opusul, lucrează, știi? A, încă ceva: vineri ne vedem pe acoperiș la Wythe?

Channa ți-a scris prima înapoi:

Beck, ăsta e tipul pe care l-ai întâlnit la KGB? Poate mergem la Wythe.

Și asta îmi spune că întâlnești prea mulți tipi. Ai foamea asta pentru străini. De asta citești rubrica „Întâlniri fără obligații“ de pe Craigslist. Nu, nu ai astfel de întâlniri (mulțumesc lui Cristos), dar în același timp tratezi viața ca pe o gigantică întâlnire fără vreo futută de obligație, pierzi timpul cu Benji, cu tipi la întâmplare, în locuri cum e KGB.

Lynn ți-a răspuns:

În campus au psihologi care pot răspunde la întrebarea asta, fată. *A Și, da, tipul din KGB a fost super drăguț. La Wythe mergem dacă nu vreți UES, așa, de schimbare? Doar zic…*

Fetele astea nu știu despre Dan Brown-ul nostru italian și despre cât de tare mă vrei pentru că nu le-ai spus, iar în mijloc de noapte, după *patru ore și opt zile*, îmi scrii:

Ce zici de joi la un happy hour?

Aștept *trei ore și o zi* până să-ți răspund:

Merge. Unde?

Nu mă amuzi de data asta. Nu-mi scrii înapoi chiar imediat. *Patru minute trei ore și două zile* trec până când căcatul ăsta îmi împuțește inbox-ul:

Scuze o doamne e una dintre săptămânile alea. Orice ai face, NU merge la facultate. Oricum. Ce zici de săptămâna viitoare?

La fel ca Prince, și eu am o natură poetică și știu cum să inversez perspectiva. Să te conduc în brațele mele nu funcționează, e evident. Ești împrăștiată și flirtezi și spargi telefoane și nu ștergi niciodată nimic și te folosești de menstruație ca să obții prelungiri ale termenelor de la școală și multe dintre e-mail-urile tale au mai multă vitalitate creativă

decât povestirile pe care le scrii și vorbești cu câte nouă tipi odată pe nouă site-uri diferite. Flirtezi. Cu orice. Tu îți dai seama câte căcaturi ai în coșul de pe Anthropologie.com? Cristoase, Beck, ai nevoie de ceva aptitudini pentru luarea deciziilor. În același timp, văd că ești bolnavă. Bolnavă ca taică-tu. Ești agățată toată de *Benji*. Și nu te pot lua de pe *Benji* până nu aflu și eu câte ceva despre Benji.

Lucru care îmi ia vreo 35 de secunde.

Benjamin „Benji“ Baird Keyes al III-lea e o afurisită de glumă. A fost la dezintoxicare, ceea ce e o batjocură; îți poți da seama după fața lui încrezută că nu e în stare de dependențe pe bune. Deține o companie de sifon organic ce simbolizează tot ce e greșit în ziua de azi. Afacerea lui se numește Home Soda, o alternativă superioară sifonului băut în locuri comune, pentru că „în vreme ce un local e exclusivist, acasă e totuși cel mai exclusivist loc din lume. Unui club te poți alătura dacă plătești. Lucru care nu poate fi spus și despre acasă.“

Beck, să nu-mi spui că tu crezi chestiile astea. Micul start-up al lui Benji e un fel de copie hipsterească a succesului gen Whole Foods și website-ul lui chiar include o diatribă la adresa Monsanto (ca și cum părinții tipului n-ar fi profitat direct de Monsanto – la propriu, tatăl lui a lucrat pentru afurisitul de Nestlé când era Benji mic), deci Benji mănâncă căcat degeaba. Un eseu fotografic (altfel știut drept un căcat de slide show) arată că lui Benji i-a venit ideea cu Home Soda în vreme ce campa cu prietenii în Nantucket. *Campa* e un termen de căcat; Nantucket nu e New Hampshire și Benji stătea la un prieten, într-o casă de vacanță cu vedere la ocean. Măresc poza și o văd pe fata neetichetată de pe profilul tău de Facebook. *Aha*. Deci l-ai cunoscut pe Benji prin intermediul acestei mizerabile ciudate, care are un zâmbet drept, rezervat pentru prietenii cu bunăstare în poze de propagandă aranjate. Dar tu ai fost să campezi cu ei? Nup. Probabil n-ai fost invitată. Probabil că prietena ta ți-a băgat

niște scuze de căcat despre cum nu e suficient loc pe plajă. Tu ești orășeanca și Benji e turistul care intră, la propriu, în tine și care te folosește ca pe o vacanță de la frecușul afacerii cu sifon artizanal doar pentru a scăpa de tine înainte de Ziua Muncii. El e tăticul pe care încerci cu disperare să-l mulțumești, tăticul care pleacă indiferent de ceea ce faci tu.

Existența ta emoțională e o economie sezonală tâmpită unde Ziua Muncii înseamnă orice futută de zi. Te închiriază așa cum închiriază o mansardă în SoBro (South Bronx pentru cei care nu ai nevoie să inventeze nume de căcat ca pentru câini pentru cartierele în care nu sunt doriți). Și te înșală, Beck. Mult. Compulsiv. E în căutarea intensă a unui performer care să-i fută creierii așa cum ți-i fute el pe ai tăi. Au trecut șase minute și trei ore și o zi când îmi dai e-mail:

Știu că e din scurt, dar sunt în Greenpoint. Ești cumva la bar?

Răspund:

Nu sunt, dar ne putem întâlni la Lulu.

Tu răspunzi:

AȘA FACEM, BEIBI! Scuze pentru majuscule. Sunt bucuroasă!

Aștept *douăsprezece secunde nouă minute și nicio oră* înainte să scriu înapoi:

Haha. Sunt pe drum. 5?

Nu răspunzi, dar am de luat două trenuri ca să ajung acolo și coloana sonoră de la *Hannah and Her Sisters* îmi cântă în cap, toate cântecele în același timp, atât de tare, încât nu pot asculta muzica de pe telefon sau cea din telefonul tău și singurul lucru la care mă pot gândi e primul nostru sărut, care cel mai probabil va avea loc peste *optsprezece secunde nouă minute și trei ore*, când vom fi amândoi beți într-un taxi pe Bank Street și acum pricep de ce tipii se masturbează uneori în metrou. Dar eu n-o fac. Te am pe tine în viitor. Metroul nu poate merge pe cât de repede îmi doresc eu și *locomotiva locomotiva numărul nouă* și uite câte de multe avem deja în comun și nici nu ne-am futut încă, dar ți-am

luat un cadou. Pe el am inscripționat:

Locomotiva, locomotiva numărul nouă
E deja un refren și să știi
Când ajungi la azilul de babe
Cartea asta o vei putea citi.

Nu e perfect, dar e aproape și trebuia să-ți iau ceva, să te răsplătesc pentru pasul făcut, iar trenul ajunge și sper că Prince va ajunge cândva unde sunt eu, parcurgând șaisprezece scări și două străzi și un bulevard spre restul vieții sale. Dar sunt abia la jumătatea scărilor de ieșire de la metrou când telefonul tău scoate un bip. E multă informație de procesat și am nevoie să stau jos, așa că stau. Lucrurile s-au schimbat. Repede, prea repede. La aproape două săptămâni de când ai dat e-mail-ul general în care anunțai noul număr de telefon, Benji ți-a dat e-mail înapoi:

Bună.

Iar tu i-ai scris:

Hai pe la mine.

Și el ți-a răspuns:

A

Apoi mi-ai scris mie:

Ahh, a trebuit să plec la o chestie la școală. Reprogramăm pe săptămâna viitoare? Scuze, scuze.

Apoi Benji ți-a zis:

În vreo oră, mai am de lucru.

Tu i-ai răspuns:

A

Zâmbești pentru că vrei ca viața ta să fie ca înainte ca tatăl tău să strice tot în Nantucket, fără secrete, fără pericol. Scrii despre cât de multă siguranță e acolo, cum claustrofobia și confortul merg mână-n mână. Familia ta nu a încuiat niciodată ușile casei sau ale mașinilor și lăsau cheile în contact, dar din martie ai da orice să vezi un străin. Acum câteva săptămâni ai

postat pe Twitter:

Insula #Manhattan e ca insula #Nantucket: cumpărături scumpe, băuturi scumpe & iarna parcă înnebunește toată lumea.

Asta e drăguț, Beck, dar Manhattan nu e deloc asemănător cu prețiosul tău Nantucket. Hai să-ți spun ce am făcut marțea trecută.

Pe insula Manhattan trebuie să-ți încui căcaturile sau vreun isteț s-ar putea opri la nenorocita de fabrică de sifon pentru un tur marțea, când știe că șeful nu e acolo (mulțumiri informațiilor de pe Twitter-ul lui Benji) și să se scuze apoi ca să ajungă la baie, de unde să treacă în baia care duce spre biroul lui Benji (care e neîncuiat) și apoi să străbată restul clubului de sifon pentru un tur privat în calculatorul lui Benji (care, la fel, nu e blocat) și să vadă că Benji ține un calendar cu programul de spectacol și linkuri către @lotsamonica. Ea e acolo azi, mâzgălind la o stație de pompieri modificată din Astoria (pupa-m-ai). Ca fan verificat pe toate platformele de social media (oh, câte fac eu pentru tine, Beck), am acces la transmisiunea live de acolo și, deși nu-l văd pe omul Benji (locul ăla e prea aglomerat), văd sticle de Home Soda în poze cu filtre. El e acolo. Un comentariu al unei tipe cu breton și ochelari roz o dovedește:

Benji e cel mai tare pentru că a adus sifon. #organicpeviață #homesoda #bealibersaumori

Așa că asta e. Prețiosul tău Benji nu apare la lectura ta, dar se târăște tocmai până la Astoria în mijlocul zilei pentru că el crede că Monica e superioară, că e înaltă și blondă și el îi ia mâzgălelile drept artă. Trebuie să mă calmez. Tu nu știi nimic despre asta. Nu ești fană a Monicăi pentru că nu ești imbecilă. Dar trebuie să știi și nu pot ieși suficient de repede din fabrica asta umflată. Trebuie să te salvez.

Sunt genul de băiat care se pregătește pentru astfel de urgențe, așa că am deja un cont de e-mail numit HerzogNathaniel@gmail.com. Tu nu-ți faci temele, așa că nu știi

că Nathan Herzog e criticul de la noua secțiune *Eats* de la Vulture, care suge la țâța bestiilor pretențioase ca *Benji* și Home Soda lui. Am citit materialele tipului; eu nu sunt impresionat. Dar Benji îl pupă-n cur, distribuie pe Twitter recenziile lui într-un efort flagrant de a-și face rost și el de o recenzie favorabilă pe site. În plus, la postările de pe HomeSoda.com, „fanii“ apei de vagin ai lui Benji bâzâie necontenit despre motivele pentru care Home Soda ar trebui să apară pe *Vulture*.

Până acum.

Evident, folosesc noua mea adresă de e-mail pentru a mă preface că sunt ciufutul de Nathan Herzog. Curând, Benji va primi un e-mail de la Nathan Herzog, care tocmai a sorbit din cel mai grozav sifon din viața lui și își dă seama că e prea târziu să ajungă la petrecere, dar rămâne disperat să-l întâlnească pe Benji. Îi scrie:

E vreo șansă să ne putem întâlni acum? E o librărie pe Lower East Side, Mooney Rare & Used*, și e un loc potrivit pentru început. E o cafenea dedesubt; nimeni nu știe despre ea.*

Cu respect,

N.

Lui Benji îi ia doar câteva nanosecunde pentru a răspunde:

Absolut, Nathan. Sunt flatat și sunt pe rută.

Nu răspund. Ce fel de cretin zice *pe rută*?

Sunt în metrou și mă gândesc la tine când îmi dau seama că am greșit. Ceva lipsește.

The Western Coast.

Cu semnătură.

Am lăsat-o pe trotuar când mi-a trebuit un minut pentru a-mi reveni după ce mi-am dat seama că m-ai fraierit și că domnul Mooney avea dreptate. Nu voi fi niciodată pe deplin capabil să conduc librăria. Nu sunt un afacerist multitasking. Sunt poet, și de asta știu că sunt la *patru stații, un schimb, trei străzi, două bulevarde și niște scări* distanță de oprirea la apartamentul meu

pentru a lua câteva bunătăți pentru Benji. Îi dau mesaj lui Curtis:

Nu e nevoie să vii azi, acopăr eu tura.

El scrie înapoi: *Super*.

9

DAU colțul și-l văd pe Benji zgâlțâind de ușa librăriei și-l prind în fapt, și mai bine. Zâmbesc larg. Al meu e căcatul ăsta.

— Uite-l, strig eu. Omul Home Soda!

— Domnule Herzog, e o adevărată onoare, gângurește pupătorul de cur în pulovăr de la Brooks Brothers, și pentru ce?

— Scuze de întârziere, spun și mă prefac că aș căuta cheile. Criticii de mâncare care dețin parțial și hibrizi cafenea-librărie sunt, prin natură, neîndemânatici. Dar merită așteptarea. Promit.

Descui ușa și intrăm și Benji e prea emoționat ca să observe că încui la loc în urma mea.

— Locul ăsta e o bijuterie, se minunează. Servesc cafea aici?

— Când și când, zic și aș putea lucra pentru site-ul de abureli al *New York Magazine*. Urmăresc *Mad Men* și știu despre Jay Z și prețul supraevaluat al tăițeilor ramen. Pentru moment însă, apă e ok?

— Excelent, Nathan.

Excelent, Nathan. Deci cât Benji trăncănește emoționat despre cât iubește cărțile și librăriile și oamenii care citesc, eu îi torn o punguță de Xanax sfărâmat în paharul cu apă. O să bea dintr-o suflare. E emoționat. Ia apa. Îmi mulțumește. Nu poate nici să mulțumească fără să sune ca un prefăcut. Îl las să continue și-i spun că trebuie să iau ceva de după tejghea, iar el e tot plin de scuze și de *e perfect, Nathan* și *mi-am eliberat agenda pentru asta* și eu mut hârtii dintr-o parte în alta și ascult cum Xanax-ul preia controlul asupra lui. Oare am pus destul? E amețit și vrea să ia

loc.

Aproape se prăbușește peste tejghea.

— Te superi dacă am nevoie să iau loc un minut?

Să-l pocnesc e nemotivat. Însă a folosit cuvântul *excelent* de o grămadă de ori în 20 de minute afurisite. Îi e frig și stă întins, iar eu merg pe etajul principal și-l apuc de picioare. Și-l târăsc în jos, pe scări. Nu se trezește în timp ce-l trag în cușcă și-l încui acolo și zâmbesc. *Excelent*.

Pulovărul lui de la Brooks Brothers dovedește bunăstare materială. Iată și poșetuța lui cu droguri, pachete de heroină sau cocaină sau Ritalin sau ce naiba iau copiii din ziua de azi și o cheie tip cartelă (pe care o las acolo). Uite portofelul (îl iau). Și iată și marele premiu, adică telefonul (nu e nevoie să mai spun că-l iau). Benji e la fel de neînfricat ca tine, Beck, așa că-n câteva secunde am acces la contul lui de Twitter, la e-mail și la blogul Home Soda de pe site. Evident, telefonul lui e plin de poze de la spectacolul artistic al Monicăi. Ea e ametitoare, acaparatoare, mereu pozează. Aleg una „sexy“ și o postez pe Twitter de pe contul lui Benji. Două cuvinte însoțesc fotografia:

#FrumoasăAdorabilă #AșaDa

E plănuit ca să interpretezi că, prin asta, Benji spune despre tine că ești

#Nepotrivită #AșaNu

Și o faci. O, Beck, doare să te văd plângând, să te simți atât de respinsă. Nu ai habar cât mi-ar plăcea să te îmbrățișez și să te înfig în perna verzuie și să te umplu cu dragoste și sifon produs în masă? Vreau toate astea. Dar nu pot interveni. Ai nevoie de spațiu pentru a te detașa de dobitocul ăsta și aștept ca tristețea ta să se transforme în furie. Și așa se întâmplă și scrii ca un șarpe, sâsâind:

Nu sunt afurisita ta de jucărie, Benji. Nu sunt un căcat de artistă prefăcută și fără sentimente, un coș de gunoi pentru spermă. Sunt un om. Un om real, fix ca-n cântec, și nu te

descotorosești așa de mine. Mă auzi? Nu așa merge viața mea. Tratează-mă ca pe sifonul tău. Sau știi ce? Mai bine, bagă-ți pula în sifon. Încearcă. Bagă-ți-o chiar acolo, în sticla cu apă și fă sex cu apa, pentru că asta iubești. Nu mă iubești pe mine. Tu nu mai iubești.

E-mail-urile tale sunt adevărate și frumoase. Dar există o problemă. Toate sunt salvate în ciorne. Nu ai curajul să le trimiți. Încă te agăți de fantezia urbană că turistul ăsta *campator* și pletos o să renunțe la idealurile lui pentru tine. Vrei asta. Nu pot face prea multe. Așa că aștept. Îți citesc e-mail-urile.

Chana are dreptate: *Sincer, Beck. Ar fi fain dacă Benji te-ar iubi, dar nu te iubește. Așa că nu e de mirare când scapă de tine și te înșală și folosește căcaturile alea de Tătic. Știi? O să sune ciudat, dar mă bucur pentru tine. Dă voie să se termine totul.*

Lynn intervine: *Nu cred că sunt tipi buni în New York. Nu e ca și cum m-aș grăbi să mă mărit, îmi place la facultate. Și mai degrabă aș merge să lucrez la Praga decât să mă mărit, dar sincer, nu cred că sunt și băieți buni aici. Cu toții sunt niște Benji.*

Chana îi răspunde: *Nu mai sta pe eHarmony, Lynn. Serios.*

Sunt optimist până ai un schimb privat de e-mailuri cu persoana asta, Peach. Ești diferită cu ea.

Tu: *Știu că par așa o fetiță, dar nu mai am nicio veste de la Benji. S-a cam debarasat de mine. Probabil e doar ocupat, dar dacă…*

Peach*: Ce-ar fi dacă tu ai fi atât de ocupată să scrii ceva fantastic încât să uiți de el? E ca în yoga, când atragi toată energia într-un singur loc sacru: tu.*

Tu*: Ai atâââât de multă dreptate. Mulțumesc, înțelept sfat!*

Dar nu contează ce cred prietenii tăi. Încă scrii ciorne pentru el. Și acum vrei să știi unde e și când urmează să-l vezi. Îl vrei. *Încă.* Ai nevoie de ajutorul meu, așa că scriu o postare pe blogul Home Soda:

Drumeție spontană spre ACK. Inspirație nouă, noi arome cu

ajutorul unei companii adorabile.

E genul de dobitoc care s-ar referi la Nantucket după codul de aeroport, ACK, și evident că nu te-a invitat. Nu ți-a spus că merge acolo. Doar a plecat. Nu e ok. Și a folosit cuvântul *adorabil* și tu ar trebui să te gândești că e cu Monica și să-i scrii odată pentru totdeauna. *Totuși*, tu trimiți linkul către Peach și ești tristă, nu nervoasă. Ea îți răspunde:

Drăguțo, e antreprenor. Și probabil se referă la Rascal, laboratorul familiei. Nu sări… la concluzii!

Suntem într-un impas. Nimic din toate acestea nu a funcționat. Îl ierți pe căcatul ăsta care postează pe Twitter o poză filtrată a pozei cu pizda vino-și-trage-mi-o-cu-sifonul. La lectura ta n-a fost sifon Home Soda gratis, Beck, dar tu încă îl vrei și eu încă mai sunt nevoit să repar asta. Îți trimit un e-mail de la Benji.

E o poveste lungă. Ai grijă de tine, copil.

Deschizi e-mail-ul la câteva secunde după ce-l trimit. Nu-l retrimiți către prietenele tale și nu scrii altă ciornă violentă cu du-te dracului. Acum ești liniștită și nu sunt surprins când telefonul meu mă anunță că am un e-mail, o oră mai târziu. Tu ești:

Atunci joi?

Am reușit. În sfârșit. Doar o vorbă am pentru tine.

Da.

Când micul efeminat se trezește, nu știu cât timp a trecut, dar cască de parcă a fost un secol. Nu pare să se prindă la început și se conversează despre cușcă – ăsta e mahon? – și apoi vorbește despre papagali. În final, îl lovește faptul că sunt bare care ne separă. Se îndreaptă spre ușa cuștii și, pentru a doua oară azi, îl văd pe pulău cum trage violent de o clanță.

— Nu e nevoie să faci asta, spun.

Încerc să fiu calm. Sunt blând.

— Lasă-mă să ies!, se răstește. Acum.

— Benji, zic. Trebuie să te liniștești.

Se uită la mine. E intrigat. Fratele lui Candace fusese la fel de intrigat. Dobitocii sunt mereu intrigați când ordinea universului este restabilită, când li se cere socoteală pentru modul lor de a fi: laș, arogant, lipsit de iubire.

10

ESTE joi dimineața și întâlnirea noastră de diseară e recompensa mea pentru ultimele trei zile. Să fiu dădaca lui Benji nu e o glumă, Beck. Nici nu mai știu de câte ori am încuiat și descuiat și încuiat ușile subsolului pe măsură ce am urcat și coborât. Curtis știe că nu are voie la subsol și nici nu are cheie. Mâna mă doare de la atâta strâns cheia ca și cum ar fi linia vieții mele. Și este.

Sunt obosit, Beck. Mi-a luat o oră întreagă să desfac placa de dușumea cu fund fals unde îmi țin maceta. A trebuit să iau trenul până tocmai în New Haven și să folosesc cardul lui la un ATM fără să creez suspiciuni. Nu zic că nu merită, și chiar am un plan bun. Am decis să folosesc telefonul lui Benji ca să construiesc o poveste. Știu, e un plan al naibii de bun. Pentru că îl *urmărești* pe Twitter, vei fi martoră la decăderea lui în droguri și imbecilitate. Totul a început în New Haven, când am scos două mii din contul lui și am postat pe Twitter o fotografie cu buldogul mascotă de căcat de la Yale:

#bulldogul original s-a întors. #cmfnewhaven #eușimolly

Așa că acum toată lumea (tu) va crede că Benji s-a întors la facultatea lui pentru o beție. Dacă e ceva ce-am învățat despre oamenii de Ivy League, Beck, e că tuturor le place să se întoarcă la școală pentru reuniuni. E un plan bun și nu-l pot lăsa pe scremutul ăsta aranjat să ajungă la mine. E ca și cum ai ști că sunt la capătul răbdărilor și-mi dai mesaj:

Hei, tu. M-am trezit devreme. Habar n-am de ce. Deci ce facem diseară? A

Benji latră:

— Aia e Beck? Joe, dacă pe ea o vrei, e toată a ta.

Am mai trecut prin asta. La vreo oră după ce și-a revenit, nenorocitul m-a recunoscut din taxi. Așa că acum crede că și-a dat seama ce e cu mine. Crede că sunt obsedat de tine. Crede că l-am prins aici din cauza ta. Adevărul e mult mai complicat și ciripitorii auto-suficienți ca el nu știu că întotdeauna e mai înțelept să taci când ești închis. Și-a expus cărțile și vorbește despre tine ca și cum ai fi a lui. Dar tu nu ești un BMW rablagit, nu ești a lui ca să te dea mai departe. Țip:

— Fă-ți testul.

— *Joe*, spune, ceea ce e cretin pentru că, de fiecare dată când îmi spune numele, îmi amintește de complicațiile faptului că-mi știe numele, o complicație evidentă.

Mă adun și-ți scriu ție:

Neața, somnoroaso. Sper că ai visat frumos. Ne vedem la 8:30 pe treptele de la Union Square. Mergem în altă parte când se întunecă.

Apăs TRIMITE și abia aștept să te văd și apuc lista cu cele cinci cărți favorite ale lui Benji, pentru că avem treabă:

Gravity's Rainbow de Thomas Pynchon. E un arogant și un mincinos.

Underworld de Don DeLillo. E un snob.

On the Road de Jack Kerouac. E un purtător de pașaport răsfățat rămas blocat în clasa a opta.

Brief Interviews with Hideous Men de David Foster Wallace. Deja e destul.

The Red Badge of Courage de Stephen Crane. Ăsta are flori de mai în sânge.

Benji a picat deja testul la *Gravity's Rainbow* (dăăăh) și la *Underworld*. Tot zice că altfel ar fi făcut lista de cărți dacă știa că e un test. Așa gândesc oamenii privilegiați: minte atunci când știi că nu poți fi prins cu minciuna. Nu ești deloc ca el și scrii iar:

A

În niciun caz nu răspund la o față zâmbitoare și oricum nu pot pentru că Prințesa Benji vrea latte cu soia și un *New York Times* și cremă de la Kiehl și fututa de apă Evian și pastă de dinți Tom. Îi spun să se descurce cu ce i-am dat: cafea de la restaurantul grecesc, un *New York Post*, un mic tub de Vaseline și o lingură de praf de copt din cutiile vechi de sute de ani din baia angajaților.

Tu scrii iar:

Unde anume mergem după ce se întunecă?

Nu mă pot supăra pe tine, pentru că e evident că te-ai aprins după mine. Nu mi-ai repeta cuvintele dacă n-ai fi entuziasmată și-ți răspund:

Vei ști când va fi nevoie să știi. Wink wink.

Cred că wink wink-ul a fost o greșeală și mi se face rău.

— Uite, Joe. Nu pot da un test despre o carte pe care n-am mai pus mâna din liceu fără să fiu amplu cafeinizat.

Iau o decizie executivă, pentru că nu-l mai pot asculta.

— Lasă *On the Road.* Rupe foaia. Gata pentru azi.

Își ridică capul și mă privește de parcă aș fi Dumnezeu.

— Îți mulțumesc, Joe. Nu am citit niciodată *On the Road* și, ei bine, mulțumesc.

Îmi mulțumește pentru că l-am făcut să recunoască faptul că-i un mincinos complet și total. Minte chiar și când luptă pentru propria viață. Vreau ca acest copil să înțeleagă, și îmi dau silința.

— Nu ai citit *On the Road?*

— Nu chiar.

— Dar ai pus-o pe listă.

— Știu.

— Ți-am spus să faci o listă cu cărțile tale favorite.

— Știu.

— Incredibil. Nu-ți dai seama că ești pe fundul unei librării? Că ești într-o cușcă? Nu vii și minți în librăria mea. Nu faci asta.

— Nu te enerva.

Ochii i se mișcă pentru o secundă. E conștient de existența macetei. Nu am de ales. Trebuie să pun mâna pe ea. Traversez, încet. O apuc. Și o ridic. Nu-l privesc.

— Nu vrei să faci asta, scâncește.

Înainte să vorbesc, îmi desfac picioarele puțin mai mult. Ocup cât de mult spațiu pot.

— Îmi petrec vremea făcând teste pentru tine, teste despre cărți pe care spui că le-ai citit. Și tu n-ai citit nici măcar una dintre nenorocitele astea de cărți. Ceea ce înseamnă că mi-am irosit timpul. Și nu-ți dorești să mă enervez. Crezi că așa funcționează lumea?

— Sunt un escroc, bine?

Mă întorc. Își încrucișează picioarele și își lasă capul aproape de mâna pe care și-o trece prin părul blond prea lung. E vioi și slab și s-ar putea dezintegra în orice clipă. Încă țin maceta, ceea ce pare destul de puțin necesar, dată fiind situația. Dau din cap spre el, gen: *hai, căcatule, continuă.*

E incredibil cum să poți să vezi arama din oameni. Mâinile lui fine de puicuță s-au înmuiat cu sute de ani înainte să se nască și părul lui gros nu s-a subțiat niciodată din cauza nopților petrecute în vânt, a zilelor de stat aplecat ca să dea cu lopata zăpadă sau nisip sau cenușă. E ceva din părul ăsta, ceva din curbura nasului lui ce dovedesc că viața e nedreaptă.

— În apărarea mea, iubesc cartea asta într-o manieră postmodernă, în sensul că mereu am simțit că ea conține ceva în care mă pot regăsi. Cred că e genul de carte care e un ecou al credințelor și sentimentelor mele și mereu m-am raportat ok la oamenii care au citit-o și chiar am scris despre ea. Știi, am diplomă în literatură comparată și e posibil, e chiar foarte posibil să citești o carte fără să o citești în modul tradițional și direct. Poți citi despre o carte, Joe. Știi ce vreau să zic? Înțelegi?

— Da, Benji. Înțeleg.

— Vezi, știam eu, Joe.

— Da, n-am diplomă de la Yale, însă detectorul meu de abureli e *excelent*. De top chiar.

Încep să urc pe scări și el se smiorcăie că sunt un căcat și-mi spune ce o să-mi facă taică-su și apoi imploră:

— Dă-mi un exemplar din David Foster Wallace! O să-l citesc! O să-l citesc și apoi o să-mi poți da testul, jur! Joe! Joe!

Subsolul e izolat. Domnul Mooney și-a investit banii pentru ca locul ăsta să fie unul privat. Benji poate să țipe cât vrea și nimeni n-o să-l audă, așa cum nimeni nu m-a auzit nici pe mine, și tu-mi scrii:

Ești amuzant, Joe.

Wink wink-ul nu m-a pus pe lista ta de reduși mintal și soarele strălucește și eu încui ușa de la subsol, după care-ți trimit mesajul:

Am cărți de vândut. Să fii pe scările de sud la Union Square. În centru. La 8:30 fix.

Și-mi închid telefonul. Ți-am spus când și unde să vii, iar dacă tu crezi că poți scoate mai mult de la mine azi, când mă poți avea toată noaptea, atunci nu te aștepți la ce trebuie.

Ziua îmi e potrivnică. Am uitat că Stephen King a scos o carte nouă, *Doctor Sleep*, îndelung-așteptata continuare de la *The Shining*. Noua carte de King înseamnă mulțimi, chiar și la o săptămână sau două după apariție – oamenii sunt leneși – și hoarde de cumpărători nerăbdători să fie reuniți cu Danny Torrance. Dar eu *te* vreau pe tine, Beck. *Doctor Sleep* îmi transformă librăria într-o Biserică a lui Stephen și nu apuc să mă gândesc la tine, să mă pregătesc pentru tine. Suntem inundați de Kingofili, cupluri care încearcă să-și salveze căsnicia cu un *club de lectură*, fani mai vechi care așteaptă dintotdeauna, punkiști tineri care vor să-și dea check in pe Facebook într-o librărie independentă, ciudați care subliniază părțile proaste și tânjesc

după vechiul King, neghiobi retrași care caută compania promisă de încă o pagină întoarsă, femei care vor mai mult de la o carte decât de la un futai agresiv cu un bancher cu fobie de angajament. Toată lumea îl iubește pe King și eu *te* iubesc pe tine și azi ar trebui să mă gândesc la cum să-mi așez părul și dacă o să-ți lingi sau nu degetele când o să mâncăm. În loc de asta, vorbesc despre Căcatul de Danny Torrance cel *matur*! Îl iubesc pe Stephen King la fel de mult ca oricare american băutor de rom roșu, dar îmi displace că eu, librarul, sunt curva lui.

Ești o *studentă* la masterat și am putea discuta literatură la noapte. Din câte știu, ai putea fi atât de emoționată, că ai cădea într-o ceață de snobism și ai lăuda o *narațiune experimentală dintr-o cărticică* infestată cu căcat. Și eu ce-o să spun în schimb? Îți vine să crezi că Danny Torrance s-a maturizat? Cărțile nu pot fi mai comerciale și anti-cumpărător decât cele ale lui Stephen King (doar dacă nu vrei să vorbim despre Dan Brown, dar nu-i poți compara pe cei doi, pentru că nu sunt literatură cărțile lui Dan Brown). Și dacă domnul King ar fi aici, ar fi de partea mea; el știe că primele întâlniri cer efort. Îi și plac alte cărți decât ale lui și ar fi mândru de flăcăii ăștia dacă ar citi și ei ceva despre care n-au auzit la *Good Morning America* (dar nu o *cărticică de narațiune experimentală*). În plus, domnul King îmi e dator; eu vând afurisitele lui de cărți! Desigur, el nu e aici și soarele zăbovește, încă, și casa de marcat e obosită și am avut aceeași conversație de optzeci și cinci de mii de ori azi.

— Ați văzut recenzia din *New York Times*?

— Sigur că da.

— Nu-i așa că abia aștepți să o citești? Jack Nicholson a fost așa înspăimântător în prima!

Filistini, iar eu trântesc sertarul casei de marcat când se blochează – iar – și-l lovesc pentru că se mișcă prea încet. Mi-e dor de tine și te vreau și iată, în sfârșit, o femeie care *nu* cumpără Stephen King. Cumpără cărți de gătit de Rachel Ray și se

comportă de parcă aș fi lovit-o pe ea, nu casa de marcat. Oftează pasiv-agresiv și începe să apese tastele în aplicația Twitter din telefonul ei:

Relațiile proaste cu clienții sunt de coșmar! #mooneyrare

Vrea ca eu să văd asta și lasă cursorul să licărească și ok, tanti, ok. Îmi cer scuze pentru proastele maniere și-i spun că Rachel Ray e subapreciată și ea își șterge postarea, ceea ce e bine. Vine un moment când universul trebuie să treacă de partea ta sau să se ducă dracului, și universul îmi ia partea. Îmi iau o clipă pentru a posta pe Twitter de pe contul lui Benji:

Home Soda și absint? Da. #eoracinciundevaînlume

Următorul dobitoc scotocește prin portofel după cartea de credit pentru a cumpăra Stephen King, ca să citească (sper) despre toate chestiile bolnave pe care le face un bolnav pentru că el e prea muiere ca să facă toate mizeriile bolnave pe care vrea să le facă, lucruri pe care și le dorește, probabil, de când era copil.

Asta e problema cu miriapodul ăsta nesfârșit de idioți, Beck. Știi că sunt cu toții niște muieri, fiecare în parte. Cumpără cărțile astea ca să se sperie pentru că viețile lor sunt prea ușoare. Cât de penibil e să faci asta?

— Am auzit că sfârșitul e incredibil și că nu te aștepți să fie așa.

— Da, așa-i. Cash sau card?

Crezi că Benji a fost vreun dur cu care să te vezi? Ei bine, încearcă să ai aceeași conversație iar și iar în timp ce Benji e într-o cușcă și încearcă să-și sape un tunel până în China. Da, ai picat în plasa aburelilor lui, Beck, dar ai încercat vreodată să-l închizi într-o cușcă și să-l asculți scremându-se 24/7? Copilul e alergic la gluten și alune și la drojdie și praf și zahăr și la Visine. I-am luat un Reese's Peanut Butter Cup și a înnebunit de supărare, spunând că și doar *mirosul* de unt de arahide l-ar putea ucide.

Te rog.

Știi la ce e de fapt alergic prostul? La viața reală. Îi fac copilului o favoare. Când va ieși de aici, o să fie nervos pentru că a fost închis, dar o să-mi și mulțumească pentru că l-am transformat într-un bărbat.

— Am toate cărțile scrise de Stephen King.

— Asta-i grozav. E ceva de care să fii mândru.

Dar le-ai și citit, față de cur?

Și, sincer, Beck, știi cât de greu e să dorm la librărie în caz că domnul Mooney face o vizită-fulger aici pe timp de noapte ca să se uite la revistele porno din anii șaptezeci? Să răspund la întrebări despre Afurisitul de Stephen King în timp ce știu că trebuie să cumpăr mere și miere pentru efeminatul din cușcă – trebuie să mă rog în permanență ca, atunci când sunt la cumpărături, Curtis să fie prea drogat ca să fie curios și să încerce să meargă dedesubt, și că Mooney e prea bătrân și leneș ca să vrea pornografie. Beck, te iubesc, chiar te iubesc, dar habar n-ai de probleme. Trebuie să fiu conștient de distanta posibilitate ca eu să plec și Curtis să preia tura și un *moșneag la întâmplare* cu bani să decidă că azi e ziua când să decarteze șase mii pentru un Hemingway și Curtis să-l sune pe Mooney și Mooney să șontâcăie până aici și toți trei să meargă la subsol și să transforme cea mai proastă zi din viața lui Benji în cea mai frumoasă. Am probleme. Adevărate.

— Îți vine să crezi ce-i cu oamenii ăștia? Credeam că sunt singurul care mai cumpără cărți pe hârtie!

— Nimeni nu mai cumpără cărți pe hârtie, zic clientului cu numărul 4356, care e picătură leit clientul numărului 4343 și toți ceilalți. Doar dacă nu sunt de Stephen King.

Tu crezi că tu ai probleme. Știu ce ai tu. Chiar și cu Benji în cușcă, tot știu. Ai termene limită și trebuie să citești povestioare de căcat scrise de ceilalți amatori de la cursurile tale și crezi că la salon și-au bătut joc de freza ta și Chana crede că e gravidă, deși tipul abia de i-a băgat-o puțin, și Lynn zice că, dacă ea ar fi

gravidă, s-ar muta înapoi acasă și ar păstra copilul, și tu spui că, dacă ai fi însărcinată, i-ai pune copilului numele de *#oricenumainuBenji* și prietenele tale s-au săturat să asculte cum te plângi de Benji, folosindu-te de orice prilej ca să-i pomenești numele. Vorbesc serios, Beck. Fete. Uneori e nevoie de 52 de e-mail-uri ca să vă dați seama de un căcat simplu, de bază:

Chana nu e gravidă, ceea ce are sens, având în vedere că n-a călărit pe nimeni până la capăt.

Lynn e moartă pe interior.

N-ai depășit etapa Benji, dar o vei depăși după ce ieși cu mine.

Okay, ai o singură problemă serioasă. Mama ta beată îți trimite e-mail-uri noaptea, tristă, vrea să vorbească, vrea să țipe, dar, Beck, dacă ai ști cât efort am depus pentru tine, n-ai mai petrece atâta timp gemându-ți problemele și ai citi povestirile pe care trebuie să le citești pentru facultate și te-ai giugiuli cu perna ta verzuie și slavă Domnului că nu ai o prințesă de 73 de kile încuiată-n subsol, întrebând dacă puiul din afurisitul de sandwich e crescut liber.

Adică glumea, nu-i așa?

— Nu-i așa că-l iubești pe Stephen King?

— Cine nu-l iubește?

Nu e tâmpit. Îi recunosc meritul ăsta. Mi-a citit pe față și nu i-a plăcut, dar a mâncat sandwich-ul cu pui. Și știi ce? Nici n-a vomitat după aceea. Dar e o epavă emotivă și un neîndemânatic și ratează toaleta când se pișă și de două ori a vomitat peste tot. Și de două ori a trebuit să-l leg de cușcă pentru a-i curăța mizeria. Muncă e să cureți fluidele unui efeminat după ce ai completat rafturile și aranjamentul din vitrină cu noul Stephen King pentru a treia oară într-o singură zi futută, în vreme ce trebuie să te descurci cu toți oamenii care-l venerează pe Stephen King și care bombardează librăria pentru Noua Mare Carte de Stephen King, de care cu toții au nevoie în aceeași zi nenorocită pentru că

Doamne-ferește să-și deschidă vreunul ochii la vreun autor mai puțin cunoscut. Oameni. Ce poți să le faci, nu?

Telefonul meu bâzâie; e 6:00 P.M și e oficial. Singurele cărți vândute astăzi, în afară de Stephen King, sunt cele cu rețetele lui Rachel Ray și nu e de mirare că Benji nu a citit cărțile lui favorite, pentru că majoritatea oamenilor nu mai citesc și nu așa vreau să mă simt când sunt mai puțin de trei ore până când voi sta alături de tine pe trepte.

— Am auzit că asta e cea mai bună carte până acum.

— Să sperăm.

Curtis va fi aici în 10 minute, pentru că ar trebui să ajungă la fix, dar întârzie mereu pentru că face parte din Generația Benji, cu totul ocupat cu viața lui falsă în gadget-urile lui afurisite, tinder-okcupid-instagram-twitter-facebook-vine-căcat-de-narcisism-petiții-incorporate-online-și-fotbal-de-fantezie-de-căcat. Mi-ar plăcea să-l concediez, dar mă respectă, așa că-i dau voie să rămână chiar dacă m-a rugat să-i păstrez un exemplar din Stephen King și chiar dacă ascultă Eminem la căști inutil de mari și-i ia gen un an să citească o nenorocită de carte.

— Ai citit asta?

— Azi am expus-o.

— Mda, dar cred că le trimit cu o zi mai devreme, totuși. Nu poți să-mi spui că n-ai citit măcar primul capitol.

— Nu, n-am citit primul capitol. Cash sau card?

Aștept. Cumpărătorii de carte deprimați după programul de lucru vin fermi, mergând acasă-n închisorile lor pentru a-l lăsa pe Stephen King să-i distragă de la viețile lor de singuri penibili. Suntem atât de norocoși noi, Beck. O mare parte din America – Benji e inclus, căci sunt un tip de treabă și i-am dat un exemplar înainte să plec – o să fie adâncită în cartea lui Stephen King în seara asta, dar tu și cu mine ne vom trăi viețile noastre împreună. Mi-e milă de oamenii ăștia.

— Pot să mai adaug o carte?

— De fapt, mai sunt oameni la rând și oricum v-am încasat deja de pe card.

Și în niciun caz nu-mi asum riscul de a enerva pe toți de la coadă doar pentru ca tâmpita asta să-și cumpere ceva Candace Bushnell pentru că a fost prea înceată în a-și da seama că nici măcar nu-i place Stephen King. Îl cumpără doar pentru că-l cumpărau ceilalți. E virusul inițial, genul ăsta de căcat.

6:06 acum și știu ce faci. Te ungi cu creion la ochi ca să obții ochii ăia de geamănă-Olsen de care crezi că ai nevoie ca să arăți sexy – dar n-ai nevoie. Fredonezi Bowie, *Rare and Well Done* – muzica pe care o asculți înainte să ieși la o întâlnire, muzică ce te face să te simți cool, muzică de susținere despre care poți vorbi când te simți nesigură – și te decizi ce maieuț merge mai bine cu micul sutien și în final te copleșesc toate acestea și ești pe perna ta verzuie pentru că singurul mod în care poți să obții efectul de păr ciufulit e să ajungi în pat și să ți-o tragi singură. E adevărat ce se spune despre voi, tipele, că ați fi mai perverse decât noi, bărbații, căci așa sunteți. O să-ți urmăresc în continuare e-mail-urile cât aștept să se încaseze plățile prin card și voi, fetelor, vă trimiteți mesaje despre fiecare lucru care se întâmplă corpului vostru. E atât de ne-Victorian. Ești o fată Bowie, futuristă prin grija clinică pe care-o acorzi pielii tale și prin genele pe care ți le-ai pus în Chinatown, atât de groase, că le spui prietenelor tale că într-o zi o să-ți smulgi una înainte de întâlnirea noastră.

Să smulgi una.

— Scuze?

— E totul ok?

— Da. Dar vreau o pungă pentru carte. Sau mă pui să plătesc în plus?

6:08 și următorul tip de la rând cumpără noul King și *The Shining* doar ca să iasă-n evidență – numește *The Shining* un *prequel* și vreau să-l tai pe față – și ce lume groaznică e peste tot, Beck. Ce miracol că tu ai venit aici, atât de fericită, când cei mai

mulți de aici se simt mizerabil, toată lumea cu excepția ta și a mea și a lui Curtis, care ține ușa pentru domnu' Shining și începe deja cu căcaturile lui.

— Frate, deci metroul e dezastru.

— Hai, preia casa.

— Cinșpe minute am stat și-am așteptat. Nimic.

— În seara asta nu se vinde altceva decât Stephen King, așa că poți să închizi după ce vinzi ultimul exemplar.

— Super, dar, gen, am nevoie de toate orele la pontaj.

6:11 și anarhistul vrea ore la pontaj și-mi irosește timpul și eu tre' să mă fac sexy pentru tine și curat pentru tine și să-mi repar tăieturile de la hârtii și să-mi periez dinții cu noua mea pastă de dinți naturală Tom (merci, Benji!) și-mi încleștez falca, dar Curtis e prostălău și nu e bun la citit expresii faciale, pentru că în majoritatea timpului are capul înfipt în telefon.

— Tu doar închide după ce dai ultimul King.

— Deah, orașul ăsta poa' să mi-o sugă dacă nici un tren nu poate să vină la timp, știi, frate?

— Încearcă să dai mesaj data viitoare când întârzii.

— Pari stors, fiule. Hai, mergi. Mă ocup eu de tot.

Micuțul căcat Beastie Boy a întârziat și eu sunt șeful lui și-mi zice mie *fiule* și ultimul lucru din lume de care am nevoie e micul căcat spunându-mi mie că arăt obosit.

— Vezi că ai oameni la coadă, Curtis, zic și ies, departe de subsol, departe de cărți, zâmbesc la nimic, la ideea de *tu* care, ca și mine, *te pregătești*. Probabil ești pe perna ta verzuie pentru că e aproape timpul și pentru prima dată după multă vreme mă îndrept spre casă cu șmecherii Simon & Garfunkel în cap, pentru că nu mai e Ziua Cărții lui Stephen King, Beck. E noaptea noastră.

11

NU AJUNG acasă decât la șapte și nu ies din duș până la 7:15 și-mi tai un afurisit de deget într-o mașină de scris și e sânge peste tot, dar nu văd asta ca pe un semn rău. Mașina de scris – Hector, o Smith Corona din ’82 pe care am găsit-o pe o alee în Bushwick – era în cale, dar sunt emoționat și poate că o mică vărsare de sânge e bună pentru nervi și la dracu’, poate că și Hector e emoționat. Le vei întâlni în curând, Beck, toate mașinile de scris pe care le strâng pentru că într-o zi, când toate calculatoarele o să o dea în bară, eu o să fiu bărbatul cu 29 de mașini de scris (și numărătoarea rămâne deschisă) și toată lumea va sta la coadă la ușa apartamentului meu ca să cumpere una. Pentru că, evident, într-o zi lumea va regresa, iar eu aștept momentul.

Îți place filmul cu tipul care trage o ricșă prin toată Canada și tot tipul ăla e despre tricou alb, așa că îmbrac și eu un clasic tricoul alb în V și blugi și o curea pe care am găsit-o la magazinul Army Navy. Catarama e mare, dar nu-n stilul de căcat al lui Ryan Adams. E o chestie pe bune și e veche și zimțată și tu vei dori să o atingi când o vei vedea, pentru că e ca una din acelea pe care le poartă cowboy-ul din povestirea ta.

Urc în metrou și îți scriu:

Întârzii puțin.

Îmi scrii înapoi:

Și eu.

Drumul e parcurs într-o clipă și nu mă simt în totalitate prezent. Sunt atât de bucuros că o să te văd, că lumea nici nu mai

există acum. Cobor din tren și postez pe Twitterul lui Benji:

Aș fute-o pe Miley Cyrus. Zic și eu. #gânduriprofunde

Mi-am terminat treaba și aerul e perfect, și când ajung în Union Square mă ascund după un chioșc și te privesc venind pe scări și uitându-te în jur după mine, așezându-te și așteptându-mă. E 8:35 și ai mințit, nu întârziai. Doar erai la fel de bucuroasă ca mine. Îți scriu:

Scuze. Ajung la 8:45.

Și te privesc cum îmi răspunzi:

Nicio problemă. Atunci ajung și eu! Ne vedem la 8:45.

Îți pasă de ceea ce cred și ești emoționată și eu sunt emoționat și e 8:52 când fac primul pas spre tine și-mi aud inima cum bate în gât, nu pot să cred că se întâmplă, noi, împreună. Mă vezi apropiindu-mă și zâmbești și-mi faci cu mâna și te ridici ca să mă saluți și pari atât de proaspătă și cu ochii limpezi și pregătită și-ți muști buza de jos și zâmbești cu fiecare parte a corpului tău și ești jucăușă.

— Ați întârziat, domnule.

Nu te poți opri din zâmbit și te las să aștepți cât e potrivit ca să crezi că sunt cool, nu nepoliticos, și respiri adânc și privești în sus, apoi în jos.

— Ai spus că o să mergem undeva când se întunecă și, ei bine, s-a întunecat deja.

— Știu, spun în timp ce mă așez și mângâi betonul și tu îți așezi bucile drăguțe lângă mine.

Asta e fain. Asta e, și eu intenționat am așteptat să se întunece până să vin la tine. Tu ești femeie, iar eu sunt bărbat și locul nostru e împreună în întuneric și tu miroși bine, pur. Îmi place.

— Chiar ar trebui să încerci să-ți cureți pantofii din când în când, zici și-mi atingi cu balerinii tăi adidașii mei albi și noi.

— De asta am întârziat, răspund. A trebuit să lustruiesc frumusețile astea vreo oră.

Râzi și începem să discutăm cu ușurință despre Paula Fox și teniși și ciudatul ăla de boschetar care vorbea cu o cutie goală de conserve. Asta e chimie. Noi câștigăm! Stăm pe scări de nici nu mai știu când, dar nu ne grăbim deloc. Îți place aici.

Îți place să fii expusă. Și oricând apare vreo tăcere neașteptată, glumim despre încălțămintea mea.

— Nu, serios, deci sunt incredibil de albi, gen Ben Stiller de albi, râzi.

— Dap, o să-i spun lustragiului meu că ai zis asta.

— Păi, sper să faci asta. A făcut o ditamai treaba, Joe.

Ai zis *ditamai* și ai zis *Joe* și asta trebuie să însemne ceva, sigur înseamnă.

— L-am plătit extra, îți spun, iar tu începi să-mi spui o poveste despre cum ai furat pantofi dintr-un outlet, din greșeală, și stăm pe treptele acestea de aproape 20 de minute, iar tu ești emoționată și entuziasmată că tot vorbești despre pantofi ca și cum trebuie să vorbești despre pantofi sau riști să sari pe mine chiar aici, pe scări.

Am ales locul acesta pentru că întreaga mea viață am mers pe aici și am văzut aici cupluri care m-au făcut să mă simt singur și respins. Și acum sunt oameni singuri care trec, geloși, pe lângă noi doi, și tu vorbești în continuare și, la naiba, e greu să te ascult când pot să-ți miros gelul de duș de pe piele.

— Deci, gen, eu nu i-am furat. I-am păstrat din greșeală. Adică cine fură dintr-un magazin de încălțăminte de pe o insulă, nu?

— O doamnă foarte curajoasă și adorabilă cunoscută sub numele de Beck, se pare.

Spun *adorabilă* și tu zâmbești, iar eu știu că am spus ce trebuia. Crezi acum că eu te înțeleg și că tot ce am citit până acum nu a fost degeaba.

— Cred că te gândești că-s vreo psihopată, spune. Oare de ce am zis povestea asta, oricum?

— Pentru că e prima întâlnire. Toată lumea are o poveste pe

care o spune la prima întâlnire. E mereu amuzantă și se bazează pe adevăr, dar e întotdeauna doar pe jumătate reală.

— Deci sunt o javră mincinoasă, zici și zâmbești și-ți încrucișezi picioarele și, chiar dacă ești în blugi, doi ciudați se holbează ca și cum ar putea să vadă prin denim.

New York.

— Nu, răspund. Ești o javră mincinoasă care fură.

Râzi și roșești și eu râd și tu te întinzi și ai sutien roșu și maieu alb și blugii de joi seara și chiloțeii roz din bumbac care mă ațâță în timp ce te întinzi spre cer și-ți desfaci picioarele și te întinzi pe spate și-ți sprijini capul de beton și eu vreau să ți-o pun chiar aici, pe trepte, la ora asta nepotrivită, în fața ciudaților care se holbează și a celor care fac brățări rasta și a curvelor nervoase care merg spre casele lor ca să citească *Doctor Sleep* pe iPad-urile lor. Te vreau aici, acum, și nu mă pot ridica acum, cu erecția asta.

— Pari atât de tânăr, spui tu, și imediat trece erecția.

— Ha?

— Nu, nu, nu. Nu te supăra, Joe. N-a ieșit cum voiam.

— Bine, pentru că tocmai am împlinit 17 ani și nu mi-ar plăcea să arăt de 16 pentru că atunci tu ai părea pedofilă și asta nu e bine.

Îmi plesnești piciorul și mă privești continuu și te ghemuiești, îți muști buza așa cum ai făcut la lectură, ca atunci când ești pe punctul de a avea o revelație.

— Voiam doar să zic că mulți dintre prietenii mei se grăbesc să se așeze la casele lor, îmi explici. Și uneori îmi par bătrâni din cauza asta, ca și cum ar fi pierdut chestia aia, deschiderea aia care face o persoană să pară tânără.

— Câtă iarbă ai fumat înainte să vii?

Primesc ce-mi doream, o altă palmă ușoară, și iubesc să te fac să râzi și te iubesc că-mi dai ceea ce-mi trebuie fără să-ți întrerupi ideea. Ca lumina unui laser, continui:

— Vezi tu, am început să mă simt bătrână în primul an de

facultate. Trebuia să merg la Praga și m-am retras în ultima clipă, iar mulți dintre prietenii mei m-au făcut să mă simt bătrână, ca și cum aș fi ratat ceva ce nu mai pot obține niciodată de-acum, ca și cum Praga ieșea din discuție după aceea. Ca și cum aia a fost, pentru totdeauna, ca și cum e musai să fii la facultate ca să mergi în străinătate.

— Am putea merge acum, spun fără să fiu amuzant și mă rog să te oprești din vorbit despre facultate, pentru că mă face să par un prost.

— Oricum, ideea mea era că ai o energie de tânăr. E bine. Ca și cum totul e încă posibil și noi am putea candida la președinție sau învăța limbajul semnelor sau am putea vizita fiecare castel din Bruges.

Tot ce aud e *noi* și zâmbesc.

— Vrei să-mi alimentez avionul?

— Vorbesc serios, spui când te apropii de mine. Dar tu? Ce voiai să fii când erai mic?

— Star rock, zic și-ți urmez exemplul, lăsându-mă pe spate, mai aproape de tine, uitându-ne împreună la cer.

Pariez că arătăm grozav de deasupra, luminați de stele, îndrăgostiți.

— Când eram mică, voiam să devin cântăreață, oftezi.

— De asta-ți place *Pitch Perfect* atât de mult?

Întorci capul și te ridici. Am dat-o în bară.

— De unde știi că-mi place filmul ăsta?

— Am presupus. Știu că e foarte popular.

Fir-ar.

— Ha?, întrebi iar și, fir-ar… Ție îți place filmul ăla, Joe?

— Nu știu, răspund înroșit tot. Nu l-am văzut. Dar dacă ție îți place, adică, probabil e bun.

— Notă pentru mine însămi, spui fără să mă privești. Devino mai puțin previzibilă!

Nu mai spui nimic și eu nu știu ce să zic și la dracu’ cu Anna

Kendrick, e vina ei. Și nu-mi pot da seama dacă te simți prost sau dacă te înspăimânt eu. Cum am putut fi atât de neatent? Am muncit atât ca să pregătesc totul și acum dau cu piciorul când e vorba de un *film* și în final te uiți la mine cu tristețe în ochi pentru care eu mă fac vinovat. Eu am cauzat asta. Și e o singură cale pentru a repara.

— Nu ești previzibilă, Beck. Doar ai profil pe Facebook.

— Deci mă urmărești, spui fără urmă de tristețe și-mi plesnești iar piciorul.

— Ei, nu i-aș spune urmărire, zâmbesc. Nu e ca și cum ai profil privat sau ceva.

Râzi și mă lovești – iar! – și te ridici ca să-ți întinzi brațele deasupra capului. Îți văd buricul și-mi place să mă uit în sus către tine și amândoi știm că ți-a plăcut să fii privită și te întinzi într-o parte și în cealaltă și-ți atingi șoldurile cu palmele.

— Te-ai uitat la toate pozele mele?

— Doar la vreo două sute, știi, numai la cele de weekend-ul trecut.

Îți lași capul moale și dai din mâini.

— Nu. Nu. Nu vreau să fiu tipa previzibilă de pe Facebook care are toată viața expusă acolo.

— Aia nu e toată viața ta.

— Păi chiar nu e.

— Mai păstrezi o grămadă de chestii și pentru Twitter.

Îmi plesnești genunchiul și-ți place, și-mi place și mie, iar skateri trec pe lângă noi și un copil urlă că vrea înghețată cu ciocolată și un hipiot cântă la banjo și o pizdă corporatistă cu tocuri țipă prea tare în telefon. Totul e pentru noi, și vocea ta scade în intensitate.

— Te-am căutat.

— Da?

— M-aș fi uitat la pozele tale, dar nu ai Facebook.

— Am avut, mint eu. Dar m-am săturat de el. Unora parcă le

pasă mai mult de actualizarea stării decât de viețile lor reale.

— Câtă dreptate ai, răspunzi. Una dintre prietenele mele e ca tine, complet anti-Facebook.

— Eu nu sunt chiar anti.

— Păi, oricum, nu ai profil.

Știu că vorbești despre Peach și acum crezi că sunt ca Peach și nimeni nu o place pe Peach, așa că ăsta e un semn rău. Mă panichez. Tac. Puștiul plângăcios nu mai urlă după înghețata cu ciocolată și vântul se întețește și afară se întunecă tot mai mult cu fiecare secundă și skateboard-urile aterizează greu, iar tu vrei să te uiți prin telefon, pot să simt cum vrei să le spui prietenelor tale: *Tipul cu care am ieșit tocmai mi-a spus că m-a urmărit pe Facebook. Cam asta ar fi.*

— Deci, vrei să mâncăm ceva sau…?, întreb.

Mă întind ca să-ți amintesc că am bicepși și că sunt gata să omor pe oricine ar îndrăzni să se uite la tine.

— Sau ce?

— Mă gândeam că o să vrei să mâncăm ceva. N-am altceva după acel „sau“.

— Te gândești vreodată la câte cuvinte irosim?

— Da, răspund și aproape că vă menționez pe tine, Chana și Lynn și căcaturile pe care le vorbiți despre cum urmăriți cu ură *New Girl*, dar mă abțin.

— Vreau să fiu mai atentă cu vorbele mele și să spun doar ce vreau să spun. Să tai ce nu e necesar.

— Da, răspund. Înțeleg.

— Deci da, vreau să mănânc ceva.

Mă ridic și-ți ofer mâna, chiar dacă nu ai nevoie, iar tu o apuci.

— După tine, iar tu știi că vreau să-ți privesc fundul în timp ce cobori treptele. Ce ai chef să mănânci?

— Sunt flexibilă, răspunzi întorcându-te spre mine. Atâta vreme cât e aproape de unde locuiesc, pentru că trebuie să mă

trezesc devreme mâine.

Am mâncat burgeri și cartofi prăjiți la Corner Bistro, am băut vodcă și whiskey și te-am lăsat să conduci tu discuția. Mi-ai povestit despre Benji, „fostul meu, un drogat, mereu îl alung și el revine. Dar hai să nu vorbim despre asta“. Am fost de acord (așa sunt eu!) și apoi ne-am mutat la poveștile despre copilărie (a ta în Nantucket, a mea în Bed-Stuy, tu cu scuzele de fată de oraș, eu cu cunoștințele mele pregătite despre insula ta, lucru care te impresionează, mai ales că n-am fost niciodată acolo).

Exclami:

— Joe, ești atât de inteligent, aproape că aș crede că lucrezi într-o librărie!

Aduci des facultatea în discuție, „căcaturi de Ivy League“ și „tipii de la Yale“. Într-un final, te aprinzi destul cât să mă întrebi ceea ce vrei să știi cu adevărat.

— Tu când ai absolvit?

— N-am absolvit. Nici măcar n-am început vreo facultate.

Dai din cap. Nu ești niciodată în preajma tipilor ca mine. Încep să râd. Râzi și tu. Eu nu sunt niciodată în preajma fetelor ca tine, iar eu încep o nouă rundă de cine-a-citit-mai-multe-cărți.

Câștig iar, și tu ai înlemnit.

— S-scuze, șoptești. Mă simt nepoliticoasă spunând asta, dar tu n-ai făcut facultate și totuși ești mult mai citit decât jumătate din oamenii de la școala mea. Ce nebunie!

Mă întunec.

— Nu spune asta copiilor de la școală.

Zâmbești și-mi faci cu ochiul, acum avem un secret. Știu cum să vorbesc cu tine și mi-a ieșit bine, iar dovada e că suntem ultimii rămași aici și tu îți dai seama de ce am insistat să stăm în partea din spate a localului. Avem întreaga încăpere doar pentru noi. Suntem la o masă de patru persoane și celelalte mese sunt curățate și cu scaunele strânse sub ele. Te sprijini de perete și eu

te privesc direct în față. Te uiți la stânga, la dreapta, apoi la mine. Îmi ceri permisiunea să te întinzi, dar eu am o idee mai bună.

— Ai putea să te întinzi sau aș putea să te duc acasă.

Clipești încet, intenționat, apoi te obrăznicești:

— Și apoi?

— Orice vrei tu, Beck.

— Deci, ești un domn?, surâzi.

Eu nu răspund și tu ești timidă și beată în același timp. Ironia ochilor tăi creionați e că, cu cât bei mai mult, cu atât mai mult te freci la ochi, și cu cât te freci mai mult la ochi, cu atât semeni mai puțin cu o Olsen brunetă, și mai mult cu tine.

— Întinde-te, ordon.

— Da, domnule, spui când obrajii ți se înroșesc și sfârcurile se întăresc și chiloțeii se udă.

Te întinzi. Vreau să te strâng, dar nici nu intră în discuție ca măcar să te sărut în seara asta.

— Pune-ți mâinile pe cap.

— Jucăm Simon Says?

— Nu, răspund în timp ce-mi imaginez cum ar fi să ne-o punem chiar aici.

Îmi imaginez. În aer plutește miros de bere și șuncă și de Murphy's Oil și eu inspir, tu îți pui mâinile pe cap și există un Dumnezeu pentru că acum cântă Bowie și tu zâmbești și eu te privesc zâmbind și te văd goală și, pentru că-s puțin beat, mă ridic și tu deschizi ochii când îmi auzi scaunul mișcându-se.

— Închide ochii, Beck.

Te conformezi și vorbești:

— Tocmai voiam să-ți spun despre albumul ăsta.

— Nu vreau să știu despre el, răspund.

Așa mă comport eu ca să te antrenez să mă tratezi diferit. Nu-s vreun dobitoc de Ivy League care o să te respecte pentru vreun album obscur de David Bowie, și-s al naibii de sigur că n-o să te las să-mi spui poveștile pe care le-ai spus *tipilor de la Yale*. Ești a

mea acum și vei face cum spun eu și Bowie cântă despre străinii care vin și stau, iar tu fredonezi în același timp ca să demonstrezi că știi versurile. Ce momente nasoale ai petrecut cu toți Benjii din lumea asta cărora le-a păsat de astfel de căcaturi.

Ocolesc masa și mă așez aproape de capul tău. Chicotești și-ți menții ochii închiși și te-ai oprit din fredonat și te chinui cu dorința. Mă împleticesc și-mi ridic piciorul pe un scaun. Pula mea e la câțiva centimetri de capul tău și de gura ta și-o poți mirosi și micile tale nări freamătă și înghiți, emoționată, și eu mă uit în jos la tine, cum stai cu ochii închiși și gura abia deschisă pe măsură ce Bowie croncăne de parcă oamenii ar fi o dezamăgire. Cu siguranță nu cântă despre noi, Beck.

— Ce fain e, spui înainte să se termine cântecul. Poate ne uită aici și ne încuie înăuntru.

— Da, răspund și să-mi bag picioarele dacă mintea nu-mi zboară fix la Benji.

Vreau să rămân cu tine pentru totdeauna și, totuși, trebuie să-mi hrănesc noul animal de companie. Chiar și închis ne stă în cale.

— Hei, strigi.

Ochii ți se deschid larg și cântecul s-a terminat, iar acum cântă Led Zeppelin, mult prea tare pentru locul unde ne aflăm, iar tu știi cum să dai ordine. Ai învățat de la prietenele care au crescut cu servitoare.

— Condu-mă acasă.

— Sigur, domnișoară.

Mergem două străzi fără să scoatem o vorbă, amândoi cu mâinile în buzunare ca și cum acolo ar trebui să stea… altfel. Suntem amândoi prea încinși pentru a vorbi nimicuri, noaptea e tăcută și nu e nimeni în jur când ajungem pe veranda ta, unde tu urci două trepte ca să ajungem față-n față, la același nivel. Dar ar trebui să știu că ai mai făcut asta înainte, chiar dacă nu te-am văzut cu ochii mei. Ăsta e jocul tău de căcat. N-o să te sărut, Beck.

N-o să-mi spui tu mie ce să fac cu corpul tău.

— A fost plăcut, torci.

— Da, răspund fără să torc. Ai zis că te trezești devreme, deci mai bine ai intra în casă.

Conflictul ți se potrivește, Beck. Vezi unul care abia a absolvit liceul și care, teoretic, ar trebui să se arunce pe tine. De asemenea, vezi un tip care a citit mai multe cărți decât cei de la atelierele tale. Îți zdruncin lumea și n-o să te sărut și tu dai din cap, ce-ai putea face altceva?

Ești nervoasă și perna ta verzuie o să o încaseze zdravăn în noaptea asta și o să te gândești la mine și o să fii în așteptare, o să te îmbolnăvești de dorința de sex, de mine, în același mod în care puștiul urla în așteptarea înghețatei, în același fel în care America l-a așteptat pe Stephen King și eu pe Curtis, așa cum Benji mă așteaptă pe mine în celălalt capăt al orașului. Vei aștepta.

— Vise plăcute, Beck.

— Nu vrei niște apă pentru drum?, întrebi ca o ultimă încercare în timp ce ții ușa deschisă, o invitație ca eu să intru.

— Sunt bine așa, spun fără să privesc înapoi.

Ești obsedată de mine, dracului, și sincer, sunt destul de ușurat că trebuie să mă ocup de Benji și de merele lui organice și de sifonul lui, acum, altfel te-aș urma înăuntru și aș aștepta să încui ușa, după care te-aș arunca pe canapea și ți-aș da ce vrei, ce vreau și eu. Dar nu. Îmi vei da apă, dar nu vreo afurisită de sticlă de plastic pentru drum. Când îmi vei potoli setea, va fi după primul nostru futai în patul tău, iar tu-mi vei aduce un pahar cu apă pe care-l vom împărți și care va fi primul dintr-un lung șir. Nu am puterea să te refuz când te doresc atât de mult, dar am un efeminat în cușcă.

Nenorocitul de Benji: un salvator. Cine s-ar fi gândit, nu?

Zâmbesc tot drumul spre casă și le povestesc mașinilor mele

de scris despre seara asta și *mi-o frec* în onoarea ta, fac duș și mă masez cu Kiehl și descarc albumul *Rare and Well Done* al lui Bowie, ca să-l ascult pe drumul până la librărie. Trebuie să ies iar. Cum naiba aș putea să dorm când aștept să trimiți micilor tale prietene un e-mail despre prima noastră întâlnire? Mă opresc la magazin și iau Cheerios și lapte, pentru că Benji merită și el ceva bun. Aș fluiera dacă aș ști cum și intru în librărie, tropăi pe scări și-l găsesc pe Prințesa Benji îmbufnat și ronțăindu-și unghiile. Dintr-o privire pot spune că nici măcar n-a deschis *Doctor Sleep*. Sunt un profesionist. Întind punga de Cheerios spre el prin sertar, alături de o pernă. Ce băiat de treabă sunt, nu?

Dar prințesa pufnește la bol și se retrage.

— Ăsta e lapte de migdale?

— Tu citește cartea și mănâncă, răspund. Testul va fi din prima sută de pagini. Bagă!

Tropăi în sus pe scări și mă așez pentru o sesiune faină de Beck, care e constituită din ascultarea albumului *Rare and Well Done*, uitat la poze cu tine pe care le-am furat de pe Facebook, uitat la secvențe mute din *Pitch Perfect*. Mă pierd atât de mult în tine, că librăria se luminează și știu că ar trebui să fiu obosit, dat fiind alcoolul, excitarea, dar sunt drogat cu tine și vreau să te duc la Londra despre care Bowie cântă în albumul care-ți place. Însă ce trebuie să fac acum e să cobor scările pentru a verifica dacă Benji a învățat să urmeze ordinele.

Ce priveliște, Beck. Nu doar că-l citește pe King. Devorează noua carte ca un puști grăsan băgat în dulciuri. Încep să aplaud și sigur că scapă cartea și mimează un căscat. Îi spun că e timpul pentru un test și el nu vrea un test – nu serios – și-i spun că e timpul pentru un test despre Club Soda.

— Dar ai zis să-l citesc pe King.

— Așa e. Și îl citești. Felicitări.

Și acum începe pizda plângăcioasă. Nu vrea un test despre

sifon pentru că-l doare stomacul și-l doare și capul și crede că e alergic la ceva din cărțile de aici și are nevoie de un plasture (ce-i aici, tabără, dobitocule?) și o vitamina B și o cremă pentru eczema care i s-a agravat din cauza cafelei „ieftine“ (sigur că laptele e din țâța unei vaci, Benji) și e obosit și nu vrea să mai fie testat.

— E momentul să începem, Benji.

— Mai am nevoie de niște timp. Serios că sunt intolerant la lactoză. Și cerealele astea sunt ca otrava pentru mine, mă informează.

— Sifonul o să-ți liniștească stomacul.

— Te rog, imploră el.

— Nici *Brief Interviews* n-ai citit vreodată, așa-i?

Nu spune nimic și dau din cap, simt că aș vrea să sun la Căcatul de Universitate Yale ca să le spun că produsele lor sunt vrăjeli.

— Nu sunt un om rău, zice el.

— Sigur că nu ești.

Și știi, Beck, nu e un dobitoc. E doar atât de nesigur, că trebuie să lase King-ul care îi place. Îi mai dau o șansă.

— Deci, cum e King?

— Eh, răspunde fără să fi învățat nimic.

Aliniez pe o tavă trei pahare roșii Solo, identice, toate pline cu sifon.

— N-ai citit *Brief Interviews* și vei da un test în fiecare zi.

— Am bani mulți, Joe, banii familiei. Am o mașină, o Alfa Romeo de culoarea mentei. Vrei o mașină? Pentru că-ți pot da o mașină.

Trag sertarul și pun paharele de pe tavă în sertar, *cu grijă, Joseph*, unul câte unul.

— Bine, Benji, trebuie să începem.

— Joe, așteaptă. Nu face asta.

Cade în genunchi.

— Vorbesc serios. Am *bani*.

Chiar e un idiot care nu poate descifra situația și aproape că-mi pare rău pentru el, îi cer să se ridice și el se ridică. Câine ascultător.

— Benji, nu te droghez.

— Slavă Domnului.

— E un test. Fiecare pahar conține sifon, îi explic. Și vei lua o înghițitură din fiecare, apoi îmi vei spune care dintre ele conține Home Soda. O să vedem dacă poți recunoaște propriul produs.

Își încrucișează brațele.

— Am nevoie de ceva ca să-mi curăț palatul.

Sunt cu un pas înainte și bag mâna în geanta din care scot un covrig vechi.

— Au fost deschise în același timp toate cele trei sticle? Sifonul își schimbă gustul când e expus la aer.

— Au fost, Benji.

— Am nevoie de pahare de sticlă, pentru că cele de plastic interferează cu chimia…

— Bea.

Îi înmânez primul pahar, iar el îl ia și închide ochii cât face gargară și susură și vreau să-l înfig cu capu-n pahar. Scuipă în vasul pentru pișat și se întinde și pleacă.

— Știi, tata are la dispoziție un avion. Te pot duce oriunde în lume. Te pot lăsa oriunde vrei și apoi uităm că s-a întâmplat asta. Tata nici n-o să știe că-i lipsește avionul. Se așteaptă ca eu să arunc cu banii pe fereastră, adică nu s-ar scandaliza din cauza asta.

— Mușcă din covrig, Benji.

— Thailanda. Franța. Irlanda. Ai putea merge oriunde. Oriunde.

— Mușcă din covrig.

Mușcă, iar eu ridic al doilea pahar.

— Joe, te rog. Gândește-te la ceea ce vrei.

— Ia paharul.

— Testul nu e valid pentru că drojdia din covrig mi-a compromis papilele gustative și acum ar trebui să fac gargară cu apă sărată.

Niciodată nu ridic tonul, așa că-l sperii destul de tare când o fac.

— Ia dracului paharul.

Cade în genunchi, căcatul, și probabil că s-a super identificat cu personajul din titlul lui *Doctor Sleep*. Ignorantul Benji nici nu-și dă seama, probabil, că Dr. Dan Torrance e un personaj care s-a născut în *The Shining*, un personaj care s-a luptat, iar Benji nu a lucrat nici măcar o zi din viața lui, nu chiar, probabil a ajuns pe la jumătatea cărții *The Shining* și apoi a pornit filmul și n-a ținut niciodată în mână un topor. Benji nu e un bărbat adevărat. Nu poți numi muncă ceea ce face el.

— Ridică-te.

— Apă sărată. Te implor.

— Ăștia nu dau apă sărată în paharele tester cu Cola și Pepsi.

— Știi ce face sifonul diferit de apa minerală și de apa carbogazificată?

Mă încrunt.

— Sarea, Joe. Uneori e bicarbonatul de sodiu. Alteori e citratul de sodiu sau fosfatul disodic.

— Doar bea, Benji. Nu te trage pe cur de la test acum.

— Nu mă trag pe cur, zice el. Fără din astea, de data asta. Dar asta e ceea ce știu.

— Bea.

Soarbe din al treilea pahar. Face gargară.

— Ăsta nu e produsul meu.

Îi ignor rugămințile de a-i spune dacă a trecut sau nu testul și încep să urc scările. Suspansul e bun pentru oameni. Îi face mai puternici. De aceea e Stephen King atât de iubit în America; ne ține pe marginea scaunului până ne doare. Și mai știe că toți

oamenii, fie că sunt grădinari la Fenway sau tineri dobitoci privilegiați, sunt capabili de a înnebuni dacă sunt supuși circumstanțelor potrivite. Stephen King mi-ar aprecia munca pe care o fac cu Benji, și eu zâmbesc în timp ce încui ușa.

Magazinul de pe colț are sare și borcane, iar eu îmi fac provizii din ambele. Tipul de la magazin e de treabă și-mi dă și o cutie să le pun, ceea ce face întoarcerea la librărie mai ușoară. Cu cât petrec mai mult timp la acest proiect cu sifon, cu atât mai puțin surprins sunt de cât de puțini sunt idioții care pică în capcana Home Soda. Și cu cât petrec mai mult timp cu Benji, cu atât mai bine înțeleg de ce un milion de alți idioți bogați *nu* pică în capcană. Home Soda nu va fi niciodată așa de populară ca Stephen King. Îți câștigi clienții când le arăți că-i înțelegi. Și nu poți pune pe piață un produs dacă nu înțelegi care e potențialul cumpărător al acelui produs.

Benji nu știe niciun căcat despre marketing. Coca-Cola a încercat toate strategiile de marketing cunoscute de omenire. De asta Cola e la modă și clasică, originală și nouă, dietetică și calorică. Cola e favorita sălbaticei J. Lo și e, în același timp, băutura standard cea mai americană pe care o avem. E o contradicție. E al dracului de genial. Și Cola a cheltuit bani căcălău pentru a fi totul pentru toți. Iubitul tău Benji a înțeles totul pe dos. Crede că totul e despre a fi special, științific, dar nu poți ajunge peste tot în lumea asta dacă nu știi cum să te integrezi.

— Fă gargară, îi zic lui Benji când cobor scările.

Face asta de parcă ar fi la dentist, și nu e ca și cum eu nu încerc să-i tot dau șanse. Cred că majoritatea înțepaților merită o șansă la a deveni altceva decât un înțepat. De exemplu, știu că Benji a fost – la propriu – răsfățat de familia sa, crescut de o mamă care nu i-a spus niciodată nu și de un tată care nu i-a zis niciodată *bau* și de o serie de dădace care l-au lăsat liniștite pe

nenorocit să facă tot ce-a vrut el. Mi-a mărturisit toate astea în a doua noapte aici, când a picat testul despre *Gravity's Rainbow* și a recunoscut că a plătit pentru fiecare eseu pe care l-a avut de scris pentru Yale. A zis că citea primele cinci pagini ale fiecărei cărți și că toate îi plăceau atât de mult, că nu le mai putea citi mai departe. A spus că e prea sensibil ca să citească, prea mișcat, că el e construit pentru doze mici. Pentru cineva atât de sensibil, îi ia al dracului de mult timp să facă gargară cu niște apă sărată.

— Bea, Benji, îi ordon.

Se apucă de nas și soarbe, nu știu ce o să mă fac cu el. Copilul care nu a fost niciodată pedepsit sau bătut sau încuiat pentru vreun păcat din cele multe comise. A trișat ca să termine facultatea și acum încearcă să facă bani fraierind căcați snobi cu sifonul lui supraevaluat. Grijile i se potrivesc. Are riduri și nu mai arată chiar așa efeminat. Nu e perfect, evident. Încă își încrucișează picioarele de parcă e Căcatul de Woody Allen. Își suflă părul când îi intră în ochi, tot un efeminat după atâtea teste.

— Care pahar avea Home Soda?

— Nu contează, pentru că eu vând o anume energie. Vând sănătate și bunăstare.

— Întotdeauna contează. Orice idiot poate face diferența între Cola și Pepsi.

— Asta e altceva.

— Care pahar avea Home Soda?

— De unde pot ști că o să-mi spui adevărul?

— Pentru că nu-s un căcat mincinos.

— Nu m-ai ucide niciodată, de fapt, spune el încercând să pară autoritar.

Crede că sunt genul de tocilar care vrea să fie *văzut* de pizda bogată atotștiutoare.

Nu intru în joc. Clarific asta și continui:

— Care pahar avea Home Soda?

— Ești prea deștept ca să mă omori, zice bătăios. Știi, pentru cineva ca mine, părinții o să afle ce s-a întâmplat. Nu vrei să-ți faci asta.

Nu răspund. Știu despre puterea tăcerii. Mi-l amintesc pe tata când nu scotea o vorbă și-mi aduc aminte tăcerile lui mai bine decât lucrurile pe care le-a spus.

Benji începe să tremure și ridică iar Paharul Unu. Dar mâna îi tremură și majoritatea conținutului îi ajunge pe bărbie și pe bluza Brooks Brothers când duce paharul la gură. Nu pot trece peste gândul că atâtor oameni le e dor de tipul ăsta, că mulți îl iubesc. Ar trebui să-i vezi e-mail-ul, Beck. Dispare trei zile și toată lumea se comportă de parcă ar fi Căcatul de Ferris Bueller. E-mail-urile curg, *unde ești și cum ești și ești bine, băiatule*? Nu răspund nimănui; toți trebuie să înțeleagă că Benji a luat-o pe arătură. Nu-i văd postările de pe Twitter? În orice caz, e un rechizitoriu societatea asta, fluviul de curiozitate care curge pentru mincinosul ăsta. Cine distribuie iubirea în lumea asta face o treabă tare proastă. Iubitul Benji mușcă din covrig și eu scrollez prin telefonul tău ca să mă calmez. Încă n-ai scris nimănui despre seara noastră, ceea ce înseamnă că încă ești ocupată cu perna ta sau zaci leșinată, iar el soarbe din Paharul Doi și face gargară și scuipă.

— Clar nu Paharul Doi, spune făcând atât de evident faptul că încearcă să trișeze, că vrea să obțină indicii de la mine.

Îl ignor. Trebuie să ignori oamenii până când se dau pe brazdă, mai ales răsfățații bogați. Când am fost eu închis în cușca asta, am fost cuminte. Nu am făcut scandal și n-am tremurat ca o fetiță.

Ridică Paharul Trei.

— *Salute*, spune și face din asta cel mai jignitor lucru spus vreodată.

Nu e italian. Ce îi dă dreptul să spună *salute*? Soarbe o gură și își linge buza și își plescăie fălcile și pășește prin cușcă.

— Deci?

— Știi că acestea nu sunt circumstanțele ideale pentru o degustare?

— Viața nu e mereu ideală, nu pentru mulți.

— Aerul e umed, mucegăit.

— Care pahar avea Home Soda? Unu. Doi. Sau Trei.

Se agață de bare și capul îi tremură de plâns. Iar. Îți verific e-mail-urile trimise. E nouă dimineața după prima noastră întâlnire și tu te-ai trezit. Știu asta pentru că tocmai i-ai scris unui tip de la cursul tău despre cât de mult ți-a plăcut povestirea lui. Respir. E în regulă să faci așa ceva. E vorba doar de școală.

— Benji. Care afurisit de pahar?

Capul i se ridică și se dă înapoi de parcă ar leșina – mda, sigur – și își șterge ochii și își încrucișează brațele și scuipă cuvintele:

— Nici unul.

— Ăsta e răspunsul tău?

Se apucă de părul blond care i se întunecă tot mai mult zi de zi, transpirat.

— Stai.

— Păi, ori ăsta e răspunsul tău, ori nu.

— Toate au avut gust de căcat. Bine? Toate au avut gust de sifon îmbogățit chimic de pe fundul butoiului la 99 de cenți. Mi-ai făcut asta ca să pic testul. E greșit. E nedrept.

— Ăsta e răspunsul tău?

— Da.

— Scuze, Benji, răspund și buza lui inferioară tremură. Dar ai greșit. Toate sunt Home Soda.

Tu primești un e-mail. E dobitocul coleg:

Merci, Beck. Și eu te citesc, e cea mai bună de până acum, fain, foarte fain.

Benji se aprinde.

— Nu.

Și cine e dobitocul ăsta pretențios? *Te citesc*. Te citește o pulă, Beck. Serios. Scrie-i lui Chana. Scrie-i lui Lynn. Ai avut cea mai frumoasă întâlnire și tu trimiți e-mail la ceva căcănar din clasa ta?

— Joe, nu are cum ca vreuna dintre alea să fie ale mele.

— Ei bine, au fost, răspund, iar Benji nu mai e Benji, e toți mincinoșii răi și educați din lume.

— Se numește controlul calității și, dacă ai avea habar despre afaceri, ai ști că, dacă nu ai control al calității, nimic nu ai.

Se așază cu picioarele încrucișate și nu mă pot abține să nu-mi pară rău de copilul ăsta. Lumea l-a dezamăgit și nu l-a pregătit pentru maturitate. Acum e prins cu minciuna, cu tricoul lui pătat și burta plină de sifon și lapte de vacă. Părul lui blond și vocabularul sofisticat nu i-au fost de folos. Vorbește.

— Deci, ce se întâmplă acum?

Dar nu merită un răspuns. A picat testul. Închid luminile și urc scările și el bocește că are nevoie de lumină și e evident că l-a prins cartea lui King și tu tot trimiți e-mail-uri la tipul ăsta și tot ce-mi doresc e o Cola și un mesaj de la tine. Mă întorc și-i aprind nenorocitul de bec. Va citi și el o carte cap-coadă pentru prima dată în viață.

12

E O FATĂ pe care am concediat-o acum vreo doi ani. Numele ei era Sare, ceea ce era iritant. Numele de naștere era Sarah, dar ea voia să fie originală și toate căcaturile astea. Sare era un coșmar. Se comporta de parcă ne făcea nouă o favoare venind la muncă. Recomanda cărți de Meg Wolitzer tuturor, chiar și asiaticilor bătrâni. Când trebuia să dea rest, întindea fără tragere de inimă un pumn plin de monede și făcea clienții să se întindă peste tejghea ca să ajungă la rest. Oamenii o urau pe Sare. Comanda latte-uri extra fierbinți și de cel puțin trei ori pe săptămână se ducea înapoi la Starbucks ca să facă reclamație, deși e evident că un latte extra fierbinte nu va mai fi extra fierbinte dacă mergi cu el prin frig 10 minute. Avea dread-uri chiar dacă era albă. Ținea o carte pe tejghea ca să se asigure că știe toată lumea că ea citește Edwige Danticat sau ceva femeie minoritară pe care se presupune că toată lumea o adora. Și citea *New Yorker*, ceea ce însemna că 98.9% din bârfele ei începeau cu „Ai văzut că scria în *New Yorker* că…“. Nu trăgea niciodată apa la toaletă după ce se pișa, argumentând că părinții au învățat-o să protejeze natura. Dar pișatul ei duhnea pentru că era o vegetariană care trăia mai mult cu sparanghel. Purta ochelari de căcat și avea un iubit student la medicină, iar când stătea la casă se înfășura și își cuprindea tot corpul într-un cardigan de lână fără o formă anume, ceea ce-i făcea pe clienți să simtă că-i invadau spațiul personal.

Când am concediat-o, i-am lăsat un bilet în care-i spuneam că

cecul cu ultimul salariu e în baie. Și i-am lăsat cecul în toaleta plină de pișatul ei puțind a sparanghel. N-a mai trecut pe aici niciodată. Lucrează la o organizație non-profit și s-a măritat cu doctorul care trebuie să fie al doilea cel mai enervant om de pe planetă pur și simplu pentru că s-a însurat cu ea. În termeni de enervare absolută, nimeni nu s-a comparat vreodată cu Sare Worthington, salvatoarea mediului înconjurător, băștinașă a Portlandului, Maine, etern dorindu-și să fi fost din Portland, Oregon. Curva trebuia să se fi mutat acolo și gata!

Dar am invidiat-o, serios. Era atât de rece, de neclintit. Niciodată impresionată de nimic. Primeam câte o carte de James Joyce cu autograf și ea doar ridica din umeri. Mă făcea prea conștient de mine însumi. Uram că mă făcea să vreau să o impresionez și uram că eu eram așa de ușor de impresionat, adulmecând cerneala moartă de pe carte. Sunt impresionat și acum, în taxiul ăsta, cu tine. Nu mi-a venit să cred când m-ai invitat la petrecerea de acasă a unei prietene. Pare cam devreme pentru niște prieteni, dar tu ai insistat. Și eu sunt anxios, oricum, pentru că nu sunt un om al petrecerilor, dar acum sunt încă pe atât de panicat pentru că nu mergem undeva la întâmplare. Mergem la prietena ta, Peach *Salinger*, în casa ei. Taxiul ne zgâlțâie și noi nu suntem obișnuiți să mergem cu taxiul împreună și eu încerc să mă relaxez, dar tu nu mai ești tipa de la Corner Bistro. Și sunt și al naibii de mândru de munca mea cu Benji (domnul Mooney și Curtis habar nu au!) și n-aș vrea să încep să mă laud, din greșeală, că sunt un manager atât de bun. Așa că mă agit ca un fraier înflăcărat:

— Salinger. Asta e ceva.

— Da, spui nepăsătoare. E rudă cu el. De aia.

Sare nu ar fi emoționată de mersul la o petrecere Salinger, dar eu sunt zguduit de griji. Nu-mi vine să cred că sunt pe punctul de a întâlni o rudă de-ale lui Salinger la nu mai puțin de a doua noastră întâlnire. Când te-am sunat ca să stabilim o a

doua întâlnire, plănuiam să tragem o fugă la planetariu, unde ne-am fi giugiulit în ultimul rând. Dar mi-ai tăiat elanul.

— Trebuie să merg la o petrecere, ai spus. Vrei să vii?

Am spus da. Aș merge oriunde cu tine. Dar, pe măsură ce ne apropiem, mi-e tot mai frică. Mă sperie că toată lumea o să mă urască și tu ești speriată că toată lumea o să mă urască. Îmi pot da seama, Beck. Te fâțâi. Mult. Când sunt panicat, sunt nașpa. E o problemă.

— Deci J. D. e unchiul ei?

— Nimeni nu-i spune așa.

Când ești panicată, și tu ești nașpa.

— Păi, și cum de sunt rude?

— E o chestie și atât, oftezi. Nu punem întrebări. El era foarte izolat.

Respir și trebuie să-mi amintesc cum m-ai descris în e-mailul către Peach de azi:

Diferit. Sexy.

M-ai invitat la o petrecere pentru că sunt

Diferit. Sexy.

Dar dacă o dau în bară cu totul? Mă simt mai nesigur cu fiecare stradă pe care trecem. Mergem pe tărâmul lui Woody Allen, acolo unde mi-am dorit mereu să trăiesc. Eu vând Salinger și prietena ta e o Salinger și tu încă te machiezi, chiar dacă te-am văzut deja. Îți tot torni căcat din ăla negru pe sub ochi de când eram pe Fourteenth Street și eu ar trebui să fiu cel care se pregătește pentru luptă. Nu mi-e ușor cu oamenii cu facultate, ce să mai zic de cei de la Brown. Te încrunți la șofer:

— Am zis Upper *West* Side, nu Upper *East* Side.

Ai o poșetă Prada și strălucești, iar eu simt că am luat o altă Beck. Probabil ești clarvăzătoare pentru că roșești defensiv.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să fiu așa răutăcioasă. Dar am emoții.

Pfiu. Te testez.

— Și eu. Mi-e teamă că prietenii tăi nu o să mă placă.

Te amuz brusc și renunți la a căuta ce căutai în poșetă și începi să vorbești cu mine. Nu doar spui o poveste, o trăiești. Când îmi spui despre petrecerea favorită de ziua ta, care a fost când tatăl tău v-a lăsat pe tine și alte două prietene să luați feribotul pe continent ca să vedeți *Love Actually* și ai întâlnit un tip, îmi dau seama că sunt capabil să invidiez *un băiat de 13 ani*. Să vorbesc cu tine e ca și cum aș călători în timp, iar tu oftezi.

— A însemnat enorm pentru mine.

— Încă vă vedeți?

Zâmbești:

— Mă referam la Hugh Grant.

O să-l omor pe Hugh Grant, fir-ar al dracului.

— Ah.

— Știi, Joe? Hugh Grant lucrează într-o librărie în unul dintre filmele lui.

— Ei, da?, zic știind că acum n-o să-l mai omor pe Hugh Grant.

Suntem pe punctul de a ne săruta, simt asta, dar telefonul îți vibrează de la un SMS.

— E Peach, mă informezi. Dacă nu răspund imediat, se crizează.

— E la fel de nebună ca Unchiul J. D.?

Nu râzi la gluma mea și ar fi bine ca Peach să știe cât de norocoasă e că te are. Acum te sună ca și cum ai fi avut destul timp să-i răspunzi.

— Noi aproape am ajuns, îi spui și o aud țipând în telefon.

— Tu nu ești un *noi*, Beck.

Închizi și vraja s-a dus. Nu râzi când spun că nepoata lui J. D. pare o persoană dificilă. *Nu, Joe, nu e nepoata lui*. Nu-mi place cum îmi pronunți numele și ar trebui să tac, dar n-o fac; ura mea instinctivă față de Peach câștigă.

— Doar nu pricep. Sunteți prietene atât de bune și ea nici

măcar nu-ți spune cum de e rudă cu unul dintre cei mai faimoși scriitori din lume?

— E o chestie de limite.

Mă cam expediezi la a doua noastră întâlnire, chiar dacă sunt *Diferit*. *Sexy*.

Te temi de iubire și e trist și eu nu vreau să intru într-o încăpere plină-ochi cu necunoscuți. Dar suntem aici și eu sunt escorta ta. Portarul deschide portiera taxiului și tu îi permiți să te ajute. Voiam să fac eu asta.

— Haide, spui. Nu vreau să întârzii.

Dacă Peach n-ar fi sunat, ai fi spus „nu vreau să întârziem“.

Liftul acționează ca un buton de resetare și suntem de acord că miroase a lavandă. Pereții sunt tapetați cu flori. Violete, cred. E un lift vechi cu o băncuță și stăm alături pe ea și ne uităm la butoanele care se luminează pe măsură ce mai urcăm un etaj.

— Penthouse, ha?

— Da, și-ți muți poșeta Prada pe umărul drept, între noi. Sunt așa de bucuroasă că mi-am amintit să schimb poșeta. Peach mi-a dat-o pe asta drept cadou anul trecut, de ziua mea. M-aș fi simțit oribil dacă aș fi uitat să o iau acum.

În niciun caz nu vom vorbi despre poșete înainte să facem sex, așa că mă prefac curios.

— Și Peaches a fost la Brown?

— E Peach, spui și-ți lingi degetul ca să întinzi creionul de ochi.

Ești nervoasă și liftul e încet și de ce nu putem apăsa butonul roșu ca să rămânem aici?

— Ah.

— Niciodată Peaches, spui așa de serios de parcă am vorbi despre politică. De fapt, nu e adevărat. Numele mijlociu e Isabella și uneori glumim, știi, zicem Peach Is.

— A-ha.

— Te-ai prins? „Is“ e prescurtarea de la Isabella.

Te privesc pentru că știu că tu crezi că sunt

Diferit. Sexy.

Nu-ți cer voie ca să te ating, dar îmi ridic mâna spre obrazul tău și șterg o urmă de machiaj cu degetul. Înghiți. Zâmbești. Pupilele ți se dilată de dorință. Mă uit în altă parte. Te-am prins.

— Oricum, e o veche prietenă. Familia ei își petrecea vara pe Nantucket și ne-am întâlnit când eram mici. E un geniu.

— Asta-i mișto.

— S-a pregătit cu Chana la Nightingale și mă știa din vacanțele de vară și Lynn a fost colega ei de cameră în primul an. Parcă a fost un conector pentru toate.

Râd și roșești.

— Ce e?

— Tocmai ai folosit *pregătit* ca verb.

— Dispari.

— Ăsta e un minus, domnișoară.

— Și ce se întâmplă când mai acumulez un minus?, șoptești și eu mai am puțin și te lipesc de perete, iar tu mai ai puțin și mă înșfaci.

Cu cât ne apropiem mai mult de petrecere, cu atât mai mult vrei să apeși butonul roșu și să o facem chiar aici, chiar acum.

Ar trebui să te sărut, dar suntem aproape la etajul marcat cu *P* de la Penthouse. Muți poșeta pe celălalt umăr; mă vrei. Te ating în treacăt cu palma stângă pe spate și aproape nechezi. Degetele tale îmi periază piciorul pe măsură ce liftul tremură. Încet, cobor mâna. Anticipezi. Îți miști degetele, pregătită. Și când mâna mea ajunge în sfârșit lângă a ta, gâfâi ușor și îți deschizi degetele ca să le apuci pe ale mele. Ne ținem de mână și transpirația ta se amestecă cu a mea. Wow.

E timpul să ne sărutăm și vreau să ne sărutăm, dar ușile se deschid și am ajuns. Și am amuțit. Suntem pe platoul de filmare de la *Hannah and Her Sisters*? Dorința pentru tine e amestecată

cu gelozia că toți oamenii ăștia știu numele tău, dar nu și pe al meu. Lumea e mai mare decât lumea mea și tu îmbrățișezi oameni de la Brown și unii dintre ei au *instrumente* – cred că glumești, tobosari așezați în cerc de parcă ar fi 1995? Cântă *Jane Says* de parcă ar ști ceva despre dorință și slăbiciune. Mă strângi de mână.

— Joe, ea este Peach.

Da, ea e. E mai înaltă decât mă așteptam și are părul creț strâns într-o tornadă deasupra capului. Te face să pari prea scundă, iar tu o faci pe ea să pară prea mare. Sunteți de pe planete diferite și nu sunteți făcute pentru a sta una lângă cealaltă. Bate din palme de parcă ar face cunoștință cu un puști de 5 ani, și nu-mi place când fetele sunt mai înalte decât mine.

— Bună, Joseph!. Eu sunt Peach și asta este casa mea!, supra-explică.

— Mă bucur să te cunosc, spun în vreme ce mă măsoară din cap până-n picioare.

Curvă.

— Te iubesc deja pentru că nu ești arogant, spune. Și mulțumesc pentru că nu ai adus vin sau ceva. Fata asta e parte din familie. Fără cadouri.

Tu ești, desigur, îngrozită.

— Dumnezeule, Peach, sunt complet distrusă.

Te privește de sus, la propriu.

— Drăguțo, tocmai am spus că-mi place. Și oricum, ultimul lucru de care avem nevoie e mai mult vin ieftin.

Te comporți de parcă ai fi comis o fărădelege și ea mă privește de parcă-s tipul care face livrări și așteaptă bacșiș.

— O fur două minute pe fata noastră, Joseph.

Îi permiți să te fure și cred că eu chiar arăt ca afurisitul de curier, cum stau așa, fără să știu pe nimeni, fără să mă știe nimeni. Nicio fată nu vine spre mine și poate că nici nu arăt bine în mediul acesta. Singura certitudine e că o urăsc pe această

Peach pe cât de mult mă așteptam, iar ea mă urăște la fel de mult. Știe cum să te manevreze, Beck. Tu îți ceri scuze pentru că nu ai adus vin, pentru că nu le-ai luat și pe Chana și pe Lynn, pentru că nu ai avut mai multă grijă de poșetă. Iar ea e iertătoare, te mângâie pe spate, spunându-ți să nu îți faci griji. Peach…. ne stă în cale. Mă uit în jur, dar nimeni nu vrea să-mi zică salut. E ca și cum ar putea mirosi școala publică din mine. O slăbănoagă indiancă mă fixează agresiv înainte să-și afunde nasul într-o linie de Adderall sau cocaină, așa că-mi scot telefonul ca să postez pe Twitter de la Benji:

Totul cu moderație, mai ales moderația. #homesoda #haidebulldogs #fumeazăzilnic

Caut adresa asta pe Zillow. Locul ăsta valorează 24 de milioane de dolari și găsesc un articol referitor la decor pe un blog cretin despre societate. Mama lui Peach pare și mai rea, și mai înaltă și, cine știe?, poate că e greu să vii pe lumea asta și să te târăști pe covoare care costă 100.000 bucata. Peach a învățat să cânte la pian la un Steinway negru-mentă și a mers la planetariu de fiecare dată când a vrut. Sigur că ia de bune deliciile Upper West Side-ului. Sigur că te iubește când o lingușești pentru Prada. Văd un bufet sculptat manual și mă apropii ca să-l studiez. E un exemplar excelent, unic. Una dintre uși are o stea iudaică și una o cruce, și poate că are un rost scena asta. Peach e ca mine, jumătate evreică, jumătate catolică. Eu am crescut *fără* vreo religie, iar ea le-a avut pe *toate*. Sărbătorește orice și eu nu sărbătoresc nimic și tu te-ai întors la mine, însoțită de ea.

— Nu-i așa că e fain?, întrebi aplecându-te peste bufet.

— E grozav, aprob eu. Știi, Peach, și eu sunt pe jumătate evreu și jumătate catolic.

— Oh, Joseph, mă corectează, simt. Nu sunt catolică. Sunt *metodistă*, dar ești drăguț.

— Mișto, spun și vreau să plec acasă.

Și mai vreau să-i spun că mă cheamă Joe, nu Joseph, că-s

plodul bastard al Almei Goldberg și al lui Ronnie Passero.

Te prefaci că tușești și îți muți privirea de la mine la ea și înapoi și vocea îți e pițigăiată.

— Oricum, sunteți amândoi new yorkezi.

Peach vorbește rar, ca și cum n-aș fi vorbitor nativ de engleză.

— Din ce zonă ești?

Curvă.

— Bed-Stuy.

— Am citit că se tot mută lumea acolo, spune ea. Sper că gentrificarea nu va distruge toată aroma locală.

Singurul motiv pentru care nu o pocnesc peste ochi e pentru că tu pari atât de emoționată de întâlnirea noastră, că nici măcar nu observi când mă ia de sus. Eu nu am întrebat-o din ce își câștigă existența, dar cumva tot ajunge să-mi spună despre slujba ei.

— Sunt arhitect, spune. Proiectez clădiri.

Știu ce e un căcat de arhitect și nimeni nu e niciodată arhitect în viața reală, doar în filme. I-ai zis cumva că sunt retardat? Încerc să rămân la suprafață.

— Mișto.

— Nu, ce e mișto e faptul că n-ai făcut nicio facultate, izbucnește. Eu sunt o urmașă demnă. Părinții mei au mers la Brown, așa că și eu am mers tot la Brown.

Zâmbesc.

— Părinții mei n-au fost la Brown, așa că nici eu n-am mers la Brown.

Te privește.

— E amuzant, Beck. Nu e de mirare că ești atât de aprinsă după el.

Zâmbești. Roșești. Eu sunt ok.

— Da, e ok tipul, da.

Ea delirează despre cât de *minunat* este că eu m-am *eschivat*

completamente de la educația formală.

Nu e un compliment, dar îi mulțumesc oricum. Își strânge eșarfa din jurul gâtului și te ponegrește pentru că-ți aprinzi țigara în vreme ce un cretin pregătește un bong câțiva metri mai încolo.

A terminat cu mine, deocamdată, și te întreabă dacă știi ceva de Lynn și Chana. Îți ceri scuze. Ești speriată de ce crede despre tine și mi-ar plăcea să te smulg de aici și să te duc în *zona* mea. E o ipocrită, un coșmar de om, mai rău decât mi-am imaginat. Tu ești blândă și ea e dură în jeanși roșii strâmți pe care tu nu i-ai purta niciodată. E anorexică și ușor tatuată, cu păr gros și rupt la vârfuri și o gură de supt și un zâmbet de Joker și mâini lungi, păroase și fusiforme care se termină în unghii ascuțite și nevopsite, roase la repezeală. Tu emani bucurie și ea e o rană deschisă, stridentă și ștearsă, nefututătă și neiubită. E clar că te vrea doar pentru ea și eu nu vreau să-ți fac viața și mai grea, așa că intervin:

— Scuze, fetelor. E vreo baie pe aproape?

Îmi arăți baia și eu zbor. Nu e de mirare că Lynn și Chana nici n-au venit. Dacă ea ar fi fost un câine, împușcarea ar fi fost cea mai umană reacție. Dar nu pot să o împușc chiar așa. Ce pot să fac e să caut biblioteca pe care am văzut-o pe blog. Oftez când aprind lumina în bibliotecă. E al dracului de grozavă. Familia Salinger nu glumește și apuc prima ediție a celui de-a doilea roman de Saul Bellow, *The Victim*. Sărmana husă a lui Bellow e tocită. Părinții lui Peach știu să cumpere cărți și să facă urmași, dar clar nu sunt deloc în stare să aibă grijă de cumpărăturile și produsele pe care le au. Oamenii de la Brown cântă iar *Hey Jude* (cât de original!) și îmi lipsești. Pun la loc jerpelitul de Bellow când tu și Peach intrați în bibliotecă. Îngheț. Sper că nu am intrat în vreo belea.

— Ne-am gândit noi că aici te găsim, râde Peach, ca și cum voi două sunteți *noi* și eu sunt doar *eu*. Te-aș lăsa să împrumuți o

carte, dar părinții mei sunt *atât* de posesivi cu copiii lor.

— E ok, spun fără intenția de a fi împrumutat vreodată o nenorocită de carte. Dar mersi.

Tu îmi apuci brațul, ceea ce se simte foarte fain, și oftezi.

— Nu-i așa că e minunat, Joe?

— Da, răspund. Aș putea petrece un an aici.

Iarăși Peach:

— Uneori mi se pare că facultatea mi-a distrus bucuria de a citi, știi?

— *Eu* știu, spui tu fără să mă mai ții de mână. Joe, pun pariu că ai citit mai multe cărți din încăperea asta decât am citit eu.

Peach aprobă:

— Un bun vânzător trebuie să-și cunoască marfa, așa-i?

O urăsc pe Peach mai mult decât pe Sare. M-a făcut *vânzător*, *iar* în living oamenii de la Brown se aplaudă singuri pentru că știu versurile de la *Hey Jude*, ca și cum nu ar fi unul dintre cele mai cunoscute cântece din lume. Peach strănută și scoate un șervețel din buzunar. Probabil e alergică la mine, iar tu mă abandonezi ca să fugi la ea, iubitoare.

— Ai răcit?

— Pariez că ești alergică la praful de aici, spun eu. Probabil nu ești obișnuită cu el.

— Bună observație, răspunzi și Peach e redusă la tăcere momentan, pe măsură ce ne ghidezi înapoi la petrecere.

Niciodată în viața mea nu am avut așa mare nevoie de ceva băutură și trecem pe lângă oamenii de la Brown în timp ce ei măcelăresc cântecul *Sweet Virginia*.

— Am primit mesaj de la Chana. Nu vine, pufăie Peach. Știi, dacă aș fi Chana, și mie mi-ar fi jenă să-mi arăt fața aici. Mai e vreun tip în casa asta cu care *să nu* se fi culcat? Scuză-mi grosolănia, Joseph.

Urăsc că sunt atât de recunoscător că am fost băgat în seamă și îmi zâmbești (uraaa!) și Peach ne trage pe amândoi după ea în

sufragerie pentru a întâmpina niște *oaspeți*. E un tavan mai înalt decât am văzut vreodată, cu oamenii de la Brown așezați ca o turmă de admiratori la cea mai lungă masă pe care am văzut-o vreodată. Trag pe nas din farfurii desperecheate, colorate ca niște bomboane. Și *băutura*. Sunt tone întregi.

— Care e otrava ta, Joe?, vrea să știe Peach. Berea?

— Vodca, îi zâmbesc fără ca ea să schițeze un gest.

— Cu cuburi de gheață?

— Doar dacă sunt mici.

Se uită la mine și tu faci la fel și ea hohotește:

— Poftim?

— Gheața sfărâmată merge mai bine cu vodca decât cuburile.

Am învățat asta de la Benji, iar Peach își încrucișează brațele și tu scormonești prin poșetă ceva de spus, cauți un tunel prin care să te îndepărtezi de mine și eu încerc să repar ce-am spus și să scap de ea și încerc:

— Orice gheață ai, merge.

— E îngrozitor de frumos din partea ta, Joseph. Scumpo, tu ce vrei?

— Vodcă cu apă minerală.

— Frumos și simplu, spune Peach și iese.

Apare un tip cu o pungă de cocaină și se aplaudă pe măsură ce tot mai mulți oameni de la Brown invadează sufrageria. Mă simt ca Ben Stiller în *Greenberg*, la locul nepotrivit în mod neplăcut. Și prea mulți tipi s-au culcat cu tine. Știu pentru că te privesc când trec pe lângă tine; ești un restaurant la care se intră cu ușurință. Și toți oamenii aceștia vorbesc. Constant:

Mai ții minte vacanța aia din primăvară din Turks? Trebuie să asculți Tom Waits și fără să bei alcool. Mai ții minte weekendul acela din primăvară când ne-am încuiat pe dinafară la Pembroke? Trebuie să asculți Tom Waits după ce te droghezi. Mai ții minte cursul ăla din curtea cimitirului când am mers în drumeție și am luat ciuperci? Trebuie să vii și tu cu noi la Turks. Toți merg.

Eu nu vorbesc limba asta și e o ușurare să primesc băutură. Peach rânjește:

— Deci, Joseph, e gheața destul de mică pentru tine?

— Da, da, doar glumeam.

Ne mută pe toți în bucătărie și e cea mai mare bucătărie în care am fost vreodată, și încerc atât de mult să nu mă holbez peste tot ca și cum ar fi cea mai mare bucătărie în care am fost vreodată. E ca bucătăria din filmul ăla unde diabolicul bogătaș Michael Douglas încearcă să o omoare pe Gwyneth Paltrow pentru că ea se îndrăgostește de un sărman artist. Totul e din inox și marmură și insula din centru e de mărimea unei mașini. Nu-mi pot aminti dacă sărmanul tip se alege cu Gwyneth la finalul filmului, și acum pare să conteze enorm să-mi amintesc asta. Nu pot găsi un loc pe care să-mi așez ochii. Fie mă holbez la Peach, ceea ce nu e bine, fie mă holbez la tine, ceea ce e și mai rău. Un CD răsare de sub Book Review-ul de la *Times*. E soundtrack-ul de la *Hannah and Her Sisters*, slavă Domnului.

— Frumoase melodii, Peaches, spun.

Nu-mi pot controla tonul vocii, nu într-o încăpere atât de zgomotoasă și mirositoare, iar ea se uită la mine de parcă i-aș fi cerut niște mărunțiș.

— Peach, spune.

— Peach, spui și tu și înțeleg de ce domnul Mooney a renunțat la femei.

— Scuze.

— Deci ești un mare fan, Joseph?

Ridic nenorocitul de CD.

— E unul dintre filmele mele favorite. E cel mai bun film al lui.

Peach îmi ignoră afirmația în favoarea unei fete pe care n-a văzut-o de o *eternitate*. Nu e amuzant să te împart cu toți acești oameni și tu bei repede, foarte repede. Mă placi? Vrei să fiu mai mult ca acești drogangii din sufragerie, cu tricouri cu Arcade Fire

și pometi înalți? Asta vrei? Doamne, sper că nu mai și strâng CD-ul cu *Hannah*, că se sparge. Îl las din mână. Peach îl ia. Tu zâmbești, chiar *mă* placi, iar eu înnebunesc.

— Și mie îmi place *Hannah*, Joseph, oftează Peach. L-am văzut de o mie de ori.

— Eu l-am văzut de un milion de ori, spun și mă întreb de ce sunt așa competitiv.

Spune că eu câștig și te privește ca și cum și-ar da binecuvântarea. Tu ești fericită să vezi că plozii bogați se înțeleg cu cei săraci, la urma urmei și eu aș cam vrea să scuip în fața ascuțită a lui Peach pentru a demonstra ceva. Ar fi putut fi drăguță cu mine chiar de la început. Nu trebuia să te facă să treci prin toată neliniștea asta. Dar ea încă mai vrea să vorbească despre *Hannah*.

— Cel mai bun film Woody Allen din toate timpurile, spune ea. Cadru cu cadru.

— Cântec cu cântec, spun și eu și iau CD-ul.

Peach ține de el de parcă sunt inevitabil periculos și ne-am întors iar de unde am plecat și tu îmi atingi brațul.

— Care e partea ta favorită, Joe?

— Oh, finalul. Știi, când Diane Wiest îi spune că e însărcinată, îi explic. Sunt un romantic și îmi asum oricând responsabilitatea pentru asta.

Îmi placi cum te uiți ametită la mine. Peach e dezgustată.

— Glumești, nu?

Râde la mine și tu nu mă mai privești. E acidă, Peach asta. Nu e nimic pufos și călduț la ea, asta dacă nu pui la calcul și perii de pe tot corpul ei întins.

— Joe, nu poți vorbi serios.

— Ba chiar foarte serios. Îmi place cadrul acela cu ei doi în oglindă. Cum se sărută când ea îi spune că e însărcinată.

Dar Peach trage de carcasa proaspăt crăpată a CD-ului cu degetele ei înfometate, scuturând din cap. Mă atingi în mod

neplăcut, ca și cum ai vrea să mă opresc și cântăreții Brown știu cuvintele de la *My Secret Lord* și cineva a găsit un căcat de tamburină și undeva în capul meu îmi amintesc că fiul lui George Harrison[7] a fost și el la Brown și detest că știu asta chiar în acest moment.

— Ei bine, Joseph, e amuzant că menționezi scena asta pentru că, știi, asta e singura pe care Woody nu a vrut-o în film, predică ea.

Woody.

— Nu are cum să fie adevărat.

— De fapt, este. E adevărul.

— Fără supărare, dar mă cam îndoiesc. Cred că pe el l-au lăsat să facă ce a vrut, știi?

— Bunicul meu a lucrat la studio și i-a spus lui Woody că i-ar fi plăcut un final ceva mai fericit. Și Woody, fiind Woody, a obiectat, dar bunicul era tipul, știi? *Tipul*.

— Deci bunicul tău *nu* e J. D. Salinger, spun pentru că dă-o-n pula mea și ea te privește și tu oftezi și ea n-a terminat.

— Oricum, e amuzant că scena ta favorită din tot filmul e singura pe care el n-a vrut-o în film.

— Peach, ai niște sifon?, întreabă Beck.

— E o navetă de Home în frigider, spune rânjindu-mi și fixându-mă cu privirea, știind cu precizie ce face.

Îmi ridic paharul.

— În cinstea bunicului tău.

Ea nu își ridică paharul.

— Monstrul de la Hollywood care a trântit finaluri fericite și siropoase la fiecare film pe care l-ai văzut și care și-a evitat nepoții ca pe niște ciumați și a reușit să ruineze, de unul singur, unele dintre cele mai reprezentative imagini americane? Nu, nu, Joseph. Nu vrei să ridici un pahar în cinstea acelui om.

Practic te-ai răcit brusc și pariez că te gândești la Benji și nu o faci cum mă gândesc eu la el și apari cu paharul tău – roșu acum,

ai ales suc de merișoare, m-ai ales pe mine. Și în finalul finalului, o corectezi, îi spui că sunt *Joe, nu Joseph* și eu îți mulțumesc, îmi ridic paharul chiar mai sus pentru că acum îi pot oferi ce vrea, acum că ai corectat-o, acum că ai ales de partea cui ești.

— În cinstea ta, Peach, spun cu vocea respectuoasă pe care o folosesc doar pentru bătrânele pretențioase. Pentru că mă înveți despre filmul meu preferat.

Te privește. Tu ridici din umeri ca și cum ai spune *da, e atât de bun* și ea se uită apoi la mine. Îndulcesc tonul.

— Sunt serios, Peach, aș putea să te ascult ore întregi. Îl iubesc pe Woody Allen.

Nu bea după toast și oftează:

— OK, uite *un* lucru bun la facultăți. Să stai treaz toată noaptea ca să vorbești despre filme. Ți-ar fi plăcut asta, Joseph.

În loc să o pocnesc direct în față, îmi ridic paharul pentru încă un toast. Ea se holbează în sangria ei tâmpită și te întreabă dacă i-ai spus lui Chana că un tip, Leonard, e aici. Te îndepărtezi de mine ca să-ți cauți telefonul. Iar îți pare rău și Peach iar te iartă și petrecerea asta n-o să se termine niciodată, niciodată. Ești prea ametită ca să scrii un mesaj și mormăi enervată.

Peach ridică din sprânceană; probabil că a învățat să facă asta în vara când părinții au trimis-o, fără drept de apel, la Stagedoor Manor Acting Camp, sperând că se va transforma în Gwyneth Paltrow, aceeași vară în care și-a perfecționat arta bulimiei și când a învățat cum să-i insulte pe cei ca mine.

Și apoi mă uit la tine și tu ce faci? Strângi telefonul în brațe și zâmbești. Trebuie să știu ce te-a captivat așa și Peach încetează să existe. Toată lumea. Când ajung în spatele tău și mă uit în telefonul tău, văd că te uiți la un clip din *Hannah and Her Sisters*, partea când personajul lui Woody Allen merge la un film Marx Brothers. Totul a meritat și-mi pun mâinile pe umerii tăi. Ne uităm împreună la restul scenei și Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Groucho Marx.

Când urcăm în lift, la finalul petrecerii din noaptea care amenința să nu se mai termine vreodată, tu nu aștepți nici măcar să se închidă ușa. Chiar de când te-am surprins uitându-te la *Hannah*, ai vrut să fii cât mai aproape de mine. Și acum ești. Nici măcar n-am apăsat butonul, iar tu îți lași poșeta să cadă. Îmi tragi fața aproape de a ta și mă strângi. Te oprești. Mă înnebunești și atunci. Și *atunci*. Buzele tale au fost făcute pentru mine, Beck. Tu ești motivul pentru care am o gură și o inimă. Mă săruți când ceilalți încă ne pot vedea, când noi încă îl putem auzi pe Bobby Short cântând *I'm in Love Again* și tu ai făcut-o pe Peach să pună soundtrack-ul de la *Hannah and Her Sisters* pentru că ai vrut să știi ce știu eu și să auzi ce-mi place mie să aud. Limba ta are gust de merișoare, nu de sifon, nu mai are gust de sifon. Când ușile liftului se închid și rămânem singuri, începi să te retragi. Dar te apuc de păr și îți apropii gura de a mea. Știu cum să te las dorind și mai mult. Și asta fac.

---

[7] George Harrison – membru al formației The Beatles care a scris cântecul *My Sweet Lord*; fiul său, Dhani Harrison, muzician apreciat, este absolvent al Universității Brown din Rhode Island, unde a obținut licența în design industrial și fizică, domeniu în care a activat până la luarea deciziei de a merge pe urmele tatălui său (n. tr.).

13

AM DAT-O în bară. În ziua de după întâlnirea noastră, ți-am lăsat un mesaj vocal în care te invitam la un film la Angelika. Amator tâmpit. Ai răspuns cu un mesaj scris, două ore mai târziu:

Deja l-am văzut și încă sunt un pic mahmură A și am atât de mult de scris. Dar ne vedem curând! *A*

De fapt, nu văzuseși filmul și nu erai mahmură și nu aveai de scris, asta dacă prin „scris“ nu vrei să spui că dădeai e-mail-uri despre Benji prietenelor tale.

Căcatul de Benji.

Mă uit la telefonul meu și au trecut *cincisprezece ore și două zile lungi* de când ne-am sărutat. Le-ai spus lui Chana și Lynn că nu ești „pregătită“ pentru mine pentru că ai „Creier Benji“. Nu-l pot ucide pe Benji până nu îl ucizi *tu*, și încerc să rămân calm. Mi-am petrecut două zile vânzând cărți, având grijă de Benji, rememorând sărutul nostru, *sărutul nostru*. Pe care l-ai descris pentru Lynn și Chana:

Joe e foarte intens. Nu știu, e un poate… oricum, ce credeți, ar trebui să-i scriu lui Benji?

Poate-ul tău doare mai rău decât *Benji*, și nu a fost niciun *poate* la sărutul nostru. Câștig cu argumentele mele de fiecare dată când revăd totul în minte: Tu îmi placi părul. Tu ai spus asta în taxi. Tu te-ai dat la mine, Beck. Tu nu erai beată. Tu mă găsești *intens* și ăsta e un compliment. Chiar e. Încerc să rămân calm. Nu voi obține statut absolut până când nu vei avea onoarea de a-mi primi penisul. Dar în dimineața asta m-am trezit și am văzut

tweet-ul tău:

Ziua aia când nu poți să nu mergi la Ikea. #națiedelăsătoare #patrupt

Lovesc una dintre mașinile de scris. Cum ai putut să trimiți în lume mesajul *#patrupt* știind că și eu o să văd? Încerci să mă înnebunești? Chana ți-a scris imediat:

Pat rupt. WTF?

I-ai răspuns:

Nu rupt, doar că e vechi și scârțâie. Presupun că sunt mai mari șansele să mă ajute vreun tip dacă zic că e rupt, nu? Ai vrea să mă ajuți dacă ți-aș pregăti cina sau ceva?

Chana nu ți-a mai răspuns. Ai trimis e-mail câtorva tipi de la Craigslist care montează mobilă: *Asiguri și transport de la IKEA în NYC sau doar montezi mobila*?

După ce ai aflat că montatorii nu lucrează și ca sclavi, îmi scrii mie:

Îți place Ikea? Wink wink.

E de la sine înțeles că nu-mi place IKEA. Dar sigur că răspund:

De fapt, chiar iubesc Ikea. Merg acolo zilnic. De ce?

Nu e romantic și e o întâlnire la lumina zilei, dar înțeleg că atracția ta față de mine e atât de *intensă*, încât vrei să menții o distanță sigură. De asta îmi scrii:

Vrei să vii cu mine cu barca? O să fie chiftele. A

Chiftele e un cuvânt ne-sexual și *barca* e de fapt feribotul care merge la IKEA. Cumpăratul de mobilă e o treabă fără mulțumiri, dar ai șoptit *mulțumesc* de o mie de ori în taxi după petrecerea lui Peach și șoaptele acelea compensează căcaturile pe care le arunci spre prietenii tăi de pe Twitter. Răspund:

Nu e nevoie de chiftele, dar vin cu tine cu barca.

Așa că în după-amiaza aceasta mergem la IKEA, unde vor fi zero șanse ca noi să facem sex. Știu cum operați voi, fetele, știu de regula celor trei întâlniri și căcaturile astea. Dar mai știu și că

avem un mare obstacol între noi: Benji. După ce m-ai invitat la IKEA, ai trimis următorul e-mail către Lynn și Chana, rugându-le să se uite la Twitter-ul lui Benji:

Înspăimântător, nu? Îmi fac griji pentru el. A

E evident că nu fac o treabă bună cu postările lui. Ar trebui să te facă să-ți treacă, dar ție încă îți pasă, și Lynn și Chana îți spun să te oprești:

Lynn: *Beck… e ok să fii părăsită. Se mai întâmplă.*

Chana: *Sunt sigură că el e pe un yacht în St. Bars cu vreo parașută artistă căreia îi spune ce îngrijorat e el pentru tine. Sincer, B, începi să mă faci să mă gândesc că Peach are dreptate. Și e oribil să mă gândesc că Peach are dreptate. Dar trebuie să renunți. La. El.*

Au dreptate, dar tu iubești pasional și e vina mea că ești așa prinsă și promit să mă descurc mai bine cu tweet-urile. Meriți să rupi legăturile cu Benji. Și nu te prea poți îndrăgosti de mine dacă încă îți mai faci griji pentru el.

Am o inimă, la fel ca tine, așa că mă arunc în cheltuieli. Iau câteva dintre lucrurile favorite ale Prințesei Benji: un burrito vegan, un latte cu soia, un pahar de înghețată falsă și *New York Observer*. Răspunde foarte bine, e recunoscător și ingerează acel burrito ca un animal și deplânge pierderea lui Lou Reed.

— El e motivul pentru care am făcut atâtea lucruri bune și atâtea lucruri rele.

— Care e melodia ta preferată?

— Sunt cu toate egal de vitale, Joe, predică el. Nu poți reduce impactul unui artist asupra unei culturi la câteva melodii sau versuri. Nu e vorba de preferat. E despre valoarea întregii lui opere.

Tipic, și sunt pregătit să trimit ultimul lui tweet cât linge el capacul cutiei de înghețată. E hămesit mereu. E o goliciune în el care nu poate fi niciodată umplută, goliciune cu care te costumezi la școala pe care o frecventezi, unde lipsa voinței se

numește *creativitate*. Îl ignor și postez pentru el:

Am fumat-o până la filtru, am lins-o până la os. #aveamcocaina #aveammetamfetamină #nuamairămasniciunstrop #RIPLouReed

Apăs TWEET. E prea liniște. Mă uit în cușcă și să-mi bag pula dacă Benji nu și-a băgat nasul în proviziile lui cât am stat cu capul în telefon. Pachețelele sunt pe jos, alături de card.

Strig.

— Benji!

Nimic. Asta nu e parte din planul meu. Merg spre cușcă. Strig iar, dar nu se mișcă. E pudră pe buza lui superioară și drogurile n-au arătat niciodată atât de nasol. Știu că a mai tras câte o liniuță din când în când. Dar am ignorat totul pentru că urăsc drogurile. Nu m-am drogat niciodată. Asta e pedeapsa mea pentru că nu mă droghez? Mi-ar plăcea să-i pot face o poză și să ți-o trimit ca să vezi de ce e în stare Benji, dar nu pot face asta. În sfârșit, își revine și sunt atât de ușurat că e în viață și că încă-l pot ucide, ceea ce sună clișeic ca pula și-mi ridic pumnul.

— OK, spune tremurând. Benji e dus. Omoară-l pe Benji.

— Lasă dramatismul, răspund. N-am chef acum.

Și nu am. Nu e ca și cum îmi place să pun pe cineva la somnul veșnic, chiar dacă acel cineva e atât lipsit de curaj și imaginație, încât are nevoie să se îndoape cu droguri în fiecare clipă când ar trebui, de fapt, să lupte pentru viața lui.

— M-ai omorât?

— Mănâncă-ți căcatul de înghețată.

— Nu e înghețată, râde. E iaurt din soia.

Zbier:

— Taci dracului și mănâncă!

Râde iar, și vreau să-l *pocnesc* pentru că vreau să-l *pocnesc*, cu brațele lui împleticite. Linge cutia de ne-înghețată ca un drogat ce e. Și asta iubești tu, Beck? Încearcă să ia *Observer* și să-l rupă în două, dar e prea praf și se împiedică în propriile picioare.

— Ia loc, Benji.

— Hai, m-ai omorât?

E un zombie și un olog și vorbește iar.

— Joe, omul meu. Haide. Crezi că e amuzant? Fata asta mă urmărește de, gen, o sută de ani și uite unde am ajuns. Mort! Pentru că acum tu o urmărești pe *ea*!

— Nimeni nu urmărește pe nimeni.

— Cu excepția ta, Joe, mi-o taie el. Știi, aici n-am altceva de făcut decât să mă gândesc. Și m-am prins. Nu ai dat de ea întâmplător în noaptea aia la metrou. Și sincer, dacă o vrei atât de tare, dacă chiar nu vrei și nu vrei să mă crezi când îți spun că e nebună… Bine.

— Bine.

Mormăie iar și e tipic ca un tip ca Benji să te acuze pe tine că-l urmărești. Aud capete seci prin tot orașul lăudându-se că sunt „urmăriți“ de fete și ce glumă e, nu, Beck? Ca și cum vreun bărbat ar putea fi vreodată deranjat de interesul tău, ca să nu mai zic să se simtă amenințat. *Urmărit*. Ce căcat. Ce infantil. Mă întorc să plec. Dar îmi strigă:

— Așteaptă.

Se târăște și-mi aruncă cheia lui tip card din kit-ul pentru droguri.

— Ia-o.

— De ce?

— E de la un depozit, spune. Sunt un cleptoman, Joe.

— Am alte lucruri de făcut.

— Cheia aia deschide lacătul, spune disperat. Adresa e pe verso. Și nimeni nu știe despre el. Sunt Stephen Crane.

— Nu ești niciun Stephen Crane.

— Așa sunt pentru tipul care mi-a închiriat depozitul, zâmbește heroinomanul. *The Red Badge of Courage*. Asta e singura carte de pe listă pe care am citit-o.

Sigur că asta e singura carte pe care a citit-o. Tipii ca Benji își

fac toate temele în gimnaziu ca să nu fie nevoie să le facă și după aceea.

— Ia totul, Joe. Vinde. Amanetează. Fă-o.

Scâncește și mi-l imaginez la Disneyland, nervos că e prea cald.

— Te rog, Joe. Sunt o grămadă, Joe. Am început să fur imediat ce am putut să merg. Doar întreabă-mi părinții. Bună, mămico.

Leșină și sper să nu moară. Îmi pasă de el pentru că ție îți pasă de el și vreau să moară onorabil, când va veni vremea. Nu vreau să moară drogat, pișându-și pantalonii, împrăștiind căcat peste tot. Mai sunt două punguțe care i-au căzut din pulovăr și trebuie să intru să i le iau ca să nu facă o supradoză cât suntem noi la IKEA. Începe iar să cânte, *and the colored girls go do do do*. Lovesc cușca cu maceta:

— Încetează.

— Joe Joe supărat.

Îi curg balele și cuvintele îi sunt ca untul topit, la fel cum îi e și creierul.

Îmi scrii:

Ești gata curând?

Nu știu ce să-ți răspund și el mă fixează amuzat.

— Tipa nu merită efortul.

Îți scriu:

Am nevoie de vreo oră, e nebunie la lucru.

El scoate o țigară electronică din nenorocitul de pulovăr și fluieră și cumva eu sunt cel întemnițat.

— E nebună, Joe.

Îi spun că e drogat, dar vocea mea e slabă. Trage tare din țigara falsă, e dependent la sânge. E un povestitor și eu sunt ascultătorul și n-aș putea schimba asta nici dacă mi-aș înfige maceta în picior.

— Vrei să știi despre Beck?, întreabă fără să mă facă să vreau să spun că *da*. O să-ți spun despre Beck. Tot ce vrea sunt banii. Un

tip bogat, oricine. În ultimul meu an, a apărut la mine acasă și s-a prefăcut că e menajeră. Știam că nu e menajeră, evident, dar am lăsat-o să intre. Și nu i-am cerut eu să-mi sugă pula, Joe. Și nu i-am cerut nici să spele veceul. Dar le-a făcut pe ambele.

— Ești drogat, spun patetic, fără să par convins.

Râde ca o vrăjitoare.

— Ei, serios, Joe. Sigur că sunt drogat.

Încerc să-mi șterg din minte imaginea cu tine sugându-i pula, dar nu pot.

— Dacă-i pasă de bani atât de mult, atunci de ce insistă atât să ieșim azi?

— Azi?, râde iar. Căcat. Ești destul de departe, Joe. N-o să-ți acorde nici măcar o *noapte*.

E ca o pasăre care planează în cușcă și domnul Mooney nu a avut dreptate. Pasărea care crede că zboară chiar *este* fericită. El te urăște și tu îl iubești și totul e greșit. Eu stau în picioare și nu vreau, iar el e încă întins pe spate, căcatul.

— Întâlnirea e azi pentru că mergem la IKEA să-i luăm un nou pat, spun și ducă-se dracului odată pentru totdeauna.

Se holbează la mine. Nimic. Dar apoi se zvârcolește ca un câine în soare și râde.

— A făcut același lucru și cu mine, mi-a călărit pula toată noaptea. Apoi a început să mănânce căcat despre tâmpitul ăla de *polonic roșu* și a încercat să mă facă să merg la IKEA cu ea.

Nu știu despre ce polonic tâmpit e vorba și tu îmi scrii:

Ne vedem în 45 de min. A

Mie nu mi-ai călărit pula toată noaptea, și Benji te imită acum: *„Du-mă la IKEEEEEAAA, Benji. Te rog frumos-frumos, cu polonice roșii în vârf.*“. Râde și grohăie și nu te mai imită:

— Dacă vrea să fie plesnită cu un polonic, ar trebui să-și găsească vreun ciudat de pe internet, știi?

Nu contează ce fac sau cât de mult încerc, mereu o să mă las călcat în picioare așa, prins de un tip care are mai multe, care

știe mai multe. Nu îl voi lăsa să câștige. Descui cușca și încearcă să scape. Îl lovesc și-l împing înspre colț ca pe un câine ce e, îi iau resturile de droguri de pe jos și le arunc în toaletă, trag apa. Îi mulțumesc pentru căcaturile din depozit și el începe să plângă, iar eu mă simt deja mai bine. Am greșit. Eu sunt șeful aici. O avea el polonic roșu, dar eu am cheia.

14

TU n-ai fost în stare să-ți ștergi rânjetul de mâncătoare de căcat de pe față de când ți-ai pus mâna peste a mea, insistând să plătești pentru biletele de feribot până la IKEA. Arăți pedantă în jeanși albi, cum nu te-am mai văzut niciodată, jeanși care-mi spun că n-ai de gând să faci vreun efort azi. Ești în șlapi și unghiile de la picioare îți strălucesc și ai părul prins în coc și nu ai telefonul la tine, deci cam asta e. Ești „încântată“ că sunt „disponibil pentru chestia asta“ și promiți că o să faci să fie amuzant și bine ar fi să încerci al dracului să dai ce ai mai bun pentru că, de fiecare dată când vorbești cu mine, îți văd gura ca un orificiu pentru pula lui Benji și mă tot gândesc la cum ai glumit cu prietenele tale prin e-mail:

Tu: *Joe e mișto. Sclav pentru o zi. 1-0 pentru Beck!*

Chana: *LOL știi că trebuie să i-o sugi acuma sau măcar să i-o iei la mână.*

Tu: *Nu nu, că nu asamblează, doar îl iau la cumpărături.*

Lynn: *Crezi că, dacă-l rog, îmi instalează și mie unitatea de aer condiționat*?

Chana: *Lynn, te oferi cumva să i-o sugi lui Joe*?

Lynn: *Ești dezgustătoare*.

Tu: *Nimeni n-o suge nimănui. Credeți-mă.*

Noi ne întâlnim pe chei și ne pupăm de salut ca niște prieteni platonici europeni sau ceva căcat. Cel puțin stăm aproape, odată urcați pe navă. Îți înfășori brațul după al meu. Nu-mi pot da seama dacă îți e frig sau cald și zâmbești.

— Nu pot să cred că nu ai fost niciodată la IKEA, spui.

— Eu nu pot să cred că tu ai fost.

— Oh, iubesc locul ăla, spui și te apleci mai mult înspre mine. Numai așteaptă să vezi, toate camerele alea aranjate. Și tu mergi dintr-un living în celălalt și efectiv nu poți să pleci până nu vezi tot ce e în magazin. E ceva magic acolo. Par nebună?

— Nu, răspund și chiar nu pari. La fel sunt și eu cu librăriile. Știi, mă plimb printre rafturi și mi se pare că întreaga lume e concentrată acolo, cele mai importante povești ale tuturor timpurilor. Și apoi e subsolul, și cușca.

— Scuze, ce? Ai spus *cușcă*?

— Cărțile rare, Beck. Trebuie să le ții în siguranță.

— Eu când aud de *cușcă* mă gândesc la un animal.

Probabil că Benji s-a trezit până acum, iar aerul miroase frumos aici.

— Neah, e ca un cazino. Maimuța se ține în cușcă.

— Și la magazine cum e?

— Huh.

— Îți place să vinzi lucruri și eu sunt complet dependentă de a cumpăra lucruri, în cel mai stereotip mod cu putință pentru o fată. Iubesc să fac cumpărături. Adică pot fi în cea mai proastă stare și apoi merg la IKEA și ies de acolo cu un…

Te oprești brusc și ce o fi oare? Polonic roșu polonic roșu polonic roșu.

— Ies de acolo cu câteva șervete de masă și mă simt nouă cu totul.

Pula.

— Super, e mișto să te simți așa.

Poate că, dacă împart un obiect cu tine, vei împărți și tu polonicul cu mine. Scot telecomanda de aer condiționat din buzunar și-mi amintesc că am visat la acest moment chiar dinainte să te am. Te uiți la telecomandă fără să o atingi și eu îți spun că o poți atinge, iar tu mi-o iei din mână. Zâmbești.

— Asta e tehnologie serioasă.

— E cel mai important lucru pe care îl am. Controlează umidificatoarele și aerul condiționat din cușcă, explic. Dacă aș lăsa căldura să crească și cărțile ar prinde mucegai, ar fi pierdute pentru totdeauna. Gertrude Stein e moartă și nu mai învie ca să dea niște autografe pe cărți.

— Mi s-a făcut pielea de găină.

Spui asta și zâmbești. Polonic?

— Ai fi un bun scriitor, Joe.

— De unde știi că nu sunt deja?, întreb și ție îți place și continui. Familia ta cred că e tare mândră că-ți iei diploma de masterat.

Ești amuzată și privești apa, iar eu îți urmăresc privirea și încă mă atingi și mi-ar plăcea să te sărut ca să scot pula lui Benji din gura ta și tu te joci cu părul în loc să mă ții de mână.

— N-am o familie, zici. O am doar pe mama, și ea e singură.

Mă uit în jur, la ceilalți călători care merg la IKEA. Niciunul dintre ei nu ne seamănă. Cu toții vorbesc despre mese și mâncăruri suedeze. Noi suntem speciali. Noi ne îndrăgostim.

— Scuze, spun vorbind serios.

— Tata a murit, îmi explici.

— Îmi pare rău, spun vorbind serios.

— Nu știu, spui și ochii ți se umezesc, dar ar putea fi din cauza vântului, și știi atâția tipi pe care i-ai fi putut ruga să vină cu tine, tipi de la școală, tipi de pe net.

Și m-ai chemat pe mine.

— Cred că plâng uneori fără motiv. Moartea e atât de definitivă, înțelegi? S-a dus. Și nu se mai întoarce. S-a dus.

Îți ștergi ochii și nu o să te las să ieși repede din discuția asta.

— Când a murit?

— Acum aproape un an.

— Beck.

Te uiți la mine și eu dau din cap, iar tu te ghemuiești în

brațele mele și pare că ne îmbrățișăm, ca orice alt cuplu de tineri care merg la IKEA ca să cumpere pene pentru cuib și să mănânce chiftele supraevaluate și nimeni în afară de mine nu te aude cum plângi. Încerci să te retragi, dar eu te strâng, și ochii tăi mari de Portman sunt sticloși și obrajii îți sunt roșii și e un cuplu de bătrâni vizavi, iar moșul dă din cap spre mine de parcă aș fi Captain America și aproape am ajuns și tu te ștergi la ochi.

Mai vreau.

Și mai încerc:

— Și deci, cum era, cum era tatăl tău?

Dai din umeri și mi-ar plăcea să am cum să te întreb despre polonicul roșu, dar n-ar veni natural în discuție și oftezi.

— Îi plăcea să gătească. Ăsta e unul dintre lucrurile bune.

— Și mie îmi place să gătesc, spun și îmi promit să învăț să gătesc.

Polonic roșu polonic roșu polonic roșu.

— E bine de știut, zici încrucișându-ți picioarele. Psihologul meu ar spune că invadez intimități.

— Mergi la psiholog?

— Dr. Nicky, spui și eu dau din cap.

— Oh, Doamne-Dumnezeule, Joe. De ce îți spun toate astea? Ce naiba e cu mine?

— Nu ți se pare că asta e o întrebare pe care ar pune-o Dr. Nicky?, întreb.

Tu zâmbești. Sunt amuzant.

Acum înțeleg ce înseamnă Angevine din zilele de marți, la ora 3, marcat în calendarul de pe telefonul tău. Dr. Nicky. Bingo! Și vorbesc serios când îți cer să nu te simți jenată:

— Serios, Beck, spun liniștitor. Cred că psihologii sunt super!

— Cei mai mulți tipi nu vor să știe chestii, spui. Majoritatea tipilor s-ar speria de mine acum. Plânsul și psihologul și mersul la cumpărături.

— Știi prea mulți tipi, decid și tu zâmbești și știi că ai nevoie

de mine și dai din cap aprobator, ca și cum ești de acord cu noi, cu luminile care se văd, cu căpitanul care trage din horn.

Mă săruți.

În filmul *500 Days of Summer*, IKEA e cel mai romantic loc de pe pământ. Joseph Gordon-Levitt și fata încep în bucătărie și ea se comportă ca o dulceață cu el, se preface că-i dă să mănânce cina și, când robinetul nu funcționează – gluma fiind că toată aparatura e de fațadă –, Joseph sare de pe scaunul lui și trece într-o altă bucătărie, iar ea îl adoră și spune:

— De asta ne-am luat casă cu două bucătării.

M-am uitat la clip chiar după tweet-ul tău cu IKEA și nu e ca și cum sunt un prostălău care așteaptă ca viața să fie ca în filme, dar merita amintit totuși.

Viața de la IKEA nu e ca viața de la IKEA din filme.

În viața reală, eu nu sunt Joseph Gordon-Levitt și trebuie să împing un căruț metalic gigantic, să-mi fac loc printre masele de oameni în timp ce tu îmi arăți cu degetul canapele de care nu ai nevoie, rafturi de depozitare pentru care nu ai loc și cuptoare care sunt făcute din carton. Sunt un milion de oameni care se înghesuie în magazia asta gargantuescă modificată. E un coșmar distopic devenit realitate, unde toată mobila e tăiată din aceeași bucată mare și ieftină ca dracu' de lemn, unde toate camerele au fost mobilate cu obiecte care au venit din exact aceeași fabrică, în exact același timp. Miroase a parfum și a odorizant și a căcat de bebeluș și a bășini și chiftele și a ojă pentru unghii și a și mai mult căcat de bebeluș – nu mai ține lumea dădace? – și e zgomot, Beck, și ratez jumătate dintre lucrurile pe care le spui pentru că nu te aud din cauza celorlalți oameni. Și, în tot acest timp, încerc cu conștiinciozitate să nu mă gândesc unde ar putea fi așezate polonicele roșii în întinderea asta drăcească.

În *500 Days of Summer*, tipa îl provoacă pe Joseph la o întrecere din bucătărie în dormitor și camera îi urmărește pe

măsură ce fug pe un culoar. Tipa aterizează pe saltea și Joseph i se alătură, târându-se ușor. O posedă acolo și ea îl dorește, vezi bine. El îi șoptește:

— Draga mea, nu știu cum să-ți spun asta, dar e o familie de chinezi la noi în dormitor.

În viața reală, și alături de noi e o familie de chinezi, dar n-au nimic în comun cu familia din film. E un băiețel care urlă și o fetiță care se cacă-n scutec și bălește. Pare că ne urmăresc, Beck, și o să turbez dacă o să tot facă asta. Sunt așa de al dracului de gălăgioși și eu nu reușesc să te aud. Iei o pernă galbenă cu ciucuri și înnebunesc că nu aud ce spui. Dacă ai zis ceva important? Dacă mi-ai mărturisit ceva și eu n-am auzit?

Te scuzi cât te strecori pe lângă chinezoaică, care s-a oprit brusc ca să examineze o masă rotundă plictisitoare. S-ar putea da la o parte, dar nu se dă. Practic, tu ești nevoită să te strecori prin spatele unei bucăți de căcat căreia i se spune canapea ca să ajungi mai aproape de mine. Femeia are tupeu și vreau să-i zic asta, dar tu mă ții de mână și poate că nu e așa de rău, la urma urmei.

— Pune mâna, spui și împingi perna spre mâna mea.

Mă uit și văd chiloțeii tăi negri sub cureaua de la jeanșii albi. S-au întins de la atâta maimuțăreală și tu mă ții de mână și respiri și nu miroși deloc ca IKEA și, pur și simplu, mi se scoală.

— E moale, nu-i așa?

— Da, răspund.

Tatăl chinez lovește cu pumnul în masă. Bam! Suntem amândoi surprinși și momentul încetează când scapi perna. Dacă am fi fost în *500 Days of Summer*, nu l-am fi auzit din cauza duetului Hall & Oates, care ar fi cântat doar pentru noi. Ridici altă pernă, una roz. O apeși pe palma mea.

— Dar de asta ce zici?

Sunt sclavul tău și tu ai părul prins în coc și nu te uiți la mine, chiar dacă eu mă uit la tine și zâmbești și nu îți iei ochii de pe

mâna mea care e pe pernă și șoptești:

— Cred că asta e numai bună.

— Și eu cred, susur.

Abia am reușit să te aud în ultimele ore și acum vocea ta e divină. Mi-a fost dor de ea. Te uiți la mine cu ochii tăi dulci.

— Se simte foarte plăcut, știi?

— Da, spun și chiar așa e.

— Și poți să spui când ceva e plăcut pentru că majoritatea lucrurilor sunt oricum neplăcute.

— Da!

Îți răspund cu speranța că vorbim despre noi, nu despre un gunoi suedez de doișpe dolari, dar tu nu mă privești, încă nu mă lași acolo cu totul. Așa că bag pula. Totul e foarte plăcut și eu o să intervin.

— Auzi, Beck?, întreb.

— Da?, spui cu ochii tot pe pernă, nu pe mine.

— Te plac.

Zâmbești.

— Da?

— Da, îți răspund și îmi pun mâna pe umărul tău și acum mă privești.

Suntem atât de aproape unul de celălalt că acum îți văd porii pe care încerci mereu să-i micșorezi și îți pot vedea sprâncenele pe care nu le-ai pensat în dimineața asta, pentru că în dimineața asta nu știai că o să mă vrei. În dimineața asta te-am urmărit pregătindu-te în fix 5 minute.

— Deci luăm perna?, întrebi.

— Da, răspund știind că nu va mai trece mult până să ajung în tine.

Tocmai am făcut un pact pe care amândoi îl știm și nici nu știu cine apucă mâna cui. Știu doar că ne ținem de mână și tu ții și perna și ne vânturăm dintr-un dormitor în altul și acum tu mă ajuți pentru că ai o mână pe căruțul de cumpărături. Suntem

împreună implicați, unul lângă celălalt, navigând ca un cuplu de bătrâni, ca un cuplu nou și știi ce, Beck?

Se pare că IKEA e destul de-a dracului de minunată.

Apuci baza unei chestii numite *pat HEMNES* și te uiți la mine.

— Ăsta merge?

— Dap, răspund și tu dai din cap.

Vrei să-mi placă patul tău. Știi că va fi patul *nostru* și iei un mic creion din buzunarul de la spate și îți notezi numerele și literele.

Îmi înmânezi notița și zâmbești.

— Adjudecat!

Unele fete ar avea nevoie de o zi întreagă aici, dar tu ești incredibil de decisă și sunt înnebunit după tine. Mă ciupești de obraz și-mi ceri să iau loc „pe noul meu pat“ și tu fugi la baie și poate că te pișii, poate că nu. Dar trimiți un e-mail către un tip pe care l-ai angajat pe Craigslist ca să-ți asambleze noul căcat:

Salut, Brian, sunt Beck, cea cu anunțul. Îmi cer scuze, dar trebuie să anulăm. Iubitul meu și-a luat zi liberă ca să mă ajute el. Scuze! Beck

Iubit. Când ieși din baie, pleoapele tale sunt puțin roșii de la munca rapidă făcută asupra sprâncenelor și buzele sunt rujate și țâțele îți sunt puțin mai sus și zâmbești și aproape aș crede că ți-ai frecat-o puțin acolo și inspiri adânc și bați din palme.

— Deci acum pot cumpăra niște chiftele?

— Nu, răspund. Dar pot să-ți cumpăr eu chiftele.

Zâmbești pentru că sunt *iubitul* tău. Tu ai spus așa, Beck. Așa ai făcut. Parcăm căruțul de cumpărături în afara zonei de cafenea și nivelul zgomotului de aici e prea de tot și mai e și coadă, dar tu promiți că merită așteptarea. Trăncănești continuu despre chiftele și afurisita de familie de chinezi e chiar în fața noastră și cum de au ajuns aici primii? Le ia o veșnicie și sunt în fața noastră, la coadă și în viață – căsătoriți, cu copii. Apar norii din capul meu pentru că nu ai spus *iubit* unei prietene, ci unui tip

la întâmplare de pe Craigslist. Dacă n-ai vorbit serios? Dacă ai ales atât de repede pentru că te-ai uitat înainte la paturi pe internet? Dacă nu îți pasă de ce cred eu? Dacă nu te gândești că ar fi fain să împarți patul ăsta cu mine, să-ți faci o familie cu mine? Tatăl chinez se mișcă prea încet și nu mai suport, așa că mă întind peste brațul lui și apuc celălalt polonic pentru chiftele. *Polonic*. Îmi aruncă o privire bolnavă și tu îți ceri scuze ca și cum eu aș fi tipul rău de la coada asta, din lumea asta, și tu încă nu mi-ai spus nimic despre polonicul roșu. Mă privești.

— S-a întâmplat ceva, Joe?

— Erau nepoliticoși.

— Doar e aglomerat, spui gândindu-te că sunt dur și chiar sunt.

— Îmi cer scuze, îți spun.

Îți pică falca și gura ți se deschide și apoi se închide și ai ochii larg deschiși și ești nelămurită. Torci.

— Își cere scuze când greșește și mă lasă să mă uit două ore la canapele de care nu am nevoie? Joe, ești real?

Radiez. Pe bune. Mama chineză îmi îndepărtează mâna brutal ca să apuce un șervețel, nici măcar nu reacționez. Nu trebuie să îmi rețin furia pentru că nu sunt furios. Tu alegi chiftelele și eu plătesc (sunt iubitul tău!) și tu alegi o masă la care te urmez. În sfârșit, ne așezăm.

— Știi, Joe, în mod clar te ajut să asamblezi patul.

— Sigur că așa vei face, domnișorică.

Tu tai o chiftea în două și arunci jumătate din ea la tine în gură și clefăi, *mmmmm*. Acum e rândul meu și tu apuci cealaltă jumătate, iar eu deschid gura. Sunt foca ta, deschid gura și tu arunci în ea cealaltă jumătate și eu clefăi, *mmm*. Familia chineză ne întrerupe, iar, când băiatul târăște o spatulă pe masa albă, ceea ce îmi amintește că încă nu mi-ai spus despre polonicul roșu și, brusc, chiftelele au gust de căcat. I-ai spus lui Benji despre polonic. Mie de ce nu?

— Ești bine, Joe?

— Da, mint. Tocmai mi-am dat seama că trebuie să mă ocup de niște comenzi online la librărie.

— De fapt, asta e chiar bine, spui. Pot face duș și apuc să curăț un pic, iar tu vii când termini.

Tot ce ai spus e ideal, dar tot nu ai menționat polonicul roșu și, din ce știu, n-o să o faci vreodată. Preiau eu controlul.

— Doar că trebuie să iau și eu ceva de aici.

— Serios?, întrebi de parcă e așa de greu de crezut. De ce anume ai nevoie?

Nu pot spune polonic.

— O spatulă.

— Spatulă pentru Joe, spui. Sună ca titlul unei cărți sau ceva.

Familia chineză se târăște pe lângă noi, îndreptându-se spre următoarea lor destinație din jungla asta de plastic. Te uiți cu dorință la ei și la căruțul lor plin și ne punem iar în mișcare. Mă uit după indicatoarele spre USTENSILE DE BUCĂTĂRIE și tu oftezi.

— Sunt frântă.

— Doar să iau și eu spatula și imediat plecăm.

Tu ți-ai terminat treaba, leneșo.

— Eu pot rămâne aici, cu căruțul.

— Te deranjează să vii?, întreb. Ultima pe care am luat-o a fost complet de căcat.

Mă urmezi la USTENSILE DE BUCĂTĂRIE și merg încet și sper ca spatulele să fie așezate chiar lângă polonice. Văd polonice roșii și îmi tresaltă inima. Nu reacționezi la ele. Ai nevoie de un impuls. Ridic unul.

— Poate iau numai chestii roșii, spun. E plictisitor?

Te uiți la polonicul roșu.

— E foarte, foarte ciudat.

— Ce?

Și acum, în sfârșit, alinți polonicul roșu din mâna mea și-mi

spui povestea polonicului tău roșu. Erai o fetiță mică într-un pătuț micuț și mirosul de clătite te trezea în fiecare duminică dimineața. Tatăl tău folosea un polonic roșu special doar duminicile. Cânta fiecare melodie din top 40, nenorocea versurile, vă făcea pe tine și pe fratele tău și pe sora ta să râdeți fie iarnă, primăvară, vară sau toamnă, iar în serile de sâmbătă nici nu puteai adormi de entuziasm că urma dimineața de duminică. Iar apoi, el a început să bea. Și duminicile acestea s-au îndepărtat și polonicul roșu a rămas în sertar și clătitele mamei tale erau grase și arse sau umede și nefăcute și tatăl tău plecase, dar polonicul era încă acolo și clătitele proaste miros la fel ca cele bune și el e mort acum, așa că nimeni nu-ți va mai face vreodată clătite. Nu e nimic scârbos la povestea ta dulce și tristă și-mi bag pula-n Benji pentru că te-a făcut să te simți așa prost.

— Polonicul ăla încă e acolo și-n ziua de azi, în casa noastră, ca și cum tata s-ar putea întoarce, spui. Viața e răutăcioasă.

Îți cuprind umerii cu brațele și te uiți la mine, așteptând. Îți spun:

— Îl iau pentru tine.

— Joe.

— Fără dacă, și-uri și dar-uri.

Lumea se oprește și ochii îți sclipesc. Toți Benji-i de pe lumea asta nu înțeleg ce vrei tu, adică pe cineva care să-ți facă clătite. Ție nu îți pasă de bani. Tu nu vrei să fii plesnită la fund. Tu vrei iubire. Tatăl tău avea un polonic roșu și acum eu am un polonic roșu și eu o să-ți fac clătitele pe care le vrei atât de mult, clătite de care n-ai mai gustat de când a murit el. Îți lasă gura apă și mi te supui, moale.

— Bine, Joe.

Apuci un polonic argintiu.

— Început nou, spui și ai dreptate.

Sunt iubitul tău.

15

TRAVERSEZ Seventh Avenue și zâmbesc la fiecare trecător în parte. Sunt fericit. Nici măcar nu mă gândesc că merg. E ca un vis și, dacă aș începe să cânt și să dansez, nu aș fi surprins dacă toți necunoscuții s-ar așeza în linie și m-ar urma. Ce zi magică, și acum mă gândesc la tine, cum stai la tine acasă, făcând duș și epilându-ți picioarele ca să fie drăguțe și moi pentru mine, spălându-ți cartilajele din chiftele de pe dinții tăi frumoși. Abia aștept să te ating toată și sunt lipsit de griji ca un tip dintr-o reclamă la bere pe măsură ce cobor pe Bank Street.

E chiar posibil să facem sex în seara asta și nici nu mă gândisem că vom ajunge aici atât de repede. Dar Benji încă există și i-am pus o salată de 20 de dolari și o sticlă de Home Soda în sertar, așa că va fi bine ore întregi. Sunt liber și-ți urc scările, la propriu, apăs soneria și aștept să vii țopăind spre ușă, ceea ce și faci.

— *Entrez vous*.

Chicotești și intru în hol și chiar se întâmplă, o să ne futem. Părul tău e umed și porii au dispărut și nu ai sutien sub maieul ăla și nici chiloței sub pantalonii sport largi și nu porți nici șosete.

— Sunt un pic dezorganizată, spui când deschizi ușa și vreau să-ți spun că știu că ești, dar nu o fac.

— Nu e chiar atât de rău, spun și nu sunt sigur unde mergem.

E un spațiu ciudat aici când ești și tu în el și e atât de mic încât cred că e făcut doar pentru o persoană. Tu stai în fața mea,

cu mâinile sprijinite pe șolduri, te uiți la toate chestiile de fete întinse peste tot, reviste și cutii de chibrituri, sticle goale de apă cu vitamine, vouchere și bonuri, cărți nou-nouțe, necitite, amestecate cu cărțile mult-iubite, ferfenițite și zdrențuite. E un teren minat cu căcaturi și poate că de asta te și holbezi la tot. E o chicinetă în față, pe stânga, și un nou prăjitor de pâine și cutia de la prăjitorul nou e pe jos și ție chiar îți plac lucrurile noi. Ușa de la baie e imediat la stânga, lumina e aprinsă și ventilatorul funcționează, iar eu întind mâna și-l opresc. A fost ciudat să fac asta, știu, și tu ești îngrozită și slavă Domnului că mă placi cât să glumești cu asta și râzi.

— Deci da, Joe, dă-i drumul, simte-te ca acasă, spui croindu-ți drum pe terenul minat, treci de televizor și intri în dormitor.

Îmi scot jacheta și o atârn pe cuier. Te întorci și îți încrețești nasul spre mine.

— Treci aici, spui.

— Da, domnișoară, spun și calc pe un afurisit de umeraș care se rupe, dar eu nu mă opresc.

Camera ta. E o sticlă de vodcă pe podea și două pahare noi (nu de la IKEA) și un pahar de carton cu gheață pe care-l iei și mi-l arăți.

— Ca în ghetou, nu?, râzi.

— Nah, ghetou era dacă aveai înghețata în șervețel de hârtie.

Chicotești și torni gheață și vodcă în ambele pahare și te așezi jos, lângă pat. Se aude muzică, Bowie de la întâlnirea noastră și-mi faci semn să șed, așa că mă așez vizavi de tine.

— Într-o zi o să fiu genul de fată care are mereu amestecurile deja făcute în frigider, spui.

— E bine să ai țeluri.

Îmi zâmbești și genunchii tăi se mută mai aproape de ai mei și eu mă aplec spre tine și, când îmi iau paharul, îți ating mâna intenționat.

— Merci.

— N-ai de ce, șoptești și cumva, ca o balerină, ca un covrig, îți relaxezi picioarele și le întinzi și acum stai ca un yoghin, cu picioarele goale împreunate.

Sorbi din vodcă și te uiți înspre tavan.

— Urăsc toate semnele alea.

— Nu, Beck, asta e o clădire veche. Semnele înseamnă istorie.

— Când eram mică, voiam pereți din sticlă. Știi cutiile alea de sticlă texturată? Din anii ’80, gen?

— Ție îți plac lucrurile noi, spun.

Ești rapidă la a-mi da o replică.

— Iar ție îți plac cele vechi, Joe.

— Îmi place aici, spun și privesc prin cameră.

E mai mică decât îmi amintesc sau poate doar e cald. Te vreau.

— Crezi că o să încapă aici noul tău pat?

— Am avut unul matrimonial înainte.

Nu ai dreptate pentru că vechiul tău pat era unul dublu și abia încăpea, dar nu te pot contrazice. Îți lingi buzele.

— Deci, pot fi asistenta ta?

— Nu, răspund. Dar *poți* fi ucenica mea.

Mereu îți spun lucrul potrivit, ceea ce merge chiar la țintă. Ție îți plac cuvintele și eu știu cuvinte și ciocnim fără motiv, lăsăm băuturile deoparte și eu mă ridic primul. Îți ofer o mână ca să te ajut și încă te țin de mână, acum de amândouă mâinile. De data asta nu îmi dai drumul și mi se scoală și tu m-ai prins cu spatele la fereastră și aud frunzele fremătând în copaci. Mașinile se grăbesc pe West Fourth, chiar prin interiorul meu. Simțurile mele, Beck, mă pornești cu totul, la propriu, iar vântul îmi bate în spate prin fereastră. Îmi apuci mâinile și le lași să alunece în jos pe șoldurile tale, ghidându-mă. Îmi manevrezi degetele, unul câte unul, pe după elasticul pantalonilor tăi sport și oricine trece pe afară ne poate vedea și-mi duci mâinile tot mai jos și fundul tău e moale și totuși ferm și rotund și îți apuc curul și tu dai drumul

mâinilor mele și tu le ridici pe ale tale și le înfășori în jurul feței mele și se întâmplă.

Sari și te agăți de mine și aș putea merge de aici până în China cu tine înfășurată așa în jurul meu și îți străbat camera mică și te sprijin de perete și te sărut și îți strâng curul și-mi plac călcâiele tale pe care le simt pe spate și patul tău din cutie și se aude un sunet oribil la ușă, metal pe metal și un mic fluier și picioarele tale cad din nou pe podea și-mi aranjezi părul și la ușă e cineva.

— Mama ta e aici?, spun cât îți umezești degetul ca să-mi aranjezi o sprânceană.

— Nup, e Peach, îmi explici.

Deci așa stă treaba și tu te îndepărtezi. E totul atât de greșit și ăsta era momentul nostru și tu alergi la ușă și o lași pe Peach să intre și pe tine nu te pot auzi, dar sigur că o aud pe ea.

— Ce ai pățit la păr?

Tu spui ceva.

Ea mârâie.

— Doar nu te fuți cu montatorul de pe Craigslist acum.

Tu iar spui ceva.

Ea mormăie.

— Beck, desertul trebuie să vină *după* cină. La ce ți-e mintea când nici măcar nu a apucat să-ți monteze patul?

Acum spui tare și răspicat:

— Joe!

Vin când sunt chemat și dau din cap a salut către Peach și ea mimează un zâmbet.

— Salut, Joseph, spune. Scuze că vă stric petrecerea, dar mica noastră prietenă a *angajat* inițial pe cineva ca să-i facă patul și, eu fiind cea mai bună prietenă, știu că e datoria mea să vin aici în caz că muncitorul angajat era vreun *nebuuuun*.

— Ei, surpriză!, exclam și tu râzi, dar Peach nu râde și frate, vodca aia a fost tare.

Te privește.

— Pot să mă piș?

— Desigur, spui. Ai o criză?

— Da, *am*, răspunde și își scoate tenișii și mirosul picioarelor ei auto-suficiente și transpirate acaparează apartamentul și acum își scoate bluza pufoasă și roz peste capul ei de păsărică și o aruncă pe jos, nu pe cuier.

Mă fixează.

— Joseph, spune. Știu că asta e ceva mai mult decât ai vrea să știi, dar am o boală rară la vezica urinară care se numește cistită interstițială și când îmi vine să mă piș, trebuie să mă piș neapărat.

— Chiar te rog, spun și ea dă năvală în baia micuță fără să aprindă lumina.

Îți cunoaște casa. Știe că, dacă aprinde lumina, pornește și ventilatorul din baie și nu ne mai poate auzi. Nu are încredere în mine. Dar probabil că nu are încredere în nimeni.

Dau să spun ceva, dar tu îmi spui șșșt și-mi faci semn să te urmez în dormitor și acum ești schimbată.

— Îmi pare atât de rău, Joseph, îți scapă. Joe.

— E ok. Peach e bine?

— Ai auzit vreodată de CI?

— C… ce?

— Cistită interstițială, spui și devii brusc treaba celei mai bune prietene, îți strângi părul la spate cu un elastic și desfaci o foarfecă și o înfigi în cutie.

Iau foarfeca și termin treaba și tu torni mai multă vodcă pentru tine, nu și pentru mine, nu mai facem sex și nu mai ești ucenica mea. În loc de asta, scot cadrul patului și buloanele și șurubelnița în L și toate micile piese le scot din cutie și tu te apleci pe fereastră și fumezi o țigară așa cum faci uneori. Îmi spui mai multe decât aș fi vrut vreodată să știu despre cistita interstițială și nu acesta e modul în care trebuia să decurgă totul.

— Deci e groaznic pentru ea, spui. Nu poate bea apă normală, doar Evian. Aproape toate mâncărurile îi irită vezica și e imposibil de prevăzut când sau ce sau de ce sau cum. Nu poate mânca *deloc* fast food și, dacă bea alcool, trebuie să fie ceva cu pH foarte mare, cum e Ketel One sau Goose, în special de pere, pentru că perele sunt delicate cu vezica. Oricum, săraca fată suferă. Lumea crede că e răsfățată, dar dacă mănâncă chestii ieftine, vezica ei se poate rupe, la propriu, gen.

— La petrecere bea shot-uri de Jäger!, remarc.

— Joe, nu fi așa.

— Îmi cer scuze, dar sunt confuz.

— E o boală complicată, spui și eu iar îmi cer scuze și tu mă ierți și vii alături și mă mângâi și mă săruți pe cap, dar apoi te întorci pe pervaz și eu n-am semnat nicăieri că asamblez patul ăsta singur.

Mi-e dor de tine. Mâinile mele erau în pantalonii tăi și acum nici măcar nu te mai uiți la mine și tot vorbești.

— Uneori, dacă ia o anume pastilă și își protejează vezica cu o grămadă de brânză sau lapte de capră și cu suc de pere presat, poate, știi tu, poate băga și alte chestii, ca Jäger sau produse din grâu.

— E nasol să fii în locul ei, spun și instrucțiunile pentru pat sunt ilustrații.

Singurul cuvânt de pe toate cele opt pagini ale broșurii e IKEA. Nu am memorie vizuală și țigara ta face să-mi fie rău.

— Chiar e, răspunzi. Și le iubesc pe Lynn și Chana, dar ele sunt așa de rele cu ea. Adică ele mereu vor la pizza sau în locuri cu whiskey și ele știu că Peach nici nu se poate atinge de chestiile astea, dar tot fac planuri. Și nu e chiar frumos din partea lor.

— Nu poate mânca *nimic* dintr-o pizzerie?, întreb și știu că n-aș fi băut vodca aia dacă știam că urma să fie nevoie să mânuiesc o șurubelniță.

Credeam că o să asamblez patul de dimineață, după ce m-aș fi

trezit cu tine dezbrăcată în brațele mele pe canapeaua din sufragerie.

— Beck!, strigă Peach.

Și plânge și se preface, iar eu sunt sigur de asta, dar tu scoți țigara (și nu o stingi de tot, trebuie să termin eu treaba) și fugi la ea fără să zici măcar la revedere.

Bogații sunt dificili. Ești atras în idiosincraziile și dramele lor. Îți asamblez patul încet și cânt abia auzit, laolaltă cu Bowie și durează mult, mult, mult și tu ești acolo cu ea și nu pot auzi ce vorbiți voi două și niciodată în viața mea nu m-am simțit mai singur de-atât și acum strâng ultimul șurub la patul tău. E mult prea mare pentru camera asta, aveam dreptate. Iau salteaua sprijinită de perete și o las să cadă pe noul cadru de pat în loc să o așez cu grijă. Vreau să vii aici și să bați din palme și să-mi admiri munca. Dar, în loc, îmi dai un SMS din baie:

Îmi pare ATÂT de rău, Joe. Peach se simte super rău și nu vreau să o las singură. Pot cumva să te rog tare mult să ne ajuți cu ceva?

Ce pot să fac decât să-ți scriu înapoi:

Orice.

Acum mă strigi și eu vin până la ușa băii. Nu o deschid. Și nici tu. Ciocăni.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnelor.

Deschizi ușa extrem de puțin și zâmbești.

— Te-ar deranja să te duci la magazin și să iei o sticlă de Evian și o pară și niște gheață?

— Merg, sigur. Să iau cheile de la intrare?

Dai să spui că da, dar apoi ea te ghiontește, cred, și-mi spui să sun când revin. Nu te sărut de la revedere.

Mi-e clar, pe măsură ce trec de casa lui Graydon Carter și respir aerul din West Village. Benji trebuie să dispară. Peach e cea mai bună prietenă a ta, așa că ai voie să fii excesiv de tolerantă cu căcaturile ei, dar ai chestia asta în tine, Beck. Și nu e

vina ta, cu toții avem câte ceva. Dennis Lehane i-ar spune *cod Ivy League prost aplicat* și ar avea dreptate. Întotdeauna vei alege Peach-urile și Benji-i din lumea asta în loc să mă alegi pe mine, pentru că ești loială grupului. Aleg cea mai mică sticlă de Evian și cea mai urâtă pară și o pungă de gheață de 2 dolari și o pereche de mănuși de cauciuc de care o să am nevoie.

Îmi târâi curul transpirat și înțepenit înapoi la tine și nu îmi deschizi când sun. Vii tu la ușă și iei sacoșa de plastic.

— Nu e în stare de musafiri, spui.

— Înțeleg, zic eu. Tu ești bine?

— Da, eu sunt bine. Și la fel e și patul meu.

Zâmbești și mă pupi rapid pe buze și Peach te strigă, așa că fugi înapoi la ea, iar eu traversez orașul ca să ajung la librărie, cu tot binele de azi și cu toată bucuria de *iubit* umbrite de cât de mult urăsc orașul ăsta pentru că e deținut de oameni ca Benji și Peach. Până nu ajung la librărie nu îmi dau seama că am uitat mănușile de cauciuc în sacoșă. Dacă întrebi, o să-ți spun că aveam de gând să-ți fac curat în baie. O să mă crezi. Știu cum să fac eu chestiile astea, chiar știu.

Merg la magazinul meu de pe colț care nu e așa drăguț ca magazinul tău de pe colț și iau alte mănuși de cauciuc și ulei de arahide și apoi merg la Dean & DeLuca pentru a lua un latte cu soia. Mă întorc la librărie și torn o lingură sănătoasă de ulei de arahide în latte-ul cu soia. Benji minte despre orice. Așa că probabil minte și despre alergia lui la arahide, dar cine știe? Poate că o să am noroc.

16

MAJORITATEA oamenilor cred că Stephen Crane a scris *The Red Badge of Courage* despre război. Dar nu e așa. Și-a bazat descrierile pe experiența de pe terenul de fotbal din școală. Crane era un fel de fătălău în tinerețe, mereu bolnav și niciodată activ. Nu a fost niciodată la război; doar a fost bătut de echivalentul american precoce al Căcatului de Clay Matthews. Trebuia să-i fi văzut fața lui Benji când i-am povestit asta, Beck. Știa cartea pe interior și exterior, dar nu știa nimic despre Crane, nu avea habar că Crane era plin de dispreț față de sine pentru că veteranii îl credeau pe cuvânt. Și și-a cam petrecut majoritatea zilelor rămase sinucigându-se încetișor, înrolându-se în război după război și încercând să se revanșeze pentru că a fost tânăr, deștept și norocos.

— E ireal, s-a minunat Benji, dând din cap.

— Ce e ireal e că iubești cartea aia atât de mult, dar niciodată n-ai învățat nimic despre autorul ei.

Atâta lucru e adevărat: Benji nu mințea; este, adică era alergic la arahide. A murit deștept. A murit cu încredere și mândrie și cine zice că viața trebuie trăită vreme de 80 de ani? El a învățat, știi? Câți oameni se duc simțind că abia atunci ating apogeul? Cei mai mulți oameni mor bătrâni, plini de dureri și regrete. Sau tineri și plini de droguri și auto-suficiență – sau pur și simplu din ghinion. Dar Benji a avut parte de privilegiul suprem; a murit cu o inimă care începuse să se deschidă, cu o minte care se îmbunătățea. Benji nu mai era bun la a fi Benji,

Beck. Tu știi asta, mai presus de oricine altcineva. Uită-te la cum te trata și uită-te la cum se îngrijea față de propriul corp. Capcana pe care i-am întins-o a fost o cale de ieșire din capcana în care se născuse. I-am creat o lume în care nu putea fura, unde cuvintele lui contrafăcute nu mai contau. I-am luat drogul.

Mă uit peste apa dinspre IKEA, în zare. E cel mai nebun lucru, Beck. Depozitul despre care mi-a spus Benji, cel de la care mi-a dat cheia-card? E chiar lângă IKEA. Trebuie să te bucuri și de lucrurile mici și sunt curios ce ar avea de spus Paul Thomas Anderson despre această „coincidență“.

E mai ușor să pricepi lucrurile când ești pe mare, pe un râu care ar putea să te omoare dacă ar vrea. Îți aduci aminte că suntem nimic în comparație cu alte elemente, suntem țărână, Beck, și în țărână ne întoarcem. Țărâna care a fost Benji e într-o cutie IKEA, o rămășiță a călătoriei noastre. Îi spun însoțitorului de pe feribot că lipseau niște părți din ce am cumpărat și că produsul din interior nici nu seamănă cu imaginea de pe cutie. De fapt, cutia asta are înăuntru rămășițele lui Benji. Și nici nu ți-ar veni să crezi prin câte am trecut; un om nu se dezintegrează pur și simplu ca să devină praf.

Acum două zile te stresai în legătură cu Halloween-ul. Urma să fii Prințesa Leia (chiar ești o ușuratică), și tot făceai poze, ție și prietenilor tăi, și te îmbătai mult. Nu mi-ai cerut să fiu Luke Skywalker și, dând pe repede-nainte, o să avem niște dispute tare amuzante legate de sărbătorirea Halloween-ului.

Și tot acum două zile am început și eu să mă stresez pentru că nu știam ce să fac cu corpul lui Benji. A trebuit să-l pun pe Curtis să lucreze în draci pe durata Halloween-ului și a trebuit să învăț cum se arde un corp. Curtis a fost maleabil; drogalăii trebuie să-și cumpere droguri și răspund bine la solicitările de a face ore peste program. Și mi-am dat seama cum să procedez cu Benji după ce am găsit online informații despre incendierea în siguranță a lucrurilor în curtea din spate. Dar nu era ceva ce aș fi

putut face în oraș, așa că am luat mașina domnului Mooney până la Jones Beach și am găsit o ascunzătoare bună. Arderea necesită timp. Trebuie să întreții focul o eternitate și nu e deloc munca ideală. Cenușa lui Benji a fost osoasă, așa că nu ai vrea să o torni printr-o strecurătoare! O ardere cum se cuvine cere timp și câteva chimicale, dar eu cred că m-am descurcat onorabil, date fiind circumstanțele. Și mi-a păsat suficient cât să îl pun în cutie și să-l aduc înapoi acasă, când majoritatea oamenilor aflați în locul meu l-ar fi lăsat acolo, pe insulă. Zâmbesc un pic când mă gândesc la asta, pentru că tu nu ești chiar Prințesa Leia (cocurile tale erau mult prea mici), și eu nu sunt chiar un angajat la pompe funebre. Există o simetrie de un anume fel, și-mi place.

— Cât a costat?, întreabă marinarul prietenos.

— 80 de dolari, dacă-ți vine să crezi.

Dă din cap și pipăie puțin cutia cu Benji.

— Iau și pielea de pe oameni. Dar fetelor le place la IKEA.

— Așa am ajuns eu în situația asta, de fapt!, explic și râdem și îi dau 10 dolari bacșiș și e fericit cu adevărat că a primit genul ăsta de bacșiș și tu știi că nimeni, niciodată, nu i-a lăsat bacșiș.

Ne croim drum spre țărm și el are o țigară după ureche și ține odgonul și-l strânge și-l pregătește pentru a-l arunca și-mi spune că o să mă ajute el să duc cutia cu Benji înapoi la IKEA, dar eu îi spun că mă descurc.

— Bucură-te de țigară, tipule!, îi spun. Doar o dată ești pe aici.

— Sau fac drumuri dus-întors de șase ori pe zi, râde.

Cardul-cheie funcționează. Benji a avut dreptate. Depozitul e unde a spus că va fi și nu am avut nicio problemă în a intra pentru că nimeni nu mai vrea să angajeze oameni. Pe vremea mea, ar fi fost un gardian și un pitbull și întrebări.

Cine ești?

Ce ai în cutie?

Cine ți-a acordat acces la acest depozit?

Unde ai dovada acordării accesului?

Poți să mi-l dai la telefon pe domnul Crane?

Îl poți chema aici pe domnul Crane?

Și răspunsurile mele nu ar fi fost suficient de bune și eu n-aș fi știut atunci ce să fac cu cutia cu Benji. Dar a fost generos în ultimele lui zile pe pământ. Știa că voi intra fără probleme și cred că voia să se odihnească aici. Cred că voia să fie reunit cu Rolex-urile furate și costumele și argintul, chestiile pe care a fost dresat să le respecte și chestiile de care nu avea coaie să se despartă. Urma să fie un materialist nefericit pentru totdeauna. L-am salvat de ani în plus de chin.

Deschid două sticle de Home Soda, una pentru mine și cealaltă pentru Benji, și pe a lui o sprijin de cutie. Îți spun eu, Beck, căcatul poate avea gust divin din când în când, dacă guști din lotul potrivit. Îmi pun mănușile și curăț și ascult cum scade intensitatea bulelor. Observ o pălărie de marinar Mount Gay Rum Figawi Sailing din 2006 cu numele Spencer Hewitt cusut sub cozoroc. Copiii bogați au numele cusute peste tot pe haine pentru că se înfrățesc cu rahați de cleptomani ca Benji și dădacele lor tot au nevoie să li se reamintească cum să-i strige. O probez. Îmi vine și decid să o păstrez. Am nevoie de ea, Beck. E roșu de Nantucket, acum decolorat până la o nuanță de roz trandafiriu, sensibilă până în detaliu, cumva regală în ciuda faptului că e defectă, exact ca tine.

17

TU nu știi că ești în doliu. Tu nu știi că Benji e mort. Nu ai avea de unde știi. Dar ești dusă, Beck. Ai petrecut toată săptămâna frecând menta și uitându-te la filme cu Peach. Nici nu poți merge să iei cafea fără să dezbateți avantajele celei de la Starbucks, de la Dunkin' Donuts și pe „muncitorii drăguți" de la magazinul de pe colț. Am încercat să ne vedem, dar acum ești toată dedicată lui Peach.

Nu poți să îți menții părerea nici în legătură cu un afurisit de film. Când am fost la Corner Bistro, ai spus că iubești *Magnolia* și apoi mi-ai povestit despre relația ta de iubire-ură cu California și cu visul tău de a-l întâlni pe Paul Thomas Anderson ca să-i spui cât de al naibii de deștept e. Și eu am fost de acord cu tine. Dar Peach îți spune că filmele lui sunt *constipate și judgy* și tu i-ai dat dreptate! Și judgy nici măcar nu e un cuvânt și tu cică ești scriitoare. Încerc. Te întreb ce mai faci și tu îmi spui că te uiți la *Magnolia* și apoi ce faci? Îmi spui că e *judgy*. Tu nu crezi asta. Peach crede asta. Și încerc să mă văd cu tine, dar îmi zici că ești bolnavă.

Tu nu ești bolnavă, Beck. O rogi pe Peach să mergeți la cumpărături, să luați masa în oraș. Ea spune că nu. Ea spune că e bolnavă. Dar am urmărit-o. Trebuie să știu de ce ține așa de tine, așa că am urmărit-o mergând la firma ei de *arhitectură* și apoi la *prânz* și pupând oamenii în semn de salut și cumpărând salate de la Cobb toată săptămâna asta futută, Beck. Nu e bolnavă. Te rog să ieșim la o plimbare, la o cafea, la o supă, la orice. Și mereu

răspunzi la fel:

Încă sunt bolnavă. J

Dorm. Sunt șase zile de când s-a prăpădit Benji și încă nu te-am văzut. Măcar nu visez, cel puțin nu din câte îmi amintesc.

Lumea e un loc mai bun când mă trezesc pentru că, în finalul finalului, te-ai certat cu Peach. Ea ți-a spus că e de părere că psihologul tău nu e bun și tu i-ai luat apărarea psihologului și ți-ai luat și ție apărarea. Sunt mândru de tine. Și partea cea mai bună este că, acum că ți-au venit mințile la cap, tu ești tu pe care o știu și pe care o iubesc. Mi-ai scris așa în miez de noapte:

Ok, știu că sunt prea multe cuvinte și că e mult prea târziu, dar simți vreodată nevoia de a spune tuturor din viața ta să se ducă dracului? Nu vreau să fiu tipa aia care se plânge de prietenele ei, dar acum trebuie să spun… prietenele mele sunt niște nenorocite! Încerc atât de mult să le țin unite, vezi foarte bine asta, și ele se tot ciondănesc și-mi fac viața imposibilă și Chana nu vine nicăieri dacă vine și Peach și Peach nu merge nicăieri dacă e happy hour acolo pentru că ea crede că orele cu prețuri speciale la băuturi scot la suprafață toți căcații din societate. Ideea e… acum e 5 dimineața și eu nu mi-am terminat tema care trebuie discutată azi la seminar și mrrr, știi? Și e tipa asta, Blythe, monstrul ăsta care mă urăște, și o să se ia de povestea cu cowboy și ok. Trăncănesc aiurea. Dar oricum, soarele răsare și mă gândesc la tine. Ne vedem curând, asta dacă nu decizi că sunt o persoană nebună după ce citești acest e-mail. Somn ușor. A

Și uite-așa, mi-ai făcut ziua mai frumoasă. Îți scriu înapoi scurt și drăguț:

Dragă Beck, îți cumpăr șase pahare diseară. Joe

Ți-a plăcut și am primit un smiley face și avem întâlnire diseară – da! – și eu am făcut toate mișcările corecte – da! – și iau mașina de scris din pat și o duc la locul ei și părul îmi stă bine azi – da! – și Curtis lucrează diseară, așa că nu e nevoie să închid

librăria – da! – și Peach a ieșit din schemă – da! – și-mi dau drumul atât de violent pentru tine, Beck. Cine știe? Poate se întâmplă diseară. Merg tocmai până în cartierul tău și cumpăr două brioșe de la Magnolia Bakery. Miros al dracului de bine și le vreau, dar sunt un băiat bun, Beck, și am destule idei cu ce putem face cu frișca de deasupra.

Dar apoi… *apoi*. Ar trebui să ne întâlnim la 9 și mă suni lipsită de aer la 9:04, de pe drum. E o poveste lungă, îmi explici, dar Peach e singură acasă și crede că i-a spart cineva apartamentul pentru că mobila de pe *terasă* i-a fost mutată. Parcă ai fi ea, așa panicată.

— Joe, ascultă-mă!, insiști. Oricine a intrat, i-a mutat șezlongul.

Te întrerup.

— Dar nu l-au furat?

— Nu, spui oftând. Dar cineva a intrat acolo, Joe. Și e speriată.

— Sigur că da, spun și tu continui și nu e deloc atât de dramatic pe cât faci tu să sune.

Am folosit o cheie de serviciu pe care am găsit-o la petrecere. Și nu i-am furat nimic. Seamănă mai mult a Moș Crăciun pentru că am dus o folie de protecție pentru acel Bellow, așa că parașuta ar trebui să spună *mulțumesc*.

— Peach spune că-i pare rău, juri tu. Se simte groaznic, dar e oripilată că ar putea avea iar pe cineva obsedat care să o urmărească.

Nici măcar nu vreau să aud cuvântul *iar* și îmi imaginez că poveștile horror născocite de Peach când e pe droguri au trecut.

— Nu-ți face griji, spun și sună de parcă aș vorbi serios și chiar vorbesc serios și îți cer să ai grijă și-ți place de mine.

Te iert. Chiar te iert. Ești o prietenă devotată și șezlong nu e cuvântul tău, îi aparține lui Peach. Mănânc ambele brioșe și frișca e întărită și ar avea un gust mult mai bun dacă aș linge-o

de pe țâțele tale. Postezi pe Twitter o poză ceva mai târziu. Mini-brioșe, mult mai mici decât ale mele, cele de la Magnolia, pe farfurii luminoase și o sticlă imensă de vodcă cu zahăr de trestie. Scrii:

#petrecereînpijamale

N-ai fi avut cum să știi despre brioșele mele. Dar uneori, uneori îmi pun întrebări.

18

TU chiar te revanșezi față de mine a doua zi. Dar nu cu șase pahare și două brioșe într-un bar întunecos. În loc de asta, mergem la prânz și tu îmi povestești despre depresia lui Peach, despre singurătatea ei. Suntem la Sarabeth's și bem apă (non-sexual) și gustăm gemuri artizanale (suprem non-sexual) și tot ce vrei să faci e să vorbești despre Peach (complet asexual). Te simți răspunzătoare pentru ea pentru că nu are pe nimeni din familie aproape și noi ar trebui să venim în astfel de locuri abia *după* ce facem sex și nu-mi pot da seama care e logica acum.

— Ea e în permanență orfană, îmi spui.

— Dar nici tu nu ai familia aproape, Beck!, încerc eu.

— Știu, spui și alegi o brioșică. Dar eu am *părăsit* casa de bună voie. E natural. Pe ea, familia a *părăsit*-o. E nebunie. S-au mutat în San Francisco cu toții în secunda de după absolvirea ei.

Nu mă miră când schimbi subiectul ca să te plângi de *Blythe* și eu ascult și dau din cap și ascult și dau din cap și mănânc afurisita de brioșică și tu te duci la baie ca să-i dai un e-mail lui Peach:

Trebuie să-ți mărturisesc că Joe e un ascultător incredibil de bun. Să nu-ți pierzi niciodată încrederea în oameni!

Peach îți scrie înapoi, suspicios de rapid:

Ce dulce! Nu fi dură cu el, Beck. Pare că are potențial. Îi povesteam profei mele de yoga despre Joseph al tău și ea l-a comparat cu Good Will Hunting. E cumva bun la mate? Oricum, să vă distrați la prânz! Sper că l-ai dus într-un loc drăguț! Ești o

păpușă că m-ai anunțat și te asigur că încrederea mea în umanitate e complet restaurată. Iubesc să fiu singură. Suntem mult prea tinere ca să ne legăm, asta e sigur. Distrează-te cu Joseph! Sunt convinsă că are o grămadă de lucruri de învățat de la tine și asta e super!

Tu te întorci la masă și mă întrebi dacă mi-a plăcut matematica în copilărie. Îți spun că nu și când te întreb de ce mă întrebi tocmai despre matematică, eviți să răspunzi și-i dai înainte cu Blythe. Ne mai luăm cafea și mi-ar fi plăcut și mai mult totul dacă am fi făcut asta după ce am fi bătut palma. Nu te pot săruta de la revedere în mijlocul zilei și dacă ăsta e modul tău de a mă pune în tagma amicilor? Există așa ceva sau e doar un mit? Și tipa deșteaptă rămâne în final cu Good Will Hunting? Nu reușesc să-mi amintesc.

Când ne despărțim la Sarabeth's, ne îmbrățișăm ca niște verișori și nu mai stai atât de aproape de mine cum ai stat în noaptea în care aproape că am construit un pat împreună.

— A fost fain, zic.

— Ce faci mai încolo?

— Ies cu fetele.

— Dar ai fost noaptea trecută cu fetele la brioșe.

Tu m-ai prins și ești drăguță.

— Joe, iar m-ai urmărit pe Twitter?

— Puțin, spun și poate că aș putea să te sărut.

E cam înnorat, ca toamna din *Hannah*.

— Ei, chestia e că seara trecută a fost seara cu Peach și asta e seara cu Lynn și Chana.

— Atunci poate mâine seară?, întreb și-mi dau seama că să te rog e opusul la a te săruta.

Ar trebui să renunț.

— Chiar trebuie să scriu ceva mâine seară, dar ne-am putea vedea mai devreme. La *prânz*?

Sunt de acord cu *prânzul* și tu pleci și am cale lungă de făcut

până la librărie și mi-ar plăcea să-l urăsc pe Tucker Max și revista *Maxim* și personajul lui Tom Cruise în *Magnolia* și mă gândesc că femeile nu sunt atât de simple pe cât te fac ele să crezi. Dar chiar acum aproape că trebuie să împrumut o mișcare din cartea *Seduce and Destroy* de Frank T. J. Mackey pentru că o dau în bară. Să nu te fut în noaptea în care ți-am asamblat patul, nu, nici măcar să nu încerc să te fut în noaptea aia a fost clar o greșeală. O dau în bară cu asta și e cea mai mare greșeală din viața mea de adult. Nici măcar nu te-am sărutat după ce te-am ascultat hyper-analizându-ți viața timp de 5 ore. Sunt praf într-un mare fel și s-ar putea ca tu să crezi că eu te pun pe *tine* în tagma amicilor și atât.

Și e cel mai rău efect de domino pentru că ziua următoare luăm masa la un loc nou despre care spui că „ar trebui să fie la fel de yummy ca la Sarabeth's". Și iar nu te sărut după și ce vrei în ziua următoare? Vrei un brunch. Care e singurul lucru mai non-sexual decât prânzul? Brunch-ul, o masă inventată de tipele albe bogate ca o scuză pentru băutul de alcool ziua și mâncatul de pâine prăjită. Și tu nici măcar nu bei cât luăm brunch-ul și în curând cred că o să ajungem și-n locuri unde nu mai sunt nici chelneri. Îți place de mori magazinul ăsta de cartier unde stai la coadă cu corporatiști care citesc Stephen King pe iPad-uri cât așteaptă la rând ca să comande salate verzi non-sexuale, afurisită de fasole și sosuri și șarlote și cepe (Roșie sau albă? La grătar sau crudă?), pentru numele lui Căcat, oameni buni, e o SALATĂ. Nu o mai supra-apreciați atât.

N-ai terminat-o cu Peach, dar nici nu mai ești sub vraja ei așa cum erai și abia acum îmi dau seama că tu o placi pentru că e ea obsedată de tine. Lynn și Chana te iubesc, dar ele nu cred că-ți miroase căcatul a trandafiri. Îți place să fii legănată și să ți se cânte de noapte bună și să fii sedată și poveștile tale despre colegii tăi se termină cu mine spunându-ți cât de specială ești tu, cât de talentată, cât de invidioși sunt cu toții, cât de clar e că ești

mai bună decât ei și tu te înalți pe măsură ce bolul de plastic regenerabil de salată se golește și vorbesc serios când îți spun și tu ești norocoasă că ceea ce vrei să auzi e și ceea ce gândesc eu de fapt:

— Beck, chiar ești foarte talentată. Dacă n-ai fi fost, nici nu le-ar fi păsat de tine.

— Uneori, cei mai buni scriitori au fost urâți înainte de a ajunge să fie iubiți. Nabokov, de exemplu.

— Eu nu sunt în competiție cu tine, așa că mie îmi e confortabil să-ți spun că eu cred că ai tot ce-ți trebuie.

Și ai. Când mă întind pe canapea ca să te ascult trăncănind despre Blythe, mă simt de parcă aș trăi în interiorul tău, prin tine. Știu cum e să fii tu și tu ai dreptate. Blythe chiar te urăște. Dar ura ți se potrivește, te inspiră. Te enervezi:

— E un mic ghem de furie și antidepresive care nu vorbește cu mă-sa, soră-sa, tatăl ei, nevasta lui sau colega de cameră sau afurisita de pisică sau măcar cu vreunul dintre tipii cu care și-a tras-o săptămâna trecută.

Tu te oprești, respiri.

— Adică Blythe zice că ea e *performance artist* – în lumea reală se numește *prostituată*. Are webcam și ea numește asta *artă*.

— Cu alte cuvinte, e o parașută.

— Mulțumesc, Joe.

— Cu plăcere, Beck.

Continui.

— Și ea mă urăște pe mine pentru că sunt din Nantucket și îmi place poezia.

— Atunci dă-o-n pula mea pe Blythe.

Încerc să te ajut să depășești momentul, dar tu tot nu știi de ce te urăște și e singurul lucru despre care poți vorbi.

În

Fiecare

Noapte

Afurisită.

Și ar fi mai ușor dacă discuțiile astea ar avea loc pe o bancă în parc sau pe veranda ta sau pe canapeaua ta sau pe patul tău pe care l-am montat, dar nu, discuțiile au loc la telefon. Și la telefon nu te pot mirosi și mă simt ca și cum aș apela o linie gratuită de ajutor care să te facă să te simți mai bine cu tine. Nu mă tratezi de parcă aș fi al tău; mergi la băut cu oameni de la școală și mă suni *după* ce bei și nu te comporți ca și cum ar fi ceva ciudat în faptul că nu m-ai invitat și pe mine. Sunt curva ta de la telefon și nu-mi place. Nu vrei să știi despre cum mi-a fost ziua. Mereu mă întrebi în modul politicos-obligatoriu.

— Și cum a fost la librărie?

— Știi tu, ca la librărie. A fost bine.

— Da?

— Da.

Și apoi aștept ca tu să vrei să afli mai multe despre mine și despre ziua mea, dar mereu mă fofilez și întreb:

— Dar la tine? Cum a fost la școală?

Dar nu mai pot să fac nici asta. E timpul ca eu să ne salvez pe amândoi și e treaba mea să ne menținem la suprafață.

— Hei, Beck.

— Da?

— Vrei să ieșim?

— Oh, sunt în pijamale deja și am școală.

— Nu, nu. Lasă-mă să te scot undeva săptămâna viitoare.

Faci o pauză și tu ai uitat cât de mult vrei să facem sex și încerci să trăiești după Regulile Peach: fără tipi, doar povești, dar tu chiar mă vrei, altfel ai fi inventat o scuză chiar acum.

— Păi, bine, când vrei să ieșim?

— Vineri seara, spun. Fără petreceri. Vreau doar să te scot undeva.

Te pot auzi zâmbind și tu spui da și apoi spui iar că da și

acum e ok să-ți spun că ți-am citit povestirea „Iepurași de Praf“ despre vara când ai lucrat ca menajeră. E ok să-ți spun care sunt părțile mele favorite – sigur că mi-a plăcut când tăticul din casă a încercat să te înghesuie în spălătorie.

— Oh, să știi că nu sunt eu în povestire.

— Dar mi-ai spus că ai lucrat ca menajeră într-o vară.

— Adevărat, dar nu m-am aruncat pe bărbații din casă, spui și nu e de mirare că Benji te urăște.

Nu l-ai urmărit și Benji nu va avea niciodată dreptate, dar te prefaci, inocentă, doar pentru că nu îți e confortabil în propria piele, nu încă, dar o să te ajut eu. Tu continui:

— Joe, nu pot sublinia suficient, acela e un nivel la care nu m-aș coborî niciodată. E ficțiune.

— Știu.

Nu știu.

— Nu-s ceva parașută de oraș. E o poveste inventată.

— Știu.

— Nu umblu după tipi bogați și însurați.

— Știu.

— Deci, unde o să mă scoți, Joe?

Tu te bucuri că nu am vrut să-ți spun pentru că nu ai foarte des motive să te aranjezi și să mergi undeva fără a ști unde anume mergi. Ai o fustă lungă, roz pal, cu două despicături uriașe și porți cizme maro cu toc înalt – noi, pentru mine – despicăturile sunt atât de largi, încât aproape că-ți pot zări chiloțeii și deasupra porți un pulovăr maro lejer, pe care îmi va fi atât de ușor să-l dau jos. Corpul tău e un cadou, e o plată pentru toate acele convorbiri la telefon, pentru prânzurile luate. Sutienul tău e roz, roz aprins, ca să te asiguri că nu uit nici măcar o secundă de țâțele tale de sub pulovăr. Când te îmbrățișez simt miros de flori și detergent de rufe și pizdă umedă și mă întreb cât de tare a trebuit să încaleci perna și sunt mândru de mine pentru

că nu ți-am verificat e-mail-ul de mai bine de două ore, ca să ne acord tot suspansul de care avem nevoie și tu ești pe punctul de a spune să dăm naibii întâlnirea, să urc la tine și acum mă retrag. A trecut atât de mult timp, Beck. Și chiar dacă ești mereu adorabilă, niciodată nu te-ai aranjat atât de mult pentru *mine*. În seara asta îți pasă de ce cred. Nu ne vom vedea cu prietenele tale și nimeni nu îți va face poză ca să o posteze pe Facebook. Corpul tău și părul tău și buzele tale și coapsele tale, totul, totul e pentru mine. Chiar din noaptea în care ți-am asamblat patul, ne-ai forțat să ne vedem doar în locuri asexuale, însorite. Acum te am în sfârșit în întuneric și nu te mai ascunzi de mine și o să fac totul să dureze cât de mult pot. Iubesc seara asta. Te iubesc pe tine.

— Să mergem, spun și îți iau mâna și mâna ta se simte bine în a mea și mergem în liniște și se dovedește că e ceva de capul tuturor discuțiilor enervante de la telefon pentru că acum suntem conectați, tu și cu mine, și suntem amândoi surprinși de cât de bine ne cunoaștem și eu îți strâng mâna și tu te uiți la mine și eu strig un taxi care apare imediat pentru că așa o să fie viața pentru noi de acum încolo.

— Unde mergeți?

— Central Park, spun eu.

— Doamne-Dumnezeule, Joe. Serios?

— Acolo unde sunt trăsurile.

Tu țipi ascuțit și bați din palme și eu m-am descurcat numai bine și nu eram chiar sigur de asta pentru că o parte din mine credea că nu te topești la vederea unei trăsuri trase de cai, dar, în final, au trecut două săptămâni de la seara noastră IKEA și voiam ca reîntâlnirea noastră nocturnă să fie cât mai încinsă posibil. Taxiul navighează spre centru și ajungem la destinație mai repede decât credeam că e posibil și, de data asta, eu cobor primul din taxi. Și, de data asta, eu alerg spre partea ta de mașină și îți deschid portiera. Îți ofer mâna. O apuci. Taximetristul te studiază din cap până-n picioare. Îi las bacșiș. Și, înainte să-ți dai

seama, stăm unul lângă celălalt într-o trăsură trasă de cai, îmbrățișați ca niște porumbei.

— Asta e foarte tare, Joe, spui apropiindu-te și mai mult de mine, iar.

— Despicăturile din rochia ta sunt mai tari, spun și tu îți desfaci picioarele la maximum și vrei ca eu să te ajut și îmi strecor mâna pe lângă coapsa ta și tu ești încinsă (tropăitul calului, culoarea frunzelor, eu) și tu scâncești ușor și eu ajung acolo.

Chiloței de dantelă, înrourați de tine și tu scâncești iar și te împingi un pic mai mult în mâna mea și eu ajung sub chiloțeii tăi și ești un lac călduț și moale ca o pernă, doar pentru mine, și tu îmi spui numele și eu îmi mențin mâna acolo, primindu-te și apoi tu mă săruți pe gât.

— Mulțumesc.

— Nu, nu!, spun pentru că nu pot emite cuvinte chiar acum.

Sunt prea fericit ca să vorbesc. Partea din relația noastră cu vorbitul e încheiată și îmi folosesc cealaltă mână ca să mă mișc puțin și să-ți prind umărul cu palma și stăm așa, cu ochii închiși, acceptându-ne reciproc – mâna ta înaintând pe piciorul meu, dureros, frumos de încet – și nici măcar nu știi ce urmează și ăștia sunt cei mai bine cheltuiți 200 de dolari din viața mea. Merci, calule.

Deci Benji avea dreptate. Îți place luxul. Și îmi dau seama că și mie îmi place. Suntem așezați în cel mai întunecat colț din Bemelmans Bar din Carlyle și ești a mea și te torturez, pentru că suntem atât de aproape de toate acele camere goale, de toate acele paturi moi, și eu nu te duc în pat, nu încă.

— Oh, haide!, spui tu. Furăm o cheie de la o menajeră. N-am mai făcut niciodată așa ceva.

— Și ce anume dorești să facem acolo, tânără domniță?

— Știi foarte bine ce o să facem acolo.

— Da?

Dai din cap și mă pișți de ureche și, dacă ți-aș cere, ai îngenunchea sub masă aici, acum. Dar nu te rog pentru că vreau să-ți simt gura în urechea mea. Mâinile tale sunt în mișcare, căutându-mi cureaua, așa, e spațiu acolo, așa, aia e mâna ta, asta e bluza mea. Scoate-o, da. O apuci și o vrei și mă ai în mâna ta, acasă, și e nevoie de un nou cuvânt pentru masturbare pentru că asta

E

Magic.

Ești un ghem de dorință și trebuie să deschid ochii și să văd ceva ne-sexy sau o să o dau în bară și camera pare că strălucește în întuneric. Niciodată nu m-am simțit mai sigur decât acum, în mâinile tale. Te sărut și tu mă săruți și totul a meritat așteptarea și magnolia ta mă va primi înăuntru, nu peste mult timp de acum, ești udă fleașcă, ești pregătită.

Nimeni nu ne privește. Nimeni nu e supărat de ce facem. Nimic nu e greșit. Chelnerul în haină roșie, care ne-a adus două pahare înalte cu gheață și două șervete de cocktail și două mici pahare de vodcă rece a fost respectuos și bun. Desenele de pe pereți sunt bune, așa cum erau când le-am văzut online când încercam să găsesc unde să te duc cu trăsura mea aurie ca să-ți antrenez creierul să creadă că eu sunt pașaportul tău către bani și banchete de piele. Când eu câștig mai puțin decât orice tip de aici, chiar și decât chelnerul.

— Joe.

— Beck.

— Te vreau. Acum.

Ești lipicioasă și caldă.

Dar un afurisit de chelner se apropie, încet, manierat.

— Scuzați-mă, domnule.

— Huh?

Te retragi și îți strângi picioarele și-ți muști buza. O să fim

reclamați pentru indecență în public? Se apleacă ușor:

— Domnișoară, sunteți domnișoara Beck?

— Sunt Beck, spui chelnerului confuz. Da, sunt domnișoara Beck. Care e problema?

Totul.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar ați primit un apel destul de urgent de la domnișoara Peach.

— Oh, Doamne!, îți duci mâna la gură și s-a terminat.

Nu mai ești în siguranță.

Se uită la mine și eu dau din cap. El pleacă și tu scormonești în poșetă și tot ce am construit noi până acum se topește mai repede decât cuburile de gheață care ne-au rămas.

— E ciudat!, spun când tu încă scormonești.

Cari prea multe căcaturi în poșetă.

— Nu-mi găsesc telefonul.

— De unde știa că ești aici?

Te înroșești.

— E posibil să fi postat pe Twitter.

Beck, Beck, asta trebuia să fie noaptea noastră, singuri. Am făcut asta pentru tine. Despicăturile fustei erau pentru mine și sutienul era pentru mine și chiloțeii tăi tot pentru mine. Cum o să funcționeze totul dacă nu poți sta câteva ore fără să cauți un public? E un pact pe care-l faci când te așezi într-un separeu și când îți înfigi mâna în pantalonii unui bărbat, Beck. Nu postezi pe Twitter când te fuți și ce o să mă fac eu cu tine? Vreau să urlu și să mai cer gheață, dar trebuie să respir și să beau și să nu spun nimic.

— Joe, nu ești supărat, nu?

— Nu.

— N-am mai fost aici niciodată. Când ai mers la baie, nu știu…, spui și ți-ai găsit telefonul și-l folosești ca să mă atingi cu el pe braț și mă întorc spre tine. Joe, sunt atât de fericită că sunt aici. Mereu am vrut să vin și eram doar bucuroasă.

— E în regulă.

— Ar trebui să o sun pe Peach.

— Bine, domnișoară Beck. Mergi și sun-o.

Fiecare tip de aici te privește când ieși din separeu și doi dintre ei se uită la tine ca și cum ar avea vreo șansă și mie nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să bat niște cretini. Trebuia să ieșim împreună din bar. Nu trebuia să te strecori de aici singură, cu fustița ta boțită de parașută. În mod absolut deloc necesar îți pui mâna pe brațul ușierului întrebând ce, nu știu, și fusta aia e un pic prea transparentă, dacă vrei să fiu sincer. Va fi greu să-ți potolesc asta, partea asta flămândă din tine care vrea să fie remarcată, văzută. Ai nevoie de un paznic, Beck, dacă vrei să te îmbraci așa, ca o afurisită de curvă.

— Tu la ce pula mea te uiți?, îl întreb pe primul tip, un căcat de la bar care încă se holbează la ușa pe care ai ieșit ca și cum ar plănui în care parte din corpul tău de curvă să-ți bage pula mai întâi.

Are gen o sută de ani, nu e speriat, dar o să-l fac eu să fie dacă nu își vede de treaba lui.

Mă strigi din hol:

— Joe! Trebuie să plecăm! Trebuie să plecăm *acum*.

Tipul bătrân râde de mine și tu tremuri, nerăbdătoare.

— O să chem un taxi.

— Trebuie să plătesc întâi.

— Am plătit eu chelnerului când intram!, spui cu superioritate. E ok. Chestia cu căluțul-taxi trebuie să te fi costat o avere.

Și uite așa ai transformat toată munca mea de a încerca să te transform în prințesă într-un căcat. Tu ai plătit și eu nu mai sunt bărbatul și Tucker Max probabil râde de mine, laolaltă cu moșul de la bar și cu desenele care râd de mine și cu chelnerul care câștigă mai mult decât mine și acum râde de mine și tu deschizi ușa taxiului – distrugi bărbatul din mine, bucată cu bucată și eu

iar sunt curva ta de la telefon și fusta ta e un dezastru – și n-ar putea fi mai rău, dar uite că poate.

— Unde mergem?

— Seventy-First, colț cu Central Park West.

— Peach îi ok?, întreb surprins că pot vorbi atât de tare.

— Nu!, spui și-ți legi părul cu un elastic din geanta aia afurisită și mare și deloc sexy pe care ai adus-o ca și cum ai fi știut că o să se termine așa. Niciodată n-o să crezi ce s-a întâmplat!

19

TOTUL are un apogeu. Așa e natura vieții.

Pe când ne îndreptăm cu taxiul spre Peach, mă simt tot mai sigur și mai sigur că eu mi-am atins apogeul în trăsură (nu „chestia aia cu căluț“, cum i-ai zis tu) și acum știu că nu voi mai fi niciodată bărbat adevărat. Nu voi mai fi niciodată în locul acela precis, după ce te-am luat de acasă și te-am dat pe spate, la propriu, tu cu pielea ta proaspătă și cu fusta curată și cu noaptea întreagă așternându-se în fața noastră. E așa cum spune Michael Cunningham în *The Hours*: Fericirea e să crezi că vei fi fericit. E speranță.

Peach mi-a furat toate speranțele. Citești e-mail-uri și trimiți mesaje și cum să te fac să te agăți de mine pentru prima dată în viața noastră împreună și cum te fac să-l închizi? Ești la un milion de kilometri distanță de mine, vorbind cu oameni care nu au nimic de-a face cu noi.

— Hei, ăăă, Beck!, încerc.

Nici măcar nu te uiți la mine, ești absentă.

— Ce?

— Vrei cumva să-mi spui ce se întâmplă?

— Multe!, și în sfârșit mă privești. Oh, ești supărat.

— Nu.

Și nu e vina mea că prietenii tăi sunt așa de căcați și nu e vina mea că n-ai putut sta departe de Twitter pentru o singură seară afurisită. Lucrurile astea ies din aria mea de control și sunt mai bun decât tine și tu știi asta, altfel nu mi-ai ține mâna și n-ai aiura

despre Peach și cum crede ea că cineva i-a intrat iar în casă și i-a furat căcaturi, lucru care e ridicol pentru că am intrat la ea în casă doar o dată și niciodată n-am furat nimic.

— Ha?, zic.

Îți încrucișezi brațele.

— Uite, Joe. E singură. E speriată. Și e prietena mea.

— Știu, spun.

Pocnești din degete.

— Atunci nu mai zice *ha*.

Clar nu ai curaj să le faci față lui Lynn și Chana și o să fiu cu bucurie cel pe care să-ți descarci nervii în seara asta.

— Îmi pare rău, Beck, chiar îmi pare.

Dai din cap. Ești loială.

— Dar lasă-mă doar să spun un lucru. Clădirea aia e solidă. Ar fi al naibii de greu să intre cineva acolo.

Dar nu ești mișcată și pufnești.

— Ei bine, nici măcar nu contează că s-a întâmplat sau nu. Ea simte că așa s-a întâmplat.

Te las să câștigi; tu ești fata. Ai voie. Mergem în liniște și-mi notez în minte că Lynn și Chana nu te sună când suntem la întâlnire pretinzând că Bigfoot încearcă să le înece în fântâna tinereții veșnice. Tu ieși pe ușă înainte ca taximetristul să parcheze și eu plătesc, trist.

Când cobor din taxi îți petreci brațele în jurul meu, puternic, și șoptești:

— Asta a fost cea mai frumoasă întâlnire la care am fost vreodată.

— Definește *vreodată*!, îți cer și știu că vrei să te sărut, așa că te sărut.

Când intrăm în clădire semănăm cu un cuplu și urcăm în lift și telefonul bâzâie și tu răspunzi și e Peach.

Țipă:

— Unde dracului ești?

— Îmi cer scuze, suntem în lift!

Mormăie:

— *Suntem*?

Pierzi semnalul și oftezi:

— O să fie o noapte lungă.

— Vrei să plec?

Îmi dau seama că ți-ai dori să fi plecat deja, dar mă iei de braț:

— Te rog să nu o judeci prea aspru pe Peach. Uite, are o grămadă de probleme. A încercat să se sinucidă de câteva ori. E neputincioasă. E tristă.

— Doar nu-mi place să aud că țipă cineva la tine.

Zâmbești și mă strângi de mână.

— Ești protector.

— Sunt.

Îți apuc mâna care a fost pe pula mea. O sărut și-ți promit că tu ești în siguranță.

Chicotești:

— Cavalerul meu pe cal alb.

Liftul se cască și tremură și clopoțelul sună și ușile se deschid spre o imagine urâtă. E zgomot, se aude Elton John și Peach pare electrocutată, cu păr ciufulit și ochi nedormiți. E înarmată, dintre toate lucrurile posibile, cu un afurisit de cuțit pentru decojit.

— Ce ți-a luat atâta?, latră.

Trece ca o furtună spre living, care e și mai larg acum, fără oamenii de la Brown. Îmi strângi mâna, *scuze*. Și eu îți strâng mâna, *e ok*. O urmăm pe Peach cea nervoasă prin casa ei și, dacă aș trăi sigur într-un loc așa imens, și eu aș înnebuni.

Au trecut mai puțin de zece minute și am deja sentimentul acela de livrator neplătit. Peach vorbește numai cu tine și când îndrăznesc să intervin, așteaptă să termin ca să continue, *așa, și cum ziceam…* Nu o iau personal și cred sincer că ar fi fost la fel

de nervoasă dacă le-ai fi adus pe Lynn sau Chana. Dar nu e amuzant, Beck.

Mă așez la loc pe canapea cu brațele larg deschise și tu stai lângă mine, dar distantă, pe margine. Nu îți pot spune direct că Peach e otravă de-a dreptul. Să o ascult pe ea cum minte și să te ascult pe tine cum o crezi e prea mult pentru mine, dar nu pot zice nimic.

Îți iei telefonul.

— Cred că trebuie să chemăm poliția.

Te scutură și eu nu mai pot să suport și mă ridic.

— Cred că ar trebui să arunc și eu un ochi pe aici. E ok?

Peach ridică din umeri.

— Dă-i drumul, Joseph.

— Ai vreun suspect?, întreb și tu îți pui brațul în jurul piciorului meu.

Te alint pe cap.

Peach se uită pe geam, o mișcare clasică de mincinos.

— E un livrator trist și incompetent de la locul ăsta cu sucuri. Dar nu mi-l pot imagina având inteligența necesară ca să intre aici. Adică scuze, Joseph, dar mă îndoiesc că tipul ăsta a terminat măcar liceul.

— Nu-i nevoie de scuze.

Se agită.

— N-a ieșit cum trebuia.

— E în regulă!, spun și crede-mă că e norocoasă că nu-mi pasă de ce crede.

Mă aplec și îți ridic bărbia, te sărut pe buze, umed, cu gura deschisă, până la capăt. Mă retrag și o salut pe Peach când ies din cameră.

Mă duc înspre camera cu iz de bibliotecă să văd ce mai face sărmanul domn Bellow. Nici nu e de mirare că nu prea scrii. Peach e un albatros, te trage la fund mereu cu problemele ei, cu dramele ei inventate. Chiar acum, Blythe aia din clasa ta e

scufundată într-o ceașcă de ceai și înarmată cu un pix roșu, lucrează la a zecea schiță a unei povești. Ascultă Mozart și e pierdută în *munca* ei. Tu preferi viața. Tu apreciezi melodrama acestui penthouse. Ridic cartea lui Bellow (acum într-o husă; cu plăcere, Salinger!) și vă ascult pe voi mergând în bucătărie. Peach îți cere să pui pizza în cuptor și tu te împotrivești.

— Credeam că nu poți mânca pizza din cauza CI.

— Sincer, când sunt așa de aprinsă și stresată cum sunt acum, nu mai e nicio diferență.

— Drăguța de tine!, torci tu.

— Știu, zice ea. E *atât*. *De*. *Nedrept*.

Mie mi-a ajuns și-i spun la revedere domnului Bellow, după care urc pe scări. Prima mea oprire e, desigur, dormitorul lui Peach. Ultima dată când am fost aici mi s-a părut că e mai mare decât librăria mea și, când intru iar acum îmi dau seama, spre dezamăgirea mea, că am avut dreptate. Ar putea juca Twister opt echipe simultan aici. Și are un design frumos, desigur. Bogații știu cum să-și facă pereții potriviți pentru ei. Ușile franțuzești sunt peste tot. Unele se deschid înspre dulapul de șase metri. Și altele se deschid spre terasă. Simt că cel mai frumos obiect de aici e un dulap de mahon albit, antic, de 5, poate 6 metri.

Vreau să mă relaxez, așa că încui ușa în urma mea. Îmi scot încălțămintea și îmi dau jos șosetele și zona cu covorașele din blană de nurcă – afurisită de nurcă – se simt divin. Patul e o frumusețe, cu baldachin imens, și stă chiar în centru. Așternuturi Ralph Lauren – le verific – și munți de cărți de Virginia Woolf în rafturile încorporate, cărți cartonate, necartonate, noi, vechi. A participat la un milion de maratoane. Medaliile sunt dovada, înfipte la întâmplare peste tot ca semne de carte. Îmi trec mâna peste mahonul albit al dulapului și e material de bună calitate. Ce rușine. Abia îi poți vedea partea de sus din cauza pădurii de plastice cu produse pentru păr. Și e și un televizor gigantic, dar ăsta e un fapt dat într-o aglomerare de tipul acesta.

Vreau să ies pe terasă, dar ușa e blocată. O scutur, *hai, tâmpito, deschide-te*, și se deschide. Dar îmi pierd echilibrul și apuc sticlele de plastic cu mâzga pentru păr, încercând să nu cad. Nu funcționează și acum sunt întins pe podea. Am dat cu mâna peste o grămadă de sticluțe și un exemplar din *Room of One's Own* și niște fotografii cad pe nurcă. Nu pot crede ce noroc am când mă uit prin cele șaisprezece fotografii, răvășitoare, toate cu tine. Peach chiar e fotograf bun, se pare.

Dar marca unui bun fotograf e un ochi independent. Un fotograf bun poate poza și un jgheab și să găsească unghiul potrivit ca să-l facă să pară o prismă metalică. Fotografiile astea sunt adorabile, dar nu sunt artă, Beck. Nu. Pozele astea sunt pornografie și trebuie să stau jos pentru că am o grămadă de asimilat, de înțeles. Peach te iubește. Peach te vrea. Simțurile mele sunt alerte; un dușman trăiește aici și acum îmi dau seama că pozele sunt unsuroase, iubite, lipicioase. Unele dintre ele au urme de degete. Nu doar că te iubește, Beck; e deranjată dracului la cap, Beck, e obsedată. Mă uit mai de aproape și văd straturi vărgate de zeamă de muiere și de asta au toate pozele aspectul ăsta filtrat. Ea se pipăie și apoi te pipăie în poze, apoi iar pe ea și iar pe tine. A trecut o veșnicie și nu e de mirare că tipa e așa de nervoasă, așa de închisă. Pozele cu tine îmi oferă o istorie a corpului tău (mulțumesc, Peach) și te văd la 18, poate 17 ani, într-un maieu larg, fără chiloți, dormind în patul tău, întinsă pe spate. Lumina curge pe tine de pe plaja din fundal și tu ești un înger, cu ochii închiși, picioarele depărtate. Te văd și în costum de baie, înmuind un deget în apă. Fundul tău este, ironic, o piersică delicioasă, coaptă. Te văd pe plajă într-o seară, călărind un tip, goală. Peach are o cameră bună, pentru că te pot privi în ochi și îți văd sfârcurile întărite.

Trebuie să le pun pe patul imens. Pozele astea, Beck.

Pozele.

Astea.

Nenorocite.

E o ridicătură sub pătură și ridic pătura și găsesc o dezordine de lucruri murdare de sport de-ale lui Peach, șosete însângerate. Mă urc pe toată mizeria asta și dau de unul dintre șalurile ei, numai bune pentru a-și ascunde erecțiile invizibile pe care acum le înțeleg. Împrăștii toate fotografiile și slavă Domnului că patul e atât de mare. Vreau să-i fut fiecare poză. Cea cu tine la liceu, cu breton, și cea cu tine la facultate, cu șolduri și cea cu tine pe semi-fututã, versiunea alb-negru a celei cu tine călărindu-l pe tipul ăla. Nu sunt eu în poza aceea, dar voi fi curând și eu o să te prind de gât așa cum îți place, iar tu vei scânci și vei geme, *Joe*. Împrăștii o tonă de spermă fierbinte în cel mai apropiat lucru de care dau: o bustieră de sport ponosită.

Peach nu îi va simți lipsa și nu am de ales, așa că mi-o îndes în pantaloni și o înghesui în boxeri. Fac poze fotografiilor înainte să le pun deoparte în mica cutie Beck și zâmbesc.

Când mă calmez și curăț locul, cobor scările și vă găsesc pe amândouă pe terasă. Totul pare diferit acum și asta e o problemă. Peach e îndrăgostită de tine și tu ești a mea și viața nu ne va mai fi niciodată ușoară cu ea făcând-o pe bolnava, pe victima, pe agresata, pe orice numai ca să-ți atragă ție atenția. Și acum sunt și eu diferit, mi-e teamă să mă uit la tine cât încă sunt proaspete pozele în mintea mea. Peach e beată și aiurează despre cum e urmărită. Mă așez pe brațul scaunului așa cum s-ar așeza un detectiv și-mi cuprind bărbia cu mâna.

— Dacă-mi dai voie, Peach. Observ că ai alergat la multe maratoane. Alergi în fiecare zi?

— De ce?, întreabă încet.

Își dorește să mă vadă mort. Și nu e pentru că eu n-am făcut o facultate. E din cauza modului în care te uiți la mine.

— Ei bine, încep eu. Dacă alergi zilnic, e foarte ușor ca vreun ciudat să-și dea seama de asta și să te urmărească.

Dai din mâini și șalul îți cade în brațe.

— Doamne-Dumnezeule, Joe! Peach aleargă în fiecare zi, înainte de răsărit, prin parc.

— Nu în *fiecare* zi, te corectează Peach, dar dă volumul lui Elton mai încet ca să te audă cum îi cânți ode.

— Ba da, Peach. Ești minunată, neînfricată, adică alergi prin *pădure*.

Peach dă din umeri, dar și tu o poți vedea cum își gravează cuvintele acelea în minte: *minunată*, *neînfricată*.

— Asta nu e deloc sigur, îi spun.

— Păi așa trăiesc eu, Joseph!, spune Peach. Așa sunt eu.

Iei lista cu bărbați la care voi, fetele, ați lucrat și eu nici nu pot să ascult pentru că în mintea mea e un slide show cu tu și tu și tu și iar tu.

— Peach, spui. Mai e cineva care îți vine în minte? Vreun tip cu care ai ieșit?

Dă din umeri.

— Poate Jasper ăla. Am luat prânzul împreună și am văzut că i-am frânt inima. Cine știe? Poate l-am făcut să sufere și nu mi-am dat seama.

E o futută de minciună, dar trebuie să fiu puternic.

— Tipul ăsta, Jasper, s-a crizat la despărțire?

Dacă aș zice că cerul e albastru marin, Peach m-ar corecta și ar spune că e albastru ca miezul nopții, așa că sigur că are de comentat.

— Din experiența *mea*, bărbații ca Jasper se descurcă destul de bine cu respingerea, de fapt. Bărbații ca Jasper au vieți atât de bogate încât au tendința să nu fie excesiv de *emoționali* în viața personală.

— Deci ai o grămadă de foști iubiți?, întreb fără să mă pot abține.

— Încă sunt prietenă cu toți, tună ea. Nu suntem în generală, nu e nevoie de *dramă*.

— Foarte bine pentru tine, spun și vreau să o sugrum. Eu nu

sunt prieten cu nimeni dintre fostele mele, ar fi prea multă pasiune implicată. Nu pot da pasiunea aia deoparte așa simplu ca să mă duc la un prânz.

Nu mai are replică și eu mă aplec să te sărut.

— Ai grijă!, îți cer.

— Oh, Joe!, spui și nu e nevoie să dramatizezi. Mulțumesc pentru înțelegere. Eu trebuie să rămân aici.

Uită-te la toată iubirea pe care o ai în inimă. Ești loială, dulce și te ridici să mă conduci la ușă și-mi mulțumești iar pentru că sunt atât de înțelegător. Ne sărutăm de noapte bună pe măsură ce Elton John cântă tot mai tare despre prințesă și despre căcatul ei de scaun electric. Mă vrei. Limba ta e fierbinte.

20

UN STUDIU din 2008 făcut în Germania a cam dovedit că „bucuria alergătorului[8]“ chiar e o problemă de tip medical. Din nefericire, pentru mine, probabil că eu sunt doar parțial uman pentru că o urmăresc pe Peach de 8 zile de acum și încă n-am trăit încă „bucuria alergătorului“ despre care ea vorbește necontenit. Au trecut aproape două săptămâni și tu stai la ea acasă, în caz că bau-bau se întoarce. Ha. Te-am văzut doar de două ori.

Prima dată, acum șapte zile: M-ai chemat la tine pentru că te-ai dus ca să iei câteva lucruri de la apartamentul tău. Ai împachetat și m-ai întrebat ce planuri am de Ziua Recunoștinței. Ți-am spus că o să mănânc la domnul Mooney, cu familia lui, și tu m-ai crezut. Tu mi-ai spus că stai cu familia lui Peach pentru că Peach se deprimă când sunt și ei în preajmă.

Am început să ne prostim, dar m-ai oprit și ți-ai frecat fruntea cu mâna. Am crezut că viața se termină atunci, dar apoi ți-ai pus mâna pe mine.

— Asta e problema mea, Joe, mi-ai explicat. Devin ciudată în preajma sărbătorilor din cauza tatei. Nimic nu mai e la fel de când a murit.

Ți-am spus că înțeleg și chiar am înțeles și apoi ne-am uitat la *Pitch Perfect* și ai pus pauză când te-a sunat Peach și i-ai răspuns și ți-ai cerut scuze și m-ai expediat acasă.

Mă ascund sub fereastra ta și, din fericire, îți dai telefonul pe difuzor. Discuția inutilă s-a încheiat și apoi Peach a oftat.

— Mda, și mama a luat masa cu mama lui Benji.

— Mhîm, zici tu.

— Păi cum, nu vrei să știi ce a spus?

— Benji e un răsfățat, spui cu un calm care-mi dă de înțeles că nu-l mai placi de acum. Și, sigur, e și destul de drogat mereu.

Peach a vrut să contraatace:

— Ei bine, mulți artiști sunt slabi în sensul ăsta, Beck.

Nu i-ai înghițit tâmpenia și i-ai spus:

— Până acum cred că e deja în China, îmbăiat până-n gât în heroină, înecându-se cu pizde chineze. E clar că e pe ceva. Postările lui sunt *ciudate*.

Nu, Beck. Postările mele pentru Benji nu sunt *ciudate*. Sunt dezarmante. Sunt întunecate.

Și tu vorbești în continuare despre el.

— Sincer, Peach, ultimul lucru pe care l-aș putea face ar fi să-mi fac griji pentru Benji!, ai declarat. El și-a făcut griji pentru mine?

— Calmează-te, fată.

— Scuze, dar fac bagaje și niciodată nu e ușor să faci bagaje.

— Am cămăși de noapte pe care le poți împrumuta. Poți să-mi porți toate hainele.

Doamne, te vrea și tu zici că trebuie să închizi și apoi îmi scrii să-ți ceri scuze și eu îți spun să nu-ți faci griji și atunci ai încălecat una dintre pernele tale și eu am ascultat. Și mi-a plăcut.

Apoi iar, acum trei zile: Tu și cu mine și cu Peach ne-am întâlnit la *Seredicăcatpity* pentru că ciocolata lor e singura ciocolată pe care ea o poate mânca și *chiar* avea nevoie de ciocolată acum, cu toată drama asta cu cel care o urmărește. Am stat la o masă făcută pentru copii sau pentru oameni cu copii și am privit-o pe Peach inhalând un bol supradimensionat cu ciocolată caldă înghețată și știu, după ce am citit despre cistita interstițială, că nu poți să faci acest lucru dacă ai problema asta (nu boală, Peach, problemă), și ea a vorbit mai mult decât noi doi

la un loc și când am vrut să-ți prind mâna pe sub masă m-ai bătut pe picior, *nu*. Apoi ne-am sărutat de la revedere pe stradă și buzele tale erau atât de strânse, încât se încrețiseră.

Nu a fost o Zi a Recunoștinței fericită. Sărbătoarea vine așa cum a făcut-o mereu. Familia lui Peach vine acasă și tu ești ocupată cu ei și eu nu sunt iubitul tău acum și tu nu mă inviți să mănânc curcan alături de familia ei. Curtis mai vrea câteva zile libere, așa că lucrez eu tot timpul. Prima dată când fug este pentru că aș fi putut să o omor pe Peach. Fac plimbări când toți ceilalți sunt ocupați cu familiile lor și eu mă simt atras de clădirea în care stă ea pentru că știu că tu ești acolo. Fug pentru că Peach iese brusc, trântind ușa, și aproape că mă vede. Și dacă m-ar vedea pierzând vremea pe lângă clădirea în care stă, ar înnebuni și-ar începe să creadă că eu sunt cel care o urmărește. Așa că da, pentru o secundă, acolo, am alergat pe cât de repede am putut în pădure din cauza ei, pentru că urma să o apuc de gât și să o fac să se oprească din alergat odată pentru totdeauna.

Și am alergat și ziua următoare și ziua de după pentru că eram al dracului de dezgustat că nu reușeam să țin pasul cu ea. E frig dimineața și încălțămintea mea de la magazinul de vechituri nu e bună și mi-am cumpărat tenișI speciali pentru alergat de la un magazin de articole sportive (împușcă-mă, te rog) și acum picioarele *mele* sunt acoperite de sânge la fel ca ale lui Peach și, până să ajung în fiecare zi la librărie, sunt frânt. Cine a zis că alergarea de dimineață îți *dă* energie nu a lucrat niciodată undeva unde să aibă contact direct cu clienții.

Până în a zecea zi, îmi e atât de dor de fața ta că fotografiile fotografiilor nu mai au efect. Vorbim în fiecare zi, dar ești diferită acum, când practic locuiești la Peach. Mi-e dor de tine și de mine la Bemelmans Bar și merg acolo singur într-o seară și-mi plâng de milă și dau de un chelner naspa care mă tot întreabă dacă aștept vreun prieten. E o perioadă întunecată și singuratică și eu chiar nu mai pot continua așa, Beck.

În a 11-a zi, arăt ca un alergător adevărat cu noul meu hanorac și cu încălțările. Chiar am și o nenorocită de *bandană* în jurul capului. Peach pornește mai târziu azi pentru că ați băut azi-noapte, așa cum am văzut pe Twitter:

Vodcă sau gin? Vodcă și gin mai degrabă. #petrecereînpijamale

E înceată și pierdută și clar e mahmură. Se apleacă de parcă ar urma să vomite și majoritatea oamenilor ar evita să facă efort. E frig și picioarele îmi tremură și m-am săturat să tot fug atâta prin pădure zi de zi. Dar cu un lucru despre alergat o să fiu de acord: dă dracului dependență. La mai puțin de două săptămâni din viața mea ca alergător și nici nu mai am nevoie să-mi setez alarma de trezire.

Mereu începe încet înainte de răsărit, cu Elton John cântând *Someone Saved My Life Tonight*. Muzica asta nocturnă de pian nu merge cu spandex-ul. Nu te face să vrei să transpiri. E un cântec făcut să-l asculți dacă ai stat trează până la răsărit, nu dacă te trezești la răsărit, în pula mea. Motivul pentru care îl pot auzi pe Elton John e că ea nu are niciun respect față de spațiile publice. Cetățenii respectabili din lumea asta folosesc căști mici sau mari pentru a asculta muzică în privat. Dar nu și Peach. Ea își bagă iPhone-ul într-o bandă pe care și-o înfășoară în jurul brațului, sus. Și are un difuzor special atașat și muzica *erupe*. Când oamenii protestează din cauza asta sau obiectează, cum s-a și întâmplat (iubesc newyorkezii), ea nu își cere scuze. Le spune să se *descurce*! Și muzica aia! Elton John e lent și astfel opus și mișcarea e pedeapsă pentru corpul ei. E lipsită de bucurie și urâtă când pufăie și gâfâie și majoritatea fetelor aleargă pe cărări bine iluminate, dar Peach aleargă acolo unde nu își are locul, singură, cu Elton John care neintenționat și nedorit îi cântă o serenadă din iPod, promițându-i că fluturii sunt liberi. Ea nu e un fluture, Beck. Tu ești fluturele și nu ești liberă cât timp va trăi ea. O urmez. Nu poate zbura pentru că e o afurisită de perversă periculoasă care te fotografiază, care râvnește la tine. E ceva mai

bolnav decât să fotografiezi pe cineva când omul acela *doarme*?

Trebuie să o opresc și trebuie să te salvez și alerg mai repede și o prind din urmă, o pot mirosi acum, transpirată, și Elton e mai zgomotos acum, cântând celui care i-a salvat viața, iar eu sunt cel care te va salva pe tine. Asta e. Îmi adun toate forțele și o atac și îi împing corpul osos spre pământ. Ea țipă, dar sunetul se taie brusc când capul i se izbește de o piatră. S-a dus, e moartă. Ei i-a plăcut ce zicea Elton John despre culcatul cu sine, despre muzica lui care va trăi. Dacă i-ar fi semănat și Peach mai mult: onest, recunoscător, adevărat.

Muzica încă se aude și eu respir atât de greu și tremur și vreau să opresc muzica, dar amprentele sunt periculoase. Dar acum toată apărarea ei a căzut și îi înțeleg muzica. E un sistem de securitate. Se pregătea pentru un astfel de moment. Și, chiar dacă e enervant să-ți bagi muzica cu forța în urechile altora, e și ceva inteligent și curajos în a face asta. Ce păcat că părinții lui Peach sunt așa căcați pentru că exista mult potențial ca ea să fie un om bun, un inovator. Îi las muzica să cânte ca un tribut, ironic, desigur, dat fiind că muzica *nu* i-a salvat viața. Dar, hei, măcar a încercat.

Nimeni nu va fi uimit să audă de o fată moartă în Central Park. Femeile care aleargă singure pe întuneric se privează de deplinătatea simțurilor. E un lucru periculos să alergi singur și, pe măsură ce asimilez realitatea corpului ei în pădure, îmi răresc pașii. Niciodată n-am alergat atât de repede, niciodată nu mi-am cunoscut așa capacitatea plămânilor și ajung în stradă și dispar la metrou și acum s-ar putea să vomit și borăsc și zâmbesc.

Germanii ăia aveau dreptate, la urma urmei. Chestia asta cu „bucuria alergătorului“ chiar nu e vrăjeală.

Și e bine că sunt atât de bucuros de viață pentru că, ceva mai târziu, primesc un mesaj supărător de la tine:

Nu ne putem vedea diseară. Sunt la NY Presbyterian. Peach… J

Ar trebui să fie la morgă, nu la spital. Pentru că nu am idee ce

s-a întâmplat, pentru că nu sunt vreun ciudat care să o urmărească, răspund surprins și cer detalii. Îmi spui că a fost atacată în parc. Dar sunt și vești bune, conform ție:

E norocoasă. A găsit-o o fată imediat după ce s-a întâmplat. Altfel ar fi putut, știi tu…

Scriu înapoi:

Dar o să fie bine?

Tu îmi scrii:

Păi, fizic, da. Dar emoțional e greu. O să stea în spital o vreme.

N-ai mai vorbi niciodată cu mine dacă Peach m-a zărit câtuși de puțin, așa că măcar pot fi recunoscător pentru asta. Mă ofer să ajut și tu insiști că nu ai nevoie de mine, dar o să-ți arăt că sunt un iubit bun și o să trec de nedreptatea că ea a ajuns pe un pat de spital. Oricum e internată doar pentru că tatăl ei e parte din comitetul de conducere al spitalului. Și nu e drept dacă ne gândim la toți oamenii bolnavi pe bune care sunt acum întorși din drum. Dar nimic nu e drept.

---

[8] *Runner's high* – eliberarea de endorfine care are loc după mișcare intensă și care echivalează cu luarea unor droguri, însă cu efect natural de „limpezire“ a gândirii (n.tr.).

21

EU nu sunt supărat. Serios. Nu sunt supărat. Tu ești o prietenă bună. Știu că e posibil ca părinții lui Peach să se fi întors deja în San Francisco. Și știu că tu trebuie să îi fii ei alături. Nu o să te provoc așa cum fac Lynn și Chana care aruncă cu vorbe cum ar fi *codependență* și care refuză să o viziteze pe Peach la spital. Nu sunt supărat. Nu sunt! Și îți dovedesc că nu sunt supărat trimițându-i ei flori la spital. Chiar plătesc în plus pentru un balon mare și galben cu o față zâmbitoare pe el.

Un tip care e supărat cumpără baloane? Nu, nu cumpără.

Și nu mă comport ca un căcat nici cu clienții. Poți să-ți dai seama că nu sunt supărat pentru că am mai multă răbdare ca niciodată. Nu mă iau de Curtis când întârzie și nu-l cert când uită să mai comande *Doctor Sleep* (singura carte care se mai mișcă, în afară de prequel, desigur) și să privesc cum cartea ajunge pe primul loc pe lista celor mai bine vândute în *Times* mă face tot mai conștient de faptul că nu progresăm deloc. Prima noastră întâlnire adevărată a fost în ziua în care a ieșit cartea și acum cartea dărâmă recorduri și e a *treia fututăde lună* pe lista de bestseller și citesc despre inevitabila adaptare cinematografică pe internet fără niciun motiv – și nu sunt supărat pe tine sau pe King sau pe clienți sau pe Peach sau pe orice altceva. Nu sunt supărat că ea e așa mincinoasă. Empatizez cu sărmana fată. Este, evident, un produs al tendințelor sociopate ale familiei ei și e în mod tragic obsedată de tine și, sincer, mai mult decât orice altceva, îmi fac griji pentru tine.

Și pot avea răbdare. Unele rahaturi bune au loc rapid (vânzarea unei cărți) și unele rahaturi, tot bune, se întâmplă lent (iubirea). Înțeleg. Ești ocupată. Ai cursuri – înțeleg – și o ai pe Peach pe cap – înțeleg – și nu mă eviți pe mine – înțeleg – și ai pagini de scris și predat – înțeleg – și Peach nu suportă bărbați în preajmă – înțeleg – și nici nu poți să-mi dai e-mail-uri chiar cu tot ce se întâmplă – înțeleg – și te gândești la mine când te bagi în patul pe care eu ți l-am făcut – înțeleg. Vezi tu, Beck, nu sunt un căcat narcisist care vrea ca nevoile lui să primeze mereu. Mă trezesc și alerg până la apă și înapoi și picioarele mele sunt mai ferme ca niciodată – vezi tu, eventual – și vând King și citesc King și iau prânzul singur și cina, tot singur, și nici măcar o singură dată nu mă vezi plângându-mă că mă ignori. Nici măcar o dată.

Balonul, Beck, a costat aproape 10 dolari și când te-am întrebat dacă l-a primit, parcă am auzit-o pe Peach vorbind din tine.

— Mda, a ajuns.

— E vreo problemă?

— Joe, las-o baltă. Adică pentru ea totul e o problemă acum, știi?

— Beck, ce dracu'?

Și n-am zis asta ca un dobitoc. Doar voiam să fii sinceră cu mine.

— Joe, las-o baltă. E ok.

— E evident că nu e.

Lași să-ți scape un oftat și tu ești cea supărată și pari diferită, ca și cum ai fi băut tu sucul verde livrat în fiecare dimineață pentru Peach, ca și cum ar începe să-ți placă stilul ăsta de viață, să dormi în centru, să te trezești cu un singur obiect de la IKEA în încăpere.

— Nu te supăra.

— Nu sunt supărat, Beck.

— Amândurora ni s-a părut că balonul a fost un pic

insensibil.

— Insensibil.

— Adică… e o față zâmbitoare.

— Da, e un balon pentru bolnavi.

— Da, Joe, dar nu e chiar așa de simplu.

— Pe site-ul lor e chiar acolo, la baloane cu urări pentru bolnavi.

— Da, dar nu e ca și cum s-ar fi accidentat la tenis.

Tenis.

— Beck, înțelege-mă.

— Te înțeleg.

— N-am avut intenții rele.

— Știi, Joe. O față zâmbitoare și galbenă, imensă, e cam ultimul lucru din lume pe care vrei să-l vezi când un ciudat ți-a intrat în casă și te-a atacat. Adică e un zâmbet. E așa, gen…

— Isuse!, am spus.

— Nu e genul de moment când să zâmbești.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău acum.

— Beck, putem merge la o cafea sau la ceva?

— Chiar nu pot acum.

Niciodată n-ai părut a fi mai departe de mine și o să iau balonul ăla și o să-l înțep de o să-l ia toți dracii și în același timp o să iau balonul și o să-l înfășor de gâtul lui Peach pentru că CINE MAMA DRACULUI SE PLÂNGE ȘI DE UN BALON?

Au trecut șapte ore și șase zile întregi de când Peach s-a întors de la spital. Tu ești ocupată cu școala și ocupată cu Peach, încă stai la ea acasă. Dar nu ești prea ocupată ca să faci schimb de e-mail-uri cu un necunoscut numit CaptainNedAck@gmail.com.

Tu: *Hei, mă poți suna?*

Căpitanul: *Nu chiar acum. Mai vii weekend-ul ăsta*?

Tu: *Sunt foarte ocupată. Nu mă poți suna*?

Căpitanul: *Vreau să te văd.*

Tu: *Dar nu am mașină.*

Căpitanul*: Ia-ți una și am eu grijă de restul. Încă porți mărimea S, da?*

Tu*: Da.*

Când planurile tale cu căpitanul sunt stabilite, pleci de la Peach cu un taxi. Te sun. Intră căsuța vocală și nu îți las un mesaj. Nu sunt Căpitanul și ignori și apelul de la Peach și ea îți trimite un e-mail, tot scris cu majuscule:

UNDE EȘTI TU?

Scrii înapoi rapid și concis:

Urgență de scris. Poveste lungă. Merg la „tabăra de scris“ (haha) la Silver Seahorse, în Bridgepoint. Să ai grijă de tine și să încui ușile. Love love love Beck

Și acum Peach e supărată pe tine și, sincer, n-o condamn deloc. E o tâmpenie să te duci la Bridgeport. Tu închiriezi o mașină pentru că, așa cum știm, Căpitanul plătește. Eu stau captiv în Buick-ul vechi și greoi al domnului Mooney. Fac o grămadă de lucruri pentru tine, Beck. Ai fi putut să crezi că eu sunt Căpitanul până acum și nu ascult deloc muzică până la Bridgeport. Sunt prea trist pentru muzică, prea trist pentru Elton John și mă doare capul.

Oh Captain, my Captain

Plâng.

Eu ajung primul la Bridgeport. Silver Seahorse e un hotel mic lângă apă, unul dintre acele locuri unde intrările în camere se fac direct de afară. Peach nici măcar n-ar pune piciorul într-un astfel de loc, dar ăsta trebuie să fie locul pentru că nu există alt Silver Seahorse în Bridgeport. Ascult știrile locale și mănânc un burrito dintr-o benzinărie. Mi-e atât de frică pentru tine, pentru mine, pentru noi că nici nu pot să-mi termin burrito. Căpitanul. Cine e

acest Căpitan?

Tu intri în parcare și eu mă las în scaun și te privesc în oglinda retrovizoare. Trântești portiera și mergi în spate, dar nu-ți scoți bagajele pentru că iese Căpitanul din una dintre camere. Are cel puțin 45 de ani, poate 50, și păr grizonant a la Clooney – chestiile astea îți plac ție? – și își rotește țigara – să te fut, Căpitane, sper să faci cancer și să crăpi – și te ridică și te rotește în aer și știi ce, Beck?

Acum sunt supărat.

Căpitanul Pensionar de Căcat urcă în mașina ta. Vă urmăresc pe măsură ce el conduce, căcatul (cu mine n-ai fost niciodată într-o mașină) și vă opriți la un bancomat din Cumberland Farms. Sari din mașină și te întorci cu o mână de bancnote de 20. El te pune să numeri banii (sper să moară *acum*) și ție îți e foame și numeri încet, ca un copil de clasa a III-a care exersează și mi-am amintit de Întâlnirile fără Obligații de pe Craigslist și acum îmi e frică de ce e mai rău. Vă urmăresc pe tine și pe Căpitan înapoi la Silver Seahorse, și ăsta-s eu, Beck. Căpitanul coboară primul și îți deschide portiera și tu ieși și îți iei bagajele din portbagaj, iar el are deja cheia de la cameră și sunt suficient de aproape ca să aud.

— Hei, îmi dai și mie un fum?

El dă din cap.

— Drăguțo, nu pot face asta.

— Deci e ok ca tu să fumezi, dar eu n-am voie?

— Ți-ai adus un costum?

Costum? Isuse.

— Crezi că am adus un costum?, te încrunți. Doar un fum, te rog.

— Să mă ia dracu' dacă-ți dau vreunul.

— Glumești acum, nu? Fix acum decizi că te comporți ca un futut de tată?

Ai spus *tată* și s-ar putea să fac o criză pentru că creierul meu

sfârâie și inima mi se oprește. *Tată*. Mi-ai spus că e mort. Ai spus tuturor că e mort. Oh, Beck, de ce? Nu știu dacă sunt enervat sau supărat pentru că acum sunt atât de ușurat că nu plătești (sau nu ești plătită) ca să-ți pui costum de școlăriță și să ți-o tragi într-o cameră de hotel. Respir. Căpitanul este *tatăl* tău și tatăl tău are cheia și tu icnești și-l urmezi în camera 213. Vreau să-l cunosc și vreau să te urmez înăuntru și vreau ca el să-mi strângă mâna și să-mi spună cât de fericit este să-și vadă fiica cu un om așa de bun în viața ei. Dar tu mi-ai spus că el e *mort*, așa că oare ai fi mai fericită dacă aș intra acolo și aș face ca asta să se întâmple? Sunt confuz și cu fiecare secundă care trece mi se face tot mai frig.

E extra-sezon în gaura asta de căcat numită Bridgeport și activitatea de a mă caza într-o cameră mă ajută să mă liniștesc. E o grămadă de asimilat, dar sunt ușurat. Am bâlbâit niște căcaturi despre numere norocoase și am făcut rost de camera de lângă a voastră. Mi-o dau și miroase a înălbitor și Newports și pereții sunt subțiri și după ce fac duș las un prosop pe jos, mă așez pe el și te ascult cum te cerți cu tatăl tău (ceva despre bani, copii, parcă sunteți doi adulți din desenele *Peanuts*). El trântește ușa și tu rămâi singură. Faci duș după ce termini de plâns și acum ești udă și curată, așa cum sunt eu, și te aud cum încui ușa. Tragi pătura de pe pat – lovește podeaua, e grea, o aud clar – și începi să te pipăi și să gemi – ești zgomotoasă, te aud clar – și acum mă pipăi și eu și te pipăi și tu și, în mintea mea, nu există niciun perete care să ne despartă pentru că te fut chiar pe patul ăla și ești aplecată și mă implori și suntem în Bridgeport pentru că vrem să ne-o punem într-un motel și te trag de păr și tu țipi – așa faci, Beck, ești zgomotoasă și aici nu există nicio pernă verzuie în care să-ți înăbuși țipetele – și apoi termini și dai drumul la televizor și îți aprinzi o țigară. Aud când o aprinzi și îi simt mirosul și sunt atât de încărcat că ne-am futut și că nu ne-am futut și-mi ia un minut până să mă lovească.

Știai că balonul cu față zâmbitoare a fost ok și tatăl tău nu e un bețiv mort.

Ești doar o mincinoasă nenorocită.

22

DOAMNE, ai un mod de a mă face să fac ce n-aș face în mod normal. Nu m-am mai costumat de Halloween din clasa a treia (Spiderman) și, deși a fost mai greu pe măsură ce au trecut anii, am reușit să protestez în tăcere împotriva acestei parașute de sărbătoare. Totuși, iată-mă într-o cabină de probă de la Bridgeport Costumes care miroase a naftalină. Cabina de probă e atât de mică încât un Strumf afurisit ar transpira. Celine Dion cântă despre inima ei futută din cel mai prost sistem audio cu putință, în timp ce vânzătoarea irlandeză bine intenționată flecărește aproape de cabină.

— Ți-ai pus pantalonașii, fiule?

— Nu!, spun și mă uit în oglindă și-mi vine să mor.

Dar nu pot muri pentru că tu ai nevoie de mine. Tatăl tău te duce la Căcatul de Festival Charles Dickens din Port Jefferson. Tu nu vrei să mergi, dar el ți-a închiriat deja un costum și, după ce ați terminat să vă certați în dimineața asta, ai fost de acord să petreci niște timp cu familia lui.

Cât tu și tatăl tău v-ați pregătit pentru festival, eu m-am învârtit prin cameră și am citit lucruri despre *festivalul* ăsta de căcat. Când ai ieșit la o țigară, m-am uitat la tine și mi-am dat seama că nu am nicio șansă. Erai ca o nălucă în costumul tău, înecată în velur roșu și cu părul căzând de sub boneta roșie. Fumai și îți țuguiai buzele într-o parcare de la motelul Silver Seahorse. Ești singura fată din lume care poate să arate atât de serioasă și atât de prostesc în același timp. Tatăl tău a ieșit ca să ți

se alături, cu joben și frac. Ți-a dat un manșon blănos alb.

— Ce ar trebui să fac cu asta?, ai întrebat.

— Bagi mâinile în el, să-ți țină de cald.

— Dar am deja mănuși.

— Beck, poți să mă scutești un pic?

Ai oftat și ți-ai băgat mâinile în manșonul acela norocos și eu vreau să-mi bag mâinile în tine. Îmi ia prea mult să mă îmbrac și vânzătoarea irlandeză bate la ușă. Vrea să tragă un pic cu ochiul, desigur.

— E așa de frumos să vezi tineri care intră în spiritul sărbătorii!, spune. Dacă nu te deranjează că spun, cred că pantalonașii ăștia ți se potrivesc chiar bine, să știi.

— Da, o secundă.

— Și nu sunt sigură dacă am spus, zice ea pentru a treia oară. Închirierile trebuie returnate într-o săptămână de la data închirierii. Altfel s-ar putea să-ți bată la ușă o irlandeză bătrână. Ești gata?

— O secundă, spun și poate că femeia irlandeză nu vorbește engleza.

Celine Dion încă mai cântă despre inima ei futută și eu mă înec în naftalină și dispreț față de mine și, dacă tu i-ai fi spus tatălui tău despre mine, el ne-ar fi închiriat costume amândurora. Și tu ai fi aici cu mine și eu nici măcar n-aș observa naftalina sau cătatul canadian siropos. Dar tu m-ai mințit. Și acum trebuie să ies din cabina de probă și să-i spun doamnei irlandeze că merg la festival de unul singur.

— Un cavaler arătos ca dumneata n-o să stea mult timp fără să găsească o domniță drăguță, sunt sigură!, jubilează ea.

Și e o oglindă în spatele ei și cătat. Costumul ăsta chiar arată bine pe mine – jobenul meu e mai înalt decât al tatălui tău – dar costumul nu ajută deloc la a mă deghiza.

— Aveți și bărbi?

Obiectează glumind:

— Vorbești serios, tinere domn?

— E destul de frig afară.

— Avem bărbi, dar nu toate sunt à la Dickens.

— Nu contează!, spun și ea îmi admiră tinerețea și se evaporă.

Orașele mici mă sperie mai mult decât cele mari. Femeia asta, care părea bună și slugarnică acum un minut, se topește că vreau eu o barbă.

— Mă cam grăbesc!, spun cu o ușoară afectare irlandeză.

Dă mai încet volumul la casetofonul antic. Celine Dion pe *casetă* nu e prea dickensian, dar cedează și îmi arată bărbile nereturnabile, ne-dickensiene, care sunt într-o cutie în spate pe care scrie JOHNNY DEPP/DUCK DYNASTY.

Viața devine mai tristă când ești singur la o petrecere tematică pe o barcă cu oameni care sunt toți împreună, costumați, pe o barcă. Nu suntem nici măcar aproape de a ajunge la *Port Jeff* și n-ar fi trebuit să urc pe feribotul acesta. Dar nu m-am gândit până la capăt. Ce fac dacă mă recunoști? Nu o să vrei să-mi faci cunoștință cu tatăl tău dacă port pantalonașii curului.

Ar fi trebuit să mă întorc la New York, dar n-am cum să întorc din drum barca asta festivă, așa că încerc să mă concentrez pe ce e bine: Tu n-ai mai postat nimic pe Twitter de când ai ajuns aici, nici n-ai trimis vreun e-mail. Dar gânduri rele îmi vin. Tatăl tău s-a întors în peisaj. Dacă asta înseamnă că-i poți spune mamei tale să-ți închidă abonamentul vechi? Calmează-te, Joe. Îți știu parolele și o să găsesc mereu drumul spre tine, dar îmi place să-ți folosesc telefonul. Îmi place să mă gândesc că mama ta plătește ca eu să te protejez. E greu să fii rațional în costumația asta și încerc iar să mă gândesc doar la ce e bine. Se pare că poți sta neconectată la internet și minți pe toată lumea, nu doar pe mine. Și, într-un fel, parcă eu sunt mai relaxat decât tine. Tu și taică-tu stați pe scaune făcute din găleți întoarse în

cabina principală. Arăți impecabil, desigur, Rose de pe Titanicul nostru, Jack, șiret și vesel, și dacă am fi venit aici împreună, oh, Beck, aș fi găsit o modalitate să ajung cumva sub fusta aia a ta.

Dar nici tu, nici tatăl tău nu păreți entuziasmați de Festival și presupun că e a lui barca. Marinarii de pe punte îl pupă-n cur pentru că e costumat și Căpitanul acestei curse iese din cabina de comandă și insistă să facă o poză cu tine și taică-tu. Nu vrei să fii pozată, dar taică-tu insistă și sunt tentat să mă duc acolo și să pornesc o revoltă. Dar trebuie să vă las, pe tine și pe tatăl tău, să vă rezolvați singuri problemele. Știu când ai nevoie de spațiu. De asta mi-am pus și barbă.

Tatăl tău te întreabă dacă vrei un pahar și tu dai din umeri.

— De ce vrei să faci totul și mai dificil?

— Doar am zis că nu știu!, te îmbufnezi și te transformi într-o adolescentă lângă tatăl tău, ceea ce are și mai mult sens.

— Păi, Guinevere, vrei sau nu vrei ceva de băut?

— Cafea, bine!, șuieri.

Ți-a spus *Guinevere* și un grup de fani semi-beți de-ai lui Dickens încep să cânte colinde și un grăsan într-o costumație de Ben Franklin (oh, America) încearcă să treacă și varsă jumătate din bere pe mine. Și aerul e impregnat de naftalină și apă sărată și Coors și nu-mi place aici absolut deloc. Pentru că tu ai fugit ca să-ți vezi tatăl care trăiește (trăiește!) și pentru că vreau să fiu aici în caz că ai nevoie de mine, va trebui să *vând* un afurisit de Dickens pe eBay ca să acopăr cheltuielile motelului, ale costumației, psihoterapia de care nu mă îndoiesc că o să am nevoie când o să-mi dau seama că mi-am futut permanent creierii în ziua în care mi-a înghețat curul în pantalonași și am stat pe chei cu o grămadă de semi-normali. Cei pe jumătate normali stau acasă și se uită la *Great Expectations*, filmul.

Singurul lucru mai rău decât drumul cu feribotul până la festival e festivalul în sine. Violul Public asupra lui Charles

Dickens e o atrocitate, Beck? Știai că există așa căcaturi? Știai. Stai la distanță de fratele și sora vitregă, amândoi copii, mici, șase și opt ani presupun, costumați, toată lumea e costumată și Charles Dickens ar fi dezgustat că întreaga lui muncă e sărbătorită de moșnegi retrași la pensie care n-au nimic mai bun de făcut decât să arunce cu banii pe fereastră pentru pantofi închiriați și jupoane și peruci și să traverseze Long Island Sound doar ca să se adune cu alții la fel de săriți și să se îndrepte spre satul *Port Jeff*, unde să-și facă reciproc complimente legate de cretinele lor de costumații și să se îndoape cu mere zaharisite și să se comporte ca și cum ar fi amuzant să faci turul unor coșmelii vechi și să asculți chitare din secolul optișpe și să se îndoape iar cu popcorn caramelizat și să-și picteze fețele (de parcă fețele pictate ar avea vreo legătură cu Dickens) și să asculte muzică de cameră. Sincer, Beck, dintre toți nenorociții ăștia albi care-s acum pe barcă (serios, nicio persoană de culoare n-ar face asta în veci), câți crezi că ar trece un test despre *Oliver Twist*? Câți crezi că îi știu operele mai puțin cunoscute?

Dar nu era nicicum posibil să nu te urmez în orășelul ăsta. Și e bine că sunt mereu aici, sunt Kevin Costner pentru tine, Whitney Houston, pentru că oamenii devin ciudați când sunt costumați, chiar și dobitocii alb și bătrâni din Connecticut. S-au amețit ușor de la beri (să bei ziua e acceptabil dacă așa îl sărbătorești pe Dickens) și mai mult de doi tipi s-au arătat un pic prea entuziasmați de tine și acum am o listă mentală cu toată lumea care are nevoie de o bătaie bună. N-aș lovi niciodată o femeie, dar mama ta vitregă nu te place și e geloasă pe atenția de care ai parte și copiii ei nu sunt *tu* și copiii noștri vor fi mai drăguți și nervii mei față de tine chiar se transformă mereu în iubire?

— Guinevere, spune mama ta vitregă.

Tatăl tău îi spune ei *Ronnie* și ea luptă împotriva vârstei de 40 de ani cu botox și pudră auto-bronzantă și Spanx. Tu îți vei

accepta vârsta și vei fi frumoasă, nu ca Ronnie, care latră:

— Mi-ai dat restul de la automatul de mere caramelizate?

— Mi-ai dat 20.

Tatăl tău te privește ca și cum ar fi gata să explodeze și își îndreaptă atenția asupra celor doi copilași de căcat, ca și cum ar avea nevoie de el fix acum, dar e clar că nu au.

Te bosumfli.

— Merele caramelizate au fost gen 5 dolari fiecare, în căcat.

Acum îl doare și pe taică-tu în cur și te împacă:

— Guinevere, scumpo, haide.

— Bine, spui atât de fragil că te-ai putea sparge.

Îți scoți ambele mâini din manșon și manșonul lovește pământul și începi să pescuiești în gigantica poșetă Prada și mama ta vitregă alege unul dintre copiii ei șterși și-l proptește pe șoldul ei.

— Prada, observă. Ai luat-o de pe eBay?

— Am primit-o, îi răspunzi, și uneori chiar spui adevărul.

Îi dai doi dolari și ea îi ia și acum îți privești tatăl.

— Acum putem pleca?

Antivomitivul pe care l-am cumpărat de la magazinul de suveniruri nu funcționează și întoarcerea e mai rea decât sosirea. Mi-am petrecut cea mai mare parte în cutia asta de conservă care e baia și Connecticăcații coloniali tot trag de ușă pentru că tuturor le e rău de la prea multă mâncare și distracție. Și barba asta provoacă mâncărimi și nava asta se balansează și apa de la toaletă nu poate fi trasă. Scutur clanța. Un cretin dă cu pumnul în ușă.

— Tipule, și noi avem colon, să știi.

Nu-l consider demn de un răspuns, dar nenorocita asta de barcă se tot bălăngăne – e beat și Căpitanul? – și sunt izbit de perete și apoi vomit și încerc să-mi dau repede deoparte barba nereturnabilă și imediat o scap în dezastrul din veceu.

Fleoșc.

N-am cum să ies din problema asta și robinetul abia dă ceva mai mult decât niște picături. Dacă nu ies de aici cât mai curând, voi atrage și mai multă atenție asupra mea. Nu am ce face decât să-mi plec capul și să mă rog al dracului ca tu să nu faci parte din tabăra mafiotă de afară care vrea să mă linșeze. Dacă există un Dumnezeu, tu te ții până când ajungi înapoi pe terenul sigur de la Silver Seahorse.

Și există un Dumnezeu. Sunt doar patru oameni care așteaptă și care par o duzină și eu alerg spre pupa. Vântul mușcă aici și sper să fiu singur și sper să pot face restul călătoriei fără să-ți distrug ziua. Cred că tu te-ai speria dacă m-ai vedea aici și ar suna a prostie să zic că am venit să-mi văd familia și sunt lacrimi întinse pe obrajii mei și nu pot să spun dacă plâng sau sunt din cauza vântului. Mi-e dor de barba mea caldă și țepoasă și pantalonașii ăștia sunt făcuți din hârtie și picioarele mele se duc dracului de frig.

În sfârșit, nava încetinește pe măsură ce intrăm în port și apoi ceva inimaginabil de oribil mi se întâmplă, ceva atât de rău încât e posibil să sar din barcă. Dacă ar fi vară, aș fi deja în apă pentru că micul tău frate și sora vitregă se joacă de-a v-ați ascunselea (superb joc pentru copii pe o barcă, *Ronnie*) și o aud pe Ronnie strigându-i pe plozi, care se ascund după o cutie chiar în fața mea.

Respiră, Joe. Respiră.

O aud pe Ronnie alergând și ajunge aici repede și apucă pe fiecare copil de câte o mână și se uită la mine.

— Ce mai zi, nu?

Flirtează cu mine pentru că e geloasă pe tine și eu sunt în echipa Beck și știu cum să abordez problema.

— Da, doamnă.

Nu i-a plăcut acel *doamnă* al meu care a avut scop dublu. Trebuia să o facă să se simtă bătrână (rezolvat) și trebuia să o

facă și să plece. Dar apoi apar de nicăieri doi marinari și nava întoarce atât de ușor și marinarii desfac frânghia și Connecticăcații beți se apropie de mine pentru că ăsta mi-e fututul de noroc, barca asta se andochează cu pupa invers.

Și dacă există Dumnezeu, atunci te cerți cu tatăl tău și ești prinsă în conversație. Dacă există Dumnezeu, voi fi primul care coboară din barcă. Dacă există Dumnezeu, bestia asta lentă de metal a ajuns deja la mal și mama ta vitregă își poate lua copiii acasă ca să le dea macaroanele cu brânză după care tot urlă. Și dacă există Dumnezeu, atunci andocăm chiar acum, și așa facem, și pe mal e un copil care ridică o rampă, chiar e. Ajungem acolo și eu voi fi al treilea, poate al patrulea care va coborî de pe barca asta și acum oamenii încep deja să se împingă.

Și dacă există Dumnezeu, cea din spatele meu nu ești tu. Și dacă există Dumnezeu, Ronnie nu mă va ruga pe mine (*pe mine*!) să mă dau din cale.

— *Soțul* meu încearcă să ajungă aici, spune și știe foarte bine cum să-și ia revanșa.

Tatăl tău se strecoară pe lângă mine și își cere scuze. Își întoarce capul și te fluieră, chiar când barca se oprește în sfârșit și marinarul apucă rampa care leagă nava de uscat.

— Vin acum!, spui tu. Isuse Cristoase, oameni buni, ăsta nu e căcatul de Ellis Island.

Și eu îți iubesc simțul umorului și dezgustul și te iubesc pe tine și de asta, ca o floare în soare, îmi întorc capul un milimetru, suficient de puțin cât să-ți văd fața frumoasă și suficient de mult cât să o vezi și tu pe a mea, înainte ca marinarul să apuce rampa și să o fixeze la locul ei, și eu îmi înfig capul în mulțime și trec prin ea ca să scap de pe nenorocita asta de barcă.

23

DE FIECARE DATĂ când mă apropii de o ieșire, vreau să trag pe dreapta și să caut o benzinărie ca să mă schimb de costumul ăsta umed. Dar nu o fac. Sunt paralizat în spatele volanului. Sunt atât de panicat că nu pot merge decât înainte. Și motivul e înfiorător de simplu: m-ai sunat de patru ori în ultima oră, de când feribotul a andocat și asta nu poate însemna decât un lucru. M-ai văzut.

— Nu!, strig și mă simt de parcă aș conduce dintotdeauna și dau cu pumnii în volan și Buick-ul derapează în partea dreaptă și tai calea unui camion și camionagiul apasă pe claxon și eu deschid fereastra ca să-i urlu:

— Du-te să o fuți pe mă-ta!

Dacă a răspuns, eu nu am auzit și ridic geamul manual (domnul Mooney e un nenorocit bătrân și zgârcit) și trebuie să încetinesc pentru că ar fi de căcat să fiu tras pe dreapta tocmai acum. Și nu e ca și cum e vina mea, să știi. Tu m-ai mințit. Tatăl tău nu e mort. Eu am fost pe nava aia pentru că tu m-ai mințit pe mine.

Poate că nu te cunosc atât de bine pe cât cred. Dar e absurd; aveam o legătură stabilită. Și tu ai stricat totul. Tu trebuia să-mi fi spus despre tatăl tău, indiferent de cât de rușinată erai. Și eu trebuia să te ascult și să te iubesc și să-ți spun că ești o fată bună. Și apoi m-ai fi întrebat despre viața mea și m-ai fi ascultat așa cum te-aș fi ascultat și eu și atunci am fi devenit și mai apropiați.

Vreau să depășesc o tipă care merge prea încet și ea îmi arată

muie agresiv. Are un autocolant cu TAILGATERS FLUNKED PHYSICS și unul cu Boston College și urăsc să conduc și mi-ar plăcea să-mi izbesc mașina de Volvo-ul ei și să o privesc cum sângerează, dar nu, Joe, nu. Nu ea e personajul negativ și nu ea va plăti pentru greșelile tale.

E vina ta, Beck. Ai dat-o în bară grav și tu știi că te-am urmărit și tu știi. *Tu știi*. Apăs pe claxon și mă bag în spatele curvei până când semnalizează. Când o depășesc încetinesc ca să-i merg alături cu o mână pe volan și cu cealaltă arătându-i muie. Parașuta râde și eu merg mai departe. Să o ia dracu'. Să te ia dracu'.

Tu nu o să mă ierți niciodată și am nevoie să nu te mai văd niciodată și mai am nevoie ca familia asta din Land Rover să se ducă dracului cu skiurile lor și cu cauciucurile nou-nouțe și îi depășesc și pe ei agresiv, și telefonul meu sună.

Tu.

Copilul din spate nu-l ascultă pe tatăl lui și se întoarce și știi ce știu eu despre copilul acela? Va ajunge la Choate Rosemary Hall (sticker de absolvent în oglinda retrovizoare) și copilul acela va fuma droguri și va înghiți pastile chiar înainte de cea de a 13-a aniversare și toată lumea va crede că e atât de al naibii de elevat pentru că înghite pastile prin pădurile din Connecticut. Îi arăt muie. Îl las cu o amintire. Știu ce o să devină copilul acesta și știu că nu va plăti pentru greșeli. Va fi simpatizat și respectat și virez înspre ei și le sar în față și mă joc cu frânele și tatăl claxonează scurt, enervat și viu acum; eu trag iar de volan și plec de aici, mă cac pe ei și pe noile lor skiuri și pe cizmele lor de zăpadă. Căldura din mașina asta nu merge și nu îmi va trece niciodată frigul de pe feribot. Nu mă voi mai putea uita niciodată la vreun Dickens fără să nu-mi amintesc ziua de azi și trag pe dreapta la un refugiu și opresc motorul. E al dracului de liniște. E așa decembrie și e așa de terminat totul.

Telefonul meu sună, iar. Tare. *Tu*.

Ignor (iar) apelul și șterg mesajul pentru că nu pot suporta ideea ca tu să țipi la mine înfricoșată, acuzându-mă că te urmăresc. Nu. Totul e greșit și lovesc volanul iar și încheieturile mele s-au învinețit și vânătăile se vor vindeca, dar tu nu vei uita niciodată ziua aceea când un tip te-a urmărit până în Connecticut și și-a pus un costum (un costum!) și te-a urmărit la un festival.

Probabil că deja sunt o anecdotă la tine în coșul din mintea ta, furaj pentru o poveste, o chestie din trecut, doar un alt pretendent. Plâng. Tu suni. Îmi închid telefonul. Îți închid și ție telefonul pentru că mama ta îl va opri oricum, ceea ce va face, în cele din urmă. E o zi neagră. La propriu.

Eu las cheile domnului Mooney și el are rezervor de oxigen și cuțit de vânătoare și într-o zi și eu o să am rezervor de oxigen și cuțit de vânătoare pentru că nu vei mai vorbi niciodată cu mine și eu știu asta. E atât de bine intenționat și e un tip așa de amuzant, un veteran în salopetă și acum uite cum nu sunt în stare să mă uit în ochii lui pentru că e atât de greu să recunosc că, oricât de mult îl admir și îl respect, ei bine, nu vreau să ajung ca el. Sunt un om oribil și el e un om bun și el își ține ușa mereu deschisă și oamenii bătrâni sunt atât de dureros de singuri când sunt singuri. Îmi frânge inima cât de evident e că-și dorește să intru și să beau o Pabest cu el. Un tip de treabă ar intra, dar cu toții știm că eu nu sunt altceva decât un nenorocit.

El încearcă să glumească:

— Ce-i cu costumația asta, Joseph?

Am uitat de costum și acum gândesc.

— Am fost la o petrecere tematică.

El nu vrea să afle mai multe despre petrecere.

— Librăria-i bine?

— Da, foarte bine, domnule Mooney, foarte bine.

Îi ofer cheile, dar el mă evită. Încă mai ține ușa deschisă. Nu e genul de om care ar recunoaște vreodată că își dorește companie.

Dar pricepe din modul în care-mi îndes cheile în buzunar și pășesc înapoi. El se retrage în casa lui mucegăită și prăfoasă.

— Ține tu cheile alea!, îmi spune. Oricum nu folosesc mașina niciodată.

— Sunteți sigur, domnule Mooney?

— Păi, unde merg eu?

— Vă pot duce eu când doriți să ajungeți undeva.

Îmi face semn că nu și știu că nu are nevoie nicăieri. Un flăcău de la biserică îl duce la doctor. Și în acest punct din viața lui nu are alt loc unde să meargă. Ar trebui să intru. Dar pur și simplu nu pot acum.

Se întoarce.

— Ne mai vedem, copile.

— Mulțumesc, domnule Mooney.

Ușa se închide încet și eu merg fără direcție, dar cumva tot ajung acasă. Una dintre mașinile de scris râde de mine, jur, din cauza costumației. O iau și dau cu ea de perete. Băga-mi-aș. Nu e ca și cum proprietarul repară vreodată ceva. Ies din costum și vreau să-i dau foc, dar îl pun într-o cutie de pantofi și leg cu scotch. Nu vreau să-l mai văd și scriu pe cutie adresa și când trebuie să scriu *Bridgeport*, mi se înmoaie mâna pe pix. Îmi pun cele mai proaste haine confortabile: un tricou zdrențăros cu Nirvana pe care l-a lăsat mama și pantaloni murdari de lână de la o vânzare stradală de pe Houston de acum o sută de ani. Vreau să arăt la fel de mizerabil cum mă simt și mă bag în dulciurile Twizzlers pe care le-am cumpărat de la magazinul coreean de lângă casa domnului Mooney. Noua gaură din peretele meu spune totul.

Au mai rămas două Twizzlers și am pierdut noțiunea timpului, așa cum fac aici uneori, ascult *Make Me Lose Control* de la Eric Carmen pe repeat, auto-distructiv, tăindu-mă în versuri siropoase despre un moment pe care sunt prea bătrân să mi-l mai amintesc, despre iubirea de-o vară și decapotabile cu

scaunele din spate uriașe. Se aude o bătaie la ușă și aici nu bate nimeni niciodată la ușă și nu e niciodată o gaură în perete și acum se aude iar bătaia. Opresc muzica. Bătaia se aude iar.

24

CÂND deschid ușa, mor. Tu ești aici, în clădirea în care stau, în pantaloni de catifea albastru-pudrat și o mică haină blănoasă. Vrei să intri și asta e periculos. Toate bucățile din tine pe care le-am strâns sunt aici cu mine și tu nu trebuie să le vezi. Tu încă miroși ca tine, divin, și pare că ai plâns. Te îndrepți spre mine și eu înșfac clanța.

— Beck.

Tu oftezi.

— Înțeleg, bine? Nu ai nicio veste de la mine o vreme și apoi te sun de cincizeci de ori și apar brusc la tine în ușă ca și cum aș fi o nenorocită nebună care te urmărește.

Și acum știu. E în regulă să las clanța din mână. Nu m-ai văzut pe feribot. Tu ai ochii blânzi și siguri. Vrei să intri.

Mă joc cu tine.

— Nu ești o nenorocită nebună care mă urmărește.

— Bine, măcar puțin nebună, spui. A trebuit să-l bruschez pe copilul de la librărie ca să-mi dea adresa ta.

Ești prea mică pentru a brusca pe cineva să facă orice și pe el o să-l omor și tu ești obosită și nu mai am nimic de făcut decât să mă dau din calea ta și să te las să intri. Odată ajunsă înăuntru, eziți ca și cum ai intra la cea mai proastă baie de la un cinematograf și mi-aș dori să fi făcut curat. În chiuvetă e deschisă o cutie de sardine care n-ar fi fost acolo dacă știam că vii. Dar dacă atrag atenția la nenorocitul de pește, ei bine, nici aia nu va fi ok.

— Îmi place tricoul tău, Nirvana!, observi.

— Merci, spun impulsiv. A fost al mamei.

Dai din cap, pentru că ce dracu' ai putea să răspunzi la asta oricum?

— V-vrei să deschid o fereastră?, bâlbâi.

— Nu, mă obișnuiesc eu.

Nenorocitul de Curtis și scanez sufrageria în căutare de sutiene sau chiloți sau e-mail-uri. Nimic. Miracol. Ieși din haina de blană și îți deschei cizmele și te așezi pe canapeaua mea ca și cum ai fi la tine acasă. Un lucru bun: ești atât de concentrată pe tine încât nici nu pari să observi apartamentul meu. Îți sufli nasul și te agiți și eu iau loc pe scaunul pe care l-am găsit pe aleea librăriei acum câteva săptămâni. Când l-am adus acasă cu metroul am presupus că nimeni nu-l va mai vedea niciodată, ca și cum aceea era ultima zi în care scaunul avea să fie văzut de cineva.

— Deci, știu că a trecut o vreme. Dar aveam nevoie de cineva și m-am gândit la tine și… nu mi-ai răspuns la telefon.

— Îmi pare rău, spun și ar trebui să-ți acord o șansă.

Dacă aș fi un bărbat curajos, discuția asta ar avea loc la tine în apartament. Îți cuprinzi genunchii și te legeni.

— În fine, nici nu știu… Sunt cam praf.

— Ești bine?

Dai din cap că nu.

— Ți-a făcut cineva ceva?

Îți ridici ochii spre mine ca și cum ai fi protejat pe cineva pentru prea mult timp, ca și cum ai fi spus mereu nu când ar fi trebuit să zici da și reușești să scoți un răspuns:

— Da.

Și suspini. Merg spre tine și te las să plângi și tu nu scoți niciun sunet o vreme. Te iau în brațe și te las să plângi. Lacrimile tale se afundă în tricoul meu și mă simt ca un ciudat care n-o să-și mai spele niciodată hainele și tot corpul tău tremură de

nefericire și o să te fac eu, curând, să țopăi de bucurie. Mă mângâi pe spate.

— Ok, sunt ok.

Înțeleg că ai nevoie de spațiu și mă întorc la locul meu de pe scaun, iar tu lași să-ți scape un oftat mare.

— Ai ținut vreodată un secret? Adică secret gen minciună. Și într-o zi să nu mai vrei să-l ții? Și trebuie să-l lași să iasă?

Uneori îl văd pe televizor pe cretinul de frate al lui Candace și vreau să pocnesc ecranul și să-i spun că soră-sa nu s-a înecat în timp ce făcea *surfing*. Dau din cap.

— Da, înțeleg.

Ochii tăi se plimbă prin încăpere și în sfârșit se opresc pe mine.

— Păi… e o poveste lungă, Joe, dar cam așa e. Te-am mințit pe tine, am mințit pe toată lumea. Tatăl meu nu e mort. E foarte viu și foarte bine și trăiește în Long Island.

— Wow!, exclam.

Tu m-ai ales pe *mine*.

— Nu mai puteam rezista. Trebuia să spun cuiva sau…

— Înțeleg, spun, și chiar înțeleg.

Și mă gândesc că nu ai ales pe *cineva*, ci m-ai ales pe *mine*. Și asta înseamnă ceva, Beck. Tu m-ai vânat până aici, la *mine* acasă.

— Și știi cum sunt fetele. Dacă i-aș spune lui Peach sau lui Chana sau lui Lynn sau cuiva la fel, apoi ele ar mai spune cuiva și persoana aceea încă altcuiva și altcineva ar posta ceva tweet criptic despre asta și *of*. De asta m-am gândit la tine. Știam că tu vei păstra secretul.

— Înțeleg, spun, și chiar înțeleg.

Am multe secrete și acum îl am și pe al tău.

— Și sincer, știi, într-un fel *nu* mint pentru că tata *e mort* pentru mine în toate sensurile, Joe. Dar chestia e că s-a însurat cu o *avocată* și ea e bogată și el are bani și eu sunt falită. Și sigur că nu îmi *dă* bani pur și simplu, nu. Trebuie să mă maimuțăresc

într-o nenorocită de rochie Charles Dickens cu plozii lui răsfățați ca să pot primi vreun ban de la el.

— Asta e multă informație, zic. *Charles Dickens*?

Râzi și îmi povestești despre festival. Aici trebuie să am grijă și mă comport ca și cum nu aș fi auzit niciodată de așa ceva și te las să-mi dai detalii și sunt metodic în reacții și apoi dau din cap.

— E mult prea mult. Merită? Să înduri toate acestea pentru câțiva dolari?

— Păi, viața costă, spui și îți încrucișezi brațele. Dacă poate plăti ca *noii* lui copii să mănânce mere caramelizate organice, atunci ar trebui să plătească și pentru *vechiul* copil.

— Înțeleg, spun, și chiar înțeleg.

Tatăl tău și nevasta lui probabil că au dat câteva sute de dolari pe costumele de Dickens, ciocolată caldă și mere caramelizate. Și tu nu ești genul de fată care să servească la mese. Prietenele tale nu trebuie să-și facă griji legate de bani; tu de ce trebuie să-ți faci?

Termini de trimis un SMS și îți relaxezi brațele și îți cobori picioarele, iar când animalele procedează așa, vor să facă sex. Tu ești animalul meu, de pe canapeaua mea, și te uiți prin apartamentul meu.

— Wow, exclami. Chiar îți plac lucrurile vechi.

— Fiecare lucrușor pe care-l am e găsit pe stradă, recunosc cu mândrie.

— Văd, spui dezgustată.

Tu preferi obiectele noi și sterile de la IKEA, și totuși îți îndeși șervețelele murdare înapoi în poșetă. Ah, femeile. Îți miști degetele și începi iar să vorbești despre tatăl tău:

— Divorțul e diferit când provii dintr-o familie destul de săracă, știi? Tata a întâlnit-o pe Ronnie pe insulă când ea era acolo în *vacanță*. La propriu, Joe, a întâlnit-o la barul unde lucra *sora* mea. Și a fost destul de greu să încep facultatea ca fata care a crescut acolo unde toată lumea merge în *vacanță*. N-am vrut să

spun oamenilor că tatăl meu a fugit cu o *turistă*. Deja e prea mult, pricepi?

— Nu e drept, spun.

— Nu e, spui și tu și nu te-am văzut niciodată atât de aprinsă. E o chestie să fii o orășeancă la Ivy League, dar o orășeancă cu un *tată* absent? Pula. E un clișeu.

— Înțeleg, spun și chiar înțeleg.

Te iubesc pentru că ești o luptătoare mândră și răsfățată. Tu ești puternică; tu omori oameni. Tu ești brutală.

— Credeam că odată cu mutarea aici nu mă voi mai gândi la asta!, oftezi și dai din cap. Toată lumea de la școală e aici și dacă le-aș spune acum prietenelor mele despre tata, ar trebui să mă descurc cu tot, știi?

— Știu, spun. Oamenii te judecă pentru astfel de lucruri. Trebuie să ai grijă.

— Nimeni nu știe, spui cu ochii mari, la fel ca ai mei. Nimeni.

— Cu excepția mea, spun făcându-te să roșești.

— Cu excepția ta, repeți și zâmbești, aproape că zâmbești pentru că apoi te întristezi. Și știu că nu ar trebui să fiu așa nesigură, doar că el n-a plecat și atât, știi? Și-a construit o întreagă familie alături de o soție mai tânără și mai frumoasă și cu copii mai tineri și mai frumoși.

— Copiii aceia nu sunt mai frumoși decât tine, Beck.

Nu ești setată să fii suspicioasă, slavă Domnului, și râzi, presupui că eu fac presupuneri.

— *Toți* copiii sunt mai frumoși decât adulții, Joe!, oftezi. Așa funcționează diabolica Mamă Natură.

— Dă-o în pula mea atunci!, te fac eu să râzi. Tu ți-ai făcut treaba. L-ai văzut pe el și i-ai văzut familia? Măcar te-a ajutat cu vreun ban?

Îți întinzi brațele spre tavan și te întinzi spre dreapta și observi gaura din peretele de lângă tine.

— Isuse, aia e o gaură a dracului de mare.

Înghit.

— S-a spart o țeavă deasupra și au fost nevoiți să intre și aici.

— Și se pare că au cam intrat, spui și acum te transformi în mediul tău.

Îl vezi pe Larry, mașina mea de scris stricată de pe masa de cafea. Te uiți la mine pentru permisiunea de a-l atinge. Dau din cap. Tu spui minciuni. Eu strâng mașini de scris. Suntem *diferiți*, *sexy*.

— Numele lui e Larry, spun și decid să fiu sincer cu tine.

— Dai nume tuturor mașinilor tale de scris?, întrebi.

— Nu. Nu le dau eu nume. Ele îmi zic cum le cheamă când le aduc acasă.

E amuzant să glumesc cu tine și tu nu te poți decide dacă glumesc sau sunt nebun și nu-mi pot da seama dacă ești drăguță sau îngrijorată când râzi.

— Sigur.

— Beck, evident că eu le dau numele. Doar glumeam.

— Oricum, Larry e arătos, spui și te apleci ca să-l saluți și te joci cu tastele.

Îți pot vedea chiloțeii. Tu mă întrebi:

— Pot să-l țin?

— E greu, Beck.

— Poți să-l pui tu la mine în poală, spui și porți bikini roz, mărime mică, din colecția Angels de la Victoria's Secret. Îl ridic pe Larry și-l așez în poala ta și mă rog să nu observi că sunt identici chiloțeii tăi cu cei înfipți între pernele de pe canapea. Îți explic că Larry e stricat pentru că a căzut (hahaha) și tu îl mângâi cu delicatețe.

— O fi Larry stricat, dar e o bestie arătoasă, Joe.

— E unic, da!, răspund.

Îl analizezi pe Harry.

— Îi lipsește un L.

Trebuie să mint pentru că încă n-am căutat L-ul pe jos.

— Așa e din ziua când l-am adus acasă.

Mă privești.

— Ai ceva de băut?

Nu am nimic de băut. *Nenorocitul de Curtis*. Îți îndrepți atenția spre mașina de scris și vrei să te uiți între perne să te asiguri că L-ul nu e acolo, dar dacă faci asta, îți găsești chiloții, despre care vei ști că sunt ai tăi dacă ai un bun simț olfactiv, și cred că ai. Ești ca un copil care trebuie să fie distras și eu iau un Twizzler și tu pe ultimul.

— Mai ai din astea?, întrebi.

— Mi-e teamă că nu, spun și acum sunt îngrijorat pentru că nu mai mesteci și ți-ai fixat ochii pe ceva din dormitor.

Te concentrezi.

— Acela e Dan Brown-ul italian pe care ți l-am dat?

Vreau să închid ușa dormitorului, dar ar fi ciudat, așa că mă întorc și îți urmăresc privirea și îmi dau seama că te uiți la raftul pe care l-am construit special. Ar fi putut fi mai rău; aș fi putut avea acolo *Cartea despre Beck*, chiar pe raft.

— Cred că e cartea ta, mint.

Îl alinți pe Larry și te încrunți.

— E drăguț, Joe.

Înghit restul din Twizzler-ul meu și acum trebuie să te scot de aici.

— Vrei să mergem să mai luăm Twizzlers?

— Clar, da!, exclami și mă îndrept spre tine și pari chiar și mai mică cu Larry în brațe și tu îl atingi.

— Ridică-l, te rog.

Îl ridic din poala ta și pantalonii albastru-pudrat au acum urme negre și eu îl pun la locul lui obișnuit, de pe podea, iar tu te încalți și te strecori înapoi în haina blănoasă, și te îndrepți spre celălalt capăt al încăperii, departe de dovezile afecțiunii mele, chiloții și sutienul tău. Ce ușurare să deschid ușa și să te conduc afară din casa mea, și acum am o lume nouă cu tine în ea. Te

oprești pe scări ca să-mi arăți o pată de pe perete:

— Sânge?, șoptești, vie și alertă, nimfa mea îmblănită, iar eu dau din cap și tu ridici din sprâncene. Sângele lui *Larry*?

Te plesnesc la fund și ție îți place și țopăi pe scări în jos și eu sunt singurul de pe aici care știe despre tatăl tău și în curând va veni și momentul pentru polonicul roșu. Împingi ușa pe care și eu o împing la fel de aproape 15 ani. Mergem la magazin și tu practic țopăi.

— Asta e partea pe care vor să o transforme într-un district istoric?, întrebi. Am citit parcă pe undeva.

— Nu!, răspund. E doar o altă parte din Bed-Stuy.

Strada mea îți amintește de „Sesame Street și cântece de Jennifer Lopez“ și fiecare tip din magazin vrea să ți-o tragă, dar tu ești cu mine. Tu te bucuri de atenția primită; îmi spui că te simți ca o celebritate aici și chicotești. Plătesc pentru Twizzlers și pentru Evian și tu îți îndeși cutia de Twizzlers în buzunarul de la spate, de parcă ar fi nevoie să atragi și mai multă atenție spre fundul tău. Deci așa ar arăta viața pentru noi dacă ai locui aici, cu mine. Ar fi cald și bine. Înainte să-mi dau seama, ajungem iar în fața blocului meu.

Stăm aproape unul de celălalt și tragem de Twizzlers și împărțim sticla de Evian. Câteva adolescente trec pe lângă noi și te fixează pe tine și Evian-ul tău și tu devii dulce și defensivă și mă asiguri că bei Evian doar pentru că Peach spune că e *alcalină* și tu nu porți sutien, așa cum nu purtai nici în prima zi când ai trecut pe la librărie și acum totul chiar pare ca un nou început.

Îmi ciufulești părul cu mâna ta mică și rece.

— Vrei să intrăm?

— Da, spun și-mi doresc, îmi doresc să te fi pregătit, să-ți fi ascuns lucruri, să fi făcut duș și să-mi fi pus două șosete la fel.

Dar ești aici acum, urci încet pe scările mele, mă ațâți cu fiecare pas, intenționat și ușor.

De aici încolo e ceață totală. Canapeaua mea de căcat se

transformă într-un hamac pe o insulă nisipoasă dintr-o reclamă la Corona, mai puțin berea. Nu avem nevoie de bere, nu avem nevoie de nimic, ne avem unul pe celălalt acum. Îmi țin brațele în jurul tău și tu mă strângi într-un mod care l-ar mulțumi pe Eric Carmen. Ne sărutăm până nu mai putem și apoi ne spunem lucruri. Tu îmi povestești despre festivalul cu Dickens, cearta cu tatăl tău legată de țigări, monstrul de mamă vitregă și motelul de căcat, frații vitregi răsfățați, merele caramelizate cu prețuri mari. Tu vrei să afli lucruri despre mine și îți spun că te plac, te plac mult. Ne reîntoarcem la săruturi. Continuăm așa o vreme și tu ești epuizată și te simți confortabil. Când adormi, în sfârșit, corpul îți e moale. Nu știu dacă voi putea dormi vreodată cu tine atât de aproape. Nu poți minți în somn și zâmbești puțin, cred, din când în când, și te muți mai aproape de mine.

Singurul motiv pentru care știu că voi putea dormi atât de aproape de tine este că în dimineața ce vine mă trezesc în sunetul dușului pornit și tu nu mai ești în brațele mele, ci stai aici, goală și udă.

25

DACĂ locuiești singur, ești un nenorocit de masochist dacă-ți cumperi perdea de duș opacă. Am început să mă gândesc la asta la Silver Seahorse, unde perdeaua de la duș era albă, mă rog, cu excepția câtorva pete de mucegai la bază. Ca și cum încercau tot posibilul pentru ca fiecare cameră să arate ca în *Psycho*. Credeam că să-ți cumperi o perdea de baie e cel mai ușor lucru afurisit de făcut, dar dacă mergi la Bed Bath & Beyond, unde au gen 600 de perdele de duș opace, atunci asta clar nu e o variantă. Și apoi intri pe net și acolo găsești mii dintre care să alegi. Nu am cumpărat una complet simplă pentru că e nevoie să te uiți, totuși, la ceva cât stai acolo, dar dacă te gândești, perdeaua de duș e ceva la care te vei uita în

Fiecare

Zi

Nenorocită.

Așa că am început să caut printre sutele de opinii online. Cele mai multe design-uri sunt căcaturi pe care n-ai avea tăria să le vezi zilnic (o hartă a lumii, du-te-n pula mea, o hartă cu Brooklyn, serios, du-te în pula mea, oameni de zăpadă, Turnul Eiffel, semne nautice – adică eu nu-s vreun dobitoc care cumpără eșarfe de la Urban Outfitters și care dă note filmelor pe IMDB). Doar vreau ceva amuzant și clasic.

M-am decis, în sfârșit, pe o perdea de duș simplă, cu bandă galbenă de poliție pe care scrie POLIȚIA – NU TRECEȚI. Și când am cumpărat perdeaua de duș nu mi-am imaginat nicio clipă că

tu vei fi de cealaltă parte a benzii de poliție, cu dungile alea galbene cretine care-mi blochează privirea. Data viitoare aleg una complet simplă, Beck. Mi-am învățat lecția.

Și e totul spre bine pentru că nu am timp să te privesc cum faci duș. Mă folosesc de șansa asta ca să ascund toate Beckoșeniile și sper că n-ai scormonit tu pe undeva când te-ai trezit. Îți refac pașii. Ai lăsat ușa de la baie deschisă (tipic feminin) după ce ți-ai luat un prosop. Din fericire, ai luat prosopul din vârf și n-ai găsit sutienele înghesuite sub prosopul de jos. Sper că n-ai deschis dulăpiorul de medicamente din baie și că n-ai găsit acolo agrafa ta de păr argintie și zgâriată (am furat-o în prima zi în care am pus piciorul la tine în apartament, agrafele alea sunt peste tot, nu i-ai simți lipsa oricum, așa e?). Aveam nevoie de ea pentru că avea câteva fire delicioase din părul tău prinse în ea, cu ADN-ul tău în ele, cu aroma ta. Ai deschis cumva ușa frigiderului și ai găsit sticla ta de ceai dietetic de la Nantucket Nectar, pe jumătate goală? Buzele tale au atins-o și eu am vrut să-ți țin buzele în frigiderul meu. Ți-ai pus un pahar cu apă și există posibilitatea ca tu să fi confundat sticla ta de ceai, să fi crezut că e a mea.

Ușa de la baie e singurul lucru de aici care nu e stricat, nici măcar un pic, și ai fi putut să o închizi de tot, dar n-ai făcut-o. E ca și cum ai vrea ca ușile să fie deschise mereu, așa cum ferestrele de la tine din apartament nu au perdele. Și nu pot face altceva decât să mă simt excitat într-un fel, pentru că ai vrut să trag cu ochiul la tine, acolo, chiar acum, blocat doar de banda aia colorată de poliție. Îți arcuiești spatele și lași apa să-ți lovească o țâță și apoi pe cealaltă și apoi te întorci și îți place aici, în dușul meu, în casa mea și lași apa să curgă pe gât în jos, pe spate și iei apoi bucata de săpun Ivory (săpunul meu) și-l ții între sâni și-l miști în jos și-l lași să cadă și apoi îți freci spuma de pe burtă, jos, tot mai jos până ce mâinile îți ajung chiar acolo și imediat ce ajung acolo, le duci iarăși la gât și dai înapoi și ești atât de sexy

pentru mine acum și ar trebui să arunc hainele de pe mine și să intru acolo, lângă tine, dar dacă aș face asta, te-ai uita la ușa glisantă și ai vedea că sutienul tău alb atârnă de clanță. Știu că încă nu l-ai văzut. Și există șansa să nu-l vezi deloc, de vreme ce nu ai închis ușa. Pot lua sutienul și să mă rog să fii atât de adâncită în a te uda – sens dublu, fetiță – încât nu vei observa sau îl pot lăsa acolo și să presupun că atunci când termini – de spălat, nu în sens sexual – vei fi atât de preocupată să te usuci și orbită de aburi că nu vei observa propriul sutien.

Pe cine păcălesc aici? Trebuie să iau sutienul ăla. Îmi închid ochii. Mă rog. Mâna îmi tremură când o bag pe partea interioară a ușii și îl trag de pe clanță. Tu nu observi și totul e în siguranță iar și trebuie să fac cumva să te scot dracului din apartamentul meu. Pun sutienul tău după chestiile înghețate de la Stouffer, pe care le cumpăr mereu, deși nu le mănânc niciodată, și apoi tu ieși din duș, ieși din baie și mă strigi.

— Hei, Joe, ce faci cu pușca aia în mână?

Pentru o secundă, intru în panică. Știi că sutienul e o armă și acum sunt futut complet, dar tu ești în prosop, apa picură de pe tine, iar eu arăt ca un nebun înfipt în frigider.

— Glumeam, spui. Știu că e o glumă proastă, dar nu e *chiar* atât de proastă. Calmează-te!

— Presupun că ai găsit prosoapele.

— Sper că e în regulă, șoptești, și casa mea nu e deloc potrivită pentru picioare goale și tu te tot miști pentru că podeaua e lipicioasă peste tot și murdară și acum te uiți la mașinile mele de scris și pui prea multe întrebări și ridici unul dintre capetele mele de aligator miniatural împăiat pe care l-aș fi ascuns dacă aș fi știut că vii și totul e greșit, totul, nu e deloc în regulă la lumina zilei și tu ai dormit aici și ai făcut duș aici și te-ai săpunit aici fără să faci dragoste cu mine și în ce univers posibil se întâmplă ca acesta să fie un lucru bun?

Mâinile tale curate sunt prea clinic de corecte acum și

examinezi tot locul de parcă e scena unei crime. Poate că banda aia galbenă te-a alertat. Mă întrebi când am început să colecționez mașini de scris și animale moarte și întrebi în glumă dacă sunt criminal în serie și arăți spre gaura din perete spunând:

— Joseph, mai spune-mi o dată despre gaura aia.

Și da, râzi, și nu intenționezi să mă și asculți, dar asta nu e bine pentru noi și tu ești prea curată și eu am somn în ochi și erecție de dimineață și n-am cafea și nici ouă ca să-ți fac. Chiuveta picură (n-ai închis-o cum trebuia) și eu nu o pot închide în locul tău pentru că nu te pot lăsa singură în sufrageria mea. Te scuzi ca să mergi la baie și să-ți speli mâinile cu o grămadă de săpun (taxidermie și mașini de scris). Când ieși din baie cu mâinile proaspăt frecate, ai terminat-o cu mine, vorbești despre școală, mă pupi de la revedere, dar fără limbă.

Când ieși, stau în cada udă și te inspir. Toată.

— Frate, nu crezi că e un pic cam dur?

Curtis își ia apărarea și se înroșește și micul căcat n-a mai fost niciodată concediat și dintr-o dată îi place aici la Mooney's la nebunie și brusc îi pasă la culme și brusc minionul meu drogalău nu se va mai droga niciodată, promite.

— Curtis, singurul lucru potrivit acum este să spui „OK, șefule!".

Se aprinde și o femeie mică și bondoacă bate-n tejghea ca și cum ar fi o ușă.

— Scuzați', da' aveți ceva cărți de gătit de la Zone?

— Da!, îi răspund pregătit să-i spun și unde, dar brusc Curtis chiar lucrează aici și chiar îi pasă și se strecoară pe după mine și o conduce pe dulceața bondoacă la cărțile de gătit și îi povestește despre faptul că putem comanda, special pentru ea, orice carte din colecția Zone pe care mica ei inimă grăsană o dorește și îi spune despre politicile noastre legate de returnare, atât de tare

încât ai crede că femeia e surdă, nu grasă, și e incredibil cum unii oameni pot fi educați doar cu o armă la tâmplă și apoi te aud iar pe tine (*Hei, Joe, ce faci cu pușca aia în mână*?) și dimineața aceea a fost cu totul vina lui și trebuie să plătească.

Trebuie să plătească și doamna grasă vrea să plătească o parte cu un cec, o parte cash și o parte cu cardul și sunt nevoit să mă întreb cum își va permite să cumpere ingredientele necesare pentru rețetele din cartea Zone și brusc Curtis e un Nenorocit de Polițist, cu totul dedicat verificării duble făcute permisului ei de conducere, așa cum l-am învățat să facă, așa cum nu face niciodată, și îi scanează cardul atât de repede, dur și hotărât, astfel încât mașinăria veche să meargă din prima. Bagă câte un semn de carte în fiecare carte afurisită de gătit și, frate, copilul ăsta, numai un psihopat perfecționat căcănar l-ar demite pe copilul ăsta, atât de bun e, atât de dedicat.

Mica doamnă grasă e mulțumită și-mi fluieră:

— Iuu-huu, drăgu'!

Dau din cap și zâmbesc și ea ar fi trebuit să mi se adreseze cu *domnule*.

— Ar trebui să-i mărești salariul tinerelului, spune și se face toată roz de la atâta șuierat prin magazin. Îți spun eu, am fost la altă librărie mică prin centru și *două ore* nu m-a ajutat nimeni, dar tânărul ăsta pe care-l ai aici a fost minunat și o gazdă grozavă pentru mine. Și plin de cunoștințe.

Mi-ar plăcea să-i spun că, atât în librării, cât și în cafenele, e de fapt *politicos* să-i lași în pace și pe cei care doar pierd vremea, și pe cititori. Când hărțuiești oameni și te oferi prea mult să-i ajuți, se simt ca și cum i-ai împinge pe ușă afară. Doamna asta nu știe nimic despre lume și încă e în extaz datorită acestui *tânăr prietenos* și mie mi-ar plăcea să-i spun că nerăbdătorul Curtis (a luat metamfetamină sau ceva?) a scos azi clienți din librărie pentru că majorității oamenilor nu le place să fie întrerupți când citesc primele câteva pagini ale unui roman. Oh, vreau să-i spun

cum Curtis fumează iarbă de patru ori pe zi și fură biciclete și le vinde pentru bani în plus. I-aș putea spune cum întârzie la începutul fiecărei nenorocite de ture și că se cacă regulat la baie (nepoliticos) și că și-a înșelat fiecare iubită pe care a avut-o vreodată și că, atunci când ea va ieși din librărie, dacă nu-l dau afară imediat, o să-și bată al naibii joc de ea și probabil o să-și noteze datele pentru a-i verifica cecul. Da. Plătește cu un cec.

În loc de asta, doar zâmbesc tipei.

— Sunteți motivul precis pentru care deschidem librăria în fiecare zi, spun. Suntem în afacerea asta ca să ajutăm oamenii să cumpere mai multe cărți.

— E ca în filmul ăla cu Meg Ryan, guiță ea. Știi, când tipa drăguță care are magazin mic se îndrăgostește de bărbatul cu magazinele mari?

Cretinul de Curtis fredonează:

— *You've Got Mail*?

— *You've Got Mail*!, țipă și râde. Oh, iubesc filmul ăsta! Îl aveți aici? Aveți DVD-uri?

Lenețul ăsta n-o să folosească vreo carte de gătit. O să cumpere un raft micuț de la Target și cineva o să i-l prindă în cuie pe peretele bucătăriei. O să alinieze cărțile pe raft și o să iubească felul în care arată acolo și-o să arunce câte o pizza în cuptorul cu microunde și se va înfige în DVD-ul cu *You've Got Mail* pentru care va pufăi prin jumătate de oraș ca să-l cumpere. Nu se va mai întoarce aici niciodată.

După ce ea pleacă, Curtis înțelege cumva. Știe că s-a terminat.

— Frate, zice. Din ce pot spune, eu credeam că te ajut. Tipa era sexy. Futabilă și sexy.

— Nu dai adresa mea necunoscuților.

— Ea mi-a zis că te cunoaște. Și am zis futabilă? Al naibii de futabilă.

Să se consemneze că l-am pocnit doar o dată și nu direct în față. Să ții minte asta, Beck. Nu e ca și cum sunt vreun monstru și

nu e ca și cum l-aș fi rănit. L-am concediat, ca de la bărbat la bărbat, ca de la șef la angajat. Nu a fost personal și nu a fost agresiv și doamna aia grasă a fost prima clientă pe care a tratat-o bine din prima lui săptămână afurisită aici și până acum. Și, apropo, nu ești futabilă, Beck. Tu ești frumoasă. E o diferență.

26

ZIUA de după ce ai dormit la mine fără să facem sex m-ai rugat să ne vedem la jumătatea distanței dintre noi. Curtis nu mai era și eu eram singur la librărie, dar toată lumea știe că singurul lucru pe care-l poți spune unei femei în ziua de după ce a stat goală la tine în apartament este da. Ți-am luat noul decodor. Coada a fost lungă de o milă. Apoi m-ai trimis acasă.

Și a fost la fel în ultimele două săptămâni, mai mult sau mai puțin. Azi m-ai rugat să ne întâlnim în fața Starbucks-ului din Herald Square, unde stau acum când mă săruți de bun-venit (pe obraz). Nu vei sta în poala mea pe un scaun pufos și nu vei linge frișcă de pe buza mea superioară. Ești în modul de zi hai-să-rezolvăm-lucruri și probabil că par cel mai bun prieten gay al tău pentru cumpărătorii de Crăciun care trec pe lângă noi. Mă doare pula, Beck. Mie unde mi-e vacanța?

— Deci, veștile bune sunt că știu exact ce vreau.

— Știi?, întreb cu speranța că mă vrei ruga să te ling în baia de la Starbucks.

— Vreau să-i cumpăr mamei căștile alea mari care se pot face și mici.

— Ah.

Căștile digitale sunt opusul fizic al sexului oral.

— Și vestea și mai bună este că am un voucher!, zici când ne îndreptăm spre Macy's.

Acum începi să vorbești despre bani. Stai prost cu banii. Mă prefac că nu am citit schimbul de e-mail-uri cu tatăl tău din

dimineața aceasta. Știu că aștepți să vezi dacă taică-tu, Căpitanul, te va ajuta.

Suntem la raionul cu încălțăminte pentru femei (nu voiai căști?) când mă întrebi despre Curtis. Îți spun că l-am prins furând și că l-am concediat. Nu-ți spun că a fost pentru că ți-a dat adresa mea. Oftezi; părea un copil așa bun. Ha. Ne plimbăm pe la *bijuterii* (nu voiai doar căști?) și vrei să știi când o să angajez pe cineva în loc. Îți spun că singurul lucru mai imposibil decât să găsesc ajutor potrivit este să țin librăria de unul singur. Dai din cap și ești de acord că majoritatea oamenilor sunt *neangajabili* și serios, chiar numai așa o să fie, flecăreală despre CV-uri și căcaturi?

— Vrei să dăm o tură?, întrebi și, dacă te referi la o tură în pula mea, atunci da.

Dar nu, tu mă iei de mână și mă duci la una dintre scările rulante. E aglomerat și transpirat și decorat de Crăciun și aș prefera să fiu îngropat până-n coaie într-un tomberon. Nu există intimitate pe o scară rulantă de la Macy's în decembrie, dar tu ești o mică artistă, așa că uită-te la noi.

— Deci, îndrumătorul anului meu, cel cu anul sabatic care e cu bursă la *Princeton*.

Și faci pauză, ca și cum tipei mexicane din fața noastră i-ar păsa.

— Vrea tema predată înainte de vacanță, ceea ce e evident ridicol.

— Cum ziceai că-l cheamă?, întreb, deși nu mi-ai spus niciodată numele.

— Paul!, spui fără să-mi dai și numele de familie și conversația se încheie.

Ne dăm jos la al patrulea etaj. E gălăgie și miroase a covrigi și a parfum. Se aude un cântec de Miley Cyrus și e prea alert ca să fie dat aici. Curvele zgomotoase care se iau la ceartă îmi agresează simțurile și te întreb dacă sunt la etajul acesta căștile și

tu îmi spui că întâi trebuie să returnezi ceva.

Din fericire, coada de la Departamentul Tinerelor Parașute nu e chiar atât de lungă pentru că majoritatea Tinerelor Parașute nu-și permit așa ceva. Se pare că nu mi-ai spus întreaga poveste și, când îți vine rândul, scoți din poșetă niște colanți și un bon mototolit și sărmana fată din spatele tejghelei nu a făcut niciodată un storno și, desigur, trebuie să așteptăm.

— E vreun motiv pentru care durează atât de mult?, arunci vorbele.

— Păi, ați cumpărat colanții gen acum o sută de ani.

— Și?

Și sfinte căcat, tu chiar *ești* falită pentru că, dacă nu, de ce ai returna colanții de acum trei luni? Înșfaci colanții și bonul și le îndeși înapoi în poșetă.

— Lasă, mă întorc când o să fie și managerul aici.

— Pentru mine e ok.

Ești rănită acum; *depindeai* de returnarea acelor bani. Te izbești în fiecare persoană de la Tinerele Parașute, te înfigi prin mătase artificială și culori neon fără a-ți cere *scuze*. Două parașute zic că vor să te pocnească, dar n-o vor face; ele sunt la liceu, sunt fericite să-ți poată spune *parașuuuută*. Te rog să încetinești și nu mă asculți și aproape că iubesc cât de zdreanță poți fi pentru că într-una din zilele ce urmează mă vei lega de pat și mă vei plesni și mă vei domina așa cum domini pe toți cei care îți stau în cale. Ești atât de încinsă și vreau să mă joc cu tine și chiar o fac.

— Beck.

— Ce e?

— Uite, habar n-am de hainele fetelor, dar colanții ăia pe care ai vrut să-i returnezi arată bine.

— Nu pe mine.

— Pot să văd?

Te lupți cu un zâmbet, dar pierzi.

— Aici?

— Da.

Și tu mergi mai încet acum și nu e nimeni care să monitorizeze cabinele de probă deoarece chiar e Crăciunul și Moșul știe că eu sunt băiat bun. Mergem pe coridorul cabinelor de probă până la cea din capăt, pentru handicapați. Nu-mi spui de ce deschizi larg ușa și nu mă inviți înăuntru, dar eu te urmez. Mă așez pe băncuță și tu stai în fața mea, înconjurată pe trei laturi de oglinzi. Scoți pantalonii din poșetă și care naiba e problema ta de te mai gândești încă la pantaloni?

Oftezi.

— Știi, eu de fapt aveam nevoie de colanți din jeans.

Dar tu ai nevoie de fapt de un orgasm, așa că-ți cer să-i iei pe tine. Roșești, obraznico, și o ușă se trântește și cineva mormăie *luați-vă o cameră* și noi *chiar* ne-am luat una, o avem pe asta și ghetele tale îmblănite sunt scoase și îți deschei fermoarul jeanșilor care sunt atât de strâmți încât trebuie să-i tragi în jos cu tot cu chiloți.

— Vino aici.

— Joe, șșșt!

Îți fac semn să te apropii. Pentru că în adâncul tău ești timidă, îți ridici pantalonii la loc și începi chiar să le strângi fermoarul pe măsură ce te apropii. Mă uit în sus la tine și tu te uiți în jos, la mine, și începi să te ghemuiești și să tragi de cureaua mea, dar nu. Te apuc ferm de mână.

— Ridică-te.

Și te ridici. Când încep să-ți desfac fermoarul, te apropii cu un pas și tremuri și mă ajuți să te scot din pantaloni și în sfârșit ai ieșit cu totul din ei și-i arunci spre o oglindă, și-n sfârșit, în sfârșit, Crăciunul vine mai devreme în Departamentul Tinerelor Parașute de la Macy's, în Herald Square. Te gust. Te ling. Și când termini, termini din adâncul plămânilor.

Iubesc cumpărăturile.

Sexul limpezește mintea și orgasmul te aprobă. Ieșim din cabina de probă și tu decizi să-i dai mamei tale pantalonii pe care încercai să-i returnezi – știam eu că nu vom cumpăra căști niciodată. Îmi ții mâna strâns și aproape și mergem pe scările rulante patru etaje mai jos și nu mai vrei să te uiți la nimic. Muzica se îmblânzește, “Have Yourself a Merry Little Christmas“ începe, cântecul meu trist favorit de sărbători. Mă întrebi ce fac în vacanța asta, iar eu îți spun că lucrez, desigur, și tu îmi mărturisești că vei fi nevoită să-ți găsești un loc de muncă. Mă duci la raionul cu pălării pentru bărbați și alegi o oribilitate din lână colorată-n roșu și verde. Te dau deoparte.

— Poate că aș putea lucra aici, zâmbești. Ai putea să mă vizitezi în pauze.

— Chiar ai nevoie de un loc de muncă?

În loc să-mi răspunzi, ridici o șapcă roșie de vânătoare, cum purta Caulfield în *The Catcher in the Rye* și mă privești rugător:

— Te rog. E cartea mea preferată cam… din toate timpurile.

Nu pot spune nu și te iubesc pentru că nu ai spus și titlul cărții. Îmi pun șapca și tu îți muști buza.

— Adorabil.

E greu să te fac să mă iei în serios cât port șapca asta ridicolă, dar încerc.

— Serios, Beck, ai nevoie de un loc de muncă?

— Ești mult prea sexy!, scâncești și scoți telefonul. O poză, Joe. Trebuie să mă lași să o fac.

— Bine ar fi să n-o văd pe Facebook.

— Păi, tu nici nu *ai* Facebook, prostuțule, spui. Zâmbește!

Îmi faci fotografia și îți înapoiez șapca, iar tu cauți cartea de credit în poșetă.

— Beck, nu trebuie să-mi cumperi o șapcă pe care n-o voi purta niciodată. Serios. Ai nevoie de un loc de muncă?

— Știu că nu trebuie să o cumpăr. Dar vreau să o cumpăr.

E Crăciunul, așa că te las să o cumperi și îți spun că o voi

purta, dar cu o singură condiție.

— Orice, spui și ai o privire minunată.

— Spune-mi că accepți postul de la librărie.

— Da!, strigi.

Și te arunci în brațele mele, o să-ți dau tot ce vrei, tot ce ai nevoie, și mă săruți pe gât încet, iar pe buze pasional. Îmi șoptești numele – *Joe* – și toată lumea care trece pe lângă noi probabil crede că ne-am logodit.

Mai târziu în aceeași zi, Ethan apare pentru interviu. N-am inima să-i spun că postul nu mai e liber. Arată ca un hamster și e prietenos ca un cățel și i-ar fi mai bine la un adăpost de animale decât într-o librărie. Vorbește mult și eu îți verific e-mail-ul și îmi e clar că ai sunat-o pe Peach și i-ai spus despre excursia la cumpărături și despre noul loc de muncă. Ea îți scrie:

Beckalicious, sper că nu te autopedepsești pentru țopăiala de la Target. Ține minte: Să faci ceva ușuratic nu te face pe tine ușuratică. Ești doar om, micuțo! Dar te rog să fii blândă cu el, probabil nu e cea mai bună idee să lucrați împreună. Poate ar fi mai bine să lucrezi în campus. Oricum, ai grijă de tine, Peach.

E-mail-ul de la Peach îmi ucide bucuria de la Macy's. Dacă tu dai înapoi? Dacă lucrăm împreună și nu ne înțelegem? Dacă ai nevoie de *#petrecereînpijamale* în serile libere și eu nu mai pot merge cu tine la cumpărături niciodată? Ethan nu m-ar lăsa baltă niciodată; și-a adus CV-ul în trei exemplare.

— Pari groaznic de ocupat, Joe!, spune obraznic. Dacă vrei, pot să plec și să mă întorc mai târziu! Ziua mea e liberă!

Trag de timp. Nu știu dacă mă pot descurca cu toată energia lui.

— Care sunt primele cinci cărți favorite ale tale?

Zâmbește ca și cum i-aș fi spus că Moș Crăciun există și eu îți citesc răspunsul către Peach:

Oh, a fost la Macy's, nu la Target, așa că e ceva mai

respectabil… Sper. Și ai dreptate, știu că nu ar trebui să lucrez la librărie. Sunt atât de proastă la impus bariere. De ce ești tu mereu atât de deșteaptă?

Ethan e în mijlocul analizei lui la *The Lord of the Rings* când îl întrerup.

— Îmi cer scuze, Ethan. Mai lasă-mă un minut, te rog.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, cântă. Tu ești șeful!

Totul e cu semnul exclamării la tipul ăsta, ceea ce mă intrigă pentru că spune că *American Psycho* e cartea preferată dintre toate.

— Îmi plac sperieturile pe cinste! Ție nu, Joe?

Eu prefer ficțiunea și el dă din codiță și eu dau refresh la inbox-ul tău și citesc răspunsul lui Peach:

Mie doar îmi pasă să-ți fie bine, Beckalicious. Ține minte: limite! Și să știi că mi se pare că nu ne-am mai văzut de o veșnicieeeee.

Las telefonul deoparte și îi mulțumesc încet mamei tale pentru că încă îți mai plătește factura. Ethan încă vorbește despre hamsterul din *American Psycho*.

Vorbește încontinuu și chicotește și cine dracu' *e* tipul ăsta?

— Doar îmi plac cărțile, ciripește. Aș putea vorbi despre cărți până vin vacile de la păscut. Asta e cea mai proastă parte când îți pierzi locul de muncă și iubita. Mi-e dor să vorbesc. Îmi place să vorbesc!

Ethan e cel mai singur și mai deprimant bărbat pe care l-am întâlnit în toată viața mea și, în același timp, el mă salvează. Și e perfect, e exact ce îmi trebuie. Pe tine nu te va atrage și, pe lângă el, eu par bărbatul. Zâmbesc.

— Deci, Ethan. În weekend-uri ești disponibil să lucrezi?

— Desigur!, chițăie, nu departe de un hamster. Pot lucra oricând!

Când ne ridicăm îmi dau seama că e cu aproape 30 de centimetri mai scund decât mine. Are mătreață și debordează de

recunoștință când îl conduc spre ușă.

— Știi, Joe, mereu am avut sentimentul că voi ajunge să am un loc de muncă așa distractiv! Să fiu sincer, diploma în finanțe a fost ideea tatei. Nu a mea!

— Păi, asta e bine, Ethan, e foarte bine!, spun și el e cel cu probleme legate de limite. Trebuie să bei o bere, să sărbătorești.

— Nu prea beau, dar poate o să-mi picur niște rom în Dr. Pepper-ul meu dietetic!, exclamă și când îl văd plecând pe stradă, mă simt mândru ca un profesor.

Azi am făcut un lucru bun.

Îi scrii lui Peach și îi urezi vacanță plăcută la soare. Îi spui că probabil vei rămâne în oraș pentru că e prea scump să mergi spre Nantucket și ea răspunde:

Dulceață, dacă ai nevoie de un împrumut, știi că sunt aici…

Îi scrii un NU vehement și Peach pleacă să se întâlnească cu familia în St. Barts și să-și frece corpul grotesc cu cremă de protecție solară organică și să se gândească la tine. Poate că va găsi o localnică, se va îndrăgosti și te va lăsa în pace. Îți scriu că mâine începi munca și tu răspunzi imediat și corect:

A Da, șefu'.

Mai târziu, în aceeași seară, mă suni ca să clarificăm detaliile de început. Ești confuză când îți spun despre Ethan.

— Credeam că *eu* am obținut postul.

— Păi, e cea mai aglomerată perioadă din an, Beck.

— Și asta înseamnă că n-o să primesc atât de multe ore?

— Asta înseamnă că s-ar putea să avem amândoi câte o seară liberă din când în când.

Pricepi și micșorezi volumul vocii.

— Deja mă hărțuiești sexual?

Nu râd.

— Da, domnișoară, așa fac.

Sunt un geniu, clar, și Peach poate să se ducă dracului pentru că vorbim în continuare, ca un iubit cu o iubită. Îți spun mai

multe despre Ethan și tu râzi.

— Pare gen complet opusul lui Blythe. Ea taie semnele de exclamație din povestirile tuturor. La propriu.

— Drace. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar ajunge amândoi în aceeași încăpere.

— Doamne-Dumnezeule, spui și-mi dau seama că tocmai te-ai ridicat. Trebuie să facem asta.

— Beck.

— *Trebuie* să-i facem să se întâlnească.

— Puștiul e inocent, spun. Nu cred că o putem asmuți pe Blythe asupra lui.

— Sincer, Joe. E posibil ca Ethan să fie exact ce-i trebuie lui Blythe. Și invers. Adică diferențele se atrag, știi?

— Noi suntem diferiți?

— Vom vedea, spui și apoi schimbăm discuția la mâncare indiană și muzică și e una dintre acele conversații care curg pur și simplu, genul pe care-l poți purta doar după o cabină de probă.

Când închidem, în sfârșit, îți trimit datele de contact ale lui Ethan ca să i le dai lui Blythe. Îți scriu:

Crăciun fericit!

Tu îmi răspunzi:

Chiar e fericit! *A*

27

IUBESC să te am în librărie. Munca alături de tine m-a făcut să mă reîndrăgostesc de librăria lui Mooney. Suntem un cuplu adorabil și ne potrivim perfect și îți place la nebunie când ne spune cineva asta. Nu mai avem întâlniri. Suntem doar noi. Ajungi aici înainte ca tura ta să înceapă și mă săruți drept salut. Cuplurile plictisite de trecători își iau câine ca să exerseze cum e să ai copii, dar noi avem împreună o librărie plină cu cărți. Împărțim greutățile și râdem de clienți și ne certăm în joacă despre muzica pe care să o punem și suntem unul dintre acele cupluri din anii 1950, foarte sexiste, pentru că eu sunt la conducere și ție îți place așa. Te joci cu mine, încalci regulile zilnic și trăiești ca să mă stârnești. Râdem cu ușurință. Îmi aduc șapca de Holden la muncă și mi-o pun pe cap când nu ești atentă, și apoi izbucnești în râs de fiecare dată când mă vezi.

— Doamne-Dumnezeule, Joe, trebuie să mă lași să ți-o dau jos.

Mă prefac că mă lupt cu tine.

— Nu poți să-mi iei șapca de Holden Caulfield!

Tu râzi.

— Nu, ce nu pot face este să te las să ieși așa în lume, purtând chestia aia. Clar nu gândeam limpede când ți-am cumpărat-o.

Îmi place referința la clipele petrecute la Tinerele Parașute și te las să-mi scoți șapca. Nici măcar nu i-am îndepărtat eticheta și tu ești bucuroasă să o descoperi tot acolo.

— Acum îți pot lua ceva mai bun în loc.

Și nu-mi vine să cred cât de romantic mă simt, cât de optimist, dar e ca și cum lumea ar fi de partea mea; e de-a dreptul fericire aici, la Mooney's. Ethan și Blythe ies la întâlniri împreună, ceea ce e incredibil, iar eu merg la culcare întrebându-mă ce vei purta a doua zi la muncă, întrebându-mă când va erupe chimia noastră într-un maraton de sex în patul pe care ți l-am construit. Mai așteptăm până să facem sex pentru că spui că e *special*. Și chiar e.

În fiecare zi e Crăciunul și azi sosești la muncă într-un pulovăr gri, lejer și curviștin care-ți atârnă pe umăr și care-ți transformă clavicula într-o scenă porno care-ți declanșează instant o erecție. Tu plescăi niște morcovi. Îți cer să mergi acasă și să te schimbi.

Vorbești cu gura plină.

— N-ai zis niciodată că trebuie să ne îmbrăcăm într-un fel anume.

— Asta se deduce.

— Din ce?, te rățoiești. Hanoracele care atârnă de pe Ethan?

— Calmează-te.

— Sunt calmă, Joe. Doar te rog să-mi spui despre cum ar trebui să mă îmbrac.

— Gândește-te la librărie ca la școală. Nu ai merge la școală purtând asta.

Arunci morcovii pe tejghea. Îți încrucișezi brațele.

— Păi, de la școală vin.

— Doar acoperă-te, spun și vreau să-ți explic că de asta încearcă să te fută fiecare tip de la școală.

— Să acopăr ce?, întrebi și acum vreau să te aplec peste tejghea și să te învăț minte.

Ai probleme grave cu complexul Electrei, Beck.

— Acoperă clavicula.

— Atunci de ce nu iau bluza ta?

Te las să încerci bluza mea neagră și te acoperă cu totul și mi-

ar plăcea să te iau chiar de claviculă și să te duc la rafturile F–K, acolo unde ai mers prima dată când ai venit aici și când nici nu știai ce cauți (pe mine), și chiar aș putea face asta pentru că sunt șeful tău și tu vrei să fac asta și eu vreau să fac asta, dar n-o voi face. Îmi place cât de excitată ești acum și așa va rămâne situația și dau din cap spre tine, îți fac semn să-ți dai jos bluza mea și tu sâsâi și gemi și pulovărul tău curviștin se ridică odată cu bluza, atunci când o scoți prin cap, și un pervers de la enciclopedii se holbează și eu mă întind, apuc pulovărul și-l trag în jos.

Tu tresari și radiatorul hârșâie și soundtrack-ul de la *Hannah and Her Sisters* livrează vechi cântece de dragoste instrumentale și tu mi-ai adus cafea, ca o fată bună ce ești, și-mi înapoiezi bluza. O iau și mă așez pe taburetul de la casă și tu fluturi din gene spre mine și perversul ăla încă se holbează și trebuie să am eu grijă de el.

— Când te întorci – spun ridicând vocea – ar fi bine să porți sutien.

Roșești și încerci să nu zâmbești și te strecori în jachetă și iei poșeta cu căcaturi pe care ai târât-o după tine până aici și dai din cap.

— Ce culoare?

Nu mai poate dura mult până ne futem și ridic din umeri.

— Tu alegi.

— Roșu?

— Bine.

— Negru.

— Fugi odată!

Tu pleci și eu mă uit la perversul pe care-l strig cu răceală:

— Aveți nevoie de ajutor, domnule?

— Uh, nu, doar mă uit.

— Păi, dacă aveți nevoie de ajutor, aici sunt.

Opresc *Hannah* și pun Beastie Boys și aștept ca tu să te întorci, ceea ce vei face pentru că îți place aici cu mine și am zis

cumva că asta a fost cea mai bună idee? Prima ta tură ai fost un dezastru arogant și ai stricat fiecare tranzacție pe care ai făcut-o și ai încasat prea mult sau prea puțin și ai purtat pulovărul nenorocit cu *Brown University* ca și cum trebuia să afle toată lumea că tu ești superioară și ți-am spus să nu mai vii cu așa ceva și tu te-ai înroșit pentru că știai că ești nenorocită. Perversul de la enciclopedii întreabă dacă avem baie și-i spun tăios și ascuțit că „Nu“ și el iese fără să spună măcar la revedere, iar eu profit de ocazie pentru a coborî ca să mi-o frec puțin pentru că să lucrez cu tine și să aștept să ajungi aici ca să te miros și să te văd și să fiu zilnic lângă tine mă încinge ca o suplinitoare ușuratică pe un elev de clasa a opta.

Telefonul vibrează și tu ești rapidă și mi-ai scris.

Cioc cioc

Și e o poză cu tine în sutien roșu și scrii iar:

E potrivit pentru locul de muncă?

Și eu scriu înapoi:

Nu.

Și ianuarie e cea mai moartă lună din lume și aș putea sta aici, dându-mi cu părerea despre sutiene, întreaga zi și tu știi și revii imediat:

Cioc cioc

Scriu:

Da?

Și iar ești tu, fără față, doar țâțele înghesuite într-un sutien de dantelă roz și sfârcurile s-au întărit pentru mine și nu mai suport și termin și tu îmi scrii iar:

?

Și eu refuz să-ți ofer pula mea în modul ăsta și tu începi să-ți dai seama de asta și-mi trimiți o altă poză. Fără sutien. Și îți dau ceea ce vrei. Scriu:

Fetiță rea. Vino aici. Acum.

Scrii înapoi cu viteza fulgerului:

Da șefu.

Fără punctuație, doar *da*, eufemismul universal pentru FUTE-MĂ ACUM, și *șefu*, eufemismul universal pentru MĂ SUPUN, și eu mă curăț și urc scările și iau cartea aceea de Paula Fox pe care pretind că o citesc mereu când apari și opresc Beastie Boys ca să pun niște Beck – e un lucru obișnuit acum, o glumă a noastră, suntem acel cuplu cu un vocabular secret al melodiilor și al cărților și al înfățișării și al meselor – și până ajungi înapoi e aproape ora închiderii și eu nici măcar nu ți-am mai verificat e-mail-ul de câteva zile, atât de aprinsă ești după mine, și tu ieși din jachetă și porți dantelă, un maieu prin care se vede totul și râzi.

— Așa e bine?

Închid cartea de Paula Fox și cântecul *Sexx Laws* de la Beck începe să cânte, o odă adusă cătușelor și futaiurilor ilogic de grozave. Tu și cu mine ne vom scrie singuri cântecul pentru futut și mă așez astfel încât să te văd și ușa nu e încuiată și semnul de pe ea zice că e deschis și străzile se golesc (e o zi de luni, ianuarie) și *Hannah* a fost preludiul și mesajele prima mișcare și acum te apropii încet de mine și eu îmi desfac ușor picioarele și tu stai înfășurată în jachetă și în cizmele-trage-mi-o și nu mai pot rezista și cedez.

— Ai întârziat. Aproape închidem.

— Scuze, șefule. Când închidem, șefule?

— Acum.

— Uh-oh.

— Da.

Sunt tare ca piatra și tu nu porți chiloți sub fusta aia, curvă ce ești, și îți legeni capul micuț și îți răsucești o șuviță și e incredibil cum cel mai generic căcat din lume poate fi atât de sexy: tipa pe jumătate dezbrăcată într-o librărie, întinzând mâna după un Twizzler, mestecându-l încet și cerând, silențios.

— Ei, atunci poate că e altceva ce pot face pentru tine, te

alinți și eu dau din cap că nu și îți fac semn să vii aici *acum* și tu încă ai un Twizzler care-ți atârnă din gură și îți pui ambele mâini pe genunchii mei și te apleci în față și-mi întinzi Twizzler-ul din gura ta.

Îl mușc. În sfârșit.

28

TOCMAI te-am futut, pentru prima oară în viețile noastre, și nu a fost bine și nu a continuat la nesfârșit și tu nu ai țipat. Unde a fost căldura de la Macy's când te-am pătruns? Și cine e de învinuit pentru sexul rapid? A fost din cauză că nu eram într-o cabină de probă sau în fața unei ferestre deschise? Sau a fost vina mea? Am fost prea flămând? Prea nerăbdător? Te-am ținut prea strâns? Poate că sunt mai bun când ți-o ling decât când ți-o trag, iar asta e o posibilitate oribilă și nedreaptă. Am făcut-o doar o dată. O să mai am șansa din nou? Tu vrei să o facem din nou?

Nu vrei să o facem din nou. Nu te încingi cât ne revenim pe podeaua cuștii. Stai pe mine și mă alinți pe păr și nu-ți văd fața, dar simt dezamăgirea în mâinile tale, în atingerile încărcate de milă. Vârfurile degetelor tale îmi transmit un *lasă-lasă* și eu nu te pot lăsa și e posibil ca tu să te distanțezi puțin și eu să fiu nevoit să-ți văd fața și nu pot permite asta. Am rezistat vreo opt secunde. Nouă. Derulez totul în cap și nu știu cum s-a întâmplat așa. Poate că m-am masturbat prea mult sau poate că m-ai zgândărit prea mult și poate că ar fi trebuit să încui ușa.

— Nu, spui. E așa sexy cu ușa descuiată și cu semnul de deschis încă acolo, nu?

Trebuia să fi fost sincer cu tine și să-ți fi spus că lipsa siguranței mă va face anxios. Dar nu am vrut să te dezamăgesc și am vrut să pun nevoile tale pe primul loc. Tu ai vrut să o facem chiar la casa de marcat, dar eu am spus nu.

— Hai să mergem la subsol.

— Serios?, ai întrebat excitată.

Erai excitată. Sunt sigur de asta.

Ai venit aici jos (ideea mea, eu am cheile, eu sunt șeful) și am descuiat cușca și ți-am poruncit să intri și te-am încuiat și tu ai zâmbit și ți-am cerut să-ți scoți fusta și tu te-ai supus (eu sunt șeful) și tu nu purtai chiloți și ți-am spus să te atingi și ai făcut-o și mi-am dorit ca cealaltă Beck să tacă dracului din gură. Dar tu voiai muzică, așa că am lăsat-o în pace (eu sunt șeful și mi se permite să îți satisfac uneori câte o dorință). Ai stat în picioare, strângând ușa cuștii cu o mână și frecându-te ușor cu cealaltă în timp ce eu începusem să mă dezbrac și tu m-ai văzut zâmbind o secundă, apoi hotărât și pregătit în următoarea. Ți-am cerut să mă implori și tu m-ai implorat să mă alătur ție și mi-am dat jos pantalonii și ai văzut cât de mult îmi doream să vin în cușcă și ți-am poruncit să îngenunchezi și tu ai făcut-o și m-ai apucat (eu sunt șeful și mi se permite să îți satisfac uneori câte o dorință) și eu am descuiat cușca și am intrat. Mi-ai luat-o în mână și în gură și te-ai uitat mereu în sus, spre mine, și așa am știut că e timpul să te fut și ți-am spus că e timpul, iar tu ai sărit pe mine ca un animal și m-ai încălecat și m-ai condus între picioarele tale (eu sunt șeful și mi se permite să îți satisfac uneori câte o dorință) și atunci.

Și atunci.

Și atunci am intrat în tine și am terminat. Am dat-o în bară. Am terminat atât de repede și atât de violent și tu nu ai spus nimic la început și nu mi-ai dat de înțeles că ai vrea să te ajut să termini și tu, așa că ai intrat rapid în modul de mângâiere a părului (genul greșit de atingere sexuală) și mi-ai spus încetișor:

— Nu-ți face griji, Joe, iau pastile.

Și acela a fost momentul când mi-a fost cel mai frică de tine și de ce ai putea să-mi faci sau să nu-mi faci pentru că acela a fost momentul când mi-am dat seama că tu ești șeful, nu eu, și că îți permiți să îmi satisfaci uneori câte o dorință, dacă vrei. Când ne-

am ridicat amândoi, în sfârșit, ne era foame și eram amețiți și sus, la casă, aștepta un bătrân care ne-a privit, eu complet îmbrăcat, tu în sutien, și ne-a zâmbit.

— Noapte bună să aveți, copii. O să revin altă dată.

A fost ceva ucigător de ne-sexual și anti-orgasmic și pleoștitor în cuvintele lui, în ochii bătrânului și în plăcerea cu care ne-a privit pe noi, tineri și sexy și vii. El se simțea mai bine decât tine și prima noastră dată se întâmplase și nu puteam evita asta și nici nu m-a mirat când mi-ai spus că ar trebui să vezi ce mai face Peach pentru că e foarte deprimată. Nu am fost surprins că nu ai sugerat să mergem împreună în patul tău ca să ne futem iar. Eu am fost prost și tu ești șeful.

Dar asta mă miră. O zi mai târziu – nici măcar nu ai așteptat întreaga zi – mi-ai trimis un SMS:

Hei Joe, nu pot ajunge azi. Scuze!

Și semnul exclamării a fost începutul sfârșitului nostru și eu am greșit răspunzând:

OK!

Și apoi tu ți-ai făcut planuri de ieșit cu Lynn și Chana în loc să te vezi cu mine.

Tu: Îmi e dor de voi, fetelor. Am o ședință de urgență cu Dr. Nicky, dar vreți să ne vedem la un prânz mai târziu și/sau la un happy hour?

Chana: *Cine întreabă? Haha. Da. Bine*.

Lynn: *Sunt deja în pijamale și pe modul Housewives*. *J Beți un pahar și pentru mine*!

Deci asta a fost, așa-i? Adevăratul final pentru că, în loc să te vezi cu mine, ai optat pentru a vedea un specialist pentru probleme psihice și o prietenă cu care să vorbești despre mine. Și când unei fete îi place mai mult să vorbească despre tine decât cu tine, ei bine, din experiența mea, acolo e sfârșitul. Așa că urma să mă sinucid dracului și să omor pe toată lumea din librărie și să scot CD-ul cu Eric Carmen și să-l fac bucăți pentru că începusem

să nu mai cred nici în mine, nici în viitor. Ți-am scris iar, penibil:

OK!

E un lucru bun că ai știut că sunt aproape de a înnebuni pentru că, cinci minute mai târziu, opresc CD-ul – uneori liniștea e cel mai plăcut sunet – și m-am așezat pe taburet și m-am gândit să mă castrez ca pe perversul din *Little Children* și tu mi-ai răspuns:

Dar tu ce faci în seara asta? *A*

Și totul s-a luminat în univers pentru că acel zâmbet a fost al pizdei tale umede care știa că mai am multe de oferit. Și am fost iar bine. Și mi-a devenit clar că urma să mergi la psiholog pentru a vorbi despre problema ta, aceea că îți place sexul mai mult când ai și spectatori. Și urma să o vezi pe Chana pentru că ai tot fost ocupată cu mine și ea a fost în vacanță și tu voiai să-i spui totul despre cel mai bun sex oral din viața ta de la Macy's. Emoticonul a fost felul tău de a-mi spune că nu mai lucrăm împreună. Ci că facem sex împreună. Ți-am spus să vii la mine la șapte și tu ai răspuns:

Ne vedem atunci!

Era 7.12 când mi-am dat seama că lumânările erau blestemate. Cinci lumânări mici pe care le-am luat de la Pier 1 Imports din cauza unui tip de la librărie care cumva mi-a rămas în minte. Părea fain, genul cu care aș fi prieten dacă aș fi interesat de prietenii, și a sprijinit o sacoșă grea de tejghea ca să-și poată scoate cardul și a oftat:

— Căcaturi de lumânări. Femeile și lumânările, nu?

— Da!, i-am răspuns și nu mi-am dat seama, dar atunci s-a produs un declic că nu pot avea niciodată o femeie fără lumânări aprinse din cauza unui soț obsedat care cumpără Tom Clancy pentru el și lumânări pentru nevasta fără chef.

Nu știu de ce, dar la 7.12 am început să urăsc acele lumânări și micile flăcări penibile din fiecare. Pizza era rece și vinul pe care l-am cumpărat – detest vinul – devenea tot mai de căcat cu

fiecare secundă. Nu poți lăsa vinul la aer atât de mult – și am știut că nu vii și că era o chestiune de timp până să te dezlănțui și sigur că la 7.14 stăteam la masă – masa pe care am târât-o acasă și sus pe scări pentru acest moment – când mi-ai trimis SMS-ul:

Nu mă urî, dar trebuie să renunț J

Și emoticonul acela e fața ta, închisă, ochii plecați și renunțarea ta la mine, la noi, și nu e nevoie să-ți citesc e-mail-urile să știu că nu pot da vina în totalitate pe Peach pentru asta, pentru că nu ea e pula bleagă, ci eu, și am pus Twizzlers într-o vază pentru tine, Beck. Apuc vaza și o arunc în perete, pe tapetul pe care l-am cumpărat de la o bătrână de pe stradă pentru a acoperi gaura din perete, ca să te fac să te simți cât mai în largul tău la mine acasă. Vaza nu se sparge. Doar sare pe canapea și probabil că sunt cea mai oloagă pulă bleagă din lume. Nici măcar nu pot să sparg o vază și lovesc lumânările, dar n-aș vrea să dau foc pe aici. Tu ai fost aici și totuși ai făcut sex cu mine. Nu trebuie să fac locul acesta responsabil și nu pot da vina pe vază sau pe Twizzlers sau pe banda de poliție cu TRECEREA OPRITĂ de pe perdeaua de duș și îmi cobor o mână pe o lumânare și focul e fierbinte și pielea mă doare și mi-aș da foc la pulă dacă aș putea, dar știm că sunt o pulă oloagă și fricoasă ca o pizdă. Nu am coaiele necesare pentru a o face. Mirosul de carne arsă acoperă mirosul de pizza rece și e un lucru bun că măcar nu am cheltuit niciun ban ca să cumpăr flori.

29

ÎȚI VOI SPUNE eu câte ceva despre sinucidere, Beck. Dacă ar fi să mă sinucid cu o armă sau cu un ștreang sau cu un înot definitiv, lucru pe care nu-l voi face, acum ar fi momentul potrivit. Te-ai descotorosit de mine și au trecut *cinci ore și unsprezece zile* de când ai dus departe dragostea noastră și toate cântecele noastre sună rău pentru că niciodată nu *ne vor mai vedea dominând asemenea culmi* și nu, tu nu *mă vei iubi și mâine* pentru că nu m-ai iubit niciodată deloc. Eu nu sunt Bobby Short sau (adevăratul) Beck și tu nu vrei *să sfidezi logica tuturor legilor sexului* cu mine și tu nu *iubești, iubești, iubești*. Am reușit să ajung în tine și tu nu mă vrei înapoi. Nimic nu mai e amuzant, nici măcar să inventez postări pentru Twitter-ul lui Benji:

Cola. Pentru că voi dormi când voi muri. #cocacola #hahaha

— Scuze, dar poți lăsa telefonul ăla și să mă bagi în seamă?, țipă o băbăciune arogantă.

Apăs TWEET și îi ofer atenție.

Curva latră:

— Am zis că nu vreau pungă. Mi-am adus eu de acasă.

— Bravo ție!, îi arunc și mototolesc punga de hârtie ca să o arunc în gunoi, doar ca să-i arăt eu cine-i șeful aici, iar Ethan oftează și îi cere scuze pentru mine și scoate punga din gunoi și asta a devenit viața mea: eu, Ethan și o grămadă de căcați-cumpărători-de-carte.

Petrec zi după zi cu Ethan și nu e ușor să ajung să-l cunosc, mai ales acum, când nu-ți mai povestesc totul despre el. Tu te-ai

plâns de zgomotul pe care-l face ventilatorul de la baie și m-ai grăbit să-l schimb, așa cum ar fi făcut oricine altcineva; Ethan îi spune „mașină de făcut gălăgie“ și pretinde că pe el nu îl deranjează. E aproape ca un hermafrodit copilul ăsta, într-un mod asexual a la colonia CK One din 1992. Fără să întreb, pot să-ți confirm că știe toate versurile de la *Gonna Make You Sweat* și acasă dansează pe podea, bătând din palme și numărând. Cu voce tare. E agresiv în toate modurile greșite și s-a născut prea târziu și arată obosit la cei 41 de ani de vânat un mod de viață la modă, narat cu vocea lui Rick Dees. Poți fie să simți milă pentru el, fie să sari la el ca să-i furi portofelul. E genul de persoană-turnesol și jumătate dintre clienți îi zâmbesc înapoi, iar cealaltă jumătate se holbează la el și îi spun mereu că ar trebui să lucreze în ceva casă de bătrâni și vorbesc serios. Ar putea fi DJ la petreceri dansante pentru oamenii în cărucioare care necesită perfuzii. Oamenii cu pule încovoiate, puțind a mușețel și pizdele lenețe și scorojite s-ar aprinde la nostalgia lui totală, completă și incoerentă față de timpuri demult apuse.

— Zi frumoasă, doamna!

— Ethan, nu trebuie să spui tuturor „doamna“!, îi explic. Unora… unora doar le faci cu mâna sau te oprești la „cu plăcere“.

Nu ascultă sau nu învață sau nu se supune și eu îmi pierd răbdarea cu el, cu viața, cu oamenii. Nu mai am nimic să-mi doresc sau la care să mai visez. Mi-e rău când mă uit la el pentru că el e așa de-al dracului de *drăguț* încât nici măcar nu te pomenește. Nu-și flutură superior relația în fața mea și o amintește pe Blythe cât mai rar posibil, ceea ce mă face demn de milă. Tot ce am e amintirea de căcat a rapidei noastre partide sexuale, cele opt secunde ale tale ca o maimuță blocată în pula mea. În fiecare zi, tensiunea de la Macy’s pare tot mai rece și amintirile sexuale sunt ca toate amintirile, condamnate la a se decolora și a slăbi cu timpul. I-ai scris lui Chana:

Am ajuns prea adânc, prea repede… iar.

Acel *iar* doare și e totul o pantă perpetuă. Zilele mele încep cu cereale Frosted Flakes stătute și blugii proaspăt rupți pe care am uitat să-i spăl, pe care nu îi vor spăla; tu ai fost pe ei. Iau metroul spre muncă și nu-mi pasă de cărți pentru că tu nu le atingi. Îți verific e-mail-ul cu ferocitate. Tu îți vezi de viața ta și nu îmi scrii. Trag de crusta de pe degetul meu ars. Nu vreau să se vindece și am nevoie de durerea asta și trag de degetul meu care ți-a plăcut atât de mult în noaptea aceea din trăsura trasă de cai. Degetul meu supurează puroi și sânge și durere, ca totul din viața mea. Dacă-mi mai spune o dată Ethan să merg la medic cu degetul și să dau în judecată firma care a făcut espressorul – a trebuit să gândesc repede, nu-i poți spune tipului nou de la casă că ți-ai dat foc la deget după ce ai fost părăsit – ei bine, dacă lui Ethan nu-i tace fleanca, va fi lovit peste ea, cu puroi și cu de toate.

Și chiar dacă ai lucrat aici o perioadă scurtă, erai un indicator permanent al acestui loc. Și cumva, mi se pare nepotrivit ca Ethan să îți ia locul. Îi plac lucrurile noi, cumpărăturile proaspete de la Gap – „Ce afacere bună!“ exclamă ca și cum ai vrea să știi povestea despre cum și-a luat denim-ul la reducere – și bluzele cu nasturi până jos – „Marțea, totul de la raionul de reduceri de la Gap are un procent adițional de reducere de 40%!“ mă informează, ca și cum mi-ar marca în calendar, ca și cum aș fi întrebat – și în fiecare zi e într-o bună dispoziție futută și e proaspăt ras și tragic și penibil de încrezător că și mai multe lucruri bune urmează să i se întâmple. Faptul că o are pe Blythe îl face să se simtă ca un învingător și acum joacă la loterie.

— Hei, Joe, poate punem un bilet împreună, știi, cum citești în ziare, tipii ăia care lucrează împreună și câștigă tot împreună!

În fiecare zi delirează despre cafeaua lui – ca și cum e ceva ce trebuie să fie subliniat, cum cafeaua are gust de cafea – și când vine ianuarie, cea mai urâtă universal lună a anului, când e lapoviță și cerul arată ca jeanșii spălați cu acid și magazinul trebuie să fie șters cu mopul de trei ori pe zi din cauza

neglijenților în ghete și neglijenților cu umbrele, el trebuie să cânte dracului „Nu-i așa că iubești zilele cenușii?“ și când soarele răsare ca să-și bată joc de noi pentru că oricum sunt zero grade Celsius, el trebuie să fredoneze iar: „Nimic nu se compară cu soarele de iarnă, n-am dreptate?“

Și cea mai rea parte e că nu mă poate urî, Beck. Eu îl pot ignora și îl pot repezi, iar el e câinele meu, zâmbește de fiecare dată când intru în librărie. Nici nu s-ar sinucide vreodată, chiar dacă a ratat o reducere de 75% la Gap. E prea blând. Într-o zi, chiar când începuse aici, a apărut cu o pungă de la Bed Bath & Beyond. Când s-a dus să se cace – mănâncă prea multe tărâțe, e preocupat de colonul lui – am tras cu ochiul în pungă. Ai idee ce era acolo? O să-ți spun eu ce era acolo: o tavă-măsuță pliabilă. Există ceva mai trist de cumpărat în întreaga lume afurisită? Poate un CD cu C+C Music Factory's Greatest Hits, dar cam atât. Și îmi aduc aminte că m-am gândit că Ethan se va duce acasă de la librărie și își va găti fibre pentru cină și își va pune cina pe noua tăviță și se va uita la sitcom-uri la televizor și se va gândi la cât de amuzant e *The Big Bang Theory*. Va linge, la propriu, farfuria și își va împături măsuța și o va pune în locul în care o va așeza în fiecare seară pentru tot restul vieții lui dureros de singure, fibroase și organizate. Dar o are pe Blythe. Și știu că sunt împreună; nu sunt idiot. Și acum pare că eu *sunt* cel cu nenorocita de masă pliabilă și lumea e cu curu-n sus. Tu ar trebui să fii aici, să-mi povestești despre ce spune Blythe de el în povestirile ei. Am nevoie de tine. Am nevoie de bucurie.

Îl urăsc pe Ethan. Îl urăsc pentru că o are pe Blythe. Când ne-am despărțit, trebuia ca și ei să se despartă și încerc să mă comport normal. Îl întreb ce mai fac ei doi, dar îmi livrează căcaturi:

— Nu vrem deloc să ne grăbim și amândoi punem mare preț pe independența fiecăruia, așa că luăm lucrurile frumos, cu ușurelul, știi?

Nu, nu știu pentru că eu nu pun preț pe independența mea. Pun preț pe pizda ta. Dacă aș fi în Reebok-urile lui – divorțat, strângător de vouchere, lent – mi-aș fi tras un glonț în cap. Acestea sunt cele mai întunecate zile din istoria omenirii și mă enervez. Și ca și cum asta nu ar fi destul, încearcă să învețe spaniola ascultând cântecele lui Enrique Iglesias și acum mă întreabă dacă poate pune unul.

— Sigur, îi răspund.

Nu îmi mai pasă. Sunt atât de mort încât am surzit.

— Nu e nevoie să ascult chiar acum, dă înapoi. Vrei să pun altceva? Am o tonă de cântece aici. Am muzică de club și rock și muzică jazz.

— Ethan, nu e „muzică jazz“. E doar „jazz“.

— Joe, știi atâtea despre tot!, spune și caută un motiv pentru a zâmbi.

Dacă l-aș pocni în nas, ar găsi un motiv să-mi mulțumească.

— Simt că învăț tot mai multe cu fiecare zi!

Cobor scările și încui ușa și îți verific e-mail-ul. Sunt multe prostii despre școală, ciorovăieli financiare cu părinții, tatăl tău te ajută „puțin“ și tu îți plângi de milă cu Lynn și Chana despre „Ianuarii“. Încerci să rămâi ocupată, cumperi tot felul de căcaturi online, le plătești cu cardul lui Tati, apoi promiți lui Tati că-i vei returna datoria. Nu mai am nicio șansă. Tu ai plecat, faci cumpărături, și eu iau pielea nouă de pe arsură și privesc puroiul izvorând. Nu mă vindec. Refuz să depășesc relația noastră. Apoi scrii către Chana:

Îmi pare atât de rău, dar nu voi putea veni cu tine la show-ul de săptămâna viitoare. Nu știu, îmi e dor de Joe.

Dacă aș avea o măsuță pliabilă de luat cina la televizor, aș arunca-o pe geam și m-aș bate cu pumnii în piept ca un sălbatic, ca o gorilă alfa cu pula groasă. *Da*! Îți e dor de mine! E adevărat! Îți e! Numărătoarea inversă pentru apocalipsă a încetat și îți e *dor* de mine și îmi suflu rana de pe deget și iubesc viața și C+C

Music Factory și poate că Ethan chiar *va* învăța spaniolă și citesc în continuare:

Nu știu dacă la propriu de el sau de ce aveam împreună. Dar mă tot gândesc la el și aproape că-l sun și o să-l sun dacă nu plec de aici. Așa că mă duc la Peach în Little Compton ca să mă liniștesc.

Și acum mă agit pentru că mă iubești atât de mult încât trebuie să pleci din New York. E oficial. Ești obsedată și continui:

Deci, din nou, ATÂT de rău îmi pare că anulez. Dar Peach spune că ești binevenită să ni te alături dacă vrei!

Răspunsul lui Chana e epic și o iubesc și pe ea, și întreaga lume. Ea e succintă:

? Um, ok, Beck. Îți e dor de Joe, așa că fugi într-o casă de pe plajă, în mijlocul iernii, cu Peach?

Tu: *Am nevoie de spațiu.*

Chana: *Păi, fără supărare, dar nu cred că Peach înseamnă „spațiu“. Ne vedem când te întorci.*

Îți e *dor* de mine și îți e *dor* de mine și ai un e-mail de la Peach:

Beckalicious, ești cea mai tare. Știu că erai pe punctul de a-l suna pe Joseph aseară și sunt ATÂT DE MÂNDRĂ DE TINE pentru că nu ai cedat. Ești atât de talentată și încă ești la școală. Sigur că acestea trebuie să primeze. Și Joseph, mai mult decât oricine, ar vrea ce e mai bine pentru tine. Nu fi prea dură cu tine, B. Oricum… o să ne distrăm de minune în L.C. Oh. Să nu uit, se pare că majoritatea dormitoarelor sunt în mijlocul renovării. Urăsc să zic asta, dar poți să nu le inviți pe C&L? Merci!

Dormitoare în renovare, dar e mereu loc pentru încă unul. E timpul pentru vacanță! Și înainte de vacanță trebuie să te pregătești! Toată lumea știe asta! Urc scările în fugă și-i spun lui Ethan că merg la Gap.

— Nici să nu te uiți la nimic din față!, mă sfătuiește. Du-te direct în spate, pe dreapta!

— Ești un om bun, Ethan!, îi mărturisesc serios. Vei vorbi spaniola într-o clipă, să vezi!

— Merci, Joe! Sau ar trebui să spun… *Gracias*! Și ține minte, e marți!

— Știu. Și articolele la reducere au 40% în plus la discount.

— Te-ai prins, Joe!

Și m-am prins. Abia aștept să-mi iau lucruri noi. Îmi plac chestiile vechi, dar ție îți plac cele noi și poate că e ceva de spus și despre cele noi. Îți e *dor* de mine și asta e nou și e bine.

30

MĂ ÎNTORC la magazin înconjurat de noutăți și poate că semăn mai mult cu tine decât știu pentru că lucrurile noi sunt entuziasmante, Beck. Bandaje noi – curat! – fes nou – lână! – tunsoare nouă – scurt! – și o nouă atitudine – emoționat! Îi dau voie lui Ethan să plece acasă mai devreme, mi-a spus că e fericit să mă vadă în așa dispoziție bună. E doar o chestiune de timp până să mă cauți – îți e dor de mine – și îți verific din nou e-mail-ul pentru că ultimele vești au fost atât de bune. Chana te ia tare pentru „LC“-ul din postarea ta:

Chana: *„LC“? Beck, singurul mod în care ai putea suna și mai cretină ar fi dacă prin „LC“ te referi la Lauren Conrad. Nu poți să-i spui „LC“ dacă nici n-ai fost vreodată acolo. Și n-ai fost, așa-i*?

Tu: *Ok, ai dreptate. A fost o postare nașpa. Doar că mă simt tare prost fără Joe*.

Chana: *Dacă te simți nasol, atunci ar trebui să fii matură și să-l suni și să vă vedeți. Să fugi departe cu Prințesa Peach e, pe bune, cel mai rău lucru pe care-l poți face*.

Tu: *Știu, e ca în* Sex and the City*, când Carrie e în Paris cu rusul și zice că nu se poate abține să se gândească la cum ar fi fost dacă era acolo cu Mr. Big*.

Chana: *Exceptând că ăla e un serial de căcat unde trebuie să scoată chestii din scenă. Asta e viața reală. Nu mai dramatiza și sună-l. Cine știe? Poate chiar va dori să meargă în Rhode Island pentru o noapte*.

Oh, Beck, voi merge acolo în fiecare noapte. Asta e. Noul

nostru început. Îi scrii înapoi:

Tu: *Hmm. De fapt, sună chiar bine.*

Chana: *Atunci fă-o. Invită-l. Dă-o dracului pe Peach. Poți să-i spui că el te-a urmărit acolo, romantic și căcat.*

Tu: *Poate. Cum ar fi dacă i-aș trimite SMS cu adresa și să-i cer să vină lol.*

Și eu îmi verific telefonul. Nimic. Dar e oficial, tu mă vrei, și e oficial, eu te vreau. Nu pot sta aici degeaba, așteptând. Trebuie să mă comport ca un bărbat și chiar asta fac. În primul rând, găsesc adresa familiei lui Peach combinând un articol vechi din *Architectural Digest* și Google Maps. Acum îl sun pe domnul Mooney și-l întreb dacă e în regulă să merg într-o vacanță și să închid pentru câteva zile librăria.

— Joe, acum tu ești șeful acolo. Și știi părerea mea despre ianuarie. E o pierdere de vreme. Ia-ți o vacanță. O meriți.

Și chiar o merit.

Între timp, tu ai tot schimbat e-mail-uri cu Chana și Lynn, care e și ea în Echipa Joe, evident:

Lynn: *Deci de ce nu fugi undeva departe cu el, în loc să fugi cu Peach*?

Tu: *Vă rog să nu vă mai luați de Peach. Trece printr-o perioadă tare grea.*

Chana: *Întreaga ei viață e o perioadă grea. Ugh. Altceva!*

Lynn: *Știi că nu-i nimic deschis în partea aia de Rhode Island în perioada asta, Beck.*

Tu: *Haideți, mă. E doar un weekend. Nu e așa mare lucru.*

Chana: *Zi-i merci că ne-a invitat pe mine și pe Lynn. În fine.*

Tu: *Chana,* chiar *v-a invitat. Mi-a cerut mie să vă invit.*

Lynn: *Nu e ca și cum ne-ar fi invitat personal…*

Tu: *Fetelor, e deprimată. Știți că e cineva care o urmărește, nu*?

Lyn: *LOLOLOLOLOL*

Chana: *Cu cât îl plătește ca s-o urmărească*?

Lyn: *LOLOLOLOLOL*

Tu: *Fetelor… e bine intenționată.*

Chana: *$igur că e$te.*

Lynn: *#binespuschana*

Tu: *J*

Îți iubesc prietenele pentru că sunt de partea mea. Înseamnă mult pentru mine și cândva, la nunta noastră, le voi mulțumi pentru ajutor. Mi-ar plăcea să pot spune la fel despre Peach, dar ea nu e în Echipa Joe. Ea e în Echipa Beck și nu pricepe că Echipa Beck și Echipa Joe sunt una și aceeași. Te-ai și contrat puțin cu ea:

Peach: *Era să uit, o să MORI când vezi biblioteca noastră. Tone de princepsuri, Beck. Spalding a fost prieten de familie, avem o grămadă semnate, atâtea lucruri incredibile, prime ediții foarte rare pe care nu le poți găsi nicăieri în altă parte. Adică am un* To the Lighthouse*, de Virginia Woolf, cu autograf. În fine, e poveste lungă, mai bine o păstrez să ți-o spun la o sticlă de Pinot.*

Tu: *Știi cui i-ar plăcea? Ugh, sigur că știi cui i-ar plăcea. J*

Peach: *Știu, scumpo. Dar promit că te va distrage ieșitul din oraș.*

Tu: *J Da, așa sper și eu.*

Înfig telefonul în sacoșa de plastic de la Gap. E timpul să mă opresc din citit e-mail-uri și să încep să mă pregătesc ca să te văd. Nu pot aștepta până cedezi tu și îmi scrii. Și știu că o vei face. Vei sta singură în dormitorul din casa de pe plajă și te vei gândi la cât de bine ar fi să mă vezi. Îmi vei da SMS și voi ajunge și mă vei lăsa să mă strecor la etaj ca să facem sex în casa de pe plajă. Acum sunt calm, știu care ne e destinul. Tot ce am de făcut este să ajung la Little Compton și să aștept să mă suni.

Încui ușile subsolului și sting luminile și mă chinui să-mi amintesc unde am parcat mașina domnului Mooney și mă gândesc dacă n-ar fi bine să merg tot drumul pe autostrada 95. Legile lui Murphy există cu un motiv, așa că ușa de la intrare se deschide și câțiva întârziați se strecoară înăuntru.

Strig cât mai prietenos:

— Îmi pare rău, dar am închis!

Cunosc sunetele librăriei și am o presimțire rea. Știu cum se aude când cineva încuie ușa de la intrare și știu cum se aude cânt semnul cu DESCHIS este întors spre ÎNCHIS. Maceta mea e la subsol și eu sunt sus și îi aud strigându-mă, oricine ar fi. Sunt trei, tipi fără fețe ascunși în măști gen Barack Obama, doi mari, unul mai mic. Cel mai mic flutură o rangă și nu am timp să mă ascund în hol sau la subsol. Când nu poți câștiga, pierzi; și se aruncă cu toții deodată asupra mea.

Atacă.

Accept totul ca un bărbat și ei mă caftesc ca pe un nenorocit, ca și cum le-aș fi futut mamele. Fața mea e acoperită în sânge și salivă și e posibil ca ochiul drept să nu mai fie funcțional. În sfârșit, atacul se termină și acum nu mai sunt bărbat, sunt o colecție de răni care pulsează. Deschid ochiul cu care mai văd. Obama cel mic șterpelește noul meu fes de la Gap de pe tejghea și-mi arată pumnul. Și atunci. Și atunci.

Sfinte Căcat! Recunosc tenișii ăia pentru că l-am rugat pe Curtis să-și țină picioarele jegoase departe de tejghea de cel puțin o sută de ori. Deci ăsta e el, asta e răzbunarea lui. Curtis și ceilalți Obama se reped la ușă și eu rămân la podea, tremurând. Nu-mi voi plânge de milă. Meritam asta. Sunt lucruri pe care le-am făcut, lucruri grave; îmi aduc aminte de insigna roșie a curajului a lui Benji. Sigur că, la un moment dat, trebuia să sufăr. Ție îți e *dor* de mine și eu sunt aproape să te am, în sfârșit, și aceasta e cumpăna vieții mele, deci sigur că e un timp și pentru ispășire. Sângerez și mă umflu. Ochiul meu drept zvâcnește și eu m-am ispășit și semnul cu ÎNCHIS are dreptate; există închidere. În sfârșit, sunt liber.

31

ESTE drum lung și friguros până în Little Compton. Căldura din mașina domnului Mooney e încă stricată. Fesul meu de lână s-a dus, așa că port pălăria Figawi a lui Benji – sau, mai bine zis, pe cea pe care Benji a furat-o de la Spencer Hewitt – dar e de pânză, nu de lână. În astfel de momente ar fi plăcut să fiu bogat, să am un *nou* fes de lână și un SUV nou-nouț și mă întreb la ce mi-a fost mintea când am lăsat cardul de acces la bunurile furate ale lui Benji închis în depozit. Toată prada aceea va putrezi până când ceva săpător în gunoaie va cumpăra depozitul în cadrul unei emisiuni televizate. Tendința mea e să mă scufund mereu și de asta am nevoie de muzică, dar am uitat să-mi iau muzica pentru că am alte lucruri pe cap, cum ar fi faptul că e posibil să fi chiorât dracului de un ochi din cauza cuiva atât de banal cum e Curtis. Mai degrabă aș accepta să mi se taie coiul drept în onoarea lui Ethan-Semnul-Exclamării.

Am la dispoziție doar radio și nu e nimic altceva decât Taylor Swift la fiecare nenorocit de post. Ea e un fel de versiune faimoasă a ta, Beck (are prea multe întâlniri, cade prea tare, se fute prea repede, pleacă prea departe) și tot mut de la un post la altul, dar e pare că Taylor Swift are o vilă nu departe de LC (nicăieri nu e departe de oriunde în statul ăsta mic) și e posibil ca ea să fie, la fel de bine, regina și primarul și prințesa Rhode Island-ului de vreme ce îi dau cântecele la toate posturile rock (Știi cum zic, mi-ar plăcea să-i văd pe cei de la Foo Fighters făcând un cover după ceva nou de la donșoara Swift, sau poate

chiar Arcade Fire!) și la toate posturile country (*Haideți să auzim cel mai nou single de la cea mai nouă comoară a Rhode Island-ului, știți cu toții de cine zic, așa-i*?) și la toate posturile pop (*Niciodată nu ești prea bătrân ca să simți că ai 22 de ani, Rhode Island!*). Deci du-te dracului, Taylor Swift, că niciodată în viața mea nu m-am simțit mai departe de vârsta de 22 de ani și de ce n-a inventat nimeni o modalitate ca autostrăzile să nu mai fie așa geroase? Mă împrăștii peste tot tremurând așa, dracului.

Opresc să alimentez și mă uit la tine pe Twitter. Tocmai ai postat din Mystic, Connecticut. Pentru că ești fată, ai inclus și o poză cu Mystic Pizza.

Cu limuzina spre Mystic pentru Mystic Pizza în drum spre Little C. pentru adăpost de iarnă la căsuță? #rezolvatșirezolvat #pepperoni #maibundecâtsexul #casăpeplajă

Asocierile mele cu Mystic, Connecticut, nu au nimic de-a face cu cretinul de film cu Julia Roberts. Mystic e un loc de rău augur pentru mine. Am fost odată acolo, cu clasa, într-a patra, într-o excursie. La vremea aceea, îmi plăcea de o ciudată arțăgoasă numită Maureen Grady, „Mo“ pe scurt. Majoritatea copiilor sunt căcați, ca majoritatea adulților, deci da, mulți dintre ei îi spuneau „Ho Mo“. Eram cu clasa pe puntea unei nave înalte și era plictisitor, așa că eu și Mo am tras chiulul și am intrat în carenă.

Pe întuneric, Mo mi-a spus că avea de gând să-mi fure virginitatea. Am încercat să fug, dar m-a trântit jos. Am lovit-o, am scăpat și le-am spus profesorilor. Mo a spus și ea o poveste, și mai era și bună la plâns. Cine credeți că a ajuns naibii la psiholog, la director, la „consilier“ cu păpușa cretină arată-mi-cine-și-unde-te-a-atins? Nu Mo Grady! Dar nu mă țin legat de trecut. Mo e futută acum (juristă divorțată de două ori, cu profil pe OkCupid și un câine Pomeranian numit *Gosling* – evident, va fi singură pentru totdeauna). Eu prefer să trăiesc în prezent, motiv pentru care alung toate gândurile despre Mo, mă conectez la profilul lui Benji și postez:

Nu-i nimic mai dulce decât orășeanca. #IarnaînNantucket

Oficial, nu-l mai urmărești pe Benji. Și îi trimiți un mesaj privat:

Ești mort pentru mine. Mort.

Zâmbesc. Mi-aș strânge mâna singur pentru că Benji e în rai acum și eu mă chinui cu zăpadă rece și umedă. Să trăiești e mai greu decât să mori, Beck, și aș da orice să mănânc pizza cu tine acum. Îmi spăl mâinile în baia de la benzinărie și e foarte dificil să mă uit la propria față. Nenorocitul de Curtis și gorilele lui m-au însemnat. Pe frunte am o tăietură mare, de Halloween, și încă una la fel pe obraz. Dau cu apă rece pe față și merg mai departe, ca inima lui Celine Dion în Bridgeport.

Ajung destul de bine în Little Compton, dacă iau în calcul zăpada și fața mea. Vederea îmi e încețoșată și încerc să privesc drumul cu ochiul stâng. Încă mai ninge când mă apropii de oraș. Sunt panicat. Nu mă descurc bine în raiurile de la malul mării, cu tonete cu înghețată și oameni maritimi și trebuie să încetinesc. Cauciucurile astea tocite nu se descurcă cu zăpada și Buick-ul scoate niște sunete ca Sloth din filmul *The Goonies*.

Drumul e mai puternic decât Buick-ul și magazinele sunt toate închise și luminile sunt stinse. E ca și cum întreaga populație din Little Compton s-a cuibărit în vila lui Tay-Tay[9]. Dar animalele încă sunt libere. Și până observ căprioara care sare peste drum și apăs frâna, e prea târziu. Buick-ul geme și trece peste căprioară și acum suntem una, carne și oțel, o tornadă de mașină învârtindu-se pe șosea, în copaci și prin ei. Pierd timp. Îmi pierd echilibrul și îmi închid ochii și mirosul de cauciuc și carne arse mă copleșește. Totul. Și apoi.

Nimic.

Când mă trezesc, e numai liniște. Durere, apoi crengi în poala mea, blocându-mi vederea. Dar miracolele abundă în Buick: sunt în viață. Pălărioara Figawi e pe cap. Și telefonul e neatins. Am

fost leșinat doar vreo 20 de minute.

— Wow!, zic pentru că trebuie zis.

Tot ce văd sunt fire de iarbă și crengi și frunze. E ca și cu un copac ar fi mâncat Buick-ul și, pentru o secundă, mi-e teamă că nu am scăpare. Sângerez în hainele calde, dar asta nu e nimic nou. Sunt binecuvântat, din nou, pentru că nimic din mașina asta nu e electronic. Pot descuia ușa înțepenită și mă pot lupta ca să ies din această glorioasă bestie de producție americană. Cad în zăpada roșie. Sânge de căprioară. Sângele meu. Totuși, sunt în viață.

Îmi verific e-mail-ul; nu m-ai contactat, dar o vei face. Intru pe Google Maps și destinul ne vrea împreună, Beck. Sunt destinat să fiu cu tine pentru că telefonul confirmă că sunt la o distanță de 70 de metri vest de casa lui Peach Salinger de pe Plover's Way 43.

Dar e dificil să urc iar spre stradă. Ceva rău s-a întâmplat cu fiecare parte a corpului meu când am lovit căprioara aceea. Ridic piciorul drept, iar cel stâng freamătă. Mut greutatea pe piciorul drept, dar atunci încep să doară coastele. Cad în zăpadă și las gerul să mă acapareze.

— Răbdare, Joe!, îmi spun. Răbdare!

Mă mai târăsc câțiva metri și observ două indicatoare, parțial acoperite. Unul e un simplu semn de stop, universal înțeles. Celălalt e mai pedant, pe o tablă albă:

HUCKIN'S NECK BEACH CLUB INC. NU TRECEȚI. DOAR MEMBRI. NU URCAȚI PE STÂNCI. NU SĂRIȚI ȘI NU ÎNOTAȚI. FĂRĂ SALVAMARI LA DATORIE. ÎNOTAȚI PE PROPRIA RĂSPUNDERE.

Natura e de partea mea pentru că aceste reguli nu se aplică iarna. O cabină micuță pentru pază, aflată chiar lângă semn, e foarte clar închisă pentru iarnă.

— În regulă, spun și merg mai departe, mai puternic decât inima lui Celine Dion.

Ca un soldat care se târăște prin tranșee, rămân foarte aproape de sol. Brațele nu-mi sunt chiar atât de distruse ca picioarele și ca mijlocul. Transpir și dinții clănțăne și ochiul drept e o umflătură inutilă, dar ochiul stâng e nevătămat, funcțional. Dar trebuie să fi ajuns deja și recalculez distanța pe telefon: sunt la 68 de metri depărtare.

— Serios?, strig tare. Am mers doar doi metri nenorociți?

Gura îmi e uscată și îndes zăpadă în ea. În ritmul acesta, ajung la tine cam vara viitoare. Închid ochii. Pot face orice. Pot face orice, iar ție îți e *dor* de mine și cea mai grea parte va fi acest drum și tu ai putea suna în orice clipă, ai putea. Îmi înfig mâinile în zăpada murdară pentru niște tracțiune în plus. Trebuie să îmi forțez genunchii și tresar de durere și înțepături, dar reușesc, Beck. Sunt sus. Găsesc un băț care funcționează ca un picior-fantomă, merg ca și cum mi-ar lipsi siamezul. Verific telefonul și punctul albastru e deasupra celui roșu.

Sunt.

Unde.

Trebuie.

Încă 3 pași și am ajuns la șosea și wow. Asta nu e o căsuță, Beck. E o vilă din cărțile cu povești despre o regină malefică de la mare care ia toți banii orașului și își construiește o șosea deloc necesar de lungă, înconjurată de tufe și care se revarsă ca un râu într-un garaj pentru 4 mașini care parcă spune mă-piș-pe-lumea-voastră. Casa are două etaje, trei dacă numeri și cupola. Curtea din față e curată ca un covor strălucitor făcut din zăpadă proaspătă și luminile sclipesc din interior în vreme ce stelele plutesc deasupra, sperând să poată intra. Dacă Thomas Kinkade, Pictorul Luminii, și-ar fi încrucișat pensulele cu Edward Hopper, așa ar fi arătat.

Și liniștea! Mă așteptam să aud apa, dar oceanul doarme și el, și pot auzi cum fulgii de zăpadă se topesc și ramurile fremătând. Mereu sunt așa gălăgios? Respirația mea este prea hârșâită și

dacă mă poți auzi tocmai din *căsuță*? Fac un pas instinctiv înapoi. Aud o picătură de sânge care face *pleosc* pe zăpada nou-așternută. Nu pot lăsa urme; Peach va crede că s-a întors cel care o urmărește și va suna la poliție. Nu vreau să te sperii, așa că mă îndrept spre est, către casa vecină. Avem noroc, Beck. Vecinii nu împart pasiunea familiei Salinger pentru amenajarea terenului. Proprietatea e luxuriantă, acoperită de copaci și zăpadă care nu e un cearșaf impecabil pe care să nu pot păși. E o liniște pe care mulți oameni vor muri fără să o fi cunoscut.

Și apoi un țipăt, Peach strigă:

— Beck!

Mă las în jos. Dar îmi dau seama, după țipătul ei, că răspunzi chemării pentru că alergi spre aripa de vest a *căsuței*. Asta e șansa mea și o iau la fugă spre peretele dinspre est și-mi dau voie să mă uit în camera mare (așa spun bogătanii sufrageriilor lor). E imensă. O canapea gigantică, albastru-nautic, șerpuiește ca un șarpe gras și iubitor. Măsuța de cafea e făcută din cuști pentru homari, reinterpretate și alăturate și acoperite cu sticlă. Și sunt luminate datorită focului din șemineu.

Când te aud râzând sunt, în sfârșit, sigur că nu am murit. Fumul își croiește drum din șemineu și nici nu-i de mirare că Taylor Swift și-a cumpărat o casă aici. Aud Elton John – Peach chiar *e* în vacanță, înlocuind balada ursuză și vag suicidară cu ceva mai îndrăzneț și auto-tolerant cum e *Goodbye Yellow Brick Road*. Oh, și simt mirosul de marijuana. Mă ghemuiesc când dai năvală în încăpere.

Marea ți se potrivește și, Dumnezeule, îmi e dor de tine. Stai în fața șemineului cu picioarele desfăcute ca și cum ai fi gata să fii mângâiată – ești aprinsă ca focul, ești vie – în colanți negri și pulovărul acela pe care l-ai purtat la librărie în ziua în care am făcut sex. Când te apleci ușor ca să te încălzești la foc, simt nevoia incontrolabilă de a sări prin fereastră ca să intru în tine.

Dar Peach se târăște în cameră și strică scena și îți întinde un

pahar de vin – tipic – și tu sorbi când ea se întoarce în bucătărie. N-aș fi surprins dacă ți-a pus un somnifer în vin.

Îți e dor de mine. Și mie îmi e dor de tine. Doare să te văd lângă foc, oferindu-ți mâinile căldurii așa cum mi-am pus și eu mâna în foc atunci, doar că diferit. Îmi imaginez cum ar fi să te împing în abisul roșiatic și să te urmez ca să ardem împreună, pentru totdeauna, un copac al vieții, luminii și sexului.

Și, evident, Peach se târăște iar în cameră și te informează că cina va fi gata într-o oră. Vrea să joace rummy și să bea gin – are 85 de ani sau ce? – și tu i te supui și te alături pe canapeaua imensă.

Mâinile mi-au amorțit și încă mă dor și e prea frig să stau aici; nu sunt un animal, și care e planul meu? Mi-am dat seama că am venit aici cu un vis, nu un plan. Visul meu: tu îmi dai SMS. Eu pretind că sunt în New York și aștept 3 ore. Apoi conduc pe străduța către Peach. Tu ieși în fugă chiar înainte să parchez. Tu țopăi – bucurie! – îmi oferi cina – friptură și cartofi – și apoi ne-o punem toată noaptea în unul dintre dormitoarele nerenovate.

Nu am un plan sau un plan de rezervă și nu m-am gândit clar la lucruri. Ești o prietenă bună, politicoasă și iubitoare. Sigur că ai nevoie de timp alături de Peach. Și eu sunt un dezastru, murdar și sângerând. Mașina mea e în copaci și eu nu sunt suficient de puternic ca să merg înapoi în oraș și să intru la o pensiune. Mă ghemuiesc și mă strecor iar înspre terenul vecinilor.

Ușa din față e încuiată (dă-ți seama) și lumea e aprinsă de la lumina lunii sau de la zăpadă (Doamne ajută!), așa că merg până în spate fără să mă duc cu cracii-n sus. Există un debarcader – dă-ți seama! – și ușa asta e descuiată – Doamne ajută. Mă strecor înăuntru și mă învelesc cu o prelată. Rănile se trezesc la viață la căldură, ca și cum m-ar mușca niște câini invizibili, scrâșnind din dinți. Mă doare. Dar rezist. Îți e *dor* de mine și gândul acesta mă ridică deasupra durerii. Mă stabilesc în colțul stâng îndepărtat,

unde vântul nu poate mușca din mine cu atâta forță.

Un polițist îmi luminează fața cu o lanternă. Îi văd arma și n-am nevoie de oglindă ca să știu cum arăt și că miros ca un zombie. Polițistul tună ca un bariton:

— Spune-ți numele.

Tușesc sânge înainte ca numele să-mi iasă pe buze. Polițistul lasă deoparte pistolul. Progres. Mă ridic. Progres. E cel mai american bărbat produs în America, piele închisă la culoare într-un oraș alb, cu zăpadă albă. Îmi scanează pălăria Figawi pe care acum o ține în mână ca și cum ar avea vreun cod de bare inscripționat în logo-ul cu Mount Gay Rum. Probabil că mi-a căzut din cap cât dormeam. Zâmbește.

— Ai concurat la Figawi, Spencer?

— De câteva ori, răspund.

Și acum știu de ce Stephen King nu se poate opri din scris despre New England. Eu sângerez. O căprioară e moartă. Eu stau ghemuit. Mașina mea fumegă în pădure. Și nenorocitul ăsta vrea să vorbim despre *navigație*.

Îmi înmânează pălăria.

— Ești prieten cu Salingerii? Am văzut că e ceva mișcare pe acolo. Te-ai rătăcit?

Mor dacă mai spune numele de Salinger o singură dată și dau din cap.

— Nu, m-am rătăcit.

— Unde încerci să ajungi?

Întrebarea mă dezmorțește și durerea se intensifică. Totul e greșit și coastele mă înțeapă. Mă crispez de durere. Polițistul e îngrijorat (da) și se oferă să mă ajute (mulțumesc, RIPD[10]). O iau și rezist.

— Cu toată sinceritatea, nici măcar nu am idee unde sunt. GPS-ul mi s-a stricat acum ceva timp. M-am pierdut. Sunt vai de capul meu.

— Deci al tău e Buick-ul din pădure.

— Da, zic.

Căcat.

— Spencer, ai băut ceva în noaptea asta?

Sunt cât pe-aci să-l întreb de ce-mi spune Spencer, dar îmi amintesc de numele cusut pe pălărie: Spencer Hewitt. Cu ușurare:

— Nu, domnule.

— Ai fumat ceva?

— Nu, spun. Dar poate întrebați la fel și căprioara care s-a aruncat așa pe mine din senin.

Zâmbește și mă strâng de durere. Întreabă prin stație de timpul de sosire al salvatorilor de urgență și trebuie să plecăm acum de aici. Tu ești aproape, abia la câțiva pași distanță. Din câte presupun, ai putea fi deja trează, frecându-ți ochii cu mâna ca să scapi de somn, liniștind-o pe paranoica de Peach. Dacă o fi văzut mașina polițistului? Dacă polițistul și-a pornit luminile mașinii? Dacă a cerut întăriri? Dacă acum ești afară și dai declarații vreunui alt polițist? Vomit pe toată prelata.

— Vei fi bine, Spence!, îmi spune implicat. Îți facem rost de o ambulanță curând.

Dar ambulanțele sunt luminoase și gălăgioase. De dragul tău, trebuie să fiu puternic și reușesc să mă ridic.

— Nu e nevoie, domnule polițist.

— Bine, atunci te duc eu la spital.

Aș merge oriunde ca să mă îndepărtez de tine și polițistul mă ajută să ies și să merg spre mașină. Copacii blochează vederea spre casa lui Peach, deci chiar dacă ai sta la fereastra de la camera mare, tot n-ai putea să mă vezi. Polițistul Nico – tare nume – nu și-a lăsat luminile pornite – tare tip – și mașina lui de serviciu e un hibrid – doar în LC vezi asta – și plecăm ușurați.

Nico e un om bun, de treabă, îmi distrage atenția cu poveștile lui despre zilele în care juca fotbal la URI[11]. Îi place aici. E din

Hartford și se trezește la viață povestindu-mi despre nebunii care vin aici sperând să o zărească pe Taylor Swift.

— Ca și cum ea abia așteaptă să iasă cu vreunul care o urmărește așa, nu?

— Corect, spun.

— Încearcă să dormi puțin. Mai avem ceva de mers.

Recunosc că e plăcut să aibă cineva așa grijă de mine, cineva care își dorește ca eu să mă mai bucur de niște somn. Mă pot relaxa aici, portierele sunt închise, căldura e pornită, compartimentarea e trainică. Curând adorm înfrigurat, visând la tine într-o rochie veche umflată din epoca lui Dickens.

Spitalul Charlton Memorial e în Fall River, Massachusetts, la doar 30 și ceva de kilometri distanță. Dar 30 de kilometri pot la fel de bine să fie 30 de ani-lumină pentru că locul ăsta e ruinat, zgomotos și împuțit, anti-LC. Când Nico deschide portiera, un val de fum de țigară mă învăluie. O duzină de drogați degenerați freacă menta încercând să facă rost de medicamente ce pot fi trase pe nas. Sunt tentat să-l întreb pe polițistul Nico de ce nu m-a dus la spitalul la care merg oamenii verii, dar care ar fi rostul? Suntem aici. Tipul din fața noastră are un cuțit însângerat care se vede din buzunarul de la spate și încearcă să-i spună asistentei că a avut un mic accident cu portiera unei mașini. Și un copil de clasa a patra și-ar da seama că minte, și el totuși imploră:

— Doar o pastilă, Sue.

Dar Sue se ține tare:

— Ia-ți o cafea, du-te la o întâlnire și du-te dracului.

Eu nu sunt un drogat distrus și Nico face demersurile ca să fim repartizați într-un salon imediat. Se pare că Nico obișnuia să lucreze în orașul lui, dar a plecat pentru că a fost „mestecat, înghițit și scuipat afară“ de heroină și oxy. El dă din cap și probabil că eu mă holbez la disperații din sala de așteptare pentru că Sue se încruntă la mine.

— Care-i p'oblema, copile? Prea multă străluci'e pen' tine?

Gâjâie și accentul ei e atât de grosolan că mi-e milă de cuvintele care îi ies pe gură. Nico chicotește:

— Tânărul nu e de pe aici.

Sue nu mai râde.

— Ei, câcat, Sherlock. Ai vreun pe'mis pen' ca să-l dau la recepție?

— Nu, mint eu. Am fost jefuit.

— 'N parcare?

— În Manhattan, răspund cu vocea mea cea mai apropiată de Whit Stillman.

Ea dă ochii peste cap și sunt ușurată când doctorul trage perdeaua de lângă. Sue iese, iar doctorul îmi întinde o mână:

— Sunt Dr. Kazikarnaski, spune. Îmi poți zice Dr. K.

Aprob din cap, pe care-l mișc așa cum ar face un tip care a navigat la Figawi.

— Excelent, spun. Eu sunt Spencer.

Dr. K. îmi examinează rănile și mă întreabă cine mi-a făcut toate acestea.

— Ei bine, încep eu. Au fost 24 de ore sălbatice. Am fost jefuit în Manhattan. Tocmai plecam din Lincoln Center și mergeam liniștit când, pur și simplu, bam.

Am uitat că Nico e aici și întreabă:

— Cine cânta la Lincoln Center?

Dau din umeri.

— Noi doar eram în trecere, spun și mă scutur de durere ca să amintesc tuturor că eu sunt pacientul. Oricum, apoi am părăsit orașul și am nimerit pe furtună. Am avut un accident. O *căprioară*. Și acum am ajuns aici.

— E vechi rău Buick-ul de acolo!, remarcă Nico. Din ce an e?

Tremur iar și las să se înțeleagă că am nevoie de un minut să-mi revin. Din fericire, Nico și Dr. K intră într-o discuție despre mașini vechi, despre frontul de aer cald care se apropie – *o s' fie*

ca o vară-n India după cum spune Sue, care tot intră și iese – și fac toate acestea fără să întrebe ce caută un marinar de viță nobilă într-o bestie maronie antică. Dr. K. își scoate mănușile și le pune la gunoi. Spune că nu am coaste rupte și că rănile se vor vindeca. Dar cu fața mea e altă poveste.

— Ai avut vreodată copci?, vrea să știe.

Scutur din cap că nu.

O asistentă gravidă și cu mult fard la ochi intră cu două cafele și două rulouri. Nu-mi vine să cred ce noroc am. Sunt mort de foame.

— Helen, nu trebuia!, spune polițistul Nico în timp ce înșfacă prada.

— Te rog, îi răspunde ea. Știu că nu ai pe nimeni acasă care să-ți gătească. Un bărbat de dimensiunile tale are nevoie de hrană.

Așa am și eu, dar Nico mestecă și înghite rulourile mele și doctorul ține o seringă și-mi cere să închid ochii.

— O să doară, spune și când Jude Law i-a spus același lucru Nataliei Portman în *Closer*, nu glumea, și tu nu ești aici să mă ții de mână.

Înțepătura din frunte nu doar doare, ci ucide. Nico mă bate pe spate.

— Respiră, Spence. Te descurci de minune.

Doctorul mă înjunghie iar, de data asta pe obraz. Mi se spune să stau liniștit cât așteptăm ca anestezia să își facă efectul. Asistenta gravidă pierde vremea aiurea pe lângă Nico:

— Deci, Nico, cum îți e în Orașul Îngâmfaților?

— Destul de bine, râde. Ție?

— Mai bine mi-ar fi dacă aș avea o ceașcă mare de ciocolată fierbinte care să-mi țină cald noaptea, corect, Nico?

Nico e amuzat și asistenta gravidă dă din cur în drum spre ieșire.

— Tu numai să-mi spui, sexoșenie.

Brusc, îmi place aici, modul în care oamenii sunt atât de sinceri despre ceea ce vor – oxy, pula lui Nico, cafea – și vreau să fiu și eu inclus aici, așa că-l întreb pe Nico:

— Crezi că au mai rămas ceva rulouri pe aici?

În loc să-mi răspundă, trage perdeaua, căutând să ne asigure intimitate. Scoate un carnețel și mi-ar plăcea ca medicamentele să-mi fi amorțit creierul. Nu îmi place carnețelul ăla și nici pixul ăla și aici începe.

— Știu că nu ai nimic de identificare, dar vrei să-mi spui care e adresa ta?

Inventez una și sper că am terminat, dar văd că abia începem. Nico vrea să mai afle lucruri despre mine. A văzut mașina; mi-a văzut *sângele* pe stradă; așa m-a găsit și mă rog ca zăpada să se topească deja. Mă rog ca tu și Peach să stați în casă. Nu vreau să îmi vedeți sângele.

— Dar ce căutai?, întreabă Nico. Te-ai gândit că oamenii ăia pot fi acasă?

— Eram atât de praf că nu știu.

— Ai mers în linie dreaptă, exact la casa aceea, Spencer. De ce nu ai încercat să mergi la benzinăria de mai sus de pe stradă?

— N-am văzut-o.

De ce mă atacă?

— Dar chiar te-ai gândit că poate fi cineva *acasă*?

— Nu știu.

Nu vreau să fac asta. Eu vreau un rulou.

— Cunoști pe cineva în LC, Spencer?

— Nu știam că sunt în LC, spun și e vremea să-mi îmbunătățesc jocul.

Știu cum să joc un polițist; voi spune ceea ce am spus când am fost prins furând bomboane când eram un mic anarhist. Înghit și buza de jos îmi tremură. Pot juca. Și spun tremurând:

— U-uitați, nu vreau să intru în detalii, și nici nu mai e nimic de făcut, dar mama a murit. Tocmai a murit.

Lasă pixul și închide carnețelul.

— Spencer, îmi pare rău. Nu știam.

E ușor să plâng pentru că îmi e dor de tine și încă nu știu cum să fac să mă întorc la tine și tu tot nu m-ai sunat ca să-mi spui că îți e dor de *mine*. Nico îmi aduce un rulou și îl înghit. Când doctorul revine și mă coase, nu simt nimic.

Treizeci de minute mai târziu, eu și Nico suntem în parcare și el vrea să mă conducă la gară. Scena de aici exagerează deja. E o întreagă întrunire aici cu drogați care vorbesc despre care unități de urgență dau mai ușor oxy. Un tip într-o geacă North Face zdrențăroasă încearcă să spargă o Mazda cu o rangă. Nico zbiară:

— Hei, Teddy. Puțin respect, ce dracu'!

Teddy îl salută pe polițistul Nico și eu îmi accept soarta.

— Sigur nu te superi?

— Sigur, spune. Dar stai, cum o să plătești biletul?

Bună întrebare, polițistule. Bat cu palma în partea de jos a piciorului.

— Card de credit ascuns pentru urgențe.

— Te-ai gândit bine, Spence. Să fii mereu pregătit.

Dau din cap.

— Mereu.

Nico mă asigură că „Leroy" îmi va tracta mașina, o va ridica și porni.

— Și nu te va taxa în plus, promit.

— Ești cel mai tare, domnule polițist Nico!, îi strâng mâna ferm.

Mă lasă în gară, care e aproape la fel de naspa ca spitalul. Mă ajută să cobor din mașină și drogații distruși se împrăștie ca gândacii. Merg în gară și mă așez. Când polițistul pleacă, ies. Deschid fermoarul buzunarului interior al gecii și scot portofelul. Nu pot crede că toți au crezut abureala mea cu portofelul furat.

Dar apoi mă uit iar la sărmanele suflete condamnate. Sigur că m-au crezut; uite ce înfruntă zi de zi. Ies în stradă și strig un taxi:

— LC, vă rog.

Șoferul pufnește și trage cu ochiul la cascheta mea cu Figawi:

— Adică *Little Compton*?

New England: Cel mai Al Dracului, Cel mai Plin de Nave, Zero Toleranță la Căcaturi.

---

[9] Taylor Swift (n.tr.).

[10] Referire la filmul cu același nume, apărut în 2013 (n.tr.).

[11] University of Long Island (n.tr.).

32

MĂ TREZESC într-un alt debarcader, la mai bine de 800 de metri mai jos de casa de pe plajă a lui Peach. Nico și Sue și doctorul au avut dreptate despre frontul cald; suntem într-o altă lume acum și furtuna aia probabil a fost o iluzie, o aberație. Chiar *e* vară. E incredibil cât de bine se simt 10 grade când e soare după ce ai sângerat la -10 într-un vânticel care parcă zicea *du-te dracului*. Și apoi, chiar mai important, nimeni nu m-a găsit de data asta. Cred că Mama Natură se ispășește pentru accidentul meu și ies din debarcader și ce ușurare să nu mă bată vântul înghețat. Cobor pe iarba înaltă de pe dune. Tu și Peach sunteți doar niște puncte la orizont. Amândouă vă încălziți: veți merge să alergați pentru că ești un musafir bun. Telefonul meu e mort, ceea ce e o problemă, pentru că dacă mi-ai scris în miez de noapte, implorându-mă să vin, n-aș avea de unde știi. Vă privesc cum luați startul din nisip și eu alerg printre dune ca să am unde să mă ascund în caz de ceva. Când ajung la casa lui Peach, tăietura de pe fața mea zvâcnește iar (fir-ai al dracului, Curtis), dar ușa din spate e descuiată, așa cum speram. Nu te simți speriată aici, ceea ce e o veste bună pentru mine.

Totul e drăguț în casa Salinger și totul din casa familiei mele, odinioară, era atât de slinos și asta nici măcar nu e casa în care locuiesc oamenii ăștia. Asta e extra! E un *sertar* întreg plin cu încărcătoare de iPhone și îmi pun telefonul la încărcat. Îmi fac o ceașcă de cafea la espressorul de la Keurig și-mi ard limba instantaneu. Am lăsat dâre umede peste tot pe jos și nu așa e? E

ca și cum casa ar ști că fac parte din clasa muncitoare și vrea să pun mâna pe un afurisit de mop.

Folosesc un prosop pentru vase pentru că evident că nu au prosoape de hârtie. (Sunt sigur că așa salvează planeta). Mă aplec și frec pe jos și o urăsc pe Peach. E dominantă și lipicioasă; a fost nesimțită să le dez-invite pe Lynn și Chana. Îmi scot telefonul de la încărcat – 10% baterie – dar tot nu am niciun mesaj de la tine. Bag încărcătorul în buzunar și urc scările și descopăr că toate cele șase dormitoare sunt într-o stare impecabilă, curate și gata de a primi oaspeți. Peach e o bolnavă patologic și eu nu semăn deloc cu ea. Întotdeauna îți ofer spațiu. Elton John sâsâie încetișor peste tot datorită sistemului de sunet artistic și mi-o pot imagina pe Peach pledând pentru el într-o judecătorie a fanilor înrăiți. Ea imploră să o lase să fie fana lui nr. 1, dar Sir Elton trântește ciocănelul și trimite un executor să ia toată muzica lui de la curva pedantă și ea ajunge să lucreze ca vânzătoare la Walmart.

Dar trebuie să spun: dormitoarele sunt de rock star-uri. Ai dormit aici azi-noapte și miroase a tine și ridic colanții pe care i-ai lăsat pe jos și îți inspir aroma. Fața mi s-a calmat la căldură, grație Domnului, și îmi înfășor strâns după gât colanții tăi, și am erecție și termin repede cu tine înfășurată așa de strâns de mine.

Sunt doar 70.000 de prosoape Ralph Lauren aici, așa că sigur că Salingerii nu vor simți lipsa unuia pe care-l folosesc să mă șterg și cafeaua mea e încă fierbinte și mă întorc pentru că e confortabil aici și eu merit asta. Scormonesc în geanta ta și îți aliniez chiloții și sutienele și mă pierd în tine și acum am dat-o în bară.

Tu și Peach v-ați întors în casă, sunteți jos, în bucătărie, scoțându-vă încălțămintea, râzând sau plângând, nu-mi pot da seama. Nu pot coborî scările din cauza scârțâitului plăcilor de parchet de sub tălpile mele. Îți aud vocea și urăsc casele vechi. Sunt ca Big Brother și nu poate mișca omul un mușchi că riscă să

fie găsit. Fac patru pași uriași pe hol – cu cafeaua tot în mână – și merg pe vârfuri cât de ușor pot spre dormitorul matrimonial care e aproape deasupra bucătăriei. Mă ghemuiesc în dulapul de cedru, în caz de ceva, și iar ajung să fiu închis în timp ce tu și Peach sunteți libere. Acum sunt sigur că plângi, nu râzi; trebuie să mă piș și nu am de ales. Mă piș în cană.

Probabil că Peach te îmbrățișează pentru că o aud lovind peretele din *antreu*, o mostră arhitecturală de bogăție excesivă a albilor care cred că ai nevoie de un spațiu special dedicat ca să-ți dai jos *cizmele*. Azvârle și mormăie și trântește.

— Indiferent ce fac, *așa* jegoase mi se fac încălțările. E ca și cum iarna mă *dorește* sau ceva de genul!

Zice că încearcă să fie amuzantă, dar tu nu crezi că e (oare crede cineva că e?) și ea încearcă să-ți spună să te oprești din plâns și tu te smiorcăi și eu încerc să mă piș în liniște într-o cană de cafea și Peach nu e foarte pricepută la a te liniști, Beck. Eu m-aș descurca mai bine, aș putea să mă descurc mai bine. Și vreau să știu ce ai pățit. Dacă m-ai fi contactat, așa cum ai vrut, eu aș fi cel care te-ar îmbrățișa acum. Plânsul tău e atât de sonor încât mă simt în siguranță să ies din dulap și să merg spre ușă.

— Citește iar!, ceri.

Peach oftează și citește:

— Dragi prieteni ai lui Benji.

— Sărmana lui mamă!, scâncești.

Peach continuă:

— Cu durere în suflet vă anunțăm că fiul nostru, Benji, este presupus decedat.

Tu o întrerupi:

— Nu ar trebui să-l caute?

Peach e enervată. Citește în timp ce tu vorbești:

— Iubita lui ambarcațiune Beetle, *Courage*, a fost găsită eșuată lângă Brant Point. Așa cum unii dintre voi știu, Benji s-a luptat cu dependența de ceva timp deja. Recent își informase

prietenii că este în Nantucket.

— Tweet-ul ăla nenorocit!, spui tu.

— Știu. Urăsc drogurile, zice Peach.

Slavă Domnului pentru tehnologie pentru că, sincer, încep să mă panichez. Intru pe site-ul *Nantucket Inquirer and Mirror* și, cum mă așteptam, acolo e o poză veche cu Benji treaz, la costum, surprins lângă ambarcațiunea lui distrusă. Nu există martori care să-l fi văzut pe Benji în Nantucket, dar părinții lui confirmă că a retras bani din New Haven și că „nu e prima oară când fiul nostru cade pradă demonilor interiori“. Oficialii portului confirmă că ambarcațiunea lipsește. Și confirm și eu că nu am avut nimic de a face cu asta. Aparent, iarna în Nantucket poate fi violentă, iar mama lui Benji spune pentru *Mirror*: „Măcar a murit făcând ceea ce iubea“. Nu știu dacă se referă la luat droguri sau la navigat pe mare. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai norocos.

Peach își suflă nasul și tu încă plângi și ea spune că ar trebui să mergeți în Insulele Turks și Caicos și tu râzi, dar ea vorbește serios.

— Să știi că n-am mai fost. De ce n-am merge acum? Împachetăm repede. Și plecăm. Sau mai bine, *nu* facem niciun bagaj. Ți-ar plăcea acolo, jur.

— Am școală!, spui tu și se aude un clinchet când ea îți toarnă ceva de băut.

— Dă-o naibii!, spune într-o încercare de a părea obraznică.

Aud un fermoar și ea geme:

— Doamne, e ceva mai bun pe lume decât să ieși dintr-un Gore-Tex[12] transpirat?

— Ha!, spui tu și ești atât de lipsită de energie și vreau să te îmbrățișez.

Aud iar bufnituri pe măsură ce striptease-ul scârbos continuă și Peach vorbește:

— Jur, e ca și cum mi s-ar fi lipit pantalonii de picioare.

Trebuie să-i jupoi la propriu pentru că mă mănâncă atât de rău încât o să explodez.

E posibil ca eu să vomit și tu ești tăcută.

— Sper că e în regulă că mă dezbrac chiar aici, spune Peach. Uneori mi-e *așa* de silă să merg sus ca să fac cele mai mici lucruri. Și oricum, poate *fi* ceva mai sexy de atât?

Tu spui că e în regulă și o aud cum își scoate pantalonii de pe corpul ciolănos. Iese din cameră și se întoarce și ție îți place ce vezi pentru că spui:

— Wow.

— Tata e obsedat de halate!, spune și slavă Domnului că la halat te refereai. Ritz le face pe cele mai bune. Avem un catralion în fiecare casă. Vrei și tu?

Vrei și tu și iei unul și alegi să te schimbi la baie. Când te întorci, ea se entuziasmează:

— Ei, cât de bine e în halatul ăla?

— E minunat!, spui și tu nu ești una dintre fetele care spun *minunat* pentru orice.

Peach anunță că va face smoothie-uri din kale și știu că te-ar încuia aici și ar arunca cheia dacă ar putea și tu nici măcar nu-ți dai seama de asta, nu? Blender-ul zgomotos e salvatorul meu și zbor pe hol ca un ninja, apoi pe scări în jos (cele doar pentru servitori) și ajung pe holul dintre bucătărie și camera mare. Din fericire, aici sunt uși tip *saloon* care blochează scările pentru că cine naiba ar vrea să se uite la servitori, corect? Eu pot vedea totul de aici. Sunteți în niște halate imense, identice, și tu sari pe canapea și îți pui un pahar de scotch și așezi smoothie-ul pe măsuța de cafea din cuști de homar. Îți atinge piciorul mic cu piciorul ei mare.

— Nu fi tristă.

— Nu ar trebui să fiu. M-a tratat ca naiba.

— Oh, Beckalicious, nu e vina ta. Băieții n-au ce face. Sunt intimidați de fete ca noi.

— Nu cred că a fost vreodată intimidat, spui și Peach își ia picioarele de pe masă și le pune pe podea.

Își freacă mâinile una de alta ca să genereze niște căldură.

— Tu, draga mea, ai nevoie de un masaj.

Tu râzi, dar ea vorbește serios și se mută pe podea și îngenunchează și îți freacă tălpile mici și tu gemi – îți place – și îi spui cât de bună e la ce face și zâmbește. Îi place că îți place și continuă să urce spre gambe și nu îmi dau seama dacă ea îți desface picioarele sau dacă tu le desfaci, dar știu clar că picioarele tale sunt desfăcute și ea lucrează la pulpele inferioare și tu îți relaxezi capul și spatele, expiri, *mmm*, și brațele tale cad în lateral și ea ajunge acolo, acolo sus, tot mai sus pe coapse. Tu gemi, gemi.

Ea se ridică și cumva ajunge între picioarele tale. Îți desface halatul de baie și corpul tău e dezgolit și sfârcurile ți s-au întărit și ea îți freacă șoldurile și tu spui nu, dar îți cere să taci și tu taci și ea îți sărută sânul stâng și îți strânge ferm celălalt sân. Tu te împotrivești, dar ea te face să taci și tu te supui și ea îți sărută gâtul și își mută jos una dintre mâini și tu nu i te împotrivești și nu faci nimic, doar accepți și ea greșește.

Tu ești ametită – ce ți-a dat te-a afectat mai mult pe timp de zi, după alergare – și suferi după mine și ești șocată de vestea cu Benji și ea ar trebui să-ți fie prietenă. Acum câteva momente erai o epavă, te smiorcăiai, și ce fel de prietenă răspunde unei amice în suferință profitând de ea și sugându-i lobul urechii? Ar fi rândul tău să o atingi, dar corpul tău încă i se oferă ei și nu cred că ești măcar prezentă acum, ești undeva departe în capul tău, adânc și în final te întorci și întregul tău corp tresare și picioarele ți se închid, iar Peach se retrage. Ești în picioare și te închei la halat.

— Scuze.

— Lasă!, spune Peach și bea smoothie vechi de kale direct din recipientul blender-ului. Mă duc să fac un duș.

— Peach, stai. Ar trebui să discutăm.

— Beck, te rog!, se crispează. Te-ai gândit vreodată că poate de asta nu se descurcă băieții cu tine? Adică las-o așa cum *e*. Nu trebuie să analizăm fiecare lucru prostesc.

Pleacă cu smoothie-ul de kale și îmi dau seama că te simți responsabilă pentru asta și nu e corect. O strigi și ea îți răspunde dând mai tare muzica lui Elton John. Aud o ușă trântindu-se. Tu plângi și ea cum îndrăznește să pună toată asta pe umerii tăi? Treci în bucătărie – din fericire, nu alegi drumul care trece pe lângă scările servitorilor – și te întorci strângând telefonul. Eu tremur. Asta e. Acum o faci. Sună-mă, Beck. Sună-mă. Dar tu apelezi un număr și telefonul meu nu vibrează.

— Chana, știu că ești supărată pe mine, dar am nevoie de ajutorul tău. Benji e mort și Peach plânge la etaj și n-ar fi trebuit să accept să vin aici și nu știu ce să fac. Te rog să mă suni.

Urci scările și bați la ușă și o implori să iasă și spui că-ți pare rău până răgușești. Ea te ignoră și e diabolică. Te-a prins aici și tu nici măcar nu-ți dai seama. Împing în uși și plec.

---

[12] Echipamente dintr-o membrană specială, impermeabilă și totodată respirabilă, după un concept la care Wilbert Gore a început să lucreze în anii ’50, ulterior perfecționat de fiul său (n.tr.).

33

E PĂCAT că plaja asta se irosește pe oameni ca Peach. Toate aceste vile cu vedere la apă sunt goale, chiar dacă e neobișnuit și glorios de cald. (Bat în lemn). Plaja n-ar fi putut fi mai curată, totuși niciun nenorocit dintre cei care dețin două case nu se urcă-n mașină să vină în LC ca să-și aducă omagiile. Ce idioți. Eu, pe de altă parte, sunt un turist recunoscător.

Ieri, am urmărit pașii lăsați de tine și de Peach pe drumul spre digul care ajunge pe chei. E un loc grozav pentru ascuns și pentru așteptat. Sunt bolovani împrăștiați – STAȚI DEPARTE DE STÂNCI – și există și o potecă din lemn descompus care se termină în nisip. Sap un șanț lângă potecă și cred că e mai cald aici decât mi-a fost în vreunul dintre debarcadere. Totuși, e imposibil să fac comparație, dat fiind cât de frig a fost în noaptea accidentului meu.

În orice caz, soarele răsare și nu mai e mult de acum. În curând, Peach va ajunge aici, singură.

Lui Candace i-ar fi plăcut aici. Ultima oară când am văzut un răsărit pe plajă eram cu ea. Acum nu e momentul să mă gândesc la Candace, dar cum aș putea să nu o fac? Am privit soarele răsărind în Brighton Beach și, pe măsură ce răsărea tot mai luminos, ea încerca tot mai tare să se despartă de mine. I-am cerut să meargă cu mine în apă. Și a mers. Era crudă astfel; o fată de treabă ar fi spus nu, m-ar fi lăsat să plâng singur, dar ea a vrut să mă vadă în cel mai prost moment, așa că a rămas.

— Te părăsesc!, mi-a spus.

Atunci pleacă, parașuto. Pleacă.

Nu e vina mea că m-a urmat la marginea apei și nu e vina mea că am apucat-o și am ținut-o sub apă până când a trecut pe lumea cealaltă. Candace voia să fie acolo, altfel n-ar fi intrat cu mine în apă. Știa că mă ucide și știa și că nu sunt genul care se predă fără luptă.

Nu o acuz pe Peach că e atât de oribilă, în același mod în care nu o acuz pe Candace pentru că voia să scape de familia ei. Ce rușine să fii atât de supărat pe ceea ce *nu ai* încât să tratezi și ceea ce *ai* ca și cum ar fi un nimic. Ea nu e recunoscătoare că are o casă în plus într-un loc unde cel mai mare pericol e Căcatul de Taylor Swift. Ea e cum era Candace, care nu era deloc recunoscătoare pentru vocea și pentru talentul ei.

Am puțin timp, așa că fac câțiva pași pe plajă. Îmi place felul în care apa se apropie ca să îmi șteargă urmele. Mă gândesc la căcatul ăla de poezie din generală când tipul care merge pe mal nu e singur pentru că Isus îl poartă pe umeri și zâmbesc. Ani întregi am crezut că e invers, că tipul din poezie îl căra pe Isus, știi, așa cum un Hare Krishna își duce tamburina, cum un copil evreu cară Tora la un bar mitzvah. Nu mă gândeam la Isus Cristos ca fiind tipul care duce-n spate cretini și acum nu las nicio urmă, așa că suge-o, poezie din generală. Recunosc, *sunt* puțin indispus. Ultima masă pe care am mâncat-o a fost ruloul acela. Traversez poteca din lemn pe care o familie care are ceva împotriva pășitului direct pe nisip alb a construit-o și mă întorc la tranșeea mea, așteptând.

În sfârșit, o văd pe Peach cum apare pe terasă, un punct roșu aprins în zare. Se întinde și pleacă pe alee și acum începem. Cu fiecare secundă care trece o aud tot mai clar, respirația ei, picioarele tropăind, și Elton John urlând din telefon. Trece de mine, vâjjj, și mă strecor afară din tranșee ca o jucărie propulsată de un arc și mă iau după ea. Nu mă aude. E lipsită de frică pe plaja asta. O apuc de coadă. Înainte să apuce măcar să

țipe, o trântesc în nisip și urc pe spatele ei. Se luptă, lovește, dar gura ei e în nisip și Elton John nu se oprește din cântat despre nenorocita aia de prințesă de pe scaunul electric și eu m-am săturat, gata. Iau piatra din buzunar.

Își întoarce capul într-o parte și ochii sunt mult mai frumoși decât mi-am dat seama vreodată și mă recunoaște și scuipă:

— TU!

S-ar putea să fie cea mai puternică femeie pe care am cunoscut-o vreodată și chiar dacă și-a spus ultimele cuvinte, încă se luptă și se zbate. Pielea i se irită, *roșu de Nantucket*, și toată mișcarea făcută i-a insuflat o putere inumană, o capacitate a plămânilor care mă intrigă. Nu o condamn pentru că se luptă. Pentru că a fost crescută de monștri bigoți plini de ură, nu și-a celebrat niciodată viața și cred că de asta mustește de forță – picioarele alea încă tremură! – ca să maximizeze ultimele clipe pe pământ. Vârfurile degetelor îmi caută mâinile; e prea târziu, Peach. Ochii i se duc peste cap, înspre vârful capului, și cu toții putem învăța câte ceva dintr-un deces timpuriu tragic. Ce periculos e să dai vina pe alți oameni pentru problemele tale. Ce irosire a vieții. Dacă s-ar fi rupt de familia ei de nenorociți și s-ar fi mutat într-unul dintre raiurile ei însorite și ar fi lucrat ca barmaniță sau ca instructoare de Pilates, orice, nu contează, ar fi putut să se așeze la casa ei cu o fată drăguță care să-i semene și ar fi fost recunoscătoare pentru toate binecuvântările din viața ei – sănătate, creier, mușchi – fiind sinceră cu ea însăși. În același timp, ducă-se dracului părinții ei. Nu face un copil dacă nu ești capabil de iubire necondiționată.

Ea se stinge și asta înseamnă că muzica se aude doar pentru mine acum. Valurile sunt liniștite. Îi plăcea cântecul acesta pentru că o făcea să nu se mai simtă atât de singură. Voia să creadă că suferim cu toții. Îmi pare rău pentru ea. O lovesc în cap cu piatra și e tăcută, în sfârșit. O întorc și tremur. Ea s-a dus în pace, dar cu mine cum rămâne? Am rămas singur cu Elton, care

cântă încă triumfător din telefonul lui Peach. Peach cea moartă, Peach cea grea. Muzica pare mai asurzitoare sau e așa doar pentru că e Peach tăcută? Încerc să mă concentrez pe a o muta, dar apoi aud un cuvânt – alunecare – și mintea mi se limpezește. Mă opresc. Mă panichez. Dacă decizi să ieși și tu la alergat? Dacă polițistul Nico ajunge pe plaja asta? Trebuie să mă mișc rapid. Îi încarc buzunarele cu pietre, în caz că nu dispare. Posibilitatea să nu dispară cadavrul e reală. Îndes și mai multe pietre în buzunare. Îl aud pe Elton, ceva despre fundul adânc al unui râu. O fi suficientă mareea?

Trebuie să mă calmez. Închid ochii și văd ochii lui Candace în mizeria nămoloasă din Brighton Beach și deschid ochii și scot telefonul lui Peach din banda de pe brațul ei. Acum e telefonul meu și îl opresc pe Elton care acum anticipează revenirea sa acasă. E vremea pentru Peach. Îi ridic cadavrul. Peach e atât de îmbrăcată și Candace era aproape dezbrăcată, doar cu o mică rochie neagră peste costumul de baie. Era vară, fetele bete se înecă, se mai întâmplă, familia acceptă că ea nu se mai întoarce niciodată acasă – și intru cu ea în apă. E iarnă. Fetele triste intră în apă ca să moară. Se mai întâmplă.

Nu mă mai *mențin departe de stânci* și o car pe Peach Salinger pe dig. Stâncile sunt netede și uscate și eu sunt pregătit. Peach e grea din cauza pietrelor din buzunare, din cauza greutății propriului jeg. Număr până la trei și o arunc în ocean. Apa o întâmpină așa cum a îmbrățișat-o apa de la Brighton Beach pe Candace. Încep să scriu un e-mail de la Peach către tine. E ușor să știu ce să scriu:

Beck, trebuie să plec. În ultima vreme, când alerg, e ca și cum Virginia Woolf aleargă cu mine. Ea spunea: „M-am gândit la cât de neplăcut este să fii încuiat pe dinafară; și m-am gândit la cum e mult mai rău, probabil, să fii încuiat înăuntru“. Și avea dreptate. E greu să fii închis, așteptând pe cineva care nu vine. Mult mai greu.

Bucură-te de căsuță. Te iubesc, Beckalicious.

Pa,

Peach Is

Corpul meu e slinos de la transpirație și mușchii mă dor de la efort și rânjesc puțin pentru că înțeleg despre ce vorbea Peach mai devreme. Mi-ar plăcea să jupoi hainele de pe mine acum. Chiar *mă* mănâncă pielea.

Te verific încă o dată înainte să plec. A trecut mai puțin de o oră de când ți-am trimis e-mail-ul de la Peach și pare că ai primit vestea destul de bine. Îl asculți pe Bowie și probezi hainele lui Peach în camera mare în timp ce dansezi și le suni pe Lynn și Chana și pe mama ta și te porcești. Tu ești fericită, Beck. Îi spui lui Lynn ce i-ai spus și mamei tale și ce i-ai spus Chanei:

— Nu e vina mea. Peach fugea de acasă în fiecare lună în facultate. La dracu', cine n-ar face cu atâția bani cât are ea? Și oricum, cred că e mai bine așa. Părea aproape *fericită* că a murit Benji. Și da, știu cât de bolnav sună.

— Lasă-l pe Benji, spune Lynn. E trist, dar faptul că e mort nu îl transformă într-un băiat bun. Ai vorbit cu Joe?

Bravo, Lynn!

— Nu, dar am de gând.

Asta e tot ce-mi trebuie. Plec.

Merg pe strada pustie către oraș. Prietenii lui Nico de la vulcanizare sunt super prietenoși. Nu se întâmplă prea multe aici (ei, serios) și le place *su'priza cu v'emea de vară*, așa că bestia mea maronie e gata de plecare. Reparațiile costă 400 de dolari și sunt bucuros că am venit pregătit. New England nu e un loc prietenos pentru mine, Beck, așa că am încasat salariul în avans înainte să vin aici. Drumurile sunt libere și telefonul lui Peach are multă muzică bună. Poate că mi se schimbă norocul cu New England.

Sunt aproape acasă când îmi aduc aminte de cana cu ADN-ul meu din *căsuță*. Lovesc puternic frânele. Dar nu trebuie să-mi fac griji. Oamenii cu două case oferă chei menajerelor, tâmplarilor,

designerilor de interior. Nu o să mă îngrijorez în legătură cu o cană cu pișat uscat, nu după toate lucrurile bune pe care le-am făcut.

În plus, povestea asta e despre tine și Twitter-ul tău confirmă că deja ești în drum înapoi spre Bank Street. Știu că îți va lua o vreme până te vei deschide. Știu că ești o floare, compusă din petale. Dar te vei deschide. Peach nu te mai poate trage în jos. Tu ești liberă. Nu avea să-și elibereze strânsoarea și tu vei fi acum o persoană complet nouă fără presiunea ei. Ea se poate odihni acum. Tu te poți relaxa. Și când prima adiere a vântului de primăvară te va izbi în față, vei trece pe lângă o librărie sau o trăsură trasă de cai și vei descoperi că roșești, copleșită de dorință. Și atunci mă vei căuta pe mine, *Joe*.

34

TELEFONUL meu nu e stricat. M-am apelat de câteva ori de pe telefonul din librărie în ultimele zile. Tu nu ești în afara rețelei. Ești aici în New York, trăind, scriind, postând:

Există ceva mai romantic decât zăpada care cade noaptea? #liniște #iubire

Nu există niciun motiv logic sau tehnologic sau *romantic* pentru faptul că nu m-ai sunat sau nu mi-ai trimis e-mail de când te-ai întors din LC. Au trecut *douăzeci și trei de minute și treisprezece zile* de când Peach a ieșit din peisaj. Rana de pe fața mea e încăpățânată, dar se vindecă și sunt tot mai puțin monstruos cu fiecare zi. Și acesta este doar un reminder că pierdem timp prețios. Nu te înțeleg, Beck. Nu schimbi e-mail-uri cu niciun tip nou și nu scrii prietenelor despre nimic *romantic* în viața ta, dar scrii despre tipi. Ultima povestire pe care ai scris-o e despre o fată (tu, dăăh, mereu ești tu) care merge la medic și află că are un penis blocat în ea. Sună fiecare tip cu care a fost vreodată ca să vadă dacă încă mai au penisuri. Lista tipilor e scârbos de lungă (o exagerare, asta trebuie să fie) și cu toții încă au penisuri. În final, ea recunoaște că e unul pe care nu l-a sunat pentru că e căsătorit și are copii. Ea nu vrea să îi dea pula înapoi omului; vrea ca el să-și părăsească nevasta și să vină la ea. Cum zicea Blythe în e-mail-ul ei critic: „Nu există un final cu adevărat, nu are climax, nu are o idee generală. Nu presupun că e bazat pe ceva real din viața ta, dar dacă e, totuși, gândește-te să lași povestirea într-un sertar și să o revizuiești din când în când,

după ce te mai distanțezi de emoțiile tale“.

Și, evident, sunt preocupat. Ai fost la Dr. Nicky de *două ori* pe săptămână de când te-ai întors. Și apoi scrii povestea asta cusută cu ață albă despre fututul cu un tip însurat. Sigur că am sunat ca să-mi fac și eu o programare la el. Cum altfel pot să mă asigur că nu profită de tine? Și nu e ca și cum sunt singurul preocupat.

Chana: *Tocmai ai fost la terapie. WTF? De unde îți permiți așa ceva*?

Tu: *Priorități noi. Fără băutură, fără cumpărături, doar scriu povestiri și țin jurnal și cresc*.

Chana: *OK, Beck. Dar ține minte, Dr. Nicky e…. Dr. Nicky*.

Dar azi e o zi bună pentru că liftul a ajuns la etajul al 12-lea și pășesc pe hol și găsesc ușa sălii de așteptare deschisă, așa cum a spus Dr. Nicky că va fi. Am ajuns puțin cam devreme, ceea ce e bine pentru că am timp să-mi rememorez noua identitate.

Nume: Dan Fox (fiul al Paulei Fox și al lui Dan Brown!)

Ocupație: manager de cafenea

Afecțiune: TOC[13]. Știu căcălău despre TOC, am citit mult pe tema asta.

Deja mă simt mai bine și îmi place sala de așteptare, pereții de un albastru pentru copii și canapeaua la fel. Și se întâmplă că e localizat în cartierul meu preferat cabinetul, în Upper West Side. Elliot a fost la psiholog în *Hannah* și cine știe? Poate că nu se întâmplă nimic între tine și Dr. Nicky. Poate că doar e foarte bun la ceea ce face. Se poate. În doar două săptămâni ți-ai dat seama de multe lucruri despre tine.

Știu pentru că Nicky îți dă teme de făcut. Trebuie să-ți scrii zilnic câte o scrisoare. Și tu asta faci:

Dragă Beck, Tu știi doar cum să împingi sau să tragi când vine vorba de băieți. Recunoaște-o. Asumă-ți-o. Repar-o. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Te concentrezi pe bărbați și îți pierzi interesul când îi ai. Nu porți sutien pentru ca ei să se uite la sfârcurile tale.

Poartă sutien. Nicky vede ce faci. Asta e bine. Fii văzută. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Intimitatea te îngrozește. De ce ți-e frică? Poți doar să cobori când joci un rol. De ce nu poți fi tu însăți? Nicky te cunoaște și te acceptă. Și ceilalți vor face la fel. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Tu crezi că nu poți avea iubire până nu scapi de complexul Electra. Dar poate că n-o să scapi de acest concept până nu îți vei da voie să te îndrăgostești. Nicky are dreptate. Crești prin iubire. Nu amâni iubirea până reușești să crești. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Nu e vina ta că te-ai născut pe insula aceea. Sigur că identitatea ta este o insulă. Dar, fată dragă, tu nu ești o insulă. Fii populată. Fii primitoare pentru iubire. Cu drag, Beck.

Dragă Beck, Este în regulă să o urăști pe mama ta. Și ea te invidiază pe tine. Cu drag, Beck

Dragă Beck, Nu fi propriul tău dușman și nu mai umbla după tipi care nu te vor. Fii cea mai bună prietenă a ta și învață cum să-i iubești pe cei care te vor. Și ține minte, nimeni nu e perfect. Cu drag, Beck

Aceste e-mail-uri chiar m-au ajutat să trec prin această perioadă de tăcere dintre noi. Acum știu că nu mi-ai dat papucii din cauza sexului. Ai făcut-o pentru că ai probleme. Așa că, într-o lună sau cam așa, când voi fi intrat până la genunchi în terapie, când îmi voi fi scris scrisori mie însumi, poate că voi sta cu tine în pat într-o dimineață târzie de duminică. Poate că până atunci mă voi înțelege și eu mai bine și ne vom citi reciproc scrisorile de la terapie în pat.

Ușa de la cabinet se deschide și aerul miroase a castraveți și Dr. Nicky nu e ceea ce așteptam.

— Dan Fox?

Reușesc să-l salut și să dau mâna cu el. Îl urmez în cabinetul brutal de bej și mă așez pe canapea, dar ce căcat, Beck? Dr. Nicky

Angevine e tânăr. Presupuneam că are peste cincizeci de ani, dar evident n-are nici patruzeci încă. Pereții sunt acoperiți cu albume clasice de rock înrămate – The Rolling Stones și Bread, Led Zeppelin și Van Morrison. Pierde vremea pe lângă calculator și își cere scuze pentru că mai are nevoie de un minut și eu spun că e în regulă. Poartă Vans, lipiți pe tinerețea lui. E o imagine a înfrânării cu părul ăla bogat și fluturător dat cu gel ca să fie îmblânzit și cu ochi imposibil de albaștri care par ticsiți cu lacrimi. Nu-mi pot da seama dacă e evreu sau italian și el termină cu computerul și se așază pe un fotoliu de piele. Ia o carafă cu apă. Sunt castraveți în acea apă, deci de aici mirosul.

— Pot să-ți ofer ceva de băut?, întreabă și, încă o dată, nu e deloc ceea ce așteptam.

— Sigur!, spun și iau apa și, căcat, Beck, apa asta e divină.

— Ar trebui să îți spun chiar de la început, spune. Am un carnețel, dar nu prea iau notițe. Prefer să notez totul aici, sus.

Arată spre capul lui și se încruntă și ar putea fi criminal în serie sau cel mai de treabă om de pe pământ, dar nu are cum să existe un teren de mijloc pentru tipul ăsta. Nici nu e de mirare că s-a făcut psiholog. Trebuia să găsească o cale pentru a se înfrâna de la comportament și gânduri nepotrivite, perverse. Când zâmbește, dinții lui albiți chimic ies în evidență, complet nepotriviți pe fața lui trasă, tristă.

— Ei bine, Dan Fox. Hai să vedem ce dracu’ e greșit la tine, nu?

Trebuie să recunosc, chiar e ușor să vorbești cu el. Mă așteptam la un cabinet de medic, dar aici e ca și cum aș sta în camera de cămin a unui tip de vârstă mijlocie. Și dacă am fi la facultate, ar pleca pentru a se duce la curs și apoi aș intra în calculator și aș căuta acolo toate documentele despre tine. Dar asta nu se întâmplă; suntem adulți și el trebuie să muncească aici. Vrea să știe cine m-a bătut și îi spun despre accidentul pe care l-am avut pe drumul spre o stațiune de ski (derapajul din

LC) și îi spun despre cum am fost jefuit după ce am închis cafeneaua (Curtis și băieții lui). Și apoi începe să devină mai personal și întreabă:

— Ai o iubită, Dan?

— Da.

Aș putea avea una, cu ușurință chiar, așa că e în regulă ce-i spun. Îi spun că nu din cauza iubitei sunt aici; ea e minunată. Îi spun că am nevoie de ajutor pentru TOC-ul meu.

— Care e obsesia ta?

Știu totul despre imitație, Beck. Una dintre cele mai bune metode de a face pe cineva să aibă încredere în tine este să te concentrezi pe ce aveți în comun.

— E destul de amuzant, zic. Cu toate albumele pe care le ai aici. Nu știu cum sau de ce, dar am devenit psihotic de obsedat de un video la întâmplare de la Honeydrippers.

— Iubesc Honeydrippers, spune. Nu-mi zice că e *Sea of Love*.

— Ai nimerit-o, spun și mi-e cel mai bun prieten.

Și sunt bun la asta, cred. Îi mărturisesc că nu mă pot opri din a mă uita la video (la tine) și din a vorbi despre video (despre tine) și din dorit să trăiesc în video (în tine). Îi spun că mi-am pierdut interesul față de orice altceva din cauza acestui video (din cauza ta) și că am nevoie să preiau controlul.

— Iubita ta își pierde răbdarea cu tine?

— Nu, îi răspund.

Dacă aș avea una, ar fi prea fericită că e cu mine ca să își piardă răbdarea.

— Eu sunt cel care și-a pierdut răbdarea, doctore.

— Niciun doctor, copile.

Și dă din cap că nu.

— Nu sunt doctor, doar am o diplomă de masterat.

Îmi vine să-l întreb de ce îi spui Dr. Nicky dacă nu e doctor pe bune, dar nu pot face asta și el spune că i se pare destul de corect să-mi spună câteva lucruri despre viața lui.

— Ce ai în fața ochilor, asta primești, Danny. Sunt un drogat de 45 de ani slash chitarist eșuat cu o diplomă de psiho, îmi explică. Îmi place rock-ul și inițial am ajuns în domeniul acesta pentru că sunt un artist de căcat în mod natural. Dar apoi mi-am dat seama că-mi place să ajut oameni, așa că iată-ne azi aici.

— Asta-i mișto, Nicky.

Și prima dată când îi pronunț numele, sună ciudat ieșind din gura mea, un nou cuvânt în vocabularul meu: *Nicky*.

Îi spun că sună bine și vorbim despre maturizare – el e din Queens și eu sunt din Bed-Stuy. Se pare că terapia e doar vorbărie și poate că tu încerci numai să *crești*. Poate că o să fiu chiar eu psiholog într-o zi. Aș putea face asta. Aș putea înrăma cărțile mele preferate și le-aș pune pe perete într-o cameră bej și aș vorbi cu oameni ca mine și ca tine.

Nicky spune că e timpul să adunăm datele și să facem un plan. E ciudat că sunt entuziasmat de temă?

— Danny, vom munci mult aici. Pentru început, vei admite că locuiești într-o casă.

N-am locuit în viața mea în casă, ci doar în apartamente. Dar aprob din cap.

— Și în casa ta e un șoarece. Video-ul. Și vestea bună e că e doar atât: un șoarece.

Și acum ești un șoarece, Beck.

— El nu e puternic ca tine, Danny.

Acum e foarte serios.

— Șoarecele ăla e mic. Tu ai mâini, brațe. Ai dexteritate.

Tu ai doar o pizduță și eu sunt de acord cu el.

— Tu poți să ajungi la clanță, Dan. Tu poți pune capcane.

Capcane.

— Știi, Danny, viața e o curvă și uneori se întunecă la tine în casă.

Arată spre capul lui și eu aprob din al meu. Se cam întunecă aici, așa-i.

— Și atunci apar șoarecii.

Tu ai venit în librăria mea și ai dat startul acestei chestii, nouă de fapt.

— Uneori se întunecă atât de tare încât tot ce poți face este să asculți acel nenorocit de șoarece care umblă peste tot și-ți mănâncă mâncarea și se cacă pe podeaua ta și e atât de întuneric încât nu poți vedea clanța, continuă el. Uiți că *există* o clanță și ceea ce facem aici este să aprindem luminile, Danny.

— Corect.

— Și punem capcane, Danny.

— Corect, strig mai tare decât înainte.

— Și noi deschidem ușa și luăm mătura și alungăm șoarecele, spune și lovește aerul. Și uneori nici nu trebuie să mai facem asta pentru că uneori omorâm șoarecele.

Nu de data asta.

— Și nu se întâmplă totul într-o clipă. Nu te voi minți, Danny. Dar e realizabil.

— Ai muncit vreodată în construcții?, îl întreb.

Majoritatea băieților din cartierul nostru au muncit așa, la un moment dat, și îmi place ideea ca eu și Nicky să avem asta în comun, să fim egali.

— Vreo două veri, mai demult!, răspunde și am avut dreptate. Tu?

— Vreo două veri, mai demult!, spun prea nerăbdător.

Ce fraier și ce imitator sunt, dar Nicky zâmbește și mă gândesc la ultimele săptămâni și la nopțile pe care le-am petrecut pe podea, cu spatele sprijinit de perete și cu chiloții tăi în mână, holbându-mă la gaura din perete pe care am făcut-o din cauza ta și pe care am acoperit-o datorită ție.

— Da, doctore…

El dă din cap și eu râd.

— Adică Nicky. Trebuie să găsesc clanța.

— O vei găsi. Și dacă acest concept, casă-șoarece, nu

funcționează pentru tine, te poți gândi la video ca la un coș. Îl poți stoarce și s-a dus. Pentru totdeauna, fără cicatrice, dacă ai grijă puțin de piele după aceea.

Tu nu ești un coș, tu ești un șoricel, iar eu spun:

— Credeam că nu e bine să storci coșurile.

— Ei, căcat!, exclamă și se uită la ceas. Deci. Joia e bine?

După aceea, când merg pe stradă, mă simt cu totul alt om, Beck. Cincizeci de minute cu Nicky și e ca și cum am primit alți ochi. Lumea arată diferit pentru mine, ca și cum mi-aș fi pus ochelari 3D și aș fi fumat niște iarbă și te-aș fi futut în draci. Mă simt drogat, dar bine, și mă îndrept spre parc, unde mă uit la videoclipul de la *Sea of Love* pentru prima dată după multă vreme. Fata din video e destul de drăguță, cu păr blond a la Bowie și terapia funcționează deja. Adică să mă uit la acest videoclip halucinant și defazat mă face fericit și eu n-am mai fost fericit de multă vreme. Și partea cea mai bună e că nu îmi mai este frică. Nu te culci cu Nicky. Doar experimentezi transferul emoțional. Știu despre asta din *The Prince of Tides*. Se întâmplă. Nicky are un master și Nicky e bărbat și nu ar rupe niciodată relația doctor-pacient. Se aplică, cu toate că nu e doctor pe bune.

Merg spre metrou și cobor scările. Îmi place viața, Beck. Simt această răbdare nouă pe care o am. Pot aștepta să mă suni. Sunt suficient de puternic pentru a-ți oferi timp. Am uitat să-ți verific e-mail-ul și telefonul tău e mai greu decât era de dimineață. Îmi scriu mie, chiar dacă psihologul nu mi-a cerut să fac asta:

Dragă Joe, Ai un șoarece în casă și, când ea va fi pregătită, o vei săruta și ea se va transforma în fata visurilor tale. Fii răbdător. Fii deschis. Cele bune, Dan Fox

Nu m-am mai simțit atât de apropiat de tine de două săptămâni. Iubesc terapia, chiar o iubesc.

[13] Tulburare obsesiv-compulsivă (n.tr.).

35

LA URMĂTOAREA mea ședință, i-am spus lui Nicky despre cât de bine mă simt când ies din cabinetul lui bej. A spus că reacția mea e des întâlnită – sunt normal! – și că e vorba despre perspectiva nouă pe care mi-o dă.

— Eu am un loc în nord, mi-a spus. Și merg acolo, în pădure, la fiecare două săptămâni. Nu pentru aerul proaspăt, ci pentru perspectiva proaspătă.

La a treia ședință vorbim iar despre videoclip (tu) și îmi spune că el numește asta strategia pisicii.

— Aveam o vecină care își dădea pisica în chirie. Știi de ce?

— Să ajute oamenii deprimați?, întreb, greșind.

— Dacă vreun vecin din cartier avea o problemă cu șoarecii, doamna Robinson îi dădea pisica ei o zi sau două. Și, Danny, chestia fainã la șoareci e că, dacă simt măcar miros de pisică, s-au cărat de acolo.

— Deci dacă aș începe să mă uit la altceva, aș înceta să mai văd videoclipul acesta.

El dă din cap. Nu vorbim. Uneori se întâmplă asta aici, o liniște abruptă. Nicky spune că e normal; trebuie să poți procesa lucrurile. Eu *procesez* ideea unei vieți fără tine. M-aș vedea cu alte fete (inimaginabil) și aș merge la plimbări și poate că aș găsi oameni cu care să joc baschet sau cu care să stau într-un bar întunecos, privind știrile, și aș adormi în patul meu fără telefonul tău în mână și m-aș trezi fără ca telefonul să-mi fi intrat în carne. Mă doare mâna de la verificatul obsesiv al telefonului tău; poate

că ar fi bine să am degetele neînțepenite. Nu știu cum ar fi să exist fără să te am în interiorul meu, Beck. Știu că ești prea mult material de manevrat. Am obosit.

Nicky simte când am terminat de procesat. Își reașază scaunul.

— Încearcă săptămâna asta, spune. Scrie despre asta într-un jurnal și zi-mi cum merge.

Îmi place să am teme de făcut și ies din biroul lui și descopăr că sunt o grămadă de alte femei pe lume. Așa că poate *vreau* să aflu mai multe despre o posibilă viață fără tine. Aproape că uitasem de alte fete. Sunt peste tot. Beck, pe peronul de la metrou sunt fete de facultate în blugi strâmți și cu capetele afundate în Kindle și tipe grăsuțe mai în vârstă care se agață de sacoșele reutilizabile cu legume și femei măritate de vârstă mijlocie cu pungi zdrențuite de la Macy's sau Forever 21, și e o tipă blondă sexy care e atât de mică încât te face pe tine să pari ca un uriaș verde pe lângă ea, și e în salopetă de asistentă și arată proaspăt aranjată și mă holbez ca dobitocul și ea zâmbește. Jocul începe.

— Ne cunoaștem?, întreabă și simt puțin accent, cred că de Long Island City.

— Nu, spun și ea vine spre mine, nu departe de mine, și miroase a sandviș cu șuncă și a spirt medicinal.

Îmi plac țâțele ei.

— Nu ne cunoaștem deloc?

— Scuze, nu.

— Atunci de ce mama dracului te holbezi așa la mine?

— Nu știu!, recunosc și mă întreb ce ar spune Nicky. Presupun că îmi place să mă uit la tine, pur și simplu.

Trenul scârțâie când se oprește și ochii ei verzi, mici și migdalați, zăbovesc pe mine și două femei intră în tren și două femei coboară și noi rămânem cu ochii blocați unul pe celălalt ca animalele în călduri. Are sprâncene subțiri și unghii lungi, vopsite, nu seamănă cu tine, ceea ce e bine. N-aș putea să o

iubesc niciodată pe fata asta. Dar aș putea exersa cu ea.

Ea începe:

— Cine te-a bătut?

— Am avut un accident.

— Ai avut un accident, zice disprețuitor. Asta-i bună.

— Am fost tâlhărit.

— Deci mă minți dracului chiar înainte să-ți spun cum mă cheamă?

— Presupun că așa-mi vine, să mint.

Sunt bun la asta, iar Nicky ar fi impresionat.

— Ei bine, și dacă eu nu ies cu mincinoși?

— Atunci e naspa să fii tu.

— Ce dracu' se întâmplă acum?

— Cine știe, cui îi pasă?, spun pornit ca Donkey Kong. Dacă discuția asta am purta-o într-un bar întunecos și am fi amândoi muci, atunci ar fi totul perfect normal.

Numele ei e Karen Minty și își mușcă buza lucioasă rujată și își ia revanșa:

— Și dacă bunică-ta ar fi avut coaie, atunci ar fi fost bunică-tu.

Karen Minty decide chiar atunci și acolo că va face sex cu mine și eu știu. Ea e mult mai ușor de citit decât ești tu și nici că aș fi putut să-mi doresc o pisică mai potrivită și începem cu băutura obligatorie la ceva bar căcăcios plin-ochi cu copii de NYU care beau bere americană din găleți. Tu ai detesta locul, dar ei îi place. Barul acesta a fost alegerea ei, așa că acum e rândul meu să o duc într-o fundătură din Houston care știu că o va impresiona – am avut dreptate, ea chiar e din Long Island City – și *e* impresionată de Botanica Bar și bea Greyhounds și spune căcaturi pe care tu nu le-ai spune niciodată, cum ar fi:

— Știi cum de știu despre băutura asta? Leonardo DiCaprio bea așa ceva. Serios.

— Știi de ce mâncarea din spitale e de căcat? Pentru că ei *vor*

ca tu să mori. E adevărat, Joey. E al dracului de ieftin și nici nu mai trebuie să facă nimeni ture duble dacă ai mai multe paturi goale.

— Știi că tot aveam senzația că o să cunosc pe cineva în seara asta? Știu că, la dracu', n-ar trebui să zic asta, al dracului Greyhound, dar, Joe, am avut sentimentul ăsta, la dracu'. Și apoi ai apărut tu, holbându-te la mine.

Râgâie.

— Trebuie să dăm jos chestia aia.

— Tricoul meu?

— Pansamentul de pe mână.

Și uitasem că e acolo. Uite ce mi-ai făcut tu mie. Totul a început când mi-am ars mâna la lumânare. Apoi vindecarea a fost întreruptă pentru că am tras de coajă din cauză la ce mi-ai făcut. Apoi Curtis m-a bătut când mă grăbeam să mă pregătesc ca să te văd *pe tine*. Și apoi sigur că mi-am distrus mașina pentru că te căutam *pe tine*. Văd un tipar aici și Nicky spune că în viață totul se reduce la tipare și acum Karen Minty mă apucă de mână de parcă ar fi a ei. Karen Minty e al naibii de *puternică* și-mi șoptește în ureche:

— Nu-ți irosi energia, Joey. Vei avea nevoie de ea.

Îmi smulge bandajul de pe mână și, înainte să apuc să tresar măcar, mă sărută. După cum se pare, buzele lui Karen Minty sunt și ele puternice. Mâna nu mă mai doare.

Până ne urcăm în tren, nu cred că niciunul dintre noi știe unde merge trenul. E un miracol că e gol, fără vreun vagabond sau gangster sau curvă. E un miracol că Karen Minty linge locul de pe față unde m-a futut Curtis și limba ei e mai ascuțită decât a ta și îi rup nenorocita de salopetă de spital – poartă tanga – și ea mă apucă de penis și o facem chiar acolo, în nenorocitul de metrou, la patru dimineața, și când Karen Minty termină, țipă – *da Joe da sunt a ta termin acum ACUM* – și își înfige ghearele în spatele meu și ochii i se dau peste cap și când termină, picioarele

ei încă sunt înfășurate după mine și ea vibrează. Își înfige limba ascuțită în jos, pe gâtul meu, și apoi și-o retrage și se uită la mine.

— Te iubesc, spune și uite ce-am făcut acum și începe să râdă și sare de pe mine și se acoperă cu haina mea. Fața ta, Joey, Doamne-Dumnezeule. Ar fi trebuit să-ți vezi dracului fața acum, doar glumeam și eu cu tine.

— Știu, spun.

Și nu-mi voi face griji; majoritatea tipelor înnebunesc pentru câteva minute după ce se fut. Așa stau lucrurile, pur și simplu.

E defensivă.

— Evident, pentru că nici măcar nu te cunosc.

— Știu, spun și ea se sprijină pe mine și uită-te la reflexia noastră în fereastră.

Apărem și dispărem pe măsură ce luminile clipesc în tunel și în noaptea aceasta voi dormi pentru prima oară după multă vreme și Karen Minty îmi va face sandviș cu ou și mi-o va suge de dimineață. Și pot să-mi dau seama ușor, e ceva cu acel Greyhound, e ceva cu gura aia. Ea chiar mă iubește.

Sunt cel mai bun pacient din lume pentru că deja am găsit o pisicuță vagaboandă.

Ziua următoare merg la librărie și sunt mahmur ca toți dracii și plin cu un sandviș cu ou care a fost o idee proastă. Probabil că a fost bine intenționată Karen Minty, dar probabil că a fost și prea beată încă pentru a găti această Karen Minty. I-am spus că m-am simțit bine. Ea mi-a spus că va trece pe la librărie. Nu am încurajat-o, Beck. Acum mi s-a înfipt Ethan în cur – iar a venit prea devreme – și vrea să știe dacă mi-e rău.

— Ai răcit, Joe? Sau ai mâncat prea mult *sos*?

Numai Ethan îi spune alcoolului *sos* și eu descui ușa și dacă aș fi terapeut, ca Nicky, nu ar mai trebui să-l suport pe Ethan. Îl trimit la Ficțiune ca să găsească recomandările librarului și pornesc muzica. Karma e o curvă. Prima melodie care începe e

You Are Too Beautiful din *Hannah and Her Sisters*. O opresc. Și deodată mă lovește. Te-am înșelat, ne-am înșelat.

Inima îmi bubuie. Clopoțelul de la ușă se aude și fiecare zgomot doare, mai ales cea care vine acum, fata pe care tocmai am călărit-o, Căcata de Karen Minty. Vreau să-mi tai venele.

Dar, în același timp, mor după niște cafea și ea ține în mână două pahare – surprinzător, Starbucks – și dă din umeri.

— Nu știam cum vă beți voi cafeaua, așa că le-am zis să pună dracului de toate.

Montează o sacoșă grea de hârtie pe tejghea. Ethan vine țopăind spre partea din față a magazinului și ea e groaznic de prietenoasă cu el chiar de la început.

— Tu ești Ethan, așa-i? Joe mi-a spus totul despre tine.

Cât de beat am fost noaptea trecută? Ethan nu-și poate ascunde entuziasmul la gândul că eu i-am spus unei muieri la întâmplare despre el și practic își lasă balele peste tot pe Karen Minty. Ea nu pierde timpul, se face confortabilă, apoi mă privește.

— Deci, cum îți bei *tu* cafeaua, Joe?

Spun că e în regulă așa și ea dă ochii peste cap și-mi face cu ochiul și zice:

— Hei, Ethan?

Se împiedică în propriile picioare venind înapoi. Ethan. Și el îi spune că beau cafeaua neagră cu două de zahăr și că el bea cu „frișcă sau stevie. Sau Truvia. Sau Splenda. Și dacă nu e disponibil nimic din toate acestea, atunci zahăr adevărat din ambalajele maro. Dar niciodată de la Equal!“

În tot acest timp, Karen se uită adânc în ochii mei și crede că-mi va aduce cafea pentru tot restul vieții ei. Te iubesc pe tine, nu pe ea, și-mi bag pula, e genul ăla de fată. Zâmbește puternic spre mine și-mi face cu ochiul.

— Mulțumesc, Ethan.

Și n-am cum să mai scap de asta. Nu am alintat pisica. Am

adoptat-o.

36

SĂ FIU cu Karen e șocant de eficient, cel puțin în sensul că tu ești tot mai departe și mai departe de mine. Încerc să văd partea bună în asta: apuc să exersez cum e să fii iubitul cuiva, iar asta e bine pentru noi. Dar mă simt prost când îi mângâi fundul în pat și când îi împachetez chiloții tanga la spălătorie și când îi trimit mamei ei mulțumiri scrise de mână pentru cina de duminică. E greșit să te trădez. Dar ține minte asta, Beck: în fiecare zi găsesc un prilej să ajung să mă uit la pozele cu tine din telefon. Sunt credincios. Șapte săptămâni de viață cu Karen Minty și unsprezece săptămâni de terapie și Nicky crede că fac progrese serioase. Nu mai sunt deprimat. Îți citesc e-mail-ul și știu că încă te ții de treabă – fără băutură, fără cumpărături – și acum că-l știu și eu pe Dr. Nicky, înțeleg în totalitate cum te face să vrei să rămâi concentrată.

— Arăți mult mai fericit decât în ziua în care am început, Danny.

— Merci, spun. Mă simt mai fericit.

— Și lucrurile merg bine cu Karen?

— Lucrurile sunt grozave cu ea, spun și tehnic așa e.

Nicky a râs prima dată când i-am spus despre ea. A spus că o fată e o pisică *mult mai eficientă* decât un alt videoclip de pe YouTube. Și are dreptate.

— Cunosc privirea asta, Danny. După ce am întâlnit-o pe soția mea, nu m-am oprit din zâmbit vreo doi ani.

Spun fără să gândesc:

— Oh, noi nu ne vom căsători, Nicky.

Își pune masca aia de știe-tot și eu continui:

— Adică vreau să spun doar că ea nu e pentru mine.

El insistă.

— Acum nu mai pari așa de fericit. Îți e frică de căsătorie?

— Chiar deloc.

Și e adevărat. Cu tine m-aș căsători într-o clipă.

— Atunci care e problema cu Karen, Danny?

Ea nu e tu.

— Ea e doar… nimic.

— Ea e nimic, spune ridicând din sprâncene. Ouch!

Mă încrunt.

— Am vrut să spun că nimic nu e în neregulă cu ea.

— Oricum, spune și știu că ne-a expirat timpul. Am o temă pentru tine. Vreau o listă cu 10 lucruri care îți plac la Karen. Pisica aceea reușește să țină șoarecele la distanță. Și nu uita. Să te gândești la pisică e mai bine decât să te gândești la șoarece.

— Bine, doc!, spun și „doc“ e deja o glumă curentă, știi, pentru că el nu e doctor de fapt.

Încerc să-mi fac tema pe drumul spre casă, dar nu pot face altceva decât să mă gândesc la tine.

Câteva zile mai târziu, încă încerc, cât timp stau pe canapea și mă uit la emisiunea preferată a lui Karen Minty, *The King of Queens*. Râde la o glumă care pe tine nu te-ar face nici măcar să zâmbești și te iubesc pentru că tu nu râzi ușor. Își scoate chiloții tanga din cur și eu te iubesc pentru chiloțeii tăi de bumbac.

Ea geme.

— La dracu’, îl iubesc pe Kevin James.

— E bun!, mint eu.

Te iubesc pentru că tu nu-l iubești pe Kevin James și, chiar dacă ai râde la vreuna dintre glumele lui, tot nu ți-ar plăcea de el.

Intră o reclamă la Burger King – Karen Minty iubește nenorocitele de reclame – și arată muie televizorului:

— Pupă-mă-n cur, BK. Cartofii prăjiți de la BK sunt de căcat, așa-i, Joe?

Intru în joc și râd, dar te iubesc pe tine pentru că am putea fi căsătoriți de o sută de ani și nu m-ai întreba niciodată ce cred despre cartofii prăjiți de la BK pentru că n-ai spune niciodată *BK* și, dacă am vorbi despre cartofi prăjiți, ne-am referi la mult mai mult de-atât. Ar exista semnificații. Ar exista o poveste. Tu ești ca o ceapă și Karen e o cireașă Maraschino și eu te iubesc pe tine pentru că cepele au mai multe straturi decât cireșele. Sunt condamnat.

Aproape am uitat că am în poală capul lui Karen Minty și se uită în sus la mine.

— Iubi, ești ok?

— Da!, îi spun trecându-mi mâna prin păr, așa cum îi place. Doar mă gândeam la tema pe care o am de făcut.

Karen nu e de acord.

— Mă jur, Joe, cred că arunci cu banii-n vânt pentru căcatul ăsta.

— Știu că așa crezi.

— La spital, toți nebunii sunt psihologi. Fiecare în parte, toți înșală și mint și sunt mai nebuni decât pacienții lor.

— Nicky nu e așa.

Pufnește.

— Pula mea că nu-i. Toți înșală și mint, Joe, toți înșală și mint.

Tu nu te repeți niciodată pentru că tu ești creativă și Karen nu e și acum mă pișcă de sfârc.

— Joe, uită-te la mine.

Mă uit.

— Mă uitam, domnișoară.

— Și despre ce vorbiți acolo, oricum? Adică ești perfect, Joey.

— Nimeni nu e perfect!, afirm ca un profesor. Am un pic de TOC.

— Mda, râde Karen Minty. Ești obsedat compulsiv… de pizda

mea.

Tu nu spui niciodată ceva atât de grosolan și o alint pe Karen Minty și ne uităm la Kevin James și îmi e atât de dor de tine încât mi se face rău. Brusc, trebuie să plec. Mă ridic.

— Wow, unde arde?

Îmi îmbrățișează pernuța de pe canapea, e prea miloagă.

— Merg la magazin, spun și-mi înșfac cheile.

— Vrei însoțitor?

Nu e deloc misterioasă.

— Nu, spun și-mi înșfac haina.

— Ai nevoie de bani cash?

Se ridică. E penibilă.

— Nu, răspund. Stai liniștită. Vin imediat înapoi.

Alerg pe scări în jos și-apoi mă opresc. Aș putea face orice cu Karen Minty și ea ar rămâne. Și-a înfipt ghearele în mine, Beck. Mama ei îmi tricotează un *pulovăr* și tatăl ei vrea să mă ia pe barca lui într-o duminică. Mă așez pe trotuar. Poate că acum, departe de ea, pot face o listă cu lucrurile care-mi plac la ea.

#1 Karen Minty a crescut alături de trei frați, așa că e maleabilă.

Și e adevărat. Ea *e* maleabilă. Dacă FedEx strică o comandă din Nora Roberts, aș putea să o urc pe Karen în metrou și să o trimit în centru și își va duce curul acolo, va trage după ea o cutie cu cărți înapoi la metrou, apoi sus pe scări și înapoi în librărie. Și dacă aș ruga-o, Karen ar descărca cărțile, le-ar pune prețuri și le-ar aranja la raft. Ea nu se plânge, Beck. Ea *vrea* să fie rugată, ca un răzgâiat care încearcă să fie copil bun în Ajunul Crăciunului, în caz că-l vede Moș Crăciun. Chiar o pot ruga să scoată mopul și să curețe praful observat cât a aranjat cărțile.

#2 Lui Karen Minty îi place curățenia.

— Am crescut într-o nenorocită de cocină, îi place să spună. Singurul mod de a curăța căcaturi este să le cureți și îmi plac căcaturile curate, așa că asta fac.

#3 Lui Karen îi place să gătească.

Și e bună la asta. N-am mai mâncat așa nici nu mai știu de când, mâncare adevărată, de familie (o lasagna care are gust divin și rece, chiar la cinci zile după ce a fost făcută) și corpul de atlet pe care-l aveam când o urmăream pe Peach Salinger (care ar fi absolut îngrozită de Karen), ei bine, încă îl am în mare parte, asta pentru că lui Karen îi place să gătească, să mănânce, să curețe și să se fută. Și intenționează să facă lucrurile astea pentru mine pentru totdeauna. Am găsit un mic dosar cu rețete țiplate care a aparținut mamei ei. I-am scris despre asta și mi-a răspuns:

Gătesc mult mai mult la tine-n bucătărie decât la mine.

Orice vreau, oricând, pot cere și ea îmi oferă pentru că mama ei știe cum să gătească orice. Am adus lasagna rămasă lui Ethan și el crede acum că mama ei ar trebui să scrie o carte cu rețete. Atât de pricepută e.

#4 Karen Minty e o bunăciune.

Așa cum ție îți place să vorbești căcaturi despre Blythe, așa cum îți place să aștâți – sfârcurile ieșite prin librărie chiar în Ziua Unu – ei bine, lui Karen Minty îi place să călărească pula. Orice pulă; îți poți da seama că s-a *futut* o grămadă și asta nu mă deranjează. Sunt cel mai bun pe care l-a avut între craci; cuvintele ei, nu ale mele.

#5 Karen Minty știe că Ethan e om bun.

Am ieșit odată cu Blythe și Ethan. A fost naspa. Blythe a tot atacat-o pe Karen din cauza greyhound-urilor băute și i-a spus că Leonardo DiCaprio bea *o grămadă de alte lucruri, Karen. Chiar ești așa naivă*? Ouch. Ziua următoare, Ethan a venit la librărie cerându-și scuze – „Blythe nu prea are multe prietene! Sper că nu se simte jignită Karen!“ – și Karen a apărut în timpul acesta. Karen i-a spus lui Ethan că Blythe e „super deșteaptă“ și „al naibii de frumușică“. Când Ethan a plecat să se cace, Karen mi-a spus că Blythe i s-a părut o javră. „Ethan ar trebui să fie cu o fată de treabă“, mi-a spus. „Dar tipii de treabă *mereu* au parte de javre.

Nu se despart de tine dacă le atragi atenția. Dă-i niște timp. O va părăsi până la urmă“. Karen Minty e o *asistentă* adevărată.

Acum două zile, el m-a întrebat complet serios dacă plănuiesc să o cer de soție pe Karen.

— Ethan, suntem împreună de două luni.

A dat din umeri și mi-a spus, pentru a cincizecea oară, că el a cerut-o de soție pe Shelly, fosta iubită, după doar șase săptămâni.

I-am spus direct:

— Și uite ce bine ați ajuns.

— Când știi, știi și gata.

— Păi, eu nu știu, Ethan.

— Ar fi bine să începi să te gândești atunci!, și pentru prima dată a avut și el o umbră de dreptate – alt miracol. Pentru că e clar că ea știe.

#6…

Nu are niciun rost. Poate că Dan Fox o iubește pe Karen Minty, dar eu nu o iubesc pe Karen Minty.

Eu te iubesc pe tine. Iubesc profunzimea ta și scrisorile pe care ți le scrii și greșesc că o las să continue. Și sincer, mă ia prea tare. Altfel de ce ar tot vorbi Ethan și Nicky despre căsătorie când ne vedem de mai puțin de două luni? Și uite-o, bocăne pe scări și vine după mine.

— Buu-huu!, țipă.

Și eu tresar chiar dacă o auzisem venind.

— Oh, Doamne, ce ușor te sperii.

Râde. Se așază lângă mine și își pune capul pe umărul meu și oftează.

— Eu deloc nu mă sperii. Când eram mică, frații mei mă speriau atât de des încât nu știu. Cred că mi-am pierdut toată frica sau ceva.

E o noapte frumoasă. Copiii se joacă afară. Imediat se va face primăvară. Karen Minty cască:

— Ce noapte, așa-i?

— Mda, zic.

Aude cronometrul de la cuptor și mă trage aproape și-mi trage un sărut dur, ca de obicei.

— Vrei enchiladas?

— Zic vreodată nu la enchiladas?, spun și primesc încă un sărut.

— Ei, haide. Întâi enchiladas. Apoi ai promis că mă ajuți să învăț.

Bag în buzunar cheile de la librărie și o urmez sus pe scări în apartamentul meu.

#7 Karen Minty are un cur grozav.

#8 Karen Minty face enchiladas bestiale.

#9 Karen Minty amestecă niște cartonașe cu favoruri sexuale cu cele de pe care învață pentru școala de asistente atât de la întâmplare, încât uneori trag un cartonaș pe care scrie SCOATE-MI BLUZA.

#10 Lui Karen Minty îi place să se fută.

După ce ne-o tragem, mă uit la listă și văd că am sărit peste #6.

#6 Karen Minty știe ce vrea. Vrea să fie flebotomist.

Ea nu se plânge despre teme pentru că ea știe ce vrea. Vrea să scoată sângele din oameni; vrea să fie flebotomist.

— Eu sunt un toiag și când stai întins într-un pat timp de 8 zile și perfuzia și se comprimă pentru că ceva parașută proastă ți-a prescris medicamentele greșit, cel mai important lucru din lume e un toiag. Nu un mare doctor, ci un toiag mare. Și eu vreau să fiu toiagul de pe lângă nenorociții ăia de oameni.

Vezi tu, Beck? Nu e ca și cum vrea să posteze pe Twitter despre cum e să fie asistentă – „Twitter în căcat, eu prefer viața“, mi-a spus ieri. E o simplitate în tot care e benefică pentru mine și știu asta pentru că obrajii mi-s roșii, burta mi-e plină și pula mea e un toiag în nenorocita asta de lume – doar întreab-o pe Karen – și mă trezesc și vreau să mă dau jos din pat și să-mi văd de viață.

Dar mă trezesc și gândindu-mă la tine.

Termin de citit lista lui Dr. Nicky. La început nu scoate un sunet.

Sunt nerăbdător.

— Ce s-a întâmplat, doc?

— Tu să-mi spui, Danny.

— Eu mi-am făcut tema. E rândul tău.

Dr. Nicky se holbează la mine și eu la el. Oare așa îți face și ție?

— Bine, Danny. Să te întreb ceva.

Se apleacă spre mine.

— Karen știe că nu ești îndrăgostit de ea?

Nu pot să-l mint în legătură cu Karen. Nu mă poate ajuta decât dacă îi spun adevărul.

— Nu!, recunosc. Nu știe.

— Minciunile nu pavează calea către fericire, spune și uneori îmi amintește de un rabin și nu pot să cred că mai demult îmi imaginam că faci sex cu el. Și, dacă e ceva ce am învățat în cei aproape cincizeci de ani pe planeta asta, acela e următorul lucru: dacă nu începi cu iubire nebună-nebună, genul acela despre care cântă Van Morrison, atunci nu ai șanse la relație pe termen lung. Iubirea e un maraton, Danny, nu un sprint.

Fără să mă gândesc, întreb:

— Dar tu? Tu îți iubești soția?

— Nu, spune rapid. Dar *am* iubit-o.

Pe drumul spre casă sunt deprimat și îți verific e-mail-ul. Ai răspuns afirmativ la invitația la o petrecere a unei zile de naștere de la un club de bowling de lux pentru dobitoci. Știu că nu vei merge; nu mai mergi nicăieri acum. Te duci doar la *Dr. Nicky pentru că e... Dr. Nicky*. Dar știu că Karen Minty va merge cu mine la clubul de bowling și va sta acolo până când voi spune eu că e timpul să plecăm acasă.

Stă cu mine la un bar de hipsteri de lângă culoarul de bowling și nu ne e acolo locul. Suntem singurii oameni care nu sunt acolo pentru petrecere. Sunt cu toții în jurul nostru, vorbind despre garderoba Lenei Dunham – *Cine-i Lena Dunning*? vrea să știe Karen Minty – și vorbesc despre bretelele vintage pentru bărbații alfa – Karen Minty ronțăie paiul din băutură și ridică din umeri – și vorbesc despre Campus Dance de la Universitatea Brown – Karen Minty joacă un joc cu bijuterii pe telefon. Tu nu vii la petrecere și Karen Minty e îndrăgostită de mine și eu nu o pot iubi înapoi, chiar nu pot. A trecut atât de mult de când te-am văzut ultima oară și viața ar fi mult mai ușoară dacă aș putea să mă transform în fan al emisiunii *The King of Queens*. Dar nu pot, Beck. Și dintre toți oamenii, tu ar trebui să înțelegi asta. E ca în scrisoarea pe care ți-ai scris-o astăzi:

Dragă Beck, Louisa May Alcott are dreptate. O fată ieșită din comun nu poate avea o viață obișnuită. Nu te judeca. Iubește-te. Cu drag, Beck

37

AM CITIT destule cărți și am văzut suficiente filme ca să știu că Nicky a dat-o în bară când mi-a spus despre soția lui. Nu sunt mirat când îmi spune că trebuie să *vorbim*. Își asumă întreaga responsabilitate pentru ruptură, pentru depășirea graniței dintre pacient și terapeut. Niciodată nu l-am văzut să arate mai rău decât acum, Beck. Și e un om atât de bun, cum era domnul Mooney mai demult, înainte să se oftice pe mine și pe viață. Nu pot să îndur să văd cum se combate singur.

Insist:

— Hei, haide acum, doc. Nu te mai ataca singur.

Nu îmi dau seama dacă râde sau plânge și s-ar putea să fie singurul tip de pe pământ care să le poată face pe amândouă deodată. E un jongler și Dumnezeu să-l binecuvânteze pentru că eu nu aș putea să-mi cer scuze de la alt tip pentru că am spus *un* singur lucru nenorocit despre viața mea.

— Danny, spune. Tot ce pot face este să-ți dau o recomandare? Vrei o recomandare?

Sunt pete pe cămașa lui și hainele îi sunt șifonate, ca și cum ar fi stat prea mult în ele. Știu cum să-l fac să se simtă mai bine și îi spun că nu am nevoie de recomandare pentru altcineva pentru că sunt mai bine. El zâmbește. Eu continui. Îi spun că nu mai am un șoarece în casă pentru că el e cel mai bun psiholog.

— Cum merge cu Karen?

— E bine, spun.

Vreau să se simtă împlinit.

— Serios, șoarecele e mort.

— Wow!, exclamă și cumva pare invidios.

Sau poate că e doar trist.

Îi spun că teoria asta cu șoarecele și pisica e genială și îi place că folosesc acest cuvânt, *genial*. Desigur, nu îi spun că vreau să mă acopăr cu brânză și unt de arahide ca să fac șoarecele să se întoarcă. Merită mai mult.

— Mă bucur pentru tine, Danny. Ai muncit din greu și ți-ai făcut temele și totul ți se datorează, copilule. Să-ți dai seama ce te face fericit e o călătorie în sine.

Tu mă faci pe mine fericit. Dau din cap.

— Așa e.

— Să fii obsedat nu te făcea fericit, continuă Nicky. Și tu știai asta. Și, ce e mai important, ai acționat conform acelor informații și ai decis să te ridici deasupra obsesiei tale. Ești deștept, Danny.

— Nu îți pot mulțumi suficient, doc.

— Mi-ar plăcea să fim cu toții atât de deștepți ca tine, spune și are ochii triști și înlăcrimați iar și vorbește despre cât de greu este să faci șoarecele să dispară.

Eu stau și mă gândesc la tine, dragul meu șoarece. Nicky are dreptate. S-ar putea să nu mai apari niciodată – știu că e posibil să fi depășit etapa noastră – ba chiar s-ar putea să te vezi cu cineva. Dar lucrul cel mai important este că știu că vreau posibilitatea unui tu mai mult decât realitatea unei Karen Minty.

— Și ce pot să zic, Danny? Sunt fericit că pisica ta a funcționat, spune. Când ai venit aici, m-am îngrijorat. Nu arătai prea bine. Arătai ca un prizonier.

— Mă simțeam ca unul.

Și chiar mă simțeam. Încă mă simt.

— Dar apoi ți-ai luat o pisică.

— Amin.

Și mi-o imaginez pe Karen Minty așezată în patru labe, cu corpul tău micuț atârnându-i din gură.

— Hei, am intrat pe YouTube și m-am uitat la videoclipul acela de la Honeydrippers azi, chiar înainte să ajungi tu aici, spune și pupilele i se măresc. Îți pot înțelege obsesia. Video-ul acela chiar e dubios, cu tipul ăla în Speedo, geaca aia. Ce caută geaca pe umerașul ăla?

Râdem, dar tristețea i se vede în ochi ca febra, la fel și pe buze. Mă simt prost că l-am mințit și telefonul îi vibrează.

— Îmi cer scuze, spune. Trebuie să văd ce e.

Spune că trebuie să iasă – „ceva cu ventilatorul de acasă“, acum că a rupt dinamica doctor-pacient poate să dea iar din casă – și promite să se întoarcă în 5 minute. Închide ușa și mă uit imediat în calculatorul lui. Voiam să intru în acel calculator de prima dată când am pășit în cabinet. Tu trăiești aici, undeva, și tentația de a găsi *Sea of Love* e copleșitoare. Pot să jur că mă strigi de undeva din hard drive, că mă ademenești în propria mare, și nu mă pot abține. Eu chiar sunt tipul din videoclip. Și asta e, e marea mea șansă. N-am mai fost niciodată singur aici și-mi bag picioarele. Merg la biroul lui Danny și apăs tasta de spațiu și mă bag.

Să mă uit la imaginea de pe ecran cu Nicky și soția și fiicele mă face să mă simt vinovat. Profit de încrederea lui și familia lui Nicky e atât de inocentă, cum stă aliniată în fața pizzeriei Nicky din Chestertown, NY. E penibil să vezi un adult care își forțează soția și fiicele să pozeze într-o zi ploioasă în fața unei pizzerii doar pentru că se numește *Nicky*. Mă simt prost, dar te vreau și minimizez videoclipul cu Honeydrippers – e un om bun, chiar se uita la video – și caut pe hard drive. Wow. Dr. Nicky nu scrie nimic de la ședințele cu mine sau cu tine sau ale altcuiva. Doar își dictează gândurile în iPhone și apoi descarcă fișierele MP3 în calculator. E un folder numit *GBeck* cu o grămadă de fișiere. Am sentimentul acela de la Van Morrison despre care vorbea Nicky. Îmi trimit folderul. Șterg e-mail-ul din folderul lui cu mesaje trimise. Șterg coșul de gunoi din e-mail. Am reușit.

Numai că n-am reușit. S-a terminat. Iar am ratat.

Nicky s-a întors, cu un zâmbet dezamăgit și oftează.

— Danny, îmi pare atât de rău. E vina mea. Îți spun că videoclipul e acolo și *plec*. Sunt praf, Danny.

Respir. Se pare că totuși am reușit.

— Nu, nu ești, doc.

Și sunt sincer.

Pare slăbit, iar vocea îi e nesigură.

— Ce zici de recomandarea aia?

Iau recomandarea, dăm mâna și plec. Îmi pare rău de Nicky, dar nimic nu-mi poate depăși entuziasmul pentru fișierele din *GBeck*. În lift fac ceva ce nu fac niciodată. Mă rog ca Nicky să găsească pe cineva care să-i dea acel sentiment de Van Morrison, astfel încât dinții lui albiți să nu mai pară atât de penibili pe fața lui trasă și tristă.

Liftul mă scuipă în hol și Danny Fox e mort. Când ies afară mă împiedic într-o nenorocită de gaură din asfalt. E o gaură neagră în mintea mea: sunt nebun? Aș putea să mă mulțumesc mâncând ouăle făcute de Karen și păsărica ei. Aș putea să încep să merg la cel recomandat de Nicky și aș putea încerca să trăiesc fără tine.

Aș putea.

Dar adevărul e că pisicile mă plictisesc. Mai degrabă aș asculta înregistrările lui Nicky cu tine vorbind decât să fac dragoste cu Karen Minty. Și dacă Van Morrison nu e nebun, atunci nici eu nu sunt.

Dragă Joe, Tu nu ești o persoană iubitoare de pisici. Tu vrei șoarecele. Cu drag, Joe

38

TREBUIE să-mi cumpăr căști de la magazin pentru că trebuie să știu acum ce a spus Nicky despre tine și tipului îi ia o veșnicie și de ce lucrează atâția cretini în relațiile cu clienții și înșfac căștile și mormăi *merci, dobitocule* și plec și rup ambalajul care e mult prea strâns și țip și câțiva oameni de pe stradă dau înapoi de parcă aș fi Hulk ieșind din haine și mă ghemuiesc pe o alee și desfac plasticul cu răbdare și scot căștile și arunc foaia cu instrucțiuni și nu le pot băga mai repede în telefon și alerg pe scări și-mi validez cardul de acces la metrou și apăs butonul de pornire de la primul MP3 când intru în tren și mă așez vizavi de un tip orb care zâmbește fără motiv.

OK, prima zi, Beck. Femeie. Douăzeci și ceva de ani. Hipersexuală. Probleme legate de limite. Probleme cu tatăl. Pretinde că e aici ca să-și rezolve problemele cu bărbații, dar nu pare să vadă că am un inel pe deget. Singurul mod de comunicare e seducția. Își încrucișează picioarele în mod repetat și poartă o bluză largă, fără sutien. Cerșește atenție. Întreabă direct despre transferul emoțional, are o tulburare narcisică gravă. Insistă să-mi spună Dr. Nicky, deși i-am spus de multiple ori că nu sunt medic. Întreabă continuu dacă sunt însurat și dacă am o viață sexuală bună cu soția, ca să evite să discute despre problemele ei. Mi-a spus că s-a culcat cu terapeutul ei din facultate. Continui. O întreb de ce nu merge la o femeie terapeut și-mi spune că are deja o mamă, nu mai are nevoie de încă una. Posibile tendințe masochiste, acaparatoare și tulburare borderline.

Tipul orb de vizavi se holbează la mine, dar e orb și nu mă poate vedea, așa că nu mă supăr pe el și ascult următorul segment. Poate că următorul va fi mai bun. Trebuie să fie.

Marcia a fost de coșmar în dimineața asta. Mack s-a trezit iar târziu și Amy e răcită și Marcia e pur și simplu o mamă incompetentă. Aproape că am anulat întâlnirile, dar m-am surprins fiind alinat de gândul că urma să o văd pe Beck. Am ajuns să fiu nerăbdător să petrec timp cu femeia asta tânără. Mă surprind numărând orele, gândindu-mă cu ce să mă îmbrac. Îmi face viața suportabilă, fir-ar să fie. Acum cine mai vorbește de transfer afectiv? Azi s-a îmbrăcat în pantaloni de trening și o bluză fără formă, cu păr ciufulit și pielea strălucitoare. Nu pot decât să mă gândesc că s-a îmbrăcat așa pentru mine, ceea ce e mult mai intim decât a se dezbrăca pentru mine. Ne stabilim obiective: ea vrea să fie încrezătoare sexual. Ceea ce mi se pare amuzant pentru că ea este definiția sexului.

Apăs PAUZĂ și vreau ca negrul să se oprească din rânjit. Vreau ca lumea să se oprească din zâmbit. Dau pe repede-nainte. Apăs PLAY.

Spune că eu i-am deschis ochii și că ia o pauză necesară de la bărbați, că și-a dat seama de niște lucruri despre tatăl ei, lucruri despre viața ei amoroasă, toate acestea după doar câteva ședințe pentru că eu sunt cel mai grozav medic pe care l-a avut vreodată. Îi spun iar că nu sunt doctor. E groaznic că ador să-mi spună Dr. Nicky? Nu răspund la asta. (Oftează.) *Oricum, îi explic că nu există leac magic. Ea mă contrazice. Spune că am aprins ceva în interiorul ei. Spune că niciodată nu s-a simțit atât de mult în acord cu sine. Spune că să vorbească cu mine o face să se simtă cel mai bine. Se îmbracă tot mai sexualizat, cu ciorapi până la genunchi și fuste scurte. Cred că știe că mă îndrăgostesc de ea. Și Dumnezeule, cred că și ea se îndrăgostește de mine. Mă gândesc prea mult la ea. Și uneori îmi fac griji că ea știe. Ar trebui să opresc terapia, dar nu pot. Așa m-am săturat de Marcia și de mașina stricată de spălat*

vase și Beck e… grațierea.

Lovesc butonul de PAUZĂ. Privesc în jur. Mi-ar plăcea să fie cineva pe care să-l pot pocni în față. Dar n-aș putea lovi niciodată un orb și apăs PLAY.

Știu că ar trebui să-i scriu o recomandare și să o las să plece pe drumul ei.

Apăs iar PAUZĂ pentru că surzesc de nervi. Nu a avut nicio problemă să-mi dea *mie* o recomandare. E în regulă să-i dăm un șut în cur lui Danny Fox, dar *tu* rămâi. Apăs PLAY:

Scrisul ei în jurnal e productiv. E receptivă la sugestiile mele că ar trebui să intre într-o relație ca să reușească să-și înfrunte problemele. Îmi spune în mod repetat că noi avem o legătură. Eu nu o încurajez, dar și eu mă gândesc numai la această conexiune dintre noi. Cum oare sunt atât de nerăbdător să accept că am eșuat în munca mea? Totuși nu sunt dispus să accept când un pacient foarte inteligent îmi spune că sunt genial. Poate chiar am vindecat-o în câteva săptămâni. Mi s-a distrus atât de mult stima față de mine încât nu mai cred că e posibil așa ceva doar pentru că am cumpărat mașina greșită pentru spălat vasele?

El te iubește și te vrea și bărbatul orb zâmbește, acum ridicat de pe scaun, învârtindu-se aiurea, și suntem cu toții vânători, așa suntem, și dau mai departe:

Îi spun Dianei că am început să am vise cu Beck. Și sigur că Diane îmi cere să întrerup ședințele cu ea. Asta ar spune un terapeut bun, iar Diane așa este. Dar nu pot. Beck mi se deschide mie și *are încredere în mine suficient cât să-mi spună despre pernuța verzuie pe care o folosește ca să se masturbeze.* Să se mastur*beze! Povestea din spate e revelatoare. Tatăl ei îi părăsise. Apoi a rugat-o pe mama ei să-i expedieze perna lui verde pentru gât. Mama ei pasivă a acceptat, dar Beck furase deja pernuța. În visele mele, suntem în cabinetul meu și ea vine și îmi cere să mi se așeze în poală. Spun nu, dar ea nu poate fi oprită. Mă încalecă. Visez la ea mereu și acum că mașina rea de spălat vase e bună*

pentru că la spălătorie există încuietoare și pot să mi-o frec acolo și să mă gândesc la Beck fără să fiu prins. În mintea mea, când sunt în ea îmi spune că sunt un rock star și penisul meu e un star și niciodată nu m-am simțit atât de viu de mulți ani. Să stau cu Marcia mi se pare mai mult o trădare. Ca și cum o înșel pe Beck cu ea, chiar dacă nimic nu se întâmplă. Sunt tot mai detașat de familia mea cu fiecare zi. Adevărul este urât: mai degrabă aș avea-o pe Beck.

Cândva, pe parcursul acestei înregistrări, orbul a părăsit trenul. Mi-am ratat stația și căștile îmi strivesc urechile, gunoaie de la magazinul de cartier, și le smulg de pe urechi și le arunc pe fereastra de lângă mine. Oamenii se uită la mine și oamenii se pot duce dracului. Trenul se apropie de o stație și eu sunt primul la ușă. Nu aș putea fi mai nervos decât sunt acum. Mă simt ca un fraier și vreau să-mi smulg singur capul pentru că nu-mi vine să cred că eu am crezut toate căcaturile lui. Nu pot crede că i-am spus lui lucruri pe care nu le-am spus nimănui. Trec de colț și o văd pe Nenorocita de Karen Minty pe bordură cu un coș de picnic și pisicile ar trebui să fie mai deștepte și mai reci de atât.

— Surpriză!, strigă. Am pregătit un picnic.

Tu poți să crezi că Karen încă mai există? Eu vreau să merg în casă și să arunc mașini de scris în perete până când se sparge de tot și șoarecii ajung victime colaterale, mor și urlă și Karen Minty – *iubita mea* – trebuie să stea ea acolo cu coșul de picnic. Niciodată n-am văzut unul în realitate, ci numai în desene animate, în cărți, și nu vreau să merg la niciun picnic. Simt miros de usturoi și rozmarin și de Noxzema cu care Karen s-a uns pe fața mică și ascuțită încă de când era copilă. S-a terminat. Dacă ar ști ce fraier sunt, dacă ar ști că am *plătit* un pulău însurat ca să încerce să o *fută* pe iubirea vieții mele, atunci nu m-ar mai scoate la picnic. Trebuie să plece. Oricum nu e problema ei. E vina lui Nicky și ei îi spun că nu îmi e foame.

Ei îi *este* foame și se apropie, iar eu mă trag în spate.

— Joe, ce căcat?

Eu nu sunt Joe, sunt Dan Fox și țip:

— Isuse Cristoase, Karen! Nu poți înțelege un indiciu așa simplu?

Și asta a fost. Se ridică, tremurând.

— Du-te dracului.

— Asta e inteligent.

— Du-te dracului tu, cu tot cu inteligența ta!, mârâie. Crezi că sunt ceva căcat de gagică pe care să o folosești ca pe un preș, să i-o tragi și s-o fuți când ai chef? Crezi că sunt ceva nenorocită de păpușă de cârpă?

— Da, spun într-o secundă. Exact asta ești.

Și e adevărat. Am greșit în legătură cu toată lumea. Tu ești o curvă și Nicky e un muist și dulceața de Karen, Coșul de Gunoi pentru Spermă, fierbe de ură reprimată. Sau o fi tristețe? Tremură și coșul îi face antebrațul să vibreze și eu sunt un cretin nenorocit și ea e un flebotomist care *mă* iubește și dacă Nicky nu ar fi îndrăgostit de tine, nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla. Dar el te *vrea* pe tine și puiul miroase delicios și eu sunt un dobitoc.

— Ia loc, spune Karen Minty și o las să mă ajute să mă așez pe trotuar.

Cum a putut Nicky să-i facă așa ceva lui Karen? Ea e o fată muncitoare; coșul de picnic e plin. Ea are inimă; luna trecută a cărat un aspirator până la mine acasă. A dat cu el după canapea. A purtat pantaloni scurți de parașută și o jumătate de tricou și a găsit locuri mizerabile despre a căror existență eu nici măcar nu știam.

— Nu vrei să faci șoareci aici. Dacă se întâmplă așa, eu nu mai vin pe aici.

Nimeni n-a transformat vreodată un aspirator într-un buchet de trandafiri, într-o inimă care bate. Și ca tot ce-i rău, și asta e tot vina lui Nicky. El e cel care mi-a spus să-mi iau *pisică*. Karen ar

sta cu mine pentru totdeauna și ar pompa copii când aș vrea copii și ar lucra ture duble ca să putem merge în Florida o dată pe an și am toate astea aici, într-un *coș de picnic* și rozmarinul miroase dumnezeiește. Dar chestia e, vezi tu, că ea n-a auzit niciodată de Paula Fox sau de *Magnolia* sau n-a încercat să-și călărească psihologul însurat. Ea nu e *diferită, sexy* ca noi. Ea se supune regulilor; ea nu îndrăznește să se atingă de gaura din peretele meu pentru că *trebuie să o repare un specialist*. Ea respectă limitele și du-te-n morții tăi, Nicky, pentru că ai făcut-o să piardă timp și pentru că i-ai frânt inima.

— De ce ești supărat pe mine?, tremură. Am crezut că ți se va părea fain picnicul. E super afară!

— Karen.

— Of, băga-mi-aș.

Și știe că o părăsesc. Se prelinge de pe trotuar și începe să fugă, plângând. Nu o voi mai vedea vreodată și eu iau coșul de picnic sus, în apartamentul meu Minty-fresh. Mă îndop cu piept de pui și cartofi copți și conopidă în sos alb și vin direct din sticlă. Mănânc ca și cum ar fi cina cea de pe urmă, pentru că așa și e. Azi l-am îngropat pe Dan Fox și acum trebuie să am grijă de Nicky. Nu am de ales, Beck. Ascult toată noaptea înregistrările lui. A profitat de tine în ceea ce trebuia să fie cel mai sigur loc de pe pământ. E în capul tău, *un șoarece în casa ta* și e clar că te-a păcălit să crezi că-l iubești. Noi nu putem fi împreună cât îți controlează el gândurile. *Dr. Nicky e… Dr. Nicky*: un porc însurat și lacom. Și nu a avut dreptate în legătură cu mine. Eu nu am un șoarece în casă. Am un nenorocit de porc.

39

NU ÎMI ADUC AMINTE când am fost ultima oară așa aproape de o școală. Multe s-au schimbat. Generala 87 de pe Seventy-Eighth Street are slogan, în căcat: „O singură familie sub soare“. Mi-am petrecut orele dimineții pe treptele de la Muzeul American de Istorie Naturală, bând cafea și informându-mă despre Nicky și așteptând ca familiile să se dea jos din paturi și să iasă *sub soare*. Călătoria spre școala asta a fost incredibil de ușoară, în mare parte mulțumită cumnatei lui Nicky, Jackie. Am găsit-o pe Yelp, pe pagina de la pizzeria Nicky, unde a contribuit cu numeroase poze cu „familia noastră extinsă delectându-se cu ‘zza noastră preferată!“. Contul de Yelp al lui Jackie m-a condus la profilul ei generos de Facebook, acolo unde are multe check in-uri la „cabana din nord!“ și la Pizzeria Nicky (dăăh), și, cel mai important, la „Generala 87! Cea Mai Tare Școală din Oraș!“ Cel mai bun profil de Facebook din lume!

Serios, ar trebui să-mi fac cont pe Yelp pentru a-i mulțumi pentru evaluările spumoase și expeditive făcute restaurantelor. A mea e. Știu totul despre Nicky.

Așa că sunt îmbrăcat ca un alergător azi pentru că dacă e vreun loc pe lume unde te poți să te relaxezi nederanjat, aia e școala. Mi-am ieșit din formă, observ când ies. Nu am mai alergat de pe vremea lui Peach. Am alergat în cerc, am făcut jogging de fapt – de la 4:30 dimineața, ascultând înregistrările din jurnalul audio pervers al lui Nicky pentru a rămâne concentrat. Merg la Columbus, fac dreapta pe Seventy-Seven, trec de terenul de joacă

pustiu, fac dreapta pe Amsterdam, apoi dreapta pe Seventy-Eighth, trec de Generala 87 și apoi fac iar la fel. Am făcut nu știu câte ture până să dea totul roade, pentru că acum îl văd pe Nicky venind pe stradă. Acum arată diferit. Obișnuiam să-mi pară rău pentru cât de cocoșat e, cu ochii pironiți în podea mereu. Dar acum arată doar malefic. Cocoașa e pedeapsa pentru păcatele lui. (*Tu*.) Un tată ar trebui să fie atent la copilul lui, dar Nicky stă cu capul atârnat în asfalt.

Fiicele lui sunt mai mari acum și fotografia aia din calculatorul lui trebuie să fi fost făcută acum câțiva ani. O ține pe Amy de mână (Amy e cea pe care au făcut-o în loc să divorțeze) și o strigă pe Mack să meargă mai încet. Mack e cea pe care au făcut-o ca să parafeze înțelegerea – mai bătrâni, mai detașați. E în regulă pentru mine să alerg pe loc pentru că am ochelari de soare și căști pe urechi și dacă există vreun tip pe care toată lumea din Upper West Side îl primește cu brațele deschide, atunci acela nu poate fi decât alergătorul.

Nicky îi conduce pe copii în școală (și ce naiba s-a întâmplat cu orașul ăsta de ajung părinții în școală, alături de copii? Pe mine nu m-a ținut nimeni de mână și nici pe nimeni altcineva, odinioară) și o mamă mă privește și eu fac cu mâna și zâmbesc (Mă pretind normal chiar bine!) și ea face cu mâna, presupune că mi-a uitat numele și că mă cunoaște de la ședințele cu părinții sau de la sală sau *haide odată, Nicky*, ieși, că alergatul pe loc nu e ca alergatul în cerc și avem treabă de făcut, tu și cu mine, Nicky, și nu avem mult timp pentru că *tu* ar trebui să te vezi cu el mâine după-amiază la ora 13 și eu am decis deja că întâlnirea nu va avea loc.

Nicky e dovada vie că inactivitatea e terenul de joacă al diavolilor excitați și care înșală. Tipul ăsta e așa de domol, Beck. După ce și-a lăsat fetele la școală, a mers spre casă ocolind mult și a vorbit la telefon – cu tine? – și apoi a dispărut în clădirea în

care stă. Nu am văzut pe nimeni să sune la intrare, deci nu vede pacienți. El și soția au ieșit din clădire 3 ore mai târziu, ciorovăindu-se pe tema mașinii de spălat – de asta mă sperie căsnicia, ăștia vorbesc despre mașina aia de spălat stricată de luni întregi – și rămân în spatele lor pe stradă. Dacă Nicky ar avea coaie, ar părăsi-o, dar nu are. Și nu sunt supărat pe tine că te-ai îndrăgostit de el. Nu te învinovățesc. Cu cât ascult mai mult înregistrările, cu atât văd mai clar ce e Nicky: un manipulator foarte priceput și foarte bolnav. Eu n-am putut să văd printre aburelile lui, așa că nu te pot învinovăți nici pe tine pentru că ai căzut pradă trucurilor lui. Și dacă stai să te gândești, e cumva drăguț că amândoi ne-am lăsat păcăliți. Suntem la fel. Zâmbesc.

Marcia, soția lui Nicky, nu e deloc ca tine. E plictisitoare și gălăgioasă. Predă psihologia la câteva facultăți locale și la câteva online. E o martiră cu gambe groase și cu o rogojină de yoga pe umăr. Nu vreau să par lipsit de tact, dar yoga nu-și face treaba. Are cozoroc cu Stop Cancerului de Sân – știi că femeia asta se plânge mereu de ceva – și părul îi e prins într-o coadă joasă și tristă. Asta nu e o femeie fericită, Beck. E morocănoasă. Își încrucișează brațele de fiecare dată când trec pe lângă câte un boschetar de parcă boschetarii și-ar dori să fie în locul ei. Mi-ar putea părea rău de Nicky, dar faptele sunt fapte: cândva în viața asta, el a cerut-o de soție pe Marcia.

E deprimant să-l privesc alături de Marcia. Doar ea vorbește; despre petreceri de zile de naștere și pediatri și ore de yoga pentru copilași – de parcă nu se întind destul copiii de bună voie. Sunt vitamine de cumpărat și dădace de concediat și sărmanul Nicky e tot mai cocoșat cu fiecare stradă pe care trecem. Când îl voi omorî în sfârșit, îl voi salva din propria nefericire. Tu nu îl vrei pe el, Beck. Viața nu i se potrivește. Toată puterea pe care o are în cabinetul bej dispare atunci când iese din camera lui de joacă. Vrea să traverseze, dar nevastă-sa îl apucă de braț:

— Așteptăm verdele.

Traversează când e sigur – LOL – și apoi intră într-o casă indescriptibilă. Caut adresa pe Google și, evident, sunt aici pentru terapie de cuplu. După 52 de minute ies, dezumflați. Merg în tăcere spre o sală de sport și se îmbrățișează ca o familie înainte ca ea să dispară în refugiul ei de yoga și femei care gândesc la fel. Îl urmăresc în continuare pe Nicky și e tot mai puțin cocoșat cu fiecare stradă pe care trecem. Ajunge la destinație, la Westsider Books, de unde iese o oră mai târziu cu 3 CD-uri noi (și fără cărți, nțțț, nțțț). Îl urmăresc până ajungem la Urban Outfitters, unde intră cu sacoșa cu CD-uri și se uită la toate hainele și probează tricouri și caută pe Shazam melodie după melodie și în final pleacă fără să fi cumpărat ceva. Acum e gata școala, de unde își ia fetele pe care le conduce acasă. Cea mică e fericită și vorbăreață și cea mare e morocănoasă și nu vorbește și bine ar fi ca oamenii să fie grijulii cu viețile lor, altfel s-ar putea să sfârșească acolo unde nu-și doresc. E noroc că ne-am găsit când ne-am găsit, tu și cu mine. Stau lângă blocul lui ca și cum aș aștepta un partener de alergare. Și uite că vine Marcia, alături de o prietenă care are aceleași gusturi oribile la haine.

Marcia oftează și îmi e clar că oftează mult:

— A zis că mai degrabă s-ar sinucide decât să își părăsească fetele.

— Și tu ce ai spus?

— Că eu cred că tuturor copiilor le e mai bine cu părinți fericiți decât cu părinți căsătoriți. Că nu mai există acel stigmat legat de divorț.

Prietena dă aprobator din cap și inelul ei de logodnă strălucește.

Marcia continuă:

— Și apoi a spus că *mie* mi-e ușor să fiu curajoasă cu divorțul pentru că părinții mei au o căsnicie fericită. Dar îl știi pe martirul de Nicky. Copiii lui nu vor trece *niciodată* printr-un divorț.

Prietena oftează. Amândouă oftează. Mult. Apoi prietena se

aprinde:

— Poate ar trebui să-i faci un cont pe Match.

Amândouă râd și prietena spune că doar glumea.

Nu există răspunsuri ușoare și apoi fac amândouă planuri pentru a petrece timp împreună, cu familiile – pentru că pare distractiv – și Marcia merge spre casa pe care nu o vrea, la bărbatul pe care nu-l iubește. Acum știu de ce Nicky s-a făcut psiholog, pe bune. Avea nevoie de cineva cu care să vorbească după ce s-a însurat cu femeia nepotrivită. Știa că renunță la muzică, dar nu știa că astfel renunță și la iubire. Începe iar să-mi pară rău pentru el, pentru că sunt un molâu. Merg spre metrou și văd câteva asistente care se plâng de locul de muncă. Mă gândesc la asistenta mea, Karen, la cât de groaznic se simte acum, probabil.

Nu pot să-ți spun ce ușurare e să fiu iar în cartierul meu. Să-l omor pe Nicky va fi dificil. Dar este necesar. Tu ești obsedată de el; el e *un șoarece în casa mea* și pentru că sunt adâncit în gânduri, aproape o iau razna când văd un polițist pe trotuarul meu. Blochează ușa de la intrare și e un uriaș și creierul îmi îngheață – BenjiPeachCandaceCanaCuUrină – și pe mine mă așteaptă. Cum spune Ethan, *când știi, știi*. Acest polițist uriaș are bastonul în mână și nu are chef de glume:

— Tu ești, Joe?

Îmi folosesc toate resursele rămase ca să merg spre el când tot ce-mi doresc e să fug de el.

— Treci aici!, spune.

Lucrul trist, atunci când ești sărac, e că majoritatea copiilor care se joacă pe-afară acum nici nu reacționează; e o zi ca oricare alta.

— Pot să vă ajut?, întreb inocent și chiar așa sunt.

Mi-ar fi plăcut să fiu Dan Fox, dar nici el nu e bun, nu mai e bun.

— Da, mă poți ajuta!, spune când mă apropii.

Acum stau față-n față cu el și are porii enormi și mâinile mai mari decât ale mele și gâtul e plin de vene și pun pariu că taică-su a fost polițist, la fel ca bunicul lui.

— Poți să-mi spui cine pula mea te crezi tu.

— Um, spun și aproape mă piș pe mine. Ce e asta, uh, despre ce e vorba?

Mă imită:

— *Despre ce e vorba*?

Se întâmplă atât de repede. Mă apucă de guler și mă trage aproape. Respirația lui e doar ceapă, ceapă crudă. Fierbe de furie.

— Căcat mic ce ești tu.

Voi muri? Închid ochii și el mă apucă mai strâns de tricou. Sunt inocent, inocent până se dovedește altceva. Mă scuipă. Apoi îmi dă drumul.

Nu îmi șterg fața, dar fac un pas în spate. Lovește asfaltul cu bastonul.

— Știi, bine-ai face să respecți uniforma asta, copile. Că dacă nu purtam uniforma asta, te-aș fi rupt în bătaie și ți-aș fi aruncat ciolanele în coșul de gunoi de colo, să vezi că nimeni nu te mai găsea.

— Îmi pare r-rău!, mă bâlbâi și probabil că mă urăște și mai mult din cauza hainelor de alergat de fanfaron și dă din cap.

— Știi tu, soră-mea…

Se albăstrește, se fragmentează și acum îi recunosc cadența, e Minty.

— Soră-mea, Karen, e o sfântă, la dracu'. Nenorocitule. E la fel de frumoasă pe interior cum e pe exterior și tu, tu, homosexualule, nu aveai niciun drept.

Soră-sa. Pot respira iar și îl implor să mă ierte și îi spun că ea a fost minunată, dar el nu mă crede. Tac.

— Nu-ți bați tu pula de Karen Elise Minty.

Ridică bastonul și eu sunt laș și nu vreau să mor, nu te pot

părăsi așa. Lovește asfaltul de la picioarele mele cu bastonul.

— Stai în picioare, pizdă nenorocită ce ești!

Mă apucă de gât. Și asta e tot vina lui Nicky. El e cel care m-a împins spre Karen și care apoi m-a făcut să o părăsesc. Imensul polițist Minty mă strânge de gât, apoi îmi dă drumul, și lovește încă o dată asfaltul cu bastonul. Pleacă furtunos și nu-i de mirare că Karen Minty vrea să devină flebotomist. Fratele ei are un baston zdravăn. Ea de ce să nu vrea să fie toiag?

40

SĂ AM GRIJĂ de Nicky va fi mult mai ușor decât am crezut. E un binefăcător, Beck, și o dată pe săptămână ia metroul spre partea aceea de Queens care încă e toată numai droguri și fărădelegi pentru a consilia drogați care încearcă să se lase. Dar în această seară, el va deveni o poveste moralizatoare pentru toți dobitocii din Upper West Side care își imaginează că își ispășesc păcatele cu 4 ore de pomană pe săptămână. În seara aceasta, Nicky-cel-doctor-doar-pentru-tine va fi atacat de dependenții de droguri.

Iau o înghițitură de Jack și deschid la pagina de titlu a unei cărți de dezvoltare personală, *When Bad Things Happen to Good People*. Prietenii lui Nicky Angevine îi vor face cadou văduvei lui cartea asta după ce va fi găsit mort în Queens. Moartea lui va fi văzută ca o tragedie. Fiicele lui vor crește fără un tată (până când nevastă-sa își trage un înlocuitor, probabil în doar câteva săptămâni) și dispariția lui va avea o frumusețe simplă, perversă. Fără suspecți, fără confuzie, fără încălcarea legii, un furt pe față, portofelul dispărut, tipul s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Prietenii Marciei Angevine se vor învârti în jurul ei cu prăjituri cu cafea și cu copiii lor și cu sticle de vin și îi vor spune cât de rău le pare pentru pierderea suferită. Dar eu știu că ea îi va mulțumi lui Dumnezeu pentru *câștig*.

E vremea, Beck. Nicky iese din casa drogaților abstinenți și se uită în ambele părți înainte să traverseze, ca un băiat alb și bun ce e. Capul îi atârnă și începe să meargă pe stradă și probabil că soția lui i-a spălat hainele de la Van pentru că sunt incredibil de

luminoase și albe. El e *un șoarece în casa ta* și mi-ar plăcea ca tu să nu-l vrei. Dar sigur că-l vrei, Beck. El e ca tatăl pe care nu l-ai avut și vrei ca el să renunțe la familia lui. Și e natural așa. E un ciclu al abuzului și munca lui Nicky presupunea ca el să te ajute să treci peste problemele tale.

Dar Nicky nu și-a făcut treaba. Nicky e un porc. Și dezastrul acesta nu are cum să aibă final fericit. Dacă l-aș lăsa să trăiască, într-un final vei primi ceea ce ai impresia că îți dorești. O să ți-o tragă în cabinetul bej și se va plânge nevesti-sii și va implora după divorț și va merge la tine – pentru că are dreptate, *tu ești definiția sexului* – și adevărul e că, în secunda în care devine disponibil, fără inel pe deget, fără albire periodică a dinților, atunci n-o să-l mai vrei.

El te duce în jos, pe drumul către iad, și ar fi trebuit să păstreze distanța de tine, dar nu a făcut-o. Și tu ar fi trebuit să mă suni – îți e dor de mine – dar nu ai făcut-o. Și te cunosc atât de bine, Beck. Tu ești carismă, tu ești boală, și cumva îi atragi pe cei slabi și nevertebrali ca Peach, ca Benji, ca Nicky. Măresc ritmul și țin strâns noul meu baston. (Am mers la magazinul cu articole pentru armata militară să mă liniștesc după episodul de căcat cu Polițistul Minty; e de bun-simț să fim cu toții înarmați împotriva polițiștilor care cred că ei sunt mai presus de lege). Îmi încleștez fălcile. E tot mai aproape de mine și pot face asta dintr-o singură lovitură. Dar apoi simt o vibrație în buzunar. Nu am de ales decât să mă ghemuiesc pe vreo alee. Nicky s-ar întoarce dacă ar auzi telefonul și nu-l pot face să înceteze și nu pot respira și mâinile îmi tremură și uită-te la telefonul meu.

Tu ești.

Tu mă suni.

Tu ai decis, în sfârșit, să faci după cum îți dictează inima.

Numele tău arată frumos pe ecranul telefonului, strălucind în întuneric deasupra fotografiei cu tine în costum de baie alb. Mă holbez la tine, iluminată. Zâmbesc, și eu strălucesc. Tu mă

surprinzi, tu mă bucuri, îți e dor de mine. Încerc să-mi fac inima să se liniștească și Dr. Nicky e deja la câteva străzi distanță și eu apropii telefonul de ureche și spun:

— Ei, salut, Beck.

— Joe, spui tu, moale cum îți e și pielea. Mă auzi?

Îmi pierd vocea și tușesc. Nu sunt eu însumi pentru că tocmai mă pregăteam să-l omor pe Nicky cu un baston pentru că încearcă să facă sex cu tine. Sunt amețit și tu pari enervată când vorbești iar:

— Joe? Mă auzi?

— Am semnal prost. Aștept metroul.

Repede ca un dictator, tu poruncești:

— Am nevoie să vii până la mine. Poți să vii la mine? Poți să vii la mine chiar acum?

Niciodată n-am fost mai sigur de ceva în viața mea și spun puternic:

— Da.

Apăs ÎNCHIDE și nu-mi vine să cred cum s-a nimerit. Am nevoie de un minut să-mi pun ordine în gânduri. *Tu ai sunat*. Arunc bastonul într-un coș de gunoi. Mâna încă mi-e amorțită de la cât de strâns l-am ținut și inima mă doare de la șoc. *Tu ai sunat*. Te-ai întors! Acum sunt mai calm și pășesc și va fi frumos să merg acolo și să te primesc pe tine. *Tu ai sunat* și nu mă pot abține să mă gândesc că, în ciuda idioțeniei lui, Nicky s-ar putea să fie bun la ceea ce face, la urma urmei. Clar, acum te simți mai bine; tu m-ai sunat *pe mine*, nu pe el. Sar într-un taxi pentru că sunt prea fericit ca să merg cu metroul. Mă întreb ce porți și parcă nu mai ajung odată. Las pe bancheta din spate a taxiului *When Bad Things Happen to Good People*. Nu mai am nevoie de ea. Te am pe tine.

41

PERNA noastră de la IKEA încă are prețul și e pusă pe jos, sub masă. Te țin în brațe și tu plângi. Ești beată, iar eu nu pun întrebări. Nu te voi lăsa nici pe tine, nici perna ta să mă întristați. În plus, ești la fel de fainâ cum mi te aminteam, chiar mai bine. Casa ta e un dezastru, ceea ce mă face să cred că într-adevăr ai fost preocupată să *crești*. Acum sunt perdele – ăsta e progres – și aproape că nu mai ai lacrimi. Te alint pe cap și mă holbez la perna noastră și te inspir, inspir aroma ta, merele care îți putrezesc pe masă. Nu mă pot opri din zâmbit și, cu cât plângi mai tare, cu atât rânjesc mai larg și în final, când nu mai ai nimic, te oprești și șoptești:

— Scuze.

— Oh, e în regulă!, spun. Îți pot trimite factura de la curățătorie după.

Dacă ai fi Karen Minty, ai râde copios, dar ești *tu* și tot ce faci e să zâmbești:

— Nici nu-mi aduc aminte ultima oară când am râs.

— Acum vreo două secunde, Beck.

Îți întinzi brațele deasupra capului și te întorci spre stânga, apoi spre dreapta și apoi le lași să cadă și te uiți la mine:

— Probabil crezi că sunt nebună.

— Absolut deloc.

Și chiar așa cred.

— Oh, haide, Joe. Ne vedem și ne cuplăm și apoi dispar pur și simplu.

Fac o glumă:

— De fapt, eu am fost plecat în sudul Franței, într-o misiune super secretă pentru FBI.

Nu râzi și nu ai chef de glume tâmpite și te iubesc pentru că ești atât de sinceră, atât de prezentă și tot efortul a meritat pentru că a condus la acest moment.

Tu vorbești:

— Mi-ar cam fi plăcut să lucrezi la FBI.

— Serios?, întreb și nu-mi place unde se îndreaptă discuția.

Tu tremuri. Eu nu.

— Peach e moartă, Joe.

Pari exasperată și asta nu trebuia să se întâmple. *Peach e în Turks și Caicos, dracu' s-o ia.*

— Glumești?

— I-au găsit cadavrul în Rhode Island.

— Nu.

— Ba da.

Nu. Imposibil. Am pus o tonă de pietre în buzunarele ei. Când am purtat-o pe stâncile acelea, avea probabil 70 de kile. Ce căcat. Eu mi-am făcut treaba. I-am închis fermoarele buzunarelor? *Da la dracu' da i-am închis buzunarele*. Nimic nu se mai face cum trebuie în ziua de azi. Fermoarele erau din plastic, dacă stau să mă gândesc, și probabil că s-au dezintegrat în apă. Băga-mi-aș pula în fermoarele ei.

— Nu-mi vine să cred, spui.

Sunt atâtea lucruri groaznice pe care le-ai putea spune acum și dacă m-ai chemat aici cu alte scopuri și de fapt FBI-ul e ascuns aici și mă spionează?

— Rhode Island?

— Da, Rhode Island.

Am vorbit cu prea mulți oameni în statul acela. Am fost neglijent și prietenos cu polițistul Nico și cu Dr. K. și cu toți drogații și cu tipul de la vulcanizare. Dacă au pus toți informațiile

cap la cap? Dacă știu? Cana cu pișat îmi trece prin fața ochilor și ce am făcut?

— Familia ei avea o casă acolo, spui. Eram amândouă acolo și ea a plecat. Adică mi-a trimis un e-mail melodramatic, dar așa e Peach. Adică nu credeam că e, gen, serios.

— Isuse.

M-ai vizita la închisoare sau ți-ar fi frică?

— Am presupus că a plecat pentru că așa face ea uneori.

Iei sticla de bere dietetică din rădăcinoase și bei un gât și mi-ar plăcea să vorbești în continuare.

— Și în ultimele luni nu am mai avut nicio veste de la ea, dar știi cum sunt prietenii vechi, că poate să treacă o veșnicie fără să le vorbești și apoi vorbești cu ei și totul e bine? Stai o secundă.

Îți vâri capul în telefon și acum nu știu ce înseamnă asta și la mine, dacă trece o lună fără să-l văd pe domnul Mooney, e super ciudat, dar cum naiba pot să mă gândesc la Nenorocitul de Domn Mooney chiar acum? Porți microfon, Beck? Încerci să mă faci să mărturisesc? De asta ai *perdele*? Mă uit la ceas. E 10:43.

— Scuze, spui. Era ceva de la școală. Unde rămăsesem?

— Ea a dispărut.

— Nu a dispărut. S-a sinucis.

— Oh, Isuse.

Isuse, slavă Ție!

— Știu, spui și termini berea. Cum de am putut să nu văd că asta urma să facă?

Te îndrepți spre bucătărie, scoți vodca din frigider și paharele din chiuvetă – Karen Minty nu lasă pahare în chiuvetă, dar Karen Minty nu poate plânge așa cum faci tu – și îmi vei spune o poveste și Karen Minty nu e în stare să spună povești.

— Nu știu cum să încep.

— Cu începutul.

Te așezi lângă mine și nu ne vom săruta o vreme, dar, Doamne, îmi era dor de apropierea de tine, de anticiparea

cuvintelor tale, de vocea ta.

— Deci, eram în Little Compton, e o comunitate pe plajă în Rhode Island. Și ea era destul de deprimată, dar cam la fel eram și eu. Știi pe tipul ăla, Benji, fostul meu, drogatul?

— Așa cred.

— Ei bine, a murit. Adică a fost dintotdeauna posibil pentru că era nebun. Dar totuși.

Îți muști buza de jos. Ești frumoasă.

— El moare și apoi ea moare. Sunt Fata Morții.

Te iubesc pentru că faci să fie totul despre tine, pentru că-ți dai un nume după asta. Ești atât de evident *tu*. Îți spun ceea ce vrei să auzi:

— Beck, nu ești Fata Morții. Pare doar că ești prietenă cu oameni cu probleme.

Îmi tai elanul:

— Sunt *doi* dintre prietenii mei care mor la câteva luni distanță. Și știi ce cred, Joe? Cred că așa mă pedepsește universul pentru că sunt o nenorocită mincinoasă. Mint și zic că tata e mort și acum mor prietenii mei. Adică e evident că asta se întâmplă.

— Lasă să iasă tristețea.

Știu că ești beată și că nu are rost să mă cert cu tine despre beneficiile unei vieți fără Peach și Benji.

— Dar nu e vina ta.

Pufnești disprețuitor.

— Pe dracu' nu e.

— Vorbește cu mine, sunt aici.

E amuzant să te privesc cum încerci să te decizi dacă să-mi spui despre ședința de masaj cu Peach și hotărăști că nu.

— Peach a ieșit să alerge, dar făcea asta în fiecare dimineață. Dar aparent și-a umplut buzunarele cu pietre de data asta. Și *e* vina mea, Joe. Eu am fost ultima care a văzut-o în viață. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Eu am fost ultimul care a văzut-o în viață, dar în fine.

— Beck! Nu te poți învinovăți pe tine pentru ce a făcut ea. Era deprimată. Știai asta. Ai fost o prietenă a naibii de bună și întâmplarea asta nu are nimic de-a face cu tine.

Îmi faci semn să mă opresc din vorbit și torn vodcă în paharele murdare și cauți telefonul, care a căzut pe canapeaua plină de o grămadă de alte prostii și cauți până găsești e-mail-ul pe care Peach ți l-a trimis, cel pe care *eu* l-am scris. Știu că nu mai sunt suspect și nu pot să nu mă gândesc cât de sexy e să-mi aud propriile cuvinte ieșind din gura ta. Termini de citit și te uiți la mine.

— Virginia Woolf. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Și n-am făcut nimic.

— Nu poți salva pe cineva care nu vrea să fie salvat.

— Dar ea voia să fie salvată, spui și-ți prinzi părul în coc. Doar că n-am putut eu să o fac.

— Ce să faci?

Iei o înghițitură și eu mi te amintesc goală și vreau să-mi vină și mie rândul și iau o gură zdravănă de alcool.

— Asta trebuie să rămână între noi din motive evidente, dar trebuie să știi. Peach a încercat să mi-o tragă, Joe.

— Oh, băiatule.

Da, te deschizi *petală cu petală*, se întâmplă.

— Am oprit-o imediat, bineînțeles.

Nu poți rezista și minți, nu te poți abține de la a fura un pic de la ceilalți jucători de Monopoly când ei nu sunt în cameră. Te-ai născut să înșeli, ești așa în profunzime, o reparatoare și te admir, Beck. Nu încetezi să aduci îmbunătățiri vieții tale. Tu ai carismă. Tu ai viziune. Poate că într-o zi vom avea o fermă veche și vei tot vopsi pereții până vei găsi nuanța potrivită de galben și eu te voi necăji, dar voi iubi felul în care vei arăta cu vopsea pe față. Aici îți desfășori adevărata artă și aici se întâmplă magia. Tu ai nevoie de public viu – de mine – nu de un psiholog, nu de un computer.

— Cum a reacționat?

— Nu bine.

— La naiba, zic.

— Și partea cea mai tristă e că nu s-a întâmplat atunci pentru prima dată.

— La naiba.

Sorbi o gură și ești prea jenată să mă privești. Sau poate doar ești prea beată.

— Ești oripilat?

— Beck, spun și-mi pun mâna pe genunchiul tău. Nu sunt oripilat că prietena ta cea mai bună s-a îndrăgostit de tine. Nu o pot învinui.

Te arunci pe mine agresiv și cu totul, neglijentă și bâjbâind. Îți smulgi tricoul de pe tine și mâinile tale calde ajung sub tricoul meu – tricoul meu însemnat de lacrimile tale – și sărutul tău e umed și flămând și îmi muști buza și curge sânge, e dulce și e sărat și e atingere. Îmi scoți cureaua într- secundă, ca o profesionistă beată. De data asta, când te fut, eu sunt șoarecele din casa ta și vrei să scapi de mine pentru că urăști cât de mult mă vrei, cât de mult îmi aparții când sunt în tine, cum nu-ți vei mai dori niciodată altceva – *Cine-i Nicky*? – și la un moment dat toate emoțiile tale se transformă în una singură, lacrimile tale pentru Peach, pizda ta frecându-se de mine, țâțele tale fremătând datorită mie, toată exiști acum doar datorită mie și te fut până-ți iese Peach din cap, până îți iese Benji din cap, până iese Nicky din capul tău, și sunt singurul bărbat din lume și, de data asta, eu mă trezesc primul. Merg în baia ta, intru în cada ta și mă piș peste tot pe ea cât fac duș, îmi marchez locul, casa, pe tine. Scot de sub masă perna de la IKEA și rup eticheta și o aduc în pat. Ești pe jumătate trează când o strecor sub obrazul tău și tu torci:

— Mmm. Joe.

Când ne dăm jos din pat, știm că de acum suntem împreună. Nici nu se pune problema dacă să luăm micul-dejun împreună; e

doar o chestiune de decis unde anume să mergem. Stăm unul în fața celuilalt la restaurant și petrecem aici 6 ore pentru că nu ne putem sătura unul de celălalt. În final reușesc să mă sustrag cât să mă piș rapid și, când fac asta, îți citesc mail-ul către Lynn și Chana:

Oh, Doamne. Joe. JOE.

Când mă întorc la masă, o luăm iar de la început.

42

PRIMELE noastre opt zile împreună sunt cele mai frumoase din viața mea. Ai halatele astea plușate imense de la Ritz-Carlton despre care îmi spui o poveste complicată cum că le-ai furat într-o vacanță de primăvară, cu Lynn și Chana. Îmi place că-ți place să spui povești. Nu aveai de unde ști că eu știu că le-ai furat din casa lui Peach și nu-ți spun! Trăim în aceste halate și îți place să mă distrezi și chiar o faci.

A Doua Zi din Noi, ne prostim în halate și tu proclami Legea Halatului:

— Când ești în apartamentul meu, îți este permis să fii ori dezbrăcat, ori în halat.

— Și dacă nu mă supun Legii Halatului?

Te apropii încet și murmuri:

— Nu vrei să știi ce se întâmplă atunci, infractorule.

Promit să mă supun regulii și îmi place când ești la conducere, adultă. Terapia a funcționat pentru că obsesia pentru tatăl tău a dispărut și cu mine ești femeie, nu fetiță. Nu îți mai trimiți singură e-mail-uri, oricum, de ce ai mai face-o? Mă ai pe mine pentru a vorbi și, oh, cât vorbim! Van Morrison habar n-are despre iubire și tu și cu mine ne inventăm propria iubire în halate Ritz-Carlton, cu conversații târziu în noapte, cu momentele noastre de tăcere care sunt, așa cum spui tu, „opusul tăcerilor stânjenitoare“.

Trăim unul datorită celuilalt și nu avem nevoie de somn și până în A Cincea Zi avem glume mai intime decât au Ethan cu

Blythe. Ne uităm la *Pitch Perfect* pe Netflix – spui că e filmul tău preferat și totuși nu-l ai pe DVD; ești fascinantă – și apeși PAUZĂ. Te înfigi în mine și îmi spui că sunt cel mai tare și eu glumesc pe seama filmului și tu chicotești și sforăi și ne luptăm și, până ajung ele să meargă la concurs sau unde naiba se duc, suntem în pat, ne futem. Mă iubești mai mult decât orice și-mi spui că sunt mai deștept decât băieții colegi cu tine și decât alții din facultate și citim împreună una dintre povestirile lui Blythe și eu zic că e solipsistă și tu ești de acord.

Ziua următoare, eu mă trezesc primul – cine să doarmă când tu exiști pe lume? – și îmi dau seama că tu te-ai trezit înaintea mea. Ești ca un copil în cel mai bun sens și lași o dâră de firimituri de pâine peste tot pe unde mergi și urma mă conduce în bucătărie, unde ai dicționarul deschis și cuvântul *solipsism* e mânjit cu ciocolată de la biscuitul pe jumătate mâncat de pe masă. Te iubesc pentru că mă asculți, netulburată.

Tu nu vrei să plec, dar *trebuie* să merg la librărie.

— Dar vreau să rămâi, spui și chiar agresiunea ta e dulce. Nu poate să meargă Ethan?

— Îmi displace să fiu așa sincer, Beck, dar ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-i faci lipeala cu Blythe.

Te încrunți și blochezi ușa și lași să-ți cadă halatul.

— Încalci Regula Halatului, Joe.

— Pula!, exclam și tu mă lovești și în cele din urmă plec și ziua trece foarte greu și ne trimitem atât de multe SMS-uri de ne cad degetele.

Vreau să-ți aduc toate cărțile din lume, dar mă decid asupra uneia dintre favoritele mele, pe care tu nu ai citit-o, *In the Lake of the Woods*, de Tim O'Brien.

Mă lași să intru în apartamentul tău și iei cartea cu mâini gingașe și mă săruți cu buzele tale dulci de Guinevere.

— Știam eu că există un motiv pentru care nu o citesc. E ca și cum știam că într-o zi mi-o va oferi cineva sau ceva de genul.

— Ei bine, mă bucur că ai așteptat.

În Ziua a Șaptea inventăm un joc: Scrabble Fals. Regula e că nu ai voie cu cuvinte reale. Așa că tu spui *calibrație* și eu zic *punklasic* și tu mă bați și te lauzi și eu te iubesc pentru că te bucuri de victorie. Îți place să câștigi și eu nu sunt un fraier și vom fi la fel de faini peste 40 de ani ca acum.

În Ziua a Noua, te găsesc folosindu-mi periuța de dinți și roșești. La început te ștergi la gură și spui că a fost din greșeală, dar eu văd prin tine și îți cunosc ochii și tu îți muști buza și îți acoperi ochii:

— Voi spune următorul lucru și nu mă pot uita la tine când îl spun. Îmi place să folosesc periuța ta pentru că îmi place să te am în mine și îmi pare rău, știu cât de scârbos sună.

Nu scot un cuvânt. Te bat ușor cu palma pe braț și îți scot chiloții și ți-o trag chiar aici, în baia mea.

În Ziua e Zecea îmi mărturisești că niciodată în viața ta nu te-ai simțit mai puțin singură.

În Ziua a Unsprezecea îți spun că m-am trezit cântând prin librărie un cântec din *Pitch Perfect* și nu m-am oprit nici când oamenii începuseră să râdă:

— Ești în interiorul meu, spun și imediat te arunci în genunchi, flămândă.

În Ziua a Paisprezecea îmi dau seama că am pierdut noțiunea timpului pentru că nu sunt sigur dacă e Ziua a Paisprezecea sau Ziua a Cincisprezecea și tu mă strângi de mână când ne plimbăm pe stradă.

— Asta pentru că fiecare zi pare unica, spui tu. Niciodată n-am fost mai prezentă în viața mea.

Te sărut pe cap și tu ești iepurașul meu vorbitor.

— Niciodată nu pierd noțiunea timpului, Beck. Dar cred că te cam plac.

În Ziua a Șaptesprezecea plouă și noi stăm în halate în patul tău și tu subliniezi părțile care îți plac din *In the Lake of the*

Woods și mi le citești. Când merg la muncă, abia apuc să fac ceva pentru că nu trec nici 5 minute fără un SMS de la tine. Uneori vrei să vorbim despre nimic:

Ai observat vreodată că degetele mele de la dreapta sunt puțin încovoiate? Dap. Poți să-ți dai seama că le folosesc mult. Oricum… cum e la muncă?

Și uneori nu-mi scrii, ci trimiți doar poze intense de aproape cu părțile mele favorite din corpul tău, care sunt atât de multe. Niciodată nu-mi dai răgaz și mereu îmi scrii când îți scriu și eu și niciodată nu rămânem fără lucruri de spus. Nimeni nu m-a cunoscut vreodată așa de profund ca tine. Nimănui nu i-a păsat atât. Când îți povestesc ceva, ai întrebări. Ești absorbită.

Ce vârstă aveai? Oh, hai, nu devin geloasă dacă-mi spui despre prima oară. Joe, te rog. Zi-mi zi-mi zi-mi!

Și îți zic, îți zic, îți zic! Ethan spune că primele zile ale oricărei relații sunt intense, dar Ethan nu înțelege că asta nu e o *relație*. Tu spui că asta e *completitudine*. Și ce să fac eu cu acest cuvânt adorabil după ce tu îl inventezi? Cumpăr o cutie de amestec pentru prăjituri și o tavă argintie detașabilă și o cutie de glazură și trei de cremă. Îți coc o prăjitură și scriu pe ea:

Completitudine (s.): întâlnirea minților, corpurilor și sufletelor.

Și car cu mine prăjitura pe stradă și-n jos pe scări la metrou și sus pe scări de la metrou și pe stradă până la ușa ta și tu țipi și faci cam un milion de poze prăjiturii și apoi ne băgăm în pat și mâncăm prăjitură și facem sex și ne uităm la filmări vechi cu familia ta în Nantucket și mâncăm și mai multă prăjitură și facem și mai mult sex și asta e singura *completitudine* pe care am avut-o vreodată.

Stau pe scara de la librărie și Ethan îmi dă cărțile care nu se vând ca să le ascund pe rafturile cele mai de sus și zice că nu mă pot aștepta ca totul să rămână așa de bine pentru totdeauna și eu răspund repede, încrezător, ferm:

— Știu că nu va fi așa de bine pentru totdeauna.

— Pfiu!, exclamă el.

— Va fi și *mai bine*.

Pleacă să ajute un client și *oare dacă*-urile mi se zbat în cap, chiar lângă Shell Silverstein de la Poezie. Îți scriu un SMS:

Salut.

Și tremur și transpir. Dacă Ethan avea dreptate? Dacă nu-mi scrii înapoi? Dacă deja nu îți mai e dor de mine? Dar îmi răspunzi imediat:

Te iubesc.

Aș putea să cad de pe scară și să-mi crap capul și nu ar conta. Ca Elliot din *Hannah*, „Răspunsul meu e aici“.

Tu ești răspunsul meu.

43

ESTE foarte bine că am făcut captură de ecran cu mesajul tău cu *Te iubesc*. Ceva se schimbă după seara aia și nu e ca și cum stau atât de aproape de o pictură divizionistă și văd doar punctele, nu imaginea de ansamblu. Încă ești iubita mea – ești. Dar…

Nu îmi mai scrii e-mail-uri imediat, ceea ce ar fi în regulă dacă nu ai mai tot inventa scuze:

Scuze, eram la curs.

Scuze, eram la telefon cu Chana…

Scuze, mă urăști?

Încerc toate tipurile de răspuns:

Nicio grijă, B. Vrei să luăm cina?

Fără scuze. Excepție când nu porți halatul…

Să te urăsc? B., te iubesc.

Dar niciun răspuns nu e cel potrivit pentru că, imediat ce apăs TRIMITE, începe așteptarea. Gândurile mi se întunecă și mintea rătăcește prin bârlogul bej al lui Nicky, umplut cu rock and roll și pofte. Dar nu te vezi cu el. Dacă ar fi așa, atunci ai spune cuiva sau i-ai scrie lui și nu o faci. Încă am vechiul tău telefon și încă îți verific e-mail-urile și Facebook-ul. Tu mă iubești. Și într-una din zilele astea, voi găsi o modalitate de a te face să recunoști că mama ta încă plătește factura pentru un telefon pierdut acum multe luni. Ajungem și acolo. Dar te iubesc atât de mult încât nu pot să-mi închid cu bună știință accesul la canalele tale de comunicare. Când mi-e teamă că te îndepărtezi de mine – și chiar mi-e teamă – pun mâna pe telefonul tău și tu te

întorci. Sună nebunește, dar chiar funcționează. Acum avem nevoie de ajutor, de oriunde ar veni el. Relațiile ajung și așa; știu asta. Dar îmi e permis să devin frustrat. Cuvântul tău e *scuze* și al meu e *nu* și ce s-a întâmplat cu vremea când cuvântul nostru era *completitudine*? Ethan zice să nu-mi fac griji.

— E nebună după tine, Joe! Blythe zice că practic scrie numai porno pentru cursuri, să știi.

Numai Ethan i-ar putea spune *porno* și Ethan nu trebuie să se întrebe când sau unde va lua cina; Blythe e implicată la fel ca el și de când *relația* lor a devenit mai puternică decât *completitudinea* noastră?

Periuța mea de dinți e uscată. Nu o mai folosești și pot identifica clar momentul când ai încetat să te speli cu ea. Când vreau să vedem *Pitch Perfect*, ești obosită sau tocmai ai văzut o parte din el în metrou. Când vreau să ieșim la pizza, ai mâncat pizza la prânz – altădată știam ce mănânci la prânz pentru că eram acolo – și când vreau să facem sex îmi ceri să mai așteptăm puțin.

— Stai să termin paragraful ăsta. Am întârziat așa mult. Sunt nașpa, știu.

— Doar câteva minute așteaptă. Am mâncat falafel și nu cred că e o idee bună.

— Hai să mai stăm un pic. Am pus halatele la spălat și ar trebui să mă duc să le iau; mai degrabă mai devreme decât prea târziu.

Îți aduc *A River Runs Through It* și *The Things They Carried* pentru că nu știi că ambele au mai multe povestiri decât pe cea de titlu. Las notițe în fiecare și nu îți spun. Patru zile trec și ambele cărți sunt încă pe masă. Fără semne de ciocolată, fără paragrafe subliniate, fără pagini însemnate. Nu le iubești, nu le recunoști și uneori eu mă simt ca un intrus.

Eu: *Mă uitam la poza cu locul ăla de pe coapsa ta.*

Tu: *Ahh, stai. Nu am semnal.*

Eu: *Lasă atunci. Vorbim mai târziu.*

Și apoi nu-mi scrii și eu înnebunesc încet pentru că

Ce

Mama

Dracului?

Nu mă vorbești de rău cu Lynn și Chana. Nu mă înșeli; n-ai reușit niciodată să o faci atâta timp cât am acces la e-mail-ul tău. Știu. Știu că nu ai mult de lucru pentru școală și să-i cuplăm pe Ethan și Blythe *a fost* o idee foarte proastă pentru că el vine la librărie și-mi povestește despre cât de bine s-au distrat aseară la golf – nu glumesc – și eu nu primesc nici măcar un răspuns de la tine când îți scriu să bârfim ciudata relație dintre Ethan și Blythe.

Doare, Beck. Nu știu ce să fac cu absența ta. Nu ești supărată pe mine. Te cunosc suficient de bine încât să simt când dai din coadă, și nu ești nici *fericită* cu mine. Te întreb dacă vrei să ne schimbăm în halate și tu mă săruți și-mi spui că am depășit etapa halatelor. Mă faci să te iau în brațe și mă strângi, dar ce anume vrei să spui?

Am depășit perioada halatelor.

Încă avem o *completitudine* pentru că încă faci chestii. Mă trezesc cu pula-n gura ta măcar o dată pe săptămână. Încă îmi spui când te gândești la mine aparent fără motiv:

Solipsism (s.) A mă gândesc la tine și la corpul tău sexy

Și mă ridici în slăvi când îi scrii mamei tale despre mine:

E diferit, mama. Suntem la același nivel. Și teoretic nu ar trebui să fie așa pentru că viețile noastre sunt atât de diferite. Dar când merge… merge. Știi cum zic?

Mama ta abia așteaptă să mă cunoască și eu închid ochii și-mi imaginez că suntem în Nantucket, îndrăgostiți. Chiar te întreb despre asta într-o seară când stai întinsă din cauza unor crampe.

— Deci crezi că vara asta mergem în Nantucket?

Chicotești și eu ard. Nu ar trebui să fie amuzant și tu te simți prost.

— Joe, dragule, nu, nu. Nu de asta râdeam. Sigur că putem merge acolo. Doar că nu e corect să zici în Nantucket. Ci *pe* Nantucket.

Nu mă pot gândi la un răspuns ager și eu obișnuiam să fiu bun la asta, dar poate că Ethan avea dreptate și mă întrebi dacă vreau să merg la farmacie să iau ibuprofen și eu merg. Perdelele sunt trase și te văd cum îți deschizi calculatorul și răspunzi unui e-mail. Știu că nu ar trebui să mă uit la e-mail-urile tale, dar e o seară răcoroasă și am de făcut o plimbare destul de lungă, așa că dau refresh e-mail-urilor.

Nimic.

Mă uit în schițe.

Nimic.

Și asta nu e posibil pentru că te-am văzut cu ochii mei cum scriai un e-mail. Cumpăr ibuprofen și plec spre casă și decid să te întreb despre asta, dar când intru – mi-ai dat cheie acum câteva săptămâni – nu ești în apartament. Te strig, dar nu ești și mă panichez. Dar apoi aud apa pornită și intru în baie și ești udă și sexy și a mea.

— Hai, treci odată aici!, îmi ceri.

Și intru. Și mă fuți ca un animal și apoi ne luăm halatele și eu nu mă mai gândesc la e-mail și poate că nu aveam dreptate, poate că l-ai șters. Suntem apropiați în noaptea aceea și ziua următoare ești deja plecată când mă trezesc. Îți scriu un SMS.

Eu: *A fost fantastic. M-am trezit gândindu-mă la tine în duș.*

Tu: *Bine bine.*

Eu: *Să-mi spun când să trec pe la tine. Am sentimentul că mai ai nevoie de o tură.*

Și apoi se întâmplă, cel mai de temut răspuns din lume, mai groaznic decât orice cuvânt, mai reținut decât *nu* și strict interzis pentru cineva atât de îndrăgostit de limbaj cum sunt eu și cum pretinzi și tu că ești.

Tu: *K.*

Văd temutul *K* și îl rog pe Ethan să-mi termine el tura pentru ziua de azi, dar nu poate. Parcă nu mai trec orele și înnebunesc și mă uit la poze cu tine și îmi pierd răbdarea cu clienții și închid devreme și te sun, dar intră căsuța vocală și îți las un mesaj în care te întreb când să trec pe la tine. Sunt acasă când răspunzi în sfârșit și se pare că există ceva și mai rău decât temutul *K*.

Tu: *E o poveste tare lungă, dragule, dar trebuie să anulăm. Te sun mâine xoxo*

Plâng și mă uit la *Pitch Perfect* și cânt cu Barden Bellas. Nu vreau să fiu omul care știe numele unui grup de acapella dintr-un film de fete, dar uite ce mi-a făcut iubirea. Când se termină, mă masturbez în duș ca o groază de bărbați însurați și nefericiți din lumea asta. Dar plâng mult mai tare pentru că nici măcar nu sunt căsătorit cu tine. Încă.

44

SUNT atât de multe momente în care poți spune cuiva că te bucuri pentru el. M-am tot bucurat așa mult pentru Ethan în ultima vreme și începe să devină plictisitor. În fiecare zi are vești bune de vreun anume fel și ziua de azi nu face excepție.

— N-o să-ți vină să crezi, Joe.

— Testează-mă.

— Blythe vrea să ne mutăm împreună!

El radiază și eu zâmbesc.

— Asta-i grozav, E.!

Îi va fi dor de Murray Hill. El e singura persoană din lume care se poate atașa de Căcatul de Murray Hill și eu îmi recit replica:

— Mă bucur pentru tine, băiete!

Și vorbesc serios.

Dar cred că natura ta competitivă începe să se prindă și de mine, Beck, pentru că brusc simt că e o competiție pe care o pierd în fața lui Ethan și Blythe. Vreau ca viața să fie ca în jocul Șerpi și Scări. Vreau să urcăm o scară în vreme ce ei alunecă într-o gaură de șarpe. Încep să fiu destul de nesuferit și arunc săgeți în balonul lui.

— Ești sigur că vrei să te muți tocmai în Carroll Gardens?

— Blythe nu suportă Murray Hill, dă el din umeri. E clar nu.

— Înțeleg!, spun și nu mă pot abține să nu mai fac un pas. Eu nici nu-mi amintesc ultima noapte dormită la mine. Tot numai West Village, absolut tot timpul.

E periculos să lansez asta în univers pentru că, evident, îmi dai următorul e-mail câteva minute mai târziu:

Putem să ne vedem la tine diseară, nu la mine? Am avut o zi nebună și apartamentul meu e un dezastru.

Îi spun lui Ethan că trebuie să ies. Te sun. Tu nu răspunzi. Nu mai răspunzi de ceva vreme. Încetinesc. Mă panichez. Am părți din tine colecționate pe parcurs, suveniruri din călătoria mea. Te sun iar. Mesageria vocală. Mă sprijin de peretele de sticlă și mă lovește: mă tem pentru noi, Beck. Când ne mutăm împreună, ceea ce vom face, voi fi nevoit să aleg între tine și părțile din tine pe care le-am pus momentan într-o cutie și apoi în gaura din perete pe care am făcut-o din cauza ta. Pereții clădirii sunt groaznici (surpriză, surpriză) și tencuiala crapă și gaura e mai mare și tot vreau să-i spun proprietarului, dar nu vreau să-i spun proprietarului pentru că încă vreau să am lucrurile tale în gaura mea. Parcă sunt nebun. Ar trebui să te urci pe perete ca să ajungi la cutia aceea și nicio fată din lume nu ar face asta. Respiră, Joe.

Telefonul vibrează. Răspund.

— Salut.

— Joe, uite, nu prea pot vorbi pentru că sunt în întârziere.

— Unde ești?

— Aici, spui și mă întorc și tu ești aici și eu zâmbesc.

Îmi place când mă surprinzi venind la librărie. Nimic nu se compară cu îmbrățișarea ta când mă aștept mai puțin. Te răsplătesc cu un sărut. Mă săruți înapoi, fără limbă. Ești în modul școală.

— Nu pot sta.

— Ești sigură? E și Ethan aici. Noi am putea merge la o cafea.

Întinzi mâna spre mine, cu palma desfăcută.

— Poți să-mi dai cheile tale?

Asta e *completitudine*. N-ar trebui să ezit, dar o fac.

— Joe, gândește-te. O să ajung acasă înaintea ta.

I-ai spus apartamentului meu acasă și îți întind cheile. Tu mă

săruți. Din nou, fără limbă.

— Nu ai școală acum?

— Ba da!, și mă îmbrățișezi de la revedere. Ne vedem mai târziu!

Ai plecat cu cheile mele, iar Ethan chicotește când revin în librărie.

— Ar trebui să dăm cu banul?

— Ce vrei să spui?

— Păi, tocmai m-a sunat Blythe și mi-a zis că nu mai au școală azi din cauza amenințării cu bombă.

— Mda, răspund, deși asta e noutate pentru mine.

— Deci ar trebui să dăm cu banul?

— Nu-i nevoie. Beck se vede cu o prietenă. Hai, mergi, distrează-te.

Pleacă imediat și eu îți scriu un SMS:

Hei. Ai o secundă?

Trec 10 minute; niciun răspuns. Pun în fereastră cartonul cu REVIN ÎN 10 MINUTE. Cobor la cușcă. Încetinesc. De ce nu mi-ai spus că ți-au fost anulate cursurile? De ce amenințarea cu bomba nu *ne*-a apropiat? Nu mi-a fost niciodată în viața mea atât de frică și mi-ar plăcea ca Nicky să nu fi fost tipul rău pentru că mi-ar prinde bine să vorbesc cu cineva acum. Tropăi pe scări în sus, cu inima frântă, ca un prost, trist. Iau cartonul din fereastră și descui ușa. Tot nu am niciun răspuns de la tine și îmi pierd mințile. Mă așez pe scaunul de la casă și capul mi-e o bombă care ar putea să explodeze. Dar apoi intră ea pe ușă. O fată. O clientă. Ochii ei sunt castane uriașe și poartă un pulovăr SUNY Purchase, o fustă scurtă și șosete lungi până la genunchi și teniși; obraznică. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns.

Ea face cu mâna și eu fac lucrul care trebuie făcut și îi răspund la fel. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Pun melodia *Killing the Blues* de la Robert Plant și Alison Krauss. Imediat începe și ea să cânte și știe versurile, știe ce înseamnă să

învârți lumea ținând-o de coadă. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns.

Dau mai încet și ea cântă mai tare. E la fel de bună ca orice fată de la Barden Bellas, dacă nu mai bună. Capul i se ivește de după niște teancuri cu cărți și eu apăs PAUZĂ.

— Cântam prea tare?

— E în regulă.

— Voiați să închideți cumva?

— Nup.

Zâmbește.

— Merci.

Ea dispare și eu îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Trec de cealaltă parte a tejghelei ca să mă pot uita mai bine la picioarele ei și atunci începe *Senorita* lui Justin Timberlake. Morții mă-tii, Ethan, morții mă-tii de stație audio. Mă împleticesc să ajung înapoi după tejghea ca să schimb melodia.

Ea râde.

— Las-o.

Traversează culoarul ținând un Bukowski și eu înghit în sec. Îmi verific telefonul; tot niciun răspuns. Ea vine spre casă cu un braț de cărți, atât de natural cum ar merge cineva la magazinul de pe colț ca să ia lapte. Nu-mi pot verifica telefonul; ea e un client care merită deplina mea atenție. Își pune romanele pe tejghea. Charles Bukowski e chiar deasupra, *The Captain Is Out to Lunch and the Sailors Have Taken Over the Ship*.

— Nu sunt una dintre fetele acelea care cumpără Bukowski doar ca să fie fete care cumpără Bukowski. Știi ce vreau să spun?

— În mod ciudat, da. Dar poți sta liniștită. Nu judec niciodată pe nimeni.

— Atunci tot efortul meu a fost degeaba!, spune și cine flirtează acum?

Scanez pe Bukowski și o privesc.

— Scuză-mi franceza, dar asta e al dracului de bună.

Ea aprobă.

— Mi-am pierdut exemplarul când mă mutam. Și știu că sună stupid, dar nu pot dormi sau funcționa dacă nu am dracului cartea aia, știi?

— În mod ciudat, da.

De când naiba zic în mod ciudat atât de des? Dau mai încet muzica de petrecere a lui Ethan și scanez *Old School* de Tobias Wolff. Nu am citit-o încă și îi spun și ei asta.

Nu ratează o secundă.

— Păi, după ce o termin eu de citit, poate revin să-ți spun cum a fost.

— Aici voi fi!, promit.

Tu încă n-ai deschis măcar *The Things They Carried* și ea bate din palme cât îi scanez ultima carte din teanc: *Great Expectations*.

Universul are un ciudat simț al umorului și eu trebuie să împart informația:

— Știi, există un festival dedicat lui Dickens în Port Jefferson în fiecare an, în decembrie.

— Ce se întâmplă la un astfel de festival dedicat lui Dickens?, întreabă cu ochii la fel de căscați ca păsărica lui Karen Minty.

Oh, nu. Flirtez. Zâmbesc.

— Cam ce te-ai aștepta. Picturi pe față și flaut, costume și brioșe.

Pricepe și e de acord.

— De asta ne urăsc teroriștii.

Nu gândesc. Sunt bătut în cap:

— Și de asta a făcut Dumnezeu teroriștii.

— Crezi în Dumnezeu?

Și ea e *diferită, sexy*. E hotărâtă.

— Trebuie să fie un Dumnezeu. Numai Dumnezeu ar putea face ceva atât de minunat ca Marky Mark și Funky Bunch.

Nici măcar nu aud *Good Vibrations* și ea scoate din portofel

un card Visa acoperit cu cățeluși. Trec vârful degetului peste literele reliefate din plastic. M-ai urî acum.

— Deci numele tău e… John Haviland?

Obrajii i se înroșesc.

— Sper că nu ai nevoie de o carte de identitate, pentru că pe a mea am pierdut-o. Rătăcit-o, adică.

Folosesc cardul. Ea răsuflă ușurată.

— Ești cel mai tare.

Nu ar trebui să-mi pese, eu te am pe tine. Dar mă întind.

— Și în ce an ești la Purchase?

Ea dă din cap că nu.

— Vânez magazinele second-hand și cumpăr haine de la facultăți la întâmplare!, recunoaște mândră. Sunt un fel de experiment social mereu în desfășurare. Știi, observ cum mă tratează oamenii în funcție de ce facultate cred ei că reprezint.

Rup bonul de la card și ea semnează repede, dezordonat. Niciodată în viața mea nu am pus mai lent cărțile în pungă și spun fără să mă gândesc:

— Eu sunt Joe.

Ea înghite în sec.

— Eu sunt, uhm, Amy Adam.

— Amy Adams.

— Fără *s*!

Își ia punga și plutește.

— Merci, Joe. Să ai zi fainã!

Vreau să alerg afară și să o duc acasă la tine. Vreau să știi că ea s-a dat la mine, că ea a vorbit despre Dumnezeu. Alerg la ușă, dar a dispărut. Telefonul sună. Răspund. E ea? Nu. E de la o bancă. Vor să știe despre o tranzacție recentă. Aparent, cardul pe care ea tocmai l-a folosit e furat. Nu o torn, dar telefonul îmi ucide starea; asta primesc pentru că flirtez. Îmi verific telefonul; tot n-am niciun răspuns de la tine. Și cumva absența răspunsului tău e permisiunea semnată de a fi rău. Caut pe internet pe Amy

Adam, aproape ca o provocare pentru ca tu să te întorci la mine.

E practic imposibil să găsesc ceva din cauza actriței numite Amy Adams și Ethan îmi trimite o poză cu el și Blythe pe Coney Island. Nu răspund. Nu mă grăbesc spre casă și nu am nevoie să-mi mai verific telefonul de mesaje pentru că, dacă mi-ai răspunde, răspunsul mi-ar întrerupe una dintre căutările zadarnice:

„Amy Adam New York“

„Amy Adam nu actrița“

„Amy Adam pulovăr“

„Amy Adam Facebook“

„Amy Adam SUNY Purchase“ (niciodată nu poți ști…)

Merg spre casă și urc scările și verific iar telefonul; tot niciun răspuns. Aud zgomot din apartamentul meu; ești aici. Miros de dovleac iese din apartament; ai copt plăcintă. Aud cum cânți și zâmbesc. Tu nu ești nicio Amy Adam. Te iubesc pentru că ești afonă. Răspunzi și-mi strigi că să mai aștept puțin.

Deschizi ușa și wow. Probabil că asta e a doua ta casă pentru că ai adus halatele. Tu ești în al tău (fără nimic pe dedesubt) și ai copt plăcintă (cu dovleac în interior). Îmi spui că am 25 de secunde să mă dezbrac sau să iau halatul. Te iau în brațe, mica mea minune neastâmpărată, și mă săruți, răspunzi. Ești atât de mândră de surpriza ta neașteptată. Spui că acasă la tine e sub orice critică din cauza gândacilor și a dezinsecției rezultate. Tu ai decis să transformi ceva rău în ceva frumos, într-o surpriză. Îți mănânc plăcinta și îți mănânc păsărica și când mă trezesc în miez de noapte ca să mă spăl pe dinți, periuța mea e udă de la saliva ta.

— Îmi pare rău!, spun încetișor.

Și chiar îmi pare.

45

NU ȘTIU ce ai pus în plăcinta aia cu dovleac și tu râzi pentru că a fost cumpărată direct făcută. Dar plăcinta și halatele ne-au făcut ceva, au făcut ceva pentru noi. Dimineața următoare te trezesc cu un sărut și tu mă îmbrățișezi.

Strălucești.

— Îți aduci aminte când ți-am copt plăcintă?

— Îmi aduc aminte când ți-am copt eu plăcintă, spun și îți place când te imit.

Mă săruți și nu ne grăbim și ești plină de idei legate de ce să fac cu mâinile. Îmi place că nu ești timidă. Îmi place cum îmi spui ceea ce vrei. Imaginația ta ar trebui să fie colectată și înmagazinată și studiată și niciodată nu ți-am tras-o așa. Stai atât de dreaptă și picioarele tale se împletesc cu ale mele. Doamne Dumnezeule, ce potrivire și ce partidă minunată și ne prăbușim.

— Wow!

— Da, spui și te rotești și mă întrebi dacă vreau plăcinta rămasă și eu te întreb unde ai învățat să te fuți așa.

Roșești. Ești timidă, perfect. Îți tragi un tricou peste cap și când ești la jumătatea drumului spre ușa dormitorului fugi înapoi spre mine și mă acoperi în sărutări și mângâieri.

Sunt cel mai norocos bărbat din lume și în timp ce pui plăcinta în cuptorul cu microunde, eu îmi șterg istoricul căutărilor din telefon. Nu te-ai uita niciodată în telefonul meu; îmi respecți intimitatea și ai încredere în mine. Dar nu vreau să-mi întinez telefonul cu Amy Adam sau Amy Adams sau orice altă

fată din lumea asta. Ciripești din bucătărie:

— Tot uit să-ți zic. Am început una dintre povestirile din *A River Runs Through It*.

Și la urma urmei îmi citești cărțile și îmi place atât de mult să te aud în bucătăria mea că abia aștept să revii. Cobor din pat, dezbrăcat. Merg în bucătărie, te ridic și te pun pe masă și îți desfac picioarele și nimic nu te oprește să-mi elogiezi limba, buzele, nici zgomotul care vine din stradă, nici bâzâitul cuptorului cu microunde, nici bătăile de deasupra, nici țiuitul cuptorului cu microunde. Când te am în gură, ești a mea și numai a mea. Niciodată în viața ta nu ai avut un orgasm mai intens; o știu, o simt. Ceva feroce și îndepărtat din tine m-a lăsat, în sfârșit, în interiorul tău. Mă strângi cu degetele de urechi și îmi mulțumești și te iau de pe masă și ne așezăm pe canapea cu plăcinta și cu *A River Runs Through It*. Îmi citești o propoziție și eu te întrerup:

— Vrei să rămâi aici la noapte?

Eziți, dar numai o secundă. Apoi zâmbești:

— Sigur!

Facem duș împreună în spatele perdelei cu banda galbenă de poliție și eu îți spăl părul, iar tu mă săruți pe piept. Ne îmbrăcăm împreună și viitorul e aici și acum.

— Hei, Beck.

— Hei, Joe.

— Ce părere ai avea dacă ne-am muta împreună?

Îmi zâmbești. Te-ai oprit în încheiat bluza de mătase și traversezi încăperea și soarele te urmează pentru că toate plantele se apleacă înspre soare, *tu*. Mă fixezi și eu te sărut și tu șoptești:

— Sunt doar în primul an de master, Joe. Lasă-mi să-mi iau diploma, știi? Trebuie să mă concentrez acolo.

Nu e răspunsul pe care mi-l doream, dar e destul de bun pentru mine. Terminăm să ne îmbrăcăm și mergem în bucătărie

și, dacă Karen Minty ar fi aici, ea ar ști să facă sandvișuri cu ou, dar, dacă Karen Minty ar fi aici, nu ai mai fi *tu*. Iei haina pe tine. Îți spun că înțeleg că nu ești pregătită să te muți aici, dar să știi că ești binevenită să îți aduci computerul și să scrii aici oricând dorești.

Ești mișcată. Mă îmbrățișezi.

— Ce drăguț, Joe. Dar computerul meu e așa vechi și zgomotos.

— Mi-ar plăcea să-ți iau unul nou. Un MacBook Air.

— Nu trebuie să-mi iei nimic.

Nu ești lacomă. Ești mulțumită așa.

— Și MacBook Air e al naibii de scump, Joe. Și oricum, atunci când sunt aici, ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac este să scriu, așa că mă descurc cu calculatorul meu vechi și zgomotos.

Te sărut. Știu să te las să pleci singură și tu te întorci ca să mă săruți. De două ori. După ce pleci, mă arunc pe canapea să pierd vremea la calculatorul meu. Mă uit la MacBook Air și la cursuri de la facultăți. Să fim serioși. Tu ești o scriitoare. Asta e viața ta. Eu iubesc librăria, dar afacerile cu ea n-o să mai fie niciodată ce erau. Vreau să-ți cumpăr un MacBook Air și sunt copleșit, dar în sens bun. Îți scriu un e-mail. Mă simt aproape de tine.

Nu trebuie să te întorci deja?

Nu răspunzi, dar nu mai sunt îngrijorat sau speriat. Te știu prea bine. Știu că îți notezi idei în aplicația notepad de pe telefon. Știu că nu mă ignori. Știu că scrii pentru că ești inspirată, mulțumită, știu că scrii datorită mie.

E o zi liniștită la librărie, ceea ce nu mă deranjează. Am timp să fac planuri, să plantez semințele. Mă înscriu la niște întrebări la NYU pentru viața de student part-time. Nu știu ce voi studia – cărți? Afaceri? – dar vreau să muncesc din greu pentru tine, pentru noi. Sun la Bemelmans și fac o rezervare pentru amândoi

pentru săptămâna viitoare. Probabil nu îți dai seama, dar au trecut aproape 6 luni de când ne-am cunoscut, iar eu o să ajung falit. Vom începe chiar de aici. Voi pune o masă în cușcă și vom avea parte de o cină la lumina lumânărilor. Vom face sex acolo și voi face tot ceea ce trebuie și tu vei primi un cadou – o rochie pe care tocmai am cumpărat-o online de la Victoria's Secret. Îți tot reaminteau pe e-mail ce ai în coșul de cumpărături și așa am aflat numărul articolului și am căutat în inventarul lor online. E sexy; le-ai arătat-o lui Chana și Lynn, crezi că e prea sexy.

Chana: *Ia-o. De ce nu*?

Lynn: *Numai că nu pe roșu. Și poartă ștrampi la ea.*

Chana: *Glumești? Rostul unei rochii de parașută e tocmai să te facă să arăți parașută.*

Tu: *Doamnelor, doamnelor. Să ne calmăm. Știu că nu mi-aș permite-o niciodată.*

Dar poți și o vei avea și rochia va sosi mâine. Va fi greu să o ascund de tine și să aștept, pentru că știu că vei arăta minunat în ea, Beck. Dar dacă vei fi prea rușinată ca să o porți la Bemelmans, voi înțelege, desigur.

Sosește curierul cu noua carte a lui James Patterson – se va aglomera rău mâine – și trebuie să fac ceva. Aproape uitasem că am comandat DVD-ul cu *Pitch Perfect*; te uiți la el doar descărcat, dar ar trebui să ai ceea ce iubești, e atât de simplu. Ar trebui să aștept ca să ți-l ofer la aniversarea noastră, dar în același timp, vii pe la mine diseară și mi-ai făcut și plăcintă. În niciun caz nu aștept și pun DVD-ul în geanta mea și încep să desfac cutia cu Patterson. Pun niște muzică – măcar o dată am și eu chef de muzica lui Ethan și poate că asta înseamnă să fii fericit – și rearanjez la Ficțiune ca să fac loc lui Patterson, așa cum voi face loc la mine când vei decide să te muți. Sunt fericit, Beck, sunt cuprins de fericire și tocmai mi-a mai venit o idee pentru aniversarea noastră! Înainte să mergem la Bemelmans, mergem în centru la Macy's și intrăm în cabina noastră de probă. N-o să-ți

vină să crezi câte lucruri care nu-mi sunt familiare fac pentru tine și poate că după Bemelmans mergem la un salon de tatuaj ca să ne facem tatuaje pe care doar noi să le putem vedea. *Completitudine* ar arăta sexy scris cu litere mici și negre pe coapsa ta interioară și mai bine m-aș calma, altfel va trebui să atârn iar semnul cu ÎNCHIS și să cobor 5 minute în cușcă.

Ziua se revarsă în noapte și nu-mi vine să cred că e deja ora închiderii. Simțurile mele sunt vii; asta îmi faci mie acum, nu nenorocitului de Nicky. Merg zi de zi pe strada asta, dar azi arată diferit, e proaspăt spălată, chiar dacă nu e; străzile se curăță marțea, iar azi e vineri. Abundă adolescenții, vorbind despre planuri de weekend și eu eram singur în liceu, dar acum nu mai sunt. Nu pot rezista și-ți scriu:

Ajung imediat acasă.

Tu îmi răspunzi imediat:

K.

Dar nici măcar temutul *K* nu mă sperie. Nu mă mai sperie nimic. Niciodată nu m-am simțit mai împăcat cu locul unde mă aflu, acum într-un tren, trecând prin tunel spre casa mea, spre tine. Urc scările pe îndelete și ies în stradă. Vreau ca viața să se miște mai lent pentru că vreau să te anticipez cu toată inima mea, să te salut cu toată inima, să te fut din toată inima și să-mi fie dor de tine din toată inima. Trebuie să râd pentru că pare că aș fi o felicitare cu textul ăsta, dar merit asta, te merit, merit să fiu fericit.

Întreaga mea viață nu m-am simțit ca acasă, întreaga viață m-am întrebat de ce alți oameni par atât de capabili să aibă un job stabil, o familie și prieteni. În fiecare an, tata aducea un brad acasă și mama se enerva și-l târa afară, pe trotuar. Toți de la școală știau; noi eram ciudații care își scoteau pomul pe stradă înainte de Crăciun. Plănuiam să sărbătoresc Hanukkah, dar tata țipa la mama: „Nici măcar nu ai menorah[14]! De când ești așa de iudaică oricum?“. Am supraviețuit iernilor fără cadouri în roșu și

verde sau albastru și argintiu. Am trecut de Zilele Recunoștinței fără curcan; tata preferă carnea de vită. Am așteptat, Beck. Am ajuns pe trotuarul din față. Așteptarea a luat sfârșit. Descui ușa din față și cheia se blochează pentru că eu ți le-am dat pe ale mele, iar cheia de acum, de rezervă, e ruginită. Iau plicurile din poștă, doar facturi și vouchere pentru J. Goldberg. Obișnuitele. Urc scările și-mi amintesc cum era să urc aceste scări când ele duceau la Karen Minty și mă gândesc la ce iubesc la tine și cu fiecare pas îmi fac tema, chiar dacă nu mai am nevoie de terapie:

#1 Beck vede dincolo de starea mea și știe că nu trebuie să mergi la facultate ca să fii deștept.

#2 Beck mă iubește în felul ei propriu, cu periuța de dinți, cu halatul.

#3 Beck nu se teme să-mi spună cât de mult îi place să fie cu mine.

#4 Beck se trezește fericită când se trezește alături de mine.

#5 Beck nu știe să gătească și nici eu nu știu și ea spune că asta e bine pentru că putem învăța împreună.

#6 Beck a căutat solipsism *în dicționar în seara aceea. Și acum dicționarul ei e însemnat pentru tot felul de cuvinte care mi-au ieșit pe gură și au intrat, astfel, în lumea ei.*

#7 Când are orgasm, se agață de mine cu întregul ei corp. Țâțele ei răspund atingerilor mele. Răspund. Întregul ei corp e un răspuns.

#8 Are capacitatea de a se bucura natural pentru ceilalți. Se mândrește că i-a cuplat pe Ethan și Blythe. E dulce.

#9 Își amintește tot ce i-am spus vreodată și nimic din ce am spus și oricum ar fi, e bine. Uneori spune că e atât de înnebunită după mine încât nici nu mă mai aude când vorbesc.

Nu mai pot aștepta. Te vreau acum și alerg pe ultimele trepte și deschid larg ușa și am erecție și am *Pitch Perfect* în mână, dar nu mai contează. Nimic nu mai contează. Tapetul care acoperea gaura e pe podea. Și tu te uiți la mine cu alți ochi și mă vezi. Ții în

mână o pereche de chiloți de ai tăi. Tremuri de frică, de parcă eu aș fi un film de groază, ca și cum aș fi un Rottweiler sau o scrisoare de refuz și eu nu sunt nimic din toate acestea și fac un pas spre tine.

— Beck!, încerc.

— Nu! Nu!

---

[14] Sfeșnic iudaic cu 7 brațe (n.tr.).

46

TU ești cea care și-a băgat nasul în peretele *meu* și totuși tu te comporți de parcă eu sunt cel cu probleme în apartamentul acesta. Sigur, vrei să mă părăsești. Îți e frică de Cutia cu Beck. Mă judeci și ești obraznică. Stai în fața găurii din peretele din spatele canapelei – locul meu special și intim – și cutia mea e pe canapea, parțial ruptă pentru că ai umblat în ea ca un șoarece. Doar un singur lucru e bun în toată povestea asta. În frenezia ta de a-ți băga nasul în lucrurile mele, ți-ai lăsat telefonul pe măsuța de cafea. Îl iau în timp ce scormonești prin cutie.

— Ăsta e un *tampon folosit*.

— E în folie.

— Nu te mișca, dracului!, ordoni.

Mulți tipi ar fi enervați, dar eu nu. Știu că ți-ai ieșit din minți acum, Beck. Pula mea, ești nervoasă că ți-am „furat“ mărgelele de Mardi Gras, dar nici măcar nu știai că-ți lipseau până acum. Ești nervoasă că săptămâna trecută te-am ajutat să-ți scotocești apartamentul după ochelarii de soare Chanel când „în mod clar“ știam că ei erau în cutia asta. Dar sincer, îți e mai bine fără ochelarii ăia respingători nenorociți. Ăia sunt pentru oameni ca Peach; tu arăți aiurea cu ei și acum schimbi subiectul.

— Păi, atunci ce zici de asta? Ăsta e *albumul meu de absolvire*, Joe.

— Și e perfect în regulă, da.

— E al meu, *bolnavule*. Tu n-ai fost la liceul din Nantucket. E albumul *meu* din viața *mea* cu prietenii *mei* și casa *mea*.

— Beck.

Niciodată n-ai părut mai egoistă, dar eu am răbdare.

Arăți spre mine:

— Nu!

Nu ești răspunzătoare pentru ceea ce faci. Te tot uiți la scara de incendiu ca și cum ar fi o posibilitate pentru tine. Vorbești tâmpenii, ca și cum m-ai putea părăsi după plăcinta aia, după tot ce am vorbit despre mutatul împreună. Încerc să ajung la tine:

— Beck, calmează-te. N-o să ieși pe fereastră și n-o să cobori nici pe scări când ți-ai ieșit din minți în halul ăsta.

O luăm iar de la capăt, acum îți e frică, acum vrei să mă omori, acum crezi că te voi omorî eu pe tine, acum tu ești victima mea, diabolicul (LOL) și acum EU sunt victima pentru că vrei să mă omori tu pe mine (LOL). Mârâi și-mi zici că sunt *bolnav nenorocit*. Știu că nu vorbești serios. Dacă ți-ar fi fost teamă pe bune, ai fi făcut o încercare serioasă de a „evada“. Dar chestia e că te cunosc. Știu că te mulțumește descoperirea făcută. Îți plac atenția și devotamentul și cutia asta e dovada că sunt atent și devotat. Dacă cutia asta ar fi conținut lucrurile lui Candace, atunci ți-ai fi rupt gâtul încercând să fugi din casa mea. Vei trece de partea mea, dar trebuie să am răbdare. Ești șocată. Țipi iar. Inima începe să-mi bată tare și-mi fac griji din cauza vecinilor și explodez:

— Vrei să taci odată din gură, în căcat? Mă auzi pe mine să te fac în toate felurile? Cum crezi că mă simt eu când intru aici și te găsesc în *peretele meu*? Crezi că mă face să mă simt bine? Crezi că-mi place să fiu *spionat*?

Spui batjocoritor:

— Tu ai o *cutie* cu lucruri de-ale mele. Plec.

— Nimeni nu ia decizii acum, spun. Și să fim sinceri, Beck. La fel de bine aș putea spune și eu că am terminat-o cu tine pentru că ți-ai băgat nasul în lucrurile mele.

— N-nu pot să cred, te bâlbâi. Ești nebun. Ești nebun.

Și iar o iei de la capăt, cu dinții clănțănind și cu trasul disperat de păr:

— Nu pot să cred că mi se întâmplă mie.

Serios, nu te-ai săturat să dramatizezi atâta?

— Calmează-te, Beck. De ce nu te așezi pe canapea?

Te înroșești și te ridici te vârfuri și-mi strigi ciudățenii – *psiholunaticnebundobitocbolnavciudat* – și e în regulă. Știu că nu vorbești serios.

— Oh, dar vorbesc serios, Joe.

Te holbezi prostește la mine și fluturi pălărioara Figawi:

— Nici măcar nu vreau să știu de unde ai *asta*.

— E o poveste lungă.

— Sunt absolut convinsă. Bolnav nenorocit.

Îmi amintesc cum luna trecută, tot cam prin perioada asta, ai devenit violentă și ai țipat la mine pentru că aruncasem un burrito vechi de 3 zile care se împuțea în frigiderul tău. Ziua următoare ți-a venit menstruația și m-ai sărutat pe obraz.

— Nu sunt nebună, ai spus. Îmi pare rău.

— Știu, Beck.

— Serios. Când devin așa ciudată e ca și cum aș sta în afara corpului meu și știu că sunt groaznică și irațională, dar nu am ce face. Am probleme grave cu sindromul premenstrual.

Te-am iertat și nu m-am mai gândit la momentul acela până acum pentru că știu cum să mă comport într-o *completitudine*. Oricine ar intra acum aici ar crede că ești nebună, Beck. M-ar proteja pe mine și pe tine te-ar ruga să cobori tonul, să nu mai urli acuzații înspre mine. Sunt un *pervers* și un *bolnav* și un *strângător* și un *psihopat* și eu nu răspund.

— Ești surd, Joe?

— Știi că nu sunt.

Tu țipi iar și țip eu vreodată la tine? Niciodată. Când îți trimit un SMS și tu nu răspunzi pe loc, depășesc momentul. Și acum e rândul tău să depășești momentul. Nu e ca și cum aș fi furat ceva

ce îți trebuia. Cine se uită în albumul de liceu? Mergi mai departe cu viața ta; nici măcar *o dată* nu te-am văzut să te uiți în el. Nu îți e dor de oamenii ăia. Multe tipe și-ar cere iertare acum pentru invadarea intimității mele. *Tu* ești nerecunoscătoare. *Tu* îmi spui în toate felurile: *ciudat depravat strângător de chiloți*.

Te vei calma și eu voi depăși momentul și acum mă prefac că tu ești un leu la grădina zoologică. Eu sunt îngrijitorul și păzesc ușa și mă rog să nu fie nevoie să folosesc pumnul, dar, dacă va fi nevoie, probabil că-ți vei reveni bine. Acum, jobul meu de îngrijitor este să stau și să aștept. Te vei epuiza curând, în același fel în care te epuizezi când stai pe penisul meu.

— De când a început chestia asta?

— Nu e nevoie să ridici tonul.

— De când?, spui și te supui.

Acum ai o voce potrivită pentru interior.

— După cum știi, am fost destul de prins chiar de când ne-am cunoscut!, spun cu speranță. Ai flirtat cu mine și am avut o conexiune imediată și nu voiam să mă arunc pe tine chiar atunci, pe loc, știi tu, să te întreb chiar acolo. Așa că am așteptat.

— Uh-huh!, spui cu brațele încrucișate și bătând din picior.

— Și apoi am tot aflat lucruri despre tine, Beck.

Mă simt ca tipul din *The Princess Bride* și tu ești la fel de încăpățânată ca Buttercup.

— Și am fost încântat, Beck. Încă sunt. Nu e nimic în cutia aia de care să te temi.

Te uiți la cutie și apoi la mine. Nu știu ce să fac și mă simt neașteptat de pregătit pentru jobul meu de îngrijitor la zoo. Vreau să vezi tot, să cunoști profunzimea pasiunii mele, puterea înțelegerii mele, certitudinea iubirii mele. Dar apoi iar ai sindrom premenstrual, probabil încă ești speriată că ai fost în peretele meu, și iar mormăi că ți-e dor de nenorocita aia de Peach.

— Haide!, spun, știind că nu mai e cale de întoarcere.

Nu poți pune chiloții înapoi în cutie. La propriu și la figurat, cutia e zgâriată și ruptă; ai distrus-o. Nu asta îmi imaginasem. Vreau să te îndepărtez de cutia stricată, dar, ca îngrijitorul de la zoo, știu că trebuie să păstrez o distanță sigură față de animal, de dragul animalului și al meu. Cercetezi prin lucrurile mele despre tu care crezi că sunt ale tale și acum găsești *la pièce de résistance*, *Cartea despre Beck*. E frumoasă. Ar trebui să fii flatată că un tip cu picioarele pe pământ ca mine, care e *mai deștept decât majoritatea tipilor*, a creat un tribut pentru tine.

— Nu e gata, trebuie să o și leg.

— Povestirile mele!, spui tu și tu ești tu din nou.

— Sunt toate aici, îți explic.

Suntem bine acum, suntem bine.

În orice clipă de-acum, vei traversa în fugă camera și mă vei îmbrățișa. Greșesc. Gura ți se schimonosește. Latri:

— Astea sunt din mailul meu.

— Beck, te rog. E un tribut.

— Mi-ai spart nenorocitul de mail.

— N-am *spart* nimic!, țip pentru că, iar, mă dezamăgești.

Și ai fi putut să-i zici mamei tale să-ți oprească abonamentul. Dar așa faci tu.

Închizi cartea și o lași să cadă în cutie. Soarele apune și e aproape momentul să aprindem luminile. Pășesc spre tine. Te eschivezi, plină de ură, și o luăm de la capăt. Acum ai alte feluri, noi, în care mă strigi, *criminal* și *ucigaș* și *mincinos*. Rămân tare, concentrat ca îngrijitorul de la zoo când animalele devin violente.

— Nu vorbești serios, spun calm.

— Ești un ciudat nenorocit care mă urmărește și habar n-ai ce vorbesc eu serios și ce nu.

— Nu, nu sunt. Nu, nu sunt.

Te urmăresc. Îți parez loviturile și te blochez când vii spre mine. E atât de ușor să-ți prind ambele încheieturi pentru că ești

atât de mică și eu sunt așa de puternic și te forțez ușor să te așezi pe canapea. Nu te poți lupta și, când promiți să fii cuminte, așa cum ești mereu, îți dau drumul și mă reîntorc la postul meu, la ușă.

Tu gâfâi:

— Care e problema ta?

— Te iubesc.

— Asta nu e iubire. Asta e *boală*.

— Asta e *completitudinea* mea, spun eu, folosind cuvântul nostru.

— Ai nevoie de ajutor.

Parcă ești surdă.

— Ești bolnav.

Mi-ar plăcea să fiu și mai masiv, dar apoi iar îmi spui în toate felurile și așa îmi aduc și eu aminte de *delictele* tale.

— Ar trebui să fii închis, Joe. Ok? Înțelegi asta? Totul e rău, greșit.

Tu nici nu închizi ușa frigiderului și de două ori la tine acasă a trebuit să aruncăm toată mâncarea din el.

— Ești un om bolnav și oamenii bolnavi au nevoie de ajutor, Joe.

Eu sunt un om sănătos și tu ești o zdreanță; tu te-ai aruncat toată pe Nicky. Ești incapabilă să recunoști că o invidiezi pe Blythe.

— Joe, lasă-mă să sun la medic. Te rog, lasă-mă să te ajut.

Eu nu am nevoie de *medici* și tu minți, chiar și acum te uiți în jur în căutarea unei arme. Tu încerci să returnezi haine deja purtate și, chiar dacă ești iubita mea, permiți să intre căsuța vocală în loc să-mi răspunzi la apel uneori. Nu ești mereu atentă cu lama și uneori mă gândesc că femeia care te epilează cu ceară nu are diplomă să practice asta pentru că pe coapsele tale sunt deseori mici puncte roșii care nu se simt ok în contact cu picioarele mele curate, frumoase.

— Joe, trebuie să mă lași să plec.

Și tu ar trebui să încetezi să mă mai judeci. Ești nepăsătoare, dar nu în modul în care ți-ar plăcea ție. Lași tampoane folosite în gunoi și nu scoți gunoiul suficient de des și, timp de o săptămână luna trecută, apartamentul tău a duhnit a sânge menstrual. Încă te masturbezi, chiar dacă ai onoarea de a-mi accesa penisul. Bluza de mătase pe care o porți? Arăți ca o curvă, Beck. M-am gândit la fel și-n dimineața asta, dar într-o *completitudine* trebuie să lași de la tine și să te concentrezi pe ce e pozitiv.

— Plec!, spui.

Ha.

— Nu vrei să faci asta acum.

Rămân calm pentru că trebuie să fie cineva și calm.

— Oamenii ajung mereu să regrete ce fac când sunt așa copleșiți.

Nici măcar nu te deranjezi să treci de mine. Îmi respecți forța fizică. Dar te văd uitându-te împrejur. Tu ești un animal și fugi în dormitorul meu. *Al meu*. Cauți pe raft. Raftul *meu*. Iei Dan Brown-ul italian. Îl arunci spre mine.

— Unde mi-e telefonul, Joe?

— În mâini bune!, promit eu și-l scot din buzunar. L-ai lăsat pe masă.

Îmi zici *căcat bolnav* și te încrunți și ești nepăsătoare și oamenii nepăsători suferă.

— Nu-ți mai imagina chestii, Beck.

Aș fi un excelent îngrijitor la zoo. Sunt bun la asta, închizând încet animalul cât el e concentrat să se crizeze.

— O să țip. Habar n-ai cât de tare pot să țip. Vor veni vecinii tăi. Vor afla totul.

Nu vorbesc serios, dar tot îți spun:

— Te omor dacă țipi.

Și s-a terminat. Începi să urli și să mă ataci și nu-mi place de tine în clipa asta. Mă faci să fac lucruri îngrozitoare, cum ar fi să-

ți pun mâna peste gură. Mă faci să-ți răsucesc încheieturile și să te pun la pământ, și ăsta e *patul* nostru. Lovești.

— Dacă țipi, s-a terminat.

Doar lovești.

— Beck, nu te mai lupta cu mine.

Tu te zbați, dar eu sunt mai puternic. Ești un pericol pentru tine acum, pentru lume. Nu știi ce spui și ai nevoie de mine acum mai mult ca oricând și, eventual, furia ta se transformă în tristețe. Iar. Respirația ta înăbușită îmi încălzește palma, dar nu dau drumul strânsorii.

— O să ai probleme la gât ca prietena ta din *Pitch Perfect* dacă mai țipi așa.

Te oprești, în sfârșit. Eu vin cu o propunere.

— Beck, clipește dacă promiți să nu mai țipi. Dacă promiți, îmi iau mâna.

Tu clipești. Eu sunt un bărbat de cuvânt și îmi îndepărtez mâna de pe gura ta.

— Îmi pare rău, spui.

Ești răgușită și îți fluturi genele spre mine.

— Joe, putem vorbi despre asta.

Nu mă pot abține și râd. Ha! Crezi că putem *vorbi* cât ești în mijlocul unei crize premenstruale? Nu putem vorbi acum! Stările îți alternează și ești paranoică! Dumnezeule, Beck, crezi că sunt atât de prost? Dar tot mă implori.

Te rog, Joe, te rog.

Iubesc vocea ta și ăsta ar fi fost *#10*:

Beck are o voce frumoasă.

Din păcate, minteai și acum lovești iar, încercând să scapi. Partea neplăcută, atunci când ești îngrijitor la zoo, e în momentele când trebuie să salvezi animalul de emoțiile lui, de sălbăticia lui, de natura sa ilogică. Tu lovești și țipi. Muști. Dar corpul tău de Portman nu se poate pune cu al meu, Beck. Număr până la trei. Îți ofer șansa să taci. Dar tu nu taci și, când ajung la

trei, îți apuc cu mâinile capul micuț – scuze – și îl lovesc de perete – scuze. Îți va părea atât de rău când te vei calma și îți vei da seama ce m-ai făcut să fac.

Stau singur în tăcere și te sărut pe frunte. Clar, ai probleme și chestiile astea cu sindromul premenstrual sunt doar vârful icebergului. Ce fel de fată se bagă într-un perete? Tu nu poți să-mi accepți iubirea când ești atât de praf. Și ai un mod al dracului de bun de a cere ajutor. Mă mișc repede. Nu vei rămâne mult adormită. Împachetez provizii și îmi pun geanta pe umăr și te ridic și te car pe scări în jos și fluier un taxi.

Șoferul te măsoară din priviri și vrea să știe la ce spital mergem. Dar nu mergem la niciun spital, Beck. Mergem la librărie. Ăsta e New York-ul. Șoferul nu pune întrebări. Animalele știu că nu e bine să te pui cu îngrijitorul.

47

TU nu vei fi fericită să te trezești singură în cușcă. Dar m-am străduit cât am putut. Ți-am lăsat o sticlă de plastic cu bere cu ghimbir, una cu apă, o pungă cu covrigei, câteva creioane pe care le-am găsit într-un sertar și un caiet. Nu vei putea spune niciodată că te-am înfometat sau că te-am privat de ceva. Ești în siguranță. Chiar am adus laptopul librăriei aici și am pus DVD-ul cu *Pitch Perfect*, conectat la boxe, pe un scaun în afara cuștii. Ai văzut filmul de suficiente ori ca să știi că Beca îi face niște chestii nasoale lui Jesse. Îi respinge avansurile, își bate joc de pasiunile lui, îl calcă pe nervi și nu-l lasă să se apropie. Dar în final ea își declară iubirea public sub forma unui cântec și el o iartă pentru toate lucrurile pe care ea i le făcuse. Și eu te voi ierta pe tine, Beck. Te sărut de la revedere și încui ușa subsolului și îi scriu lui Ethan:

Hei, amice, nu trebuie să vii mâine. S-a spart o țeavă. O să dureze câteva zile!

Miracolul iubirii e că tot nu sunt supărat pe tine. Îmi pare așa de rău pentru tine. Trebuie să fie atât de greu să porți toată furia asta în tine. Eu nu am asemenea ură în mine. Tu erai atât de rea că mi-ar fi plăcut să pot intra în tine ca să sug afară tot veninul.

Descui ușa apartamentului tău și îmi dovedesc iertarea: duc gunoiul. Duhnește a banane și a femeie. Și s-ar putea ca toate acestea să fie modul tău de a mă pedepsi pentru greșelile pe care le-am făcut, pentru mâinile mele de pe Karen Minty, pentru gândurile mele cu Amy Adam.

Mă arunc pe canapeaua din sufragerie. Ceva mi se înfige în cur și mă ridic și bag mâna între pernuțe și e exemplarul meu din *Love Story*. Nu-mi amintesc să-mi fi cerut să-l împrumuți. E îmbibat cu cafea cu lapte, urme de scrum de la țigările pe care le fumezi fără motiv, un ambalaj de gumă, pete de cerneală, nisip. Cum dracu' a ajuns nisipul aici? *Nisip*.

Și tot nu sunt încă supărat pe tine. Te iubesc, porcușorul meu. Răsfoiesc *Love Story* și mă întreb de ce ai furat-o de la mine, de ce ai pictat-o în sute de locuri. Ți-aș fi dat cartea mea ție. Ți-aș fi dat orice. Mă uit la decodorul nedesfăcut pentru televizor și mă întreb dacă și asta e vina mea. Am fost prea zgârcit cu tine? Am ratat un indiciu legat de *Love Story*? Nu mai pot sta aici și merg în bucătărie ca să-mi curăț cartea. Dar sigur că nu mai ai prosoape de hârtie și îmi amintesc de una dintre serile mele favorite aici, în bucătăria asta, de acum câteva săptămâni, de acum catralioane de ani.

Am avut o zi grozavă împreună, chiar dacă tu fuseseși prinsă cu școala și eu muncisem din greu la librărie. Am glumit că ajung la tine acasă la șapte fix și că aștept să fie cina pe masă, gluma fiind dată de faptul că tu nu știi să gătești. Dar când am apărut pe scările care duc la tine, m-ai văzut venind de pe geam și nu a mai trebuit să sun. Ai fugit la ușă și m-ai apucat de mână și mi-ai cerut să închid ochii. Și așa am făcut.

M-ai condus în apartamentul tău și m-ai așezat pe canapea și eu nu am tras cu ochiul și tu mi-ai spus că pot deschide ochii și așa am făcut. Stăteai în fața mea, în halat, ținând o farfurie de unică folosință pe care se afla un cartof decupat și transformat într-o inimă. M-am uitat la tine zâmbind și tu ai spus:

— Bine ai venit acasă, dragule!

Te-am futut ca pe un animal ce ești și mi-ai spus o poveste lungă și complicată despre cum ai cumpărat un cartof dulce – primul era stricat și a trebuit să te întorci la magazin! – și ai făcut găuri în el și l-ai scobit și ai îndepărtat coaja, așa cum un elev de-

a X-a îndepărtează pielea de pe burta unei broaște la ora de biologie.

Am râs la cartoful neatins:

— Acum tot ce văd e o broască.

Tu ai fost serioasă și blândă:

— Nu, Joe. Asta e *inima* mea.

Apoi am comandat mâncare chinezească pentru că niciodată n-ar fi fost de ajuns doar cartoful și te iubesc. Dar acum sunt singur aici.

Folosesc unul dintre maieurile tale mici ca să șterg *Love Story* și tu nu vei fi leșinată mult și e timpul să mă întorc la muncă. Voi avea nevoie de computerul tău, așa că mă întorc în dormitor și îl iau de pe noptiera unde își duce traiul și ajung la capătul patului pe care eu l-am construit și mă așez imediat. Sub cearșafurile mototolite dau de ceva tare și plat: un MacBook Air. Tu nu ai un MacBook Air și mie nu-mi place MacBook Air-ul găsit și-l scot din camera ta pentru că nu vreau chestia aia în patul pe care eu ți l-am făcut.

Am nevoie de ceva de băut și deschid frigiderul și găsesc vodcă, dar mai e ceva aici, *gin*. De când bei tu gin și de când ai MacBook Air? Iau vodca în sufragerie și mă așez pe canapeaua ta execrabilă. Trag un gât. Poate că taică-tu a venit pe aici. Poate că maică-ta a venit pe aici. Poate Chana l-a lăsat aici sau poate că a intrat cineva și poate că ar trebui să fiu matur și să-l deschid. Cât de rău poate fi?

Sunt un tip cu imaginație și am multe scenarii în minte, dar ce găsesc în MacBook Air mă năucește: o fotografie pe ecran cu tine și *Dr. Nicky* într-o nenorocire din aia care se numește *selfie*. Sunteți amândoi dezbrăcați în patul meu, cel pe care l-am cărat eu pe feribot, pe care l-am construit pentru tine, pentru noi. El e în afurisitul nostru de *pat* și merg în bucătărie și scot sticla de gin din frigider și o torn pe toată în chiuvetă, peste vasele jegoase. Du-te dracului, computer. Du-te dracului, Nicky.

Dar când intru iar în sufragerie, dobitocul de MacBook e tot pe măsuța de cafea și dacă computerele ar putea rânji, căcatul ăsta subțire ar rânji la mine. Trebuie să mă calmez și cine știe? Poate că trag eu concluziile greșite. Poate că dobitocul de MacBook e de fapt vechi și tu ai făcut greșeala acum multă vreme. Dar pagina de pornire are un cont de Gmail pentru adresa Beckalicious1027@gmail.com. L-ai deschis acum câteva săptămâni, chiar înainte să o cunosc pe Amy Adam, când ai început să fii mai reținută cu mine, când am început să am suspiciuni. Ți l-ai făcut pentru Nicky. *Tu* ești o curvă și *tu* i-ai spus lui că crezi că e posibil să-ți citesc e-mail-urile. *Curvă*. Citesc.

Nicky: *Nu aveam eu dreptate? Iubitul tău nu poate citi ceea ce nu știe că există.*

Tu: *Ești groaznic și în același timp ai dreptate*.

Nicky: *Îți place noua ta jucărie?*

Tu: *E chiar un computer nou, nu jucărie ahahahaha*

Nicky: *Ei, oprește-te*.

Tu: *Fă-mă să mă opresc*.

Asta e tot ce trebuie să văd. Sunt peste 437 de e-mail-uri între tine și Nicky și nu sunt eu nebun. Cocoșatul de vârstă mijlocie și-a bătut joc de tine și a profitat de tine și te-a lăsat să *plătești ca să te fută*. Când am simțit eu că dai înapoi, tu *chiar* dădeai înapoi. Te-ai limitat la un e-mail secret unde totul se reduce la Nicky. Toate momentele acelea când îți cereai scuze pentru că întârziai/erai obosită/copleșită de muncă/ocupată/la școală/aglomerată, fie te culcai cu Nicky, fie vorbeai despre culcatul cu Nicky sau îi scriai lui Nicky. Deschid pozele și e una care îmi atrage atenția în mod special. Nicky stă în patul meu și te ține de gamba goală. Râde și poartă șapca de Holden Caulfield pe care urma să o returnezi la Macy's.

Trebuie să recunosc, Beck. Doare. Dar nu te pot acuza exclusiv pe tine. Eu sunt cel care a dat-o în bară și care te-a dezamăgit. Știam că se întâmpla ceva. Am instincte și le-am

ignorat și acum stai încuiată într-o cușcă din cauza mea. Am avut șansa de a scoate șoarecele din casa ta și nu am făcut-o. Nu-i de mirare că nu te puteai opri din țipat la mine. Tu ai tot dreptul să fii supărată pe mine pentru că nu te-am protejat de acest semi*doctor* libidinos în haine de la Van. Trimit către Lynn și Chana un e-mail de pe contul tău secret:

Lucrurile s-au înrăutățit cu Nicky. Mi-e așa de frică că Joe va afla și sunt așaaaa de în urmă cu scrisul. Plec departe de tot ca să scriu câteva zile. Vă iubesc, fetițelor xo Beck

Nu putem să îi lăsăm pe toți colegii tăi să se întrebe unde ești, așa că intru pe contul celălalt și scriu un e-mail către Blythe ca să mă asigur că nu va încerca să dea de tine:

Blythe, Doamne-Dumnezeule, secret mare, știi povestirea mea cu menajera? Sugestiile tale au fost incredibile și am trimis povestirea știi-tu-unde și… o vor! Am atât de mult de scris (sunt geniali cu sugestiile, poate că ar trebui să faci și tu practică acolo). Noroc cu atelierul tău și vreau să ieșim la cină când termin de scris. Tu alegi unde cinăm, eu plătesc. A xo B

Îți iau telefonul și deschid aplicația de Twitter:

#VacanțaDeLaSocialMedia începe acum. Xo B

48

CRED că am memorat e-mail-urile trădătoare dintre tine și *Dr. Nicky*. Trebuia să le știu ca să pregătesc un examen pentru tine. Sunt rece, calm; eu ne-am pus pe noi înaintea egoului meu furios și scriu întrebările pe un carnet cu foi galbene pe care l-am cumpărat de pe colț în drum spre librărie. Sunt pregătit și car geanta grea de poștaș, plină cu calculatoare, pe scări în jos, încercând să te liniștesc. Tu țipi. Și ar trebui să-ți păstrezi energia.

— Ok, Beck, ajunge!

Arăți ca naiba, sărmana de tine. Părul tău e o epavă și se vede că ai plâns.

— Ce vrei să-mi faci, Joe?

— Sunt aici, e ok.

Te uiți la laptopul de pe scaun și țipi iar și îți acoperi urechile cu palmele. Nu pricep, *Pitch Perfect* e preferatul tău, dar am dat-o iar în bară pentru că am uitat să apăs PLAY. Ecranul de pornire se tot repetă de când te-ai trezit, ceea ce pare să fi fost cu mult timp în urmă. Apăs butonul de MUTE.

— Gata acum. Cum ești, Beck?

Alicious1027.

Tu plângi în hohote și scâncești și ești un dezastru, dar dai din cap, cred, și eu îți spun să te îndrepți către sertarul unde pun două cartonașe.

Te uiți în jur.

— Ce naiba e asta?

— Sertarul, Beck.

Îți arăt sertarul pe unde domnul Mooney mi-a dat pizza, pe unde i-am dat eu sifon lui Benji. Uneori oamenii se schimbă și vreau să ridici odată cartonașele.

Îți explic.

— Trebuie să iei cele două cartonașe. Apoi putem începe. Pe unul scrie „da“, pe celălalt „nu“.

— Joe!, spui fără să te miști, fără să mă asculți.

Îți arăt sertarul din cușcă și tu te supui și spui împăciuitor:

— Joe, uite, am exagerat.

— Beck, ia cartonașele. Cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vei primi mâncare.

Le iei și știu că iubești testele. Te așezi pe bancă, stai cu fața spre mine. Văd că ai mâncat câțiva covrigei și ai băut aproape toată apa. Bună fată!

— Ăsta e un examen oral!, încep și tu râzi.

Îmi doresc tare mult să reușești, așa că mă uit în altă parte.

— Fiecare întrebare e adevărată sau falsă. Și după fiecare întrebare vei avea șansa de a-ți explica răspunsul.

— Glumești, nu-i așa?

Te ignor și tu mormăi. Nu mă pot enerva. Dacă ar fi trebuit să mă uit și eu la meniul DVD-ului cu *Pitch Perfect* pentru mai mult de 5 ore, și eu aș fi un dezastru. Mă uit la carnețelul cu foi galbene și încep:

— Adevărat sau fals? Ai o aventură cu terapeutul tău, Nick Angevine.

— Fals!, izbucnești.

Vreau să treci cu bine de test, așa că insist:

— Din nou. Adevărat sau fals? Tu ai o aventură cu terapeutul tău, Nicholas Angevine.

Intenționat nu pronunț și *doctor* și ție îți atârnă capul:

— Fals.

Oftez:

— Ești sigură de răspuns?

În sfârșit, mi te deschizi, așa cum a spus e. e. cummings că vei face. Îți dai părul după ureche:

— E complicat.

— Beck, nu suntem pe Facebook. Nimic nu e complicat. E adevărat sau nu e.

Te ridici în picioare și faci gălăgie, te tragi de păr, mormăi, țipi după ajutor, ți-e teamă pentru viața ta, sărmanele tale coarde vocale, ce păcat de ele. Las deoparte carnețelul galben. Mă apropii de cușcă.

— Te iubesc, Beck. Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac este să te omor.

— Atunci lasă-mă să ies.

— În curând, promit și mă întorc la locul meu, unde iau iar carnețelul în mână. Adevărat sau fals? Ai o aventură cu Nick Angevine.

Te vaieți și lovești, dar ridici cartonașul cu DA. Da!

— Corect!, exclam și fac o bifă pe foaia mea în dreptul întrebării.

— Joe!

Iar strigi și te ridici, apoi cazi în genunchi, ca o orfană. Implori, te milogești.

— Te rog să nu te enervezi pe Dr. Nicky. A fost o greșeală, bine? Am fost proastă și s-a terminat oricum. M-am culcat cu el o singură dată, Joe. N-a fost nimic. O singură noapte stupidă!

Nu a fost *o singură noapte stupidă* și e momentul să mergem mai departe.

— Următoarea întrebare!, anunț și e greu, Beck, e tare greu pentru mine. Adevărat sau fals? Joe Goldberg are multe calități.

Hohotești și răspunzi, sigură și rapidă:

— Adevărat. Glumești? Ai o *grămadă* de calități. Mereu îți spun cât de deștept ești, mult mai deștept decât orice om pe care-l cunosc. Ești minunat și ești amuzant și deștept și *real*.

Îmi era teamă că vei spune așa ceva. Scot din geanta de poștaș dobitocul de MacBook. Tu îl vezi și hârâi. Dai cu piciorul și lovești și îți încleștezi pumnii. Te comporți ca un copil de 5 ani și aștept să ți se termine criza. Știu că mă iubești și știu că nu ai vorbit serios, dar nu putem merge mai departe fără o dezvăluire completă. Tu ești cea care a intrat în peretele *meu*. N-am avut de ales decât să intru și eu în lucrurile *tale*.

Citesc un e-mail pe care l-ai trimis ieri către Nicky de pe *Beckalicious1027*:

Nicky, iubitule, încerc să termin totul cu Joe, dar are atât de puține calități, săracul, că e evident că eu sunt unicul lucru bun care i s-a întâmplat vreodată și e dificil. Și sincer, Nicky, uneori mă trezesc în miez de noapte și mă gândesc că nu vreau să fiu mamă vitregă. Oh! Pot să-mi aduci înapoi The Things They Carried*? Merci*!

Închid dobitocul de MacBook. Nu arăt nicio emoție. Fiind cel care desfășoară testul, trebuie să păstrez detașarea emoțională profesională. E o liniște densă. Parcă toate cărțile rare de aici ne ascultă, respiră, așteaptă.

— Ok!, spui și am ajuns la ceva nou. Eu sunt de *căcat*, Joe. Defectă ca la carte. Și tu mă privești mereu de parcă sunt atât de minunată și nu știu. Nu știu de ce faci asta pentru că eu nu sunt așa. Și voiam să iau înapoi cartea ta, asta voiam.

Vreau să te sărut și să-ți spun că te iubesc și să te strâng în brațe, dar nu o fac. Vorbesc:

— Adevărat sau fals? Nu îl mai vrei pe Nicky.

— Adevărat, Joe.

Te așezi pe scaun și îți desfaci picioarele și îți pleci capul. Apoi îl ridici:

— Sută la sută, absolut adevărat.

Deschid dobitocul de MacBook și respir adânc.

— Trecem mai departe la înțelegerea unui text. Îți voi citi ceva ce ți-a scris Nicky. Și tu îmi vei explica ce înseamnă.

Tu te holbezi la mine. Nu spui nimic. Iau tăcerea ta drept aprobare și tușesc. Citesc cu voce tare e-mail-ul lui Nicky pentru tine:

Asta crezi, Beck? Ei bine, cred că tocmai i-am spus soției mele despre tine. E cam târziu să-mi spui că nu-ți surâde să fii mamă vitregă. Nu e un joc, Beck. Asta e viața. Vin la tine. Nu am unde să merg. Vrea să plec, Beck. Toate astea se întâmplă și tu mă întrebi despre o carte.

Închid dobitocul de MacBook.

— Ai două minute să-mi explici ce înseamnă scrisoarea asta pentru tine.

Vreau să-ți suflu răspunsul, dar nu pot. Pornesc cronometrul de la telefon. Răspunsul e evident, Beck. Ar trebui să-mi spui că vrei să-l denunți pe Nicky la poliție ca să-i fie luat atestatul de liberă practică. Ar trebui să-mi spui că vrei ca soția lui să-l dea afară și că vrei ca el să moară boschetar, singur cu o geantă de CD-uri zgâriate, fără un loc unde să le mai asculte. Și apoi ar trebui să-ți dai seama că nu vrei să se întâmple așa, de fapt. Ar trebui să-ți fi dat seama, până acum, că nu simți nimic pentru el. Ar trebui să știi că mă vrei pe *mine*, dar au trecut 59 de secunde din timpul alocat și tu n-ai scos un cuvânt. Bați din palme.

— Bine, Joe. Treaba stă așa!, spui cântat. M-am îndrăgostit nasol de un tip însurat. Sunt o persoană groaznică. N-o să stau aici dând vina pe părinții mei sau ceva pentru că am 24 de ani. Multe fete au tați de căcat. Nu există o scuză.

Ai dat răspunsul greșit. Nicky chiar te-a fraierit și e epuizant, fizic și emoțional, să ieși din capcana pe care el ți-a întins-o, un porcușor în capcana lui. Tu încerci. Văd asta. Deschid dobitocul de MacBook și anunț:

— Următoarea întrebare. Înțelegerea textului pe ultimul schimb de e-mail-uri dintre tine și Nicky. Tu ai scris: Îmi pare atâââât de rău, Nicky, chiar cred că n-o să mai iubesc niciodată pe nimeni așa cum te iubesc pe tine.

Tu sari și comentezi:

— Joe, oprește-te. Te rog.

Ridic o mână. STOP. Citesc ce i-ai scris:

Mă ud toată numai când mă gândesc la tine și asta nu mi s-a întâmplat niciodată.

Intervii zgomotos:

— Am spus asta fiecărui tip, de fiecare dată, Joe. Asta le place băieților să audă. Doar nu crezi că am vorbit serios.

Îmi pierd concentrarea și reacționez:

— Păi, mie nu mi-ai spus asta niciodată.

— Pentru că tu ești diferit!, spui.

Diferit, sexy.

— Tu n-ai crede tâmpeniile astea.

Tu ești fermecătoare acum, dar eu am un test de administrat. Oricum, n-ai vrea să treci testul cu modul în care arăți, cu cadența asta sexy. Ai vrea să-l treci cu inteligența ta. Mă uit la dobitocul de MacBook și citesc în continuare din scrisoarea ta către Nicky:

Simt că-ți iubești soția mai mult decât pe mine. Și simt că s-ar putea ca eu să-l iubesc pe Joe, de fapt.

Mă întrerupi iar:

— *Chiar* te iubesc, Joe. *Chiar* te iubesc.

Te ignor. Încă e rândul meu să vorbesc.

— Acum voi citi răspunsul lui Nicky: *Vrei să știi ce simt eu, Beck? Simt că ești o curvă nenorocită și egoistă. Multă baftă, Beck. Vei avea nevoie de noroc, acum că văd că n-ai niciun reper moral.*

Închid dobitocul de MacBook și îl pun la loc în geantă. Iau carnețelul galben.

— Ai trei minute să detaliezi înțelesul ultimei conversații cu Nicky.

Îți dau timp în plus pentru că ești o ascultătoare bună și pentru că ai trecut prin multe. Nicky ar trebui să ardă-n iad pentru ce ți-a făcut. Și eu te-am dezamăgit când l-am lăsat să-mi

scape. Te-a abuzat în acel rai sacru și „sigur“ de perne bej, rock clasic și abureli. Îmi pare rău pentru tine, Beck. Nu e de mirare că erai atât de îngrozită încât m-ai mințit și mi-ai spus că în apartamentul tău se făcuse „dezinsecție“. Trebuia să fugi de dobitocul de MacBook și de dobitocul care ți-a dat dobitocul de MacBook. Sigur că te-ai urcat pe pereți la mine acasă, la propriu, sărmana de tine.

Încă te gândești, te poticnești, iar eu mă rog. Vreau să-ți suflu răspunsul corect. Vreau ca tu să-mi spui că nu te recunoști în aceste e-mail-uri. Vreau să-mi spui că, după mai puțin de 8 ore petrecute în cușcă, te simți ca născută din nou. Vreau să-mi spui că niciodată nu te-ai *udat* văzându-l pe megalomanul cocoșat și să-mi spui că mă iubești și să implori ca să te iert. Tot ce vreau este să te iert.

Au trecut *treizeci și patru de secunde și două minute* de când am pornit cronometrul și tu te uiți la mine și spui:

— Amuzant e că, prima dată când m-am dus la Nicky, el a vrut să știe care e problema mea. A fost gen „Bine, Beck, hai să ne dăm seama ce dracu’ e în neregulă cu tine“.

Râzi ușor și Nicky a folosit aceeași replică și cu mine. Nenorocitul.

Tu-mi povestești mai departe:

— Și i-am spus că simt că-n capul meu e o casă. El n-a priceput, iar eu i-am explicat că e ca o casă capul meu, și că-n ea e un șoarece. Și de asta sunt anxioasă mereu.

Tu ai inventat asta și el e un hoț jalnic.

— Oh!, exclam și ar fi trebuit să-l omor pe Nicky în prima zi când am pus piciorul în cabinetul lui.

— N-a priceput până când nu i-am explicat că singurul lucru care mă ajuta să uit de șoarece era să agăț pe cineva.

Mă uit la meniul dat pe mut de la *Pitch Perfect*. Nu semeni deloc cu Beca.

— Oricum, spui și continui să-mi frângi inima. I-am spus că

îmi place să fiu dorită. I-am spus că iubesc chestiile noi. Și ți-am spus și ție asta, Joe.

— Credeam că te referi la căcaturile de la IKEA!, răbufnesc și tu îți întorci privirea.

Încerci să te explici și vorbești despre problemele tale ca și cum ai vorbi despre un film pe care l-ai văzut azi-noapte. Nu arăți nicio emoție, ești detașată și ai fost așa o vreme înainte să ne cunoaștem. Spui despre tine că *urmărești* oameni. Spui că ți-ai imaginat aceeași nuntă – cântecul e "My Sweet Lord" – cu un milion de tipi diferiți, „inclusiv cu tine, Joe".

— Deci voiai să te măriți cu mine!

Tu ești iubirea mea, Doamne-Dumnezeule.

Te încrunți.

— N-ai înțeles, Joe. Eu nu sunt așa.

Cred că greșești și spui că terapia e vrăjeală. Continui:

— *Nu* poți scoate un șoarece din casă. Poți doar dacă arunci afurisita de casă în aer.

Ești epuizată și flămândă și incoerentă și strecor carnețelul galben în geanta de poștaș și îți pun două batoane Lärabars cu cireșe în sertar. Iubești să vorbești despre tine, chiar și într-o cușcă. Apăs PLAY la *Pitch Perfect* și urc pe scări, ignorând strigătele tale care-mi cer să rămân. Nu pot să rămân. Trebuie să pregătesc partea a doua a testului.

Mă grăbesc spre secțiunea de Ficțiune și iau două exemplare din *The Da Vinci Code*. Alerg pe scări în jos și te găsesc rupând ambalajul unui baton, cu ochii lipiți de Treblemakers care „fac muzică cu vocea". Am procedat bine! Trag sertarul și îndes acolo una dintre cărți.

— Glumești?, întrebi cu gura plină de mâncare cu cireșe pentru femei.

Arăt spre exemplarul meu:

— Și eu o voi citi.

— De ce?

— Pentru că e singura carte care-mi vine în minte, pe care niciunul dintre noi nu a citit-o.

Trebuie să împărtășim aceeași experiență ca să putem merge mai departe. O răsfoiești și ai o încredere profundă în tine, o dibăcie sexuală, o mândrie încăpățânată în magnetul moale și flămând care stă între picioarele tale. Nu îți e frică de mine, de nimeni. Bărbații te iubesc. Și tu știi asta. Niciun bărbat nu poate fi șoarecele din casa ta pentru că vei avea pe cineva – un angajat sexy dintr-o librărie, un psiholog excitat, o lesbiană nedeclarată bogată. În cușcă te simți iubită, nu captivă. Exact ca mine.

49

AVEM un șoarece în casă și numele lui e Dan Brown, stăpânul conacului nostru, creatorul profesorului Robert Langdon și al criptologei pricepute și fermecătoare, Sophie Neveu. Cartea ne prinde aproape imediat și călătorim bine împreună. Mergem la Luvru și urmăm indiciile și tu te întinzi pe burtă și țopăi în sus și-n jos când se întâmplă ceva captivant, adică des. Eu stau pe partea mea de cușcă, tu pe cealaltă parte, iar eu sunt la fel de prins ca tine.

Luăm pauze ca să discutăm despre Opus Dei și despre Prioria din Sion și amândoi ne-am dori ca Robert Langdon să fie real și eu găsesc videoclipuri online cu adaptarea cinematografică și le devorăm împreună când vrem să ne odihnim ochii și degetele de la carte. Niciodată nu te-ai simțit atât de motivată să citești și recunosc că asta e valabil și pentru mine.

— Adică iubesc cărțile lui Stephen King, spui. Dar asta e ceva diferit pentru că e atât de bine construită. *The Shining* chiar e literatură, știi ce zic?

Știu și îmi amintesc de Benji și de refuzul lui de a recunoaște că i-a plăcut *Doctor Sleep*. Citim până târziu în noapte și dimineața următoare mă trezești trăgând sertarul înainte și înapoi și înainte și înapoi:

— Haide odată!, miauni. Mor aici!

Începem să citim, dar avem nevoie de cafea, așa că urc scările și traversez librăria și merg pe stradă și tu nu doar că treci testul. Ci îl treci cu brio. E coadă mare la Starbucks, dar

meriți chestia aia cu caramel sărat pe care o bei destul de des și clubul nostru de lectură e cel mai tare.

— E ciudat că mă regăsesc în Silas?, m-ai întrebat aseară. O să sune bolnav, dar când am aflat că a murit Peach, mai mult am fost nervoasă pe mine decât mi-a părut rău de ea. Ea a fost cea mai bună prietenă din lume pentru că eu eram toată lumea pentru ea. Ea era obsedată de mine și eu nici măcar nu-mi aminteam data exactă a zilei ei de naștere.

— Tu erai biserica!, spun.

— Și ea era Silas!, conchizi.

Ți-am reamintit de prima noastră conversație din librărie, când ai glumit că sunt predicator și eu am spus că sunt biserică.

— Wow!, exclami. Wow!

Zâmbesc la nimic și la tot pe drumul de întoarcere la librărie, ducându-ți caramelul sărat. Suntem un cuplu de vis, suntem ceea ce se întâmplă după ce se sărută Meg Ryan și Tom Hanks, după ce Joe Gordon-Levitt, vindecat de cancer, și dulcea psiholoagă în pregătire Anna Kendrick își mănâncă pizza în *50/50*. Suntem Winona Rider și Ethan Hawke după ce U2 termină de cântat piesa *All I Want is You*. Când ajung la capătul scărilor, tu bați din palme, dar ești nedumerită:

— Joe. Paharul ăla e prea înalt pentru sertar.

— Știu.

Și te iubesc pentru că trăiești aici, pentru că nu te mai opui.

— Și atunci cum o să-l faci să mi-l dai?

Zâmbesc și îți arăt cana scundă și largă pe care am cumpărat-o exact în acest scop și tu spui iar:

— Wow!

Ai spus cuvântul ăsta în ultimele 24 de ore mai des decât l-ai spus în ultimele 24 de săptămâni și îmi spui că sunt *genial* și mă rogi să-ți povestesc iar despre cum l-am ademenit pe Benji la librărie. Ne luăm cafeaua împreună, fiecare pe partea lui de cușcă, și când termin de spus povestea tu dai din cap și spui iar:

— Wow.

— Meh, nu-i mare lucru.

— Încă ceva, spui și-ți lași cafeaua pe podea. În ultimul tweet ai lui Benji ai scris în Nantucket. Și-mi amintesc că am citit postarea și m-am gândit că e prăjit grav, pentru că știe că se zice *pe* Nantucket și nu în Nantucket.

— Bună observație, Sophie!

Surâd pentru că nu jelești după el și nu e niciun război între noi și suntem uniți, suntem Unicef, ce să mai. Meritățm efortul.

— Merci, profesore.

Strălucești și-mi faci cu ochiul.

— Pauză?, întreb.

— Perfect!

Suntem bine acum și eu pun melodia *We Are the World* și tu râzi și vrei să știi de ce am ales cântecul ăsta și eu îți explic cum cred că îmbunătățim lumea de aici, din subsolul nostru, iar tu ești serioasă și înțelegi ce vreau să spun și ești de acord cu mine și niciodată în viața mea nu am fost mai legat de cineva. Tu știi cum îmi funcționează simțurile, felul în care îmi funcționează creierul. Îți place aici, îți place în cușcă.

Orele zboară și ceva din *The Da Vinci Code* ne poartă într-o conversație despre Festivalul Dickens și costumele ne duc la pălării și eu roșesc și tu îți dai seama că știu despre șapca de Holden Caulfield. Închizi cartea. Îți strângi genunchii la piept așa cum faci când ești foarte, foarte tristă.

— Cred că a fost groaznic pentru tine!, spui.

— Lasă, nici pe el nu arată prea bine!, spun cu viclenia lui Robert Langdon.

Dar tu tot te simți prost.

— Sunt o prefăcută!

— Nu, Beck, nu ești.

— Tu ești ca nobilul ăsta din Prioria Sionului, alergi în stânga și-n dreapta încercând să pricepi ce fac, iar eu sunt așa de inaptă

că nici nu pot să ascund măcar o șapcă de vânătoare, fără să mai luăm în calcul și tăvăleala asta de căcat, dezgustătoare și ieftină!

Dezgustătoare! Ieftină! De căcat! Tăvăleală! E o ușurare să te vorbind așa și zâmbesc.

— Te oferi cu totul, Beck. Trebuie doar să fii mai atentă cui i te oferi așa, atâta tot.

— Ai dreptate. Nimeni nu e mai dedicat și mai *intens* decât tine, Joe.

— Cu excepția ta!, spui zâmbind.

Și-mi faci cu ochiul.

Citim. Suntem amândoi adânciți în cărți, tăcuți. Intrăm cu totul în carte, în același fel în care cădem amândoi într-un somn adânc. Eu mă trezesc primul – yay! – și te las să te odihnești. Urc în librărie și mă întind. Ethan mi-a scris un SMS:

Joey, omule! Felicitări pentru Beck. Blythe mi-a spus că o să o publice în The New Yorker! Asta-i super! Hai să ne întâlnim să bem ceva săptămâna viitoare! Fac eu cinste! Sau bem acasă, chiar acum îmi car lucrurile la Blythe!!!!!!

Ethan Semnul Exclamării are în sfârșit motiv să folosească semnul exclamării. Merg apoi la Ficțiune, rafturile A–D și iau *Great Expectations* de Charles Dickens și sunt amețit. Anticip viitorul care ne așteaptă, ziua în care îți voi spune cum te-am urmărit la Bridgeport, la Festivalul Dickens din Port Jeff. Vei spune *wow*. Din nou.

Și, la mai puțin de o oră după, previziunile mele se dovedesc adevărate. Frunzărești *Great Expectations* și spui „wow“.

— Deci chiar știai cum arată rudele mele.

— Dap. Cumpărasem și o barbă, știi tu, în caz de ceva.

Pui *Great Expectations* în sertar:

— Cred că ești un geniu.

Trag sertarul și scot cartea lui Dickens:

— Ești pregătită?

Surâzi.

— Credeam că nu mai întrebi odată!

Ne așezăm la locurile noastre și mă simt de parcă ne-am ține de mână, ca și cum am alerga pe chei, ne-am ține respirația și am sări în apa adâncă și mistuitoare care e *The Da Vinci Code*. Acestea sunt cele mai fericite momente din viața mea, să mă uit la tine așteptând să-mi observi privirea și să-mi dai ce vreau:

— 243. Tu?

— Eu sunt la 251.

— Păi, ia o pauză ca să te ajung și eu din urmă!, spui și observi iar că citesc repede și înțeleg ce citesc, iar asta mă face special pentru că majoritatea oamenilor, mai ales bărbații, nu le pot face pe amândouă.

Plângem când Robert și Sophie ajung la potir. Știm ce urmează pe măsură ce ei se îndreaptă spre intrarea în biserică. Tu îți pui mâna pe sertar și eu îmi pun mâna pe sertar și sertarul e făcut ca să nu ne putem apropia, dar îți simt pulsul, îl simt. Tu te smiorcăi:

— Nu vreau să se termine.

— E ca finalul de la *The Corrections*!

Problema cu cărțile e că au final. Te seduc. Îți desfac picioarele pentru tine și te atrag înăuntru. Și tu pătrunzi adânc și îți lași toate posesiunile și legăturile cu lumea la intrare și îți place înăuntru și nu-ți vrei înapoi posesiunile și legăturile și apoi cartea se evaporă. Suntem bucuroși pentru Sophie și Robert și ne simțim rău de la diferența de fus orar. Am călătorit. Uneori eram atât de prinși de carte, tu *erai* Sophie, urmașa lui Cristos, iar eu *eram* Langdon, salvatorul Sophiei, și acum ne căutăm drumul înapoi spre corpurile și mințile noastre. Mă întrebi cât a trecut.

— Trei zile, aproape patru.

— Wow, spui.

— Știu.

— Ar trebui să sărbătorim.

— Cum așa?

— Nu știu!, minți ca o nimfă. Aș putea merge să iau niște înghețată.

Cartea *The Da Vinci Code* e cea mai grozavă din lume și într-o zi, când vom locui împreună, vom avea un raft – unul nou-nouț, nu folosit, te cunosc și știu că-ți plac *lucrurile noi* – și nu va fi nimic pe raft în afară de cele două exemplare, cuibărite împreună, alipite pentru totdeauna prin această forță supranaturală care e iubirea noastră.

50

ALERG afară ca să-ți cumpăr înghețată și-l aud pe Bobby Short cântând în capul meu – eu sunt prințul tău – și plutesc spre magazin și înapoi la librărie. Cobor scările, parcă nu pot ajunge destul de repede la tine cu înghețata pe care ai vrut-o, de vanilie. Ai redevenit simplă; acum trei săptămâni ai fi cerut ceva împuțită de gelato despre care ai citit în *Sunday Styles*. Vreau să-ți spun despre tipul amuzant de la coada din magazin, dar când ajung la capătul de jos al scărilor observ că ești diferită. Ești dezbrăcată. Rămân nemișcat.

— Beck.

— Treci aici!, comanzi cu voce joasă. Cu tot cu înghețată!

Fac așa cum mi se spune și mâna ta dreaptă ți se plimbă pe claviculă, apoi pe sân, și ai o altă solicitare:

— Vino să-mi dai desertul!

Rup punga și lingura cade pe podea, dar dă-o-n pula mea și scot capacul, dar și folia de aluminiu. Înghețata e moale și penisul meu e tare și știu de ce Bobby Short se simțea ca un cal de curse; eu sunt un cal de curse.

— O secundă!, îți cer.

— Tic-tac!, torci tu.

Pun melodia la calculator. Îți place. Și-mi ordoni:

— Pune-o pe repeat.

Mă supun și revin la sertar și tu îngenunchezi în fața mea, cu sfârcurile întărite. Vrei să știi dacă pot să scot sertarul ca *să fac o fereastră*. Pot. Îmi ceri să-mi scot pantalonii. Îi scot. Întinzi

ambele mâini prin noul spațiu deschis, unde era sertarul, și eu iau înghețata și mă apropii de cușcă. Tu te atingi și degetul îți iese umed, sclipind și aduc înghețata mai aproape. Înghețata e mai caldă datorită căldurii tale, care o topește. Înfunzi și cealaltă mână în magnetul dintre picioare și nu mă lași să-mi mut privirea. Ambele mâini îți sunt acoperite de umezeală și bagi degetele ude în înghețata care se topește. Mă stârnești. Îmi ceri să apropii gura și eu ți-o ofer și degetele tale mi-o umplu și celelalte degete sunt mici poeme. Dă-l în pula mea pe e. e. cummings. Asta e mai plăcut. Corpul tău. Penisul meu. Mărit fie e. e. cummings. Corpul meu. Mâinile tale. Mâinile tale sunt *The Da Vinci Code* și corpul meu îți aparține. Sug viață din degetele tale și tu le scoți din gura mea. Mă uit în jos la tine și ești toată în înghețată. Sapi, adânc. Mâna ta din înghețată se alătură celeilalte mâini pe penisul meu erect, și mi-e frig și mi-e cald și sunt tare. Mâinile tale pot dansa și mă conduc în gura ta și mă înghiți și eu gem și *noi suntem lumea* și abia mai e loc aici pentru noi trei, penisul meu și mâinile tale. Locul meu e în gura ta, și când deschizi ochii te holbezi la mine larg. Ai nevoie de mine, de tot. Mă vrei pe tot. Știi toate secretele mele și gura ta are dinți. O scoți din gură și mi-o ții în mână. Te uiți în sus la mine, implorând:

— Fute-mă.

Nu decid conștient să am încredere în tine. Corpul meu preia controlul și nu pot descuia cușca destul de repede. Îți treci mâinile peste tot corpul și aștepți. Înfig cheia în lacăt și mi-e dor de atingerea ta și intru în spațiu tău, în *tine*. Tu nu fugi de mine; fugi înspre mine, dornică. Îmi fixez mâna după gâtul tău și-mi implânt limba în gura ta și tu o accepți. Mă zgârii. Te-aș putea ucide și tu știi asta și sfârcurile ți se întăresc mai mult ca oricând și vaginul tău n-a fost niciodată atât de dulce și de strâmt – *vanilie pură* – și am putea să o facem la nesfârșit. Ai orgasm adevărat, explodezi și e o exorcizare și un semn de exclamare. Vorbești în toate limbile pământului și ești a mea și eu sunt în

tine și îmi eliberez strânsoarea și explodez și sunt și eu al tău. Spatele ți se arcuiește, *wow*. Te-am dus în locuri mai bune decât Upper West Side, superioare insulelor Turks și Caicos și cabinetului bej al lui Nicky. Te-am dus în Franța, la pocal, pe lună, și tu încetezi să te miști și un zâmbet îți cuprinde întregul corp și ești o frunză de nufăr, atinsă de soare, plutind, cu rădăcinile prinse de lac, de mine, întunecat, peste tine.

Ușa cușții e larg deschisă și eu sunt pe jumătate gol și n-aș reuși să te prind dacă ai alerga în sus pe scări. Dacă mi-ai apuca pula și m-ai lovi și ai încerca să fugi; ai putea să o faci. Ușile subsolului sunt descuiate și ai putea, teoretic, să ajungi în librărie. Dar ușa de la intrare e încuiată; tu n-ai lucrat aici suficient cât să înveți unde ascund cheia. Totuși, dacă ai vrea, ai putea risca totul și ai fugi goală în librărie, de unde ai țipa după ajutor. Cineva te-ar ajuta și cineva ar veni după mine, dar nimic din toate astea nu se întâmplă. Corpul tău nu poate minți și tresăririle tale spun adevărul. Îți lingi buzele și te uiți la mine. Torci.

— Joe. Wow.

51

LA UN MOMENT DAT încetez să mă mai prefac că dorm și îmi dau voie să te privesc cum dormi. Trăim într-o lume nouă și te sărut și mă întind. Trebuie să mă spăl, așa că ies din cușcă. Nu te încui; nu mai încuiem ușile în această lume nouă. Las ușa cuștii întredeschisă și la fel și pe cea de la subsol, dar și pe cea de la holul care dă în librărie. Suntem liberi și car *The Da Vinci Code* cu mine ca un copil cu o jucărie nouă. Când ajung sus, sunt sincer surprins să găsesc toate cărțile unde erau și înainte să ne apucăm de citit. Au supraviețuit orgasmului nostru cutremurător și cartonașul cu ÎNCHIS e unde l-am lăsat când ne-am început călătoria în *The Da Vinci Code* și baia e cum era și ieri, înainte să ți-o trag cât pentru toată viața.

Aprind lumina și mica baie se umple cu lumina de halogen și ventilatorul gălăgios de căcat pe care m-ai rugat să-l schimb. Chiar și ventilatorul mă face să zâmbesc datorită ție și îl voi înlocui, Beck. Ai dreptate; e prea gălăgie. Și e atât de vechi că n-ar trebui să funcționeze. Și e o chestiune de siguranță când sunt singur în librărie pentru că același întrerupător controlează și lumina, și ventilatorul. Nu poți avea lumină fără gălăgie și nu poți auzi nimic din cauza huruitului ventilatorului. Și ai dreptate, Beck. E periculos.

Trag apa și pornesc robinetul și mă văd în oglindă. Arăt bine, fericit, și mă întreb dacă n-ar trebui să-mi fac cont pe Facebook ca să ne putem conecta profilurile. Ar trebui să fac asta acum, înainte să ajungi tu să mă sâcâi și adaug asta pe lista din capul

meu. Las apa fierbinte să-mi curgă pe mâini și nu știu dacă chiar aș putea să-mi fac Facebook pentru tine. Am citit undeva că tinerii din ziua de azi sunt atât de mincinoși că există un joc pe care-l joacă și care se numește „Adevărul“. Mergi pe *peretele* cuiva – ce căcat cu limbajul ăsta – și scrii „Adevărul e…“ și apoi dezvălui ceva deopotrivă surprinzător și adevărat. E trist și grotesc că tu și prietenii tăi deveniți atât de obișnuiți cu minciunile încât adevărul trebuie să fie introdus special pentru că e absolut surprinzător, o îndepărtare evidentă față de minciunile care vă caracterizează viețile.

Dar tu ai terminat cu asta acum și poate că înainte să-ți ștergi profilul de Facebook vei posta o ultimă actualizare de status:

Adevărul e că iubesc la nebunie The Da Vinci Code.

Avem decizii importante de luat, Beck. Te vei muta cu mine? Mă voi muta eu la tine? Rămânem în New York? De acord, aici am jobul ăsta grozav, dar cred că ție ți-ar fi bine în California – nu știi suficient ca să fii în preajma scriitorilor din New York – și acum, că ne avem unul pe celălalt, putem hoinări. Mă uit la cartea mea pusă peste a ta. Arată bine, Beck. Așa e bine.

Iau bucata de săpun și încep să mă săpunesc serios. Sunt trist să mă spăl de tine și de înghețata de vanilie. Dar, din nou, sunt entuziasmat să mă reîmprospătez pentru transpirația ta și lichidele și fluidele și saliva ta. Ventilatorul e gălăgios și penisul meu e tare și știu ce o să fac acum. Te voi trezi cu gura, te voi mânca de vie. E bine că am o periuță de dinți la îndemână și e uscată și eu zâmbesc pentru că data viitoare când mă voi spăla pe dinți va fi udă pentru că tu o vei fi folosit. Mă simt sfânt și dedicat ca Silas în timp ce-mi frec dinții și-mi usuc subrațele și mă dau cu parfumul pe care l-am cumpărat ca să miros ca un barman. Doamne, te știu. Îmi dau cu niște apă prin păr. Ar trebui să mă rad, dar deja mi-e așa de dor de tine. Trebuie să te ling și trebuie să o fac acum.

Apăs întrerupătorul. Luminile se sting și ventilatorul

încetinește și nu deschid ușa. Ceva nu e bine. Liniștea e spartă de sunete teribile, picioare izbindu-se de parchet, coardele tale vocale rănite – *Ajutor*! – și ușa de la intrare împotrivindu-se încercărilor tale. Iau cărțile noastre și mă strecor din baie și tu ești în față și sari și e, din fericire, ora 4 dimineața și nu e nimeni prin zonă care să te poată auzi. Cine i-a spus New York-ului „orașul care nu doarme niciodată“ clar nu a lucrat la Mooney Rare and Used. Merg spre centrul librăriei și te văd în față, cu părul nebun și brațele nebune, în tricoul Nirvana al mamei mele, trăgând de ușă cu ambele mâini, atât de pierdută în misiunea ta că nu mă auzi venind. Sunt silențios ca o pisică. Fac pași mari și silențioși și pun *The Da Vinci Code* pe tejghea. Nu mă auzi și ești atât de aproape de ușa de sticlă că nici nu-mi vezi reflexia. Aveam dreptate; n-ai reușit să dai de cheie. Îmi pun brațele în jurul tău și tu lovești.

— Nu! Dă-mi drumul, căcat bolnav!

Te apuc zdravăn și e păcat că ești înnebunită pentru că acum chiar ți-aș fi tras-o. Dar tu ești un animal – lovești, lovești – și un monstru handicapat. De ce îți pierzi timpul fluturând din brațe, micuțo? Nu poți ajunge la mine. Te car pe culoar și apoi pe podeaua din spatele tejghelei. Ne așezăm pe podea și eu îmi întind picioarele și te pun în poala mea. Chiar dacă ar trece cineva pe stradă, am trece neobservați, protejați așa de tejghea. Lupți ca să scapi, dar te-aș putea ține așa pentru tot restul vieții mele dacă ar fi nevoie.

Ca întotdeauna, furia ta începe să se potolească. Mușchii ți se relaxează și ești noua mea păpușă: Beck cea Tristă. Nu vorbești. Doar plângi. Nu te mai lupți cu mine și asta îmi dă speranță. Te sărut pe gât; nu-ți place. Nu e momentul pentru sărutat, am înțeles. Sunt o grămadă de lucruri de asimilat, multe schimbări și soarele nu răsare în curând și eu te leagăn și mă uit la picioarele tale goale peste ale mele. Așa arată iubirea. Știu. Nu mai încerci să mă zgârii. Stăm în liniște atât de mult încât trebuie să fii

pregătită să fii iar fată bună. Încep, te testez:

— Ce ne facem noi cu tine?

Răspunsul corect: Tu ar trebui să mă implori să te iert, să recunoști că ai luat-o razna când te-ai trezit singură. Ai crezut că te-am abandonat, așa cum te-a abandonat tatăl tău, așa cum te abandonează mereu bărbații din viața ta. Și apoi eu să promit că rămân cu tine pentru totdeauna și tu să-mi mângâi brațele și eu să te iert și să te las să-mi ghidezi mâna spre centrul tău, spre magnetul tău. Am ucis pentru tine. Te merit. Mi-ar plăcea să-ți văd fața și tu nu ai răspuns încă, așa că reformulez:

— Ce se întâmplă de acum, Beck?

Răspuns corect: iubire.

Tu răspunzi, cu o voce atât de neutră că aproape nu te recunosc:

— Dispar.

— Nu.

Chiar nu.

— Ascultă-mă, Joe!, spui strângându-mă de mână complet lipsit de sexualitate, de pasiune. Nu-mi pasă de ce le-ai făcut lui Benji și Peach. Am înțeles. Adică Benji chiar *avea* o problemă cu drogurile. Și Peach *avea* și ea destule probleme.

— Era o mincinoasă, Beck. Inventase până și căcatul ăla despre *vezica* ei.

— Știu!, spui iertând prea ușor. Doar că-mi plăcea că mă iubea.

— Și ce vrei acum?

Răspuns corect: pe mine!

Oftezi. Îmi spui că nu vrei să fii scriitoare. Vrei să mergi la Los Angeles ca să devii actriță.

— Și dacă nu primesc niciun rol, bine, atunci poate o să și scriu câte ceva, știi?

Devine tot mai rău. Îmi spui că ești, practic, „o fată foarte leneșă“. Te țin și tu îți detaliezi minusurile:

— Blythe are dreptate. Jumătate dintre povestirile mele *sunt* doar notițe de jurnal. Iar cealaltă jumătate caut să schimb numele ca să pot transforma jurnalul în ficțiune. Atât de slabă sunt.

— A-ha, spun fără să-ți dau drumul și astea sunt răspunsuri greșite.

— Nu mă vrei, Joe.

Mă uit la picioarele tale, la degetele pe care Peach le-a abuzat în Little Compton.

— Crezi că sunt așa, scriitoarea de vis, dar nu sunt. Nicky avea dreptate să mă urască. Sunt complet de acord. Nu l-am vrut niciodată. Voiam doar să-și lase nevasta pentru mine. Voiam să-i nenorocesc copiii și da, Joe. Știu cât de bolnav sună totul.

Nu.

— Nu ești bolnavă.

Izbucnești:

— Te-am văzut la lectura mea în seara aia, în Brooklyn. Știam că m-ai urmărit.

Te țin în brațe și te sărut pe cap și chiar suntem la fel și noi suntem și casa, și șoarecele și tu știi asta. O știi.

— M-am gândit eu, zic. Și speram să mă fi văzut.

Îți înfigi degetele de la picioare în pantalonii mei:

— Atunci știi că nu te-aș denunța niciodată, Joe. Eu sunt legătura între toate astea. Eu sunt cea toxică. Știu că tot dezastrul ăsta e vina mea și n-aș merge niciodată la poliție, Joe. Lasă-mă să ies și dusă sunt. Pentru totdeauna.

Îți mai dau o șansă:

— Nu vreau să pleci pentru totdeauna.

— Ei, *haide*!, spui ca o amică, fără sex între noi. Cred că poți găsi o altă fată cu care să citești *The Da Vinci Code*.

— Beck, oprește-te.

Spune-mi că mă vrei.

— Voi ieși din librărie și nu mă uit nicio secundă înapoi. Jur,

Joe.

— Beck, oprește-te.

Dar tu nu te oprești:

— Joe, ascultă-mă. Îți jur. Voi dispărea și va fi ca și cum nici n-aș fi existat. Lasă-mă să ies și promit că nu mă mai vezi niciodată. Jur. Joe?

Ai eșuat și nu primești steluță aurie și te strâng de gât ca să fac să dispară răspunsurile greșite. Ele supurează în ochii tăi holbați și obrajii tăi se fac *roșu de Nantucket* și strâng tot mai tare. Răspunsurile greșite trebuie să fie sufocate prin bulele de salivă care apar la colțurile gurii tale strâmbe. Ești o idioată nenorocită pentru că ai crezut că vreau să dispari din viața mea, după tot ce am făcut pentru tine și asta nu e *Reality Bites* și nu mă vrei pe mine în defavoarea cretinilor din viața ta și am greșit în legătură cu tine.

Tu gâfâi:

— Joe.

Nu voi fi fraierit iar.

— Nu, Beck.

Șoptești:

— Ajutor!

Și eu *chiar* te ajut pentru că ai nevoie de exorcism, de renaștere. Ai păcătuit și *chiar* l-ai manipulat pe Nicky și *chiar* ai îndrumat-o pe Peach și *chiar* l-ai urmărit pe Benji. Tu ești un monstru, mortal, *solipsistă* până la sânge și ești blasfemie pentru că *tot* ce *vrei* ești

Tu.

Am strâns prea tare. Ai tăcut. Îți dau drumul.

— Beck.

Vreau să-ți aud vocea. Te strig iar:

— Beck. BECK.

Niciun sunet nu-ți iese pe gură și *la dracu'*. Ce am făcut? Te scutur și nu te aud respirând și trebuie să te aud respirând

pentru că *Reality Bites* e un film cretin și tu *chiar* ai îndepărtat-o pe Peach și Benji *chiar* te-a fraierit pe tine și Nicky *chiar* a încălcat regulile. Așa că ai spus câteva prostioare – și eu fac la fel uneori și te iert. Te mut din poala mea pe podea. Încă ești atât de nemișcată și tot ce e bun e în tine, sub pleoapele astea, latent. Te iubesc pentru că ești atât de ușor de iubit. Îmi pare rău, Beck. Nu te pot face pe tine responsabilă pentru că oamenii sunt nebuni după tine și trebuie să te trezești pentru că vreau să-ți dau *iubire iubire iubire nebună*.

Îmi apăs mâinile pe pieptul tău mic. Respiri, cred. Trebuie să respiri. Nu poate să nu mai fie *nimic* înăuntrul cuiva atât de adorabil și aprins ca tine; noi aveam o *completitudine*. Ești prea tare și plină de viață și halatele de baie sunt cele mai tari și orgasmele și plăcintele și merele caramelizate sunt prea bune ca să dispară. Mă urăsc pe mine și te iubesc pe tine și te sărut și tu nu mă săruți înapoi și te implor să-ți revii și-ți strâng mâna mică și mă uit în ochii tăi mici și la finalul piesei după care e făcut filmul *Closer*, personajul lui Natalie Portman e lovit de o mașină. Și moare. Dar în film nu o vezi pe Natalie Portman murind și-mi place mai mult așa și tu nu poți fi moartă, Beck. Nici nu ai 25 de ani și nu te droghezi și ești în siguranță și ești dulce și studioasă și mă aplec ca să-ți ating buzele cu urechea. Când respiri, trebuie să aud și să gust și aștept. Aștept șaisprezece secole și opt ani-lumină și mă retrag.

Ai murit.

Mă ridic și mă prind de păr și vreau să mi-l smulg pe tot pentru că tu nu mai poți să-ți treci degetele prin el și poate că greșesc și mă aplec iar și-mi pun capul în mâna ta și aștept să mă atingi. *Te rog, Beck, te rog*. Dar degetele tale nu se mișcă și când îmi ridic capul liniștea pare oficială. E o liniște plină de ură, personală, nu ca liniștea calmă din subsol. Tu nu te ridici ca să mă ierți și să alungi tăcerea diabolică ce mă trage în jos tot mai mult cu fiecare secundă de tăcere.

Mă uit la tine. Tu nu te uiți la mine. Corpul tău e doar părți acum. Nu mă poți ajuta pentru că m-ai părăsit pentru că voiai să *pleci pentru totdeauna*. Nelegiuirile tale sunt multe și mi-ai furat *Love Story* și ridic exemplarul tău de *The Da Vinci Code*. Sunt uluit pentru că unele pagini n-au fost date niciodată; știu cum se folosește o carte. Cred că ai sărit pagini întregi, prefăcută fără creier. Când mă întrebai la ce pagină am ajuns, trișai. Cea mai romantică perioadă din viața noastră a fost un fals și sunt atât de preocupat să răsfoiesc cartea ta că nu văd când îți revii.

Dar îți revii.

M-ai păcălit, curvă ce ești. Mă prinzi de gleznă și tragi și eu cad și scap cartea și aterizez pe o parte și doare *al naibii* și mă lovești în penis și doare *al naibii*. Nu ești *dusă pentru totdeauna* și ești posedată și lipsită de cuvinte și mă dor vintrele și partea pe care am căzut și tu nu ești salvatoarea mea, tu doar înrăutățești totul. Ești vie, prefăcută, mă lovești când sunt căzut și eu urlu agonizant și *tu* ești *toxică* și satanică pentru că acum un minut:

— Erai moartă, curvă nenorocită!

Nu spui nimic. Lovești. Dar eu nu sunt toxic și sunt mai mare și mai curajos și Dumnezeu îmi dă puterea să-mi revin după loviturile tale nasoale. Îți lovesc picioarele și acum *tu* cazi, direct pe spate. Mă urc pe tine. Încerci să mă muști, dar nu poți, și încerci să mă lovești, dar nu poți, și încerci să mă zgârii, dar încheieturile tale sunt blocate în mâinile mele. Nu poți să-mi faci nimic, acum că te țin pironită jos. Scuipi spre mine; ești o javră. Ești mai slăbită acum și îți dau drumul la mâini ca să te apuc de gât, de data asta pe bune. Încerci să mă lovești, dar pumnii tăi mici nu mai sunt ce erau. Răul din tine depășește binele și obraji ți se albesc și penisul meu zvâcnește de durere și șoldul pulsează și ochii îți ies din orbite. Ești dezgustătoare. Tricoul cu Nirvana al mamei pe care l-am purtat în ziua în care *tu* m-ai *urmărit* pe mine în apartamentul meu, cel pe care l-am păstrat cu grijă toată viața, e un gunoi îmbibat în spermă și înghețată. L-ai distrus și

nu mai poate fi reparat, curvă ce ești.

— Aveai dreptate, Beck. *Tu* ucizi oameni. Da.

Te strâng de gât și îți mulțumesc pentru lovitura în penis, și încerc să clipesc ca să îndepărtez balele tale de pe genele mele. Îți mulțumesc că te-ai dovedit, dincolo de orice dubiu, atât de rea. Nu vrei iubire sau viață și n-am fi avut nicio șansă împreună și tu ești banală și sălbatică, gâfâind și înecându-te așa. Solipsistă cu degete lipicioase care îmi strică *mie* cărțile, inima, viața.

— Ce zici acolo, Beck?

Ai doar un cuvânt rămas în tine:

— Ajutor.

Și te ajut. Cu mâna dreaptă iau *Da Vinci Code*-ul tău. Îmi îndes cartea în gură și rup câteva pagini. Arunc cartea și scot paginile rupte din gură, îmbibate de saliva pe care ai vrut-o atât de mult.

Ultimele mele cuvinte pentru tine:

— Deschide gura, Guinevere.

Îndes paginile mototolite în gura ta și pupilele ți se dilată și spatele ți se arcuiește. Acesta e sunetul morții tale. Oase se frâng – unde, nu am idee – și lacrimile curg necontenit – lacrima morții iese din ochiul tău stâng și se prelinge pe obrazul de porțelan și ochii tăi sunt fixați *undeva unde n-am călătorit niciodată, cu dragă inimă dincolo de orice experiență; ochii înfășurați în tăcerea-ți*[15]. Acum nu ești mai bună decât o păpușă și nu reacționezi pe măsură ce paginile din gura ta se îmbibă de sângele care îți iese din gâtlej.

Și deopotrivă îmi e dor de *tine* și ție de *mine* și te strig și te scutur de umerii mici.

Tu nu răspunzi. Ești la fel de nemișcată cum sunt cărțile din librărie; ai terminat-o și m-ai părăsit și ești *dusă pentru totdeauna*. Nu mă vei mai părăsi niciodată în întuneric și nu voi mai aștepta niciodată vreun răspuns de la tine. Lumina ta s-a stins de tot acum și te iau în brațe.

Nu.

Vreau să mă arunc în fața *locomotivei locomotivei numărul nouă*. Cum am putut să fac asta? Nu ți-am făcut niciodată clătite. Care dracu' e problema mea? Nu pot respira și tu ești *dumnezeul meu*, Beck, *diferită, sexy*. Așa ești. Erai.

Plâng.

---

[15] e. e. cummings (n.tr.).

52

APROAPE DE sfârșitul zilelor tale, pretindeai că tu nu ești scriitoare. Dar cred că ai fi apreciat simetria poetică a îngropării tale. A fost un drum lung și singuratic cu mașina spre nord, mai mult de patru ore de oraș. A fost greu cu tine în Buick, în portbagaj cu perna ta verzuie, liniștită ca Little Compton pe timp de iarnă. Am trecut de Nicky's Pizza și am mers în continuare și am găsit acest restaurant. Casele lui Nicky și a fratelui său stau cuibărite în apropiatul Forrest Lake, o zonă privată chiar de lângă Chestertown. Asta e o localitate în adevăratul sens al cuvântului, Beck, de modă veche și plăcut ancorată de un mod de viață antichizat. Mănânc un sandviș cu brânză pe grătar pentru că trebuie, pentru că să te îngrop în pădurea rece va fi solicitant, chiar dacă toți cei care intră în restaurant nu se pot abține de la a comenta că e o iarnă blândă. Atât de blândă că nici nu aș avea ce să fac cu șapca de vânătoare de Holden Caulfield de la Macy's… dacă aș mai avea una. Nu voi plânge. Nu aici.

Majoritatea din restaurant sunt localnici, iar cei care nu sunt au venit aici pentru un show auto. Chelnerița mă întreabă dacă am venit pentru show-ul auto și eu spun că da și îmi verific telefonul și trebuie să merg iar la baie pentru că, de fiecare dată când îmi verific telefonul, e ca și cum tu mori iar. Îl aud pe e. e. cummings. Vreau să te țin de mână. Plâng încet, ca să nu atrag atenția. Moartea ta e ca un cântec pe repeat și îmi dau cu apă rece pe față și încerc să nu mă gândesc la faptul că nu voi mai auzi nimic despre tine, niciodată. Nu mă gândesc, Beck. *Tu* ești

moartă.

Știu că Nicky nu e prost. Nu te-ar îngropa chiar pe terenul lui. Dar ar conduce în pădurile apropiate de Forrest Lake, așa cum fac eu acum, la o oră după apus. Văd un semn roz cu alb. E un eveniment, „Nuntă Chet & Rose“ se întâmplă în *noaptea* asta pe locul de campare de la capătul drumului. Dar nu mă las abătut de la plan. Schimb direcția și intru direct în pădure, în întunecimea care e mai pură decât plajele din *LC* și mai neagră decât fundurile sufletului tău *solipsist*. Nu e niciun ocean aici pentru a atenua lovitura grea e veșniciei. Frânez încet. Chet și Rose sunt cei cu sincronizarea proastă, nu eu, la naiba.

Noaptea e atât de goală încât pot auzi nunta când opresc motorul mașinii. Îmi pun ochelarii cu viziune nocturnă și apuc lopata și ies în noapte. Încerc să nu fiu atent la nuntă cât sap. Dar e dificil. Chet și Rose au parte de dansul mirilor – *Wonderful Tonight* al lui Clapton – în timp ce prietenii și familia aplaudă. Mă întreb care ar fi fost cântecul nostru de nuntă și te întreb și pe tine, dar tu nu răspunzi. *Tu* ești moartă.

Sap. Niciodată nu am fost și nu voi mai fi atât de singur ca acum, când sap. Nordul New York-ului are un ger ca niciun alt loc. Doar aici aș putea să-l ascult pe Eric Clapton cum stinge luminile și își laudă iubita loială și frumoasă în timp ce eu transpir singur și mă pregătesc să te așez în țărână. Viața merge înainte, la propriu, și eu înjunghii cu lopata solul amar. Mă aplec în față ca să respir. Mă uit la tine, cum stai înfășurată într-o pătură de lână de la Bed Bath & Beyond, tăcută în portbagajul deschis. Respir normal acum și cei de la nuntă dansează în grup și noi am fi avut o nuntă ca asta? Presupun că ar fi avut loc pe Nantucket pentru că tu ești cea care are familie. Eu i-aș fi invitat pe Ethan și Blythe și pe domnul Mooney. Domnul Mooney n-ar fi venit. Dar ar fi transferat actul de proprietate al librăriei către noi doi. Știu asta. Vreau ca nunta să se oprească și mi-ar plăcea să țip din adâncul plămânilor, dar nu vreau să te sperii. Nu aș avea

cum să te sperii. *Tu* ești moartă.

Sap și petrecerea continuă. Se ciocnește și se ovaționează și Stevie Wonder cântă despre fiica lui minunată – *Nu e adorabilă, născută din iubire*? – și noi nu vom avea niciodată o fiică și îmi pierd cumpătul și arunc lopata. Intru în groapă și las muzica să-mi vibreze în tot corpul. Nu mă mai pot împotrivi și bucuria de la capătul pădurii a devenit monotonă – eu nu sunt unul dintre oamenii ăia care cred că *Get Lucky* e atât de special. Aproape că le pot gusta vodca și eu sunt musafirul neinvitat, scăpat din vedere, singur. Ce mă liniștește, ce îmi permite să sap în continuare, e posibilitatea ca Chet și Rose să aibă un site, o condică online a nunții lor. Să știu că voi putea să îi găsesc și să îi văd mă liniștește întrucâtva. Neil Young cântă pentru Chet și Rose – *Harvest Moon* care doare – și Neil Young nu va cânta niciodată pentru tine și pentru mine în ziua nunții noastre și tu nu-l auzi acum. *Tu* ești moartă.

Îți ridic cadavrul din portbagaj și desfac pătura care te învăluie. Încă ești frumoasă și îmi așez capul pe pieptul tău ca să-ți povestesc despre Chet și Rose. Eu probabil că voi muri singur, sub luna neînsemnată și tu nu vei fi aici să mă jelești. Tu zbori spre ceruri și eu trebuie să-mi adun toate puterile ca să-ți pot pune corpul drag în pământ. Chet și Rose sunt înconjurați de prieteni și familie, dar eu, singur, ridic corpul tău mic și *te-am așezat în loc cu verdeață*. Ar fi frumos să putem ține un moment de reculegere; Chet și Rose sunt nesimțiți că sunt așa gălăgioși. Dar nu pot da vina pe ei; ei nu m-au văzut, nu m-au auzit. Ei sunt în lumea lor, acolo unde numai lucruri bune se întâmplă, la 500 de metri și un milion de ani-lumină depărtare. Îngenunchez pe pământ și recit Psalmul 23. L-am memorat pentru ocazia asta. *Tu* ești moartă.

În niciun fel nu putem ști ce se întâmplă cu noi după nunta pe care nu o vom avea, după viață. Merg în pădure și privesc lumea cu inumană viziune nocturnă și văd tot ce omul nu a fost

construit ca să vadă. Nu știu dacă tu vei *locui în casa Domnului întru veșnicie*, dar mă întind pe spate și ascult cum petrecerea lui Chet și Rose devine tot mai tăcută, ca noaptea, ca moartea. Vor obosi și ei și petrecerea se va termina și dacă e să dăinuiască cineva etern în lumină, cred că *tu* ai fi aceea.

Te acopăr cu pământ și pietre și ramuri și frunze și tu ești mult mai mult decât un corp. Întoarcerea la mașină e scurtă. Drumul departe de Chet și Rose și de corpul tău e lung în noaptea neagră. Nu știu dacă voi ajunge vreodată acasă și chiar și atunci când reușesc să ajung în apartamentul meu, rămân nesigur întrebându-mă dacă voi avea sau nu vreodată o casă cu adevărat. Nu te voi avea niciodată pe tine. Tu ești îngropată lângă Forrest Lake, lângă Chet și Rose, *undeva unde n-am călătorit niciodată, cu dragă inimă dincolo de orice experiență.*

Nu deschid librăria ziua următoare. Nu pot. *Tu* ești moartă.

53

E-MAIL-UL pe care îl primesc în mod normal e plictisitor și legat de finanțe, de facturi, vouchere, căcat. Dar azi, la aproape trei luni de la dispariția ta, primesc prima invitație la nuntă din viața mea, prin intermediul serviciului poștal al Statelor Unite. Plicul e atât de mare încât poștașul a trebuit să urce până în ușă, ca să-l sprijine de ea. Nu sunt eu expert, dar e o frumusețe, Beck, și o am cu mine aici, la librărie. Sunt înamorat de iubirea triumfătoare dintre hârtia groasă și reliefată și literele înclinate și delicate, aurii. Cine ar fi crezut că Ethan și Blythe au sânge albastru?

Multe se întâmplă în trei luni. Ethan Semnul Exclamării și Blythe s-au logodit și m-au invitat la nunta lor din Austin, Texas.

Multe nu se întâmplă în trei luni. Semnul cu ANGAJĂM LIBRAR de pe ușă e tot acolo; Ethan și-a luat un job de corporatist, căsătoria e scumpă.

Dar invitația asta mi-a schimbat perspectiva. Nu m-am simțit atât de plin de speranță de când am ieșit din cabinetul lui Dr. Nicky, de când intram în tine. Viitorul există din nou datorită acestei invitații. Invitația asta cere să marchez data în calendar. Și îmi place să frunzăresc printre lunile ce vin în telefonul meu. Înainte să sosească invitația – pentru *domnul Joe Goldberg și invitat*! – mă uitam doar prin lunile trecute, inventând aniversări pentru viața noastră dispărută. Tu mai presus de oricine știi cât de important e să mergi înainte; îți plac lucrurile noi; îți *plăceau* lucrurile noi. Viața nu e o carte de Dan Brown; *tu* ești moartă și nu te mai întorci. Dar viața e chiar mai bună decât o carte de Dan

Brown pentru că în final am ceva ce să aștept, o *nuntă*. Trebuie să decid între friptură și pește și sunt sincer chinuit de decizie și trebuie chiar să iau decizia asta în următoarele 41 de zile, conform regulilor de pe cartonașul de răspuns.

Clopoțelul de la intrare sună în această zi moale care nu e nici vară, nici toamnă. Un om neinteresant cu pantaloni scurți intră și întreabă de *Doctor Sleep*. Îi arăt secțiunea G–K de la Ficțiune și îmi amintesc când te-am văzut pe tine la F–K și la cât de prost am fost în zilele ce au urmat. Am rearanjat librăria; nu mă mai puteam uita la F–K. Chiar am crezut că dacă rearanjez rafturile va fi mai simplu de trăit pe lumea asta fără tine, lumea pe care am construit-o cu cele două mâini ale mele, lumea care nu-mi dă voie să-ți spun că știu că ai furat halatele Ritz de la Peach. Încă am amintiri. Încă mă ghemuiesc. Mănânc din nou, dar doar pentru că urăsc să leșin. Totul a fost un exercițiu până acum. Mereu mă voi simți îndatorat poștei americane, lui Ethan și Blythe. Și niciodată nu voi mai subestima puterea anticipării. Nu există niciun impuls mai bun pentru prezent decât o invitație la viitor.

Singuraticul cumpără cartea de King și pleacă cu ea și eu voi fi nevoit să-mi cumpăr costum. E minunat să ai un proiect și sărbătoresc vizitând cuibușorul de nebunii online al lui Chet și Rose. Simt că am ajuns să-i cunosc atât de bine după noaptea aia din pădure. Vreau să le spun despre invitație. Am devenit obsedat de Chet și Rose, dar se putea altfel? Ei s-au adunat în pădure pentru a se căsători pentru ca eu să mai pot crede în iubire. Îi iubesc. M-am uitat de sute de ori la filmulețul lunii lor de miere. Ei au fost aici pentru mine. Ce sincronizare! Obișnuiam să mă uit la filmuleț și să pretind că noi eram cei în luna de miere în Cabo San Lucas. Dar zilele astea sunt mai puțin amărât. Știu că nu cu toții ajungem să fim Chet și Rose. Este un fapt irefutabil: unii oameni de pe pământ primesc iubire, se căsătoresc și își fac luna de miere în Cabo. Alții nu. Unii oameni

citesc singuri pe canapea și alții citesc în pat, împreună. Asta e viața.

Eu probabil că voi muri singur. Karen Minty va muri, probabil, măritată; multora le place emisiunea *The King of Queens*. Și sunt împăcat cu destinul meu. A fost decizia mea să te cruț de durerea vieții. Ți-am eliberat demonii. Te iert. Nu e vina ta că ți-ai purtat cu ciudățenie demonii în geanta mare Prada, în halatele uriașe de la Ritz-ul lui Peach. *Tu* erai toxică, nu viciată, și bărbații care te-au părăsit prosperă; tipul ăla, Hester, are un show la televizor și nu e nasol. Un registru online al Babies „R“ Us arată că tatăl tău e pe punctul de a deveni iar tată. Unii oameni chiar se aleg cu totul în viață.

Cred că ai fi bucuroasă să știi că vocea ta dăinuie. Eu sunt unicul cititor al *Cărții despre Beck*. Ți-am legat povestirile la FedEx. Dar un milion de oameni au devorat povestea vieții tale. Toată lumea știe despre psihologul bolnav care te-a omorât. N-ai fost niciodată publicată în *New Yorker*, dar uite că ai ajuns în *New York Post*.

Tu m-ai schimbat, Beck. Nu voi îmbătrâni singur, ca Mr. Mooney. Eu îi am pe Ethan și Blythe. A, fetele care mi se bagă mereu pe gât. Fetele sunt mereu groaznice, spălăcite și ocrotitoare sau superficiale și simple. Eu sunt ca Hugh Grant în *Love Actually*, minus iubirea, ceea ce nu e chiar atât de rău dacă te gândești că, în viața reală, Hugh Grant e și el singur, ca mine. Din nou, nu toate animalele sunt făcute să se împerecheze. Da, înțeleg că suntem făcuți pentru companie; Dumnezeu ne-a dat vocabular. Trebuie să vorbim. Trebuie să ascultăm. Fac sex ocazional cu fete de pe internet, cu fete de la librărie. Dar în general mă păstrez pentru mine. Nu mă mai deschid *petală cu petală* și tu aveai dreptate, Beck. Tu nu erai fata care credeam că ești și Barbara Hershey nu a fost aleasa pentru Elliot în *Hannah and Her Sisters*. Clopoțelul de la ușă se aude și eu îmi ridic privirea dintr-o poză cu Chet și Rose pe o placă cu vâsle și văd o

fată, o fată pe care cumva o cunosc. Poartă un maieu cu University of Pittsburgh și jeanși. Se agită. Face cu mâna. Mi-ar fi plăcut să se audă muzică acum. Ultima dată i-a plăcut muzica mea.

— Am văzut anunțul din geam.

Înghite.

— Încă mai angajați? Unii uită uneori să dea semnul. Uneori e pus de-a-n pulea. Scuze. Vorbesc urât.

Am uitat de anunț, dar nu am uitat de Amy Adam și de cardul ei furat și de asocierile academice frauduloase și de ochii ei mari de castană. Încă mai angajăm. Ea se apropie. Arunci un ochi pe invitația mea de nuntă și aprobă din cap.

— Îmi place Austin.

— Deci, ce-ai mai făcut?

Întreb asta ca o manevră ușoară. Sunt un domn, îmi asum rolul unuia care își amintește pentru că ea s-ar putea să fie doamna, cea care este ținută minte. Ea se gudură, aproape face o reverență. E flatată și fericită. Se uită la mine și îmi place să fiu în ochii ei și îmi înmânează un CV.

— Am *lucrat* la o mică librărie în Williamsburg, dar să spunem doar că nu a mers din cauza politicilor lor înguste despre ceea ce numesc ei *furt*.

Se încruntă.

— Ca și cum nu ar trebui să iau cărți acasă și să le citesc. Și oricum, cum să citești o carte fără să faci semne pe ea?

Vorbește tare acum.

— Scuză-mă atunci că nu-s un om din ăla ultramodern cu Kindle, dar mie îmi plac *pixurile*, *hârtia*, paginile adevărate pe care le pot rupe și pipăi.

Și dă din cap.

— Și dacă tu cumperi o carte și găsești notițe pe margine, adică… cine *nu* s-ar bucura? E un bonus ăsta.

Nu vrea ca eu să răspund. Clipește.

— Îmi cer scuze. O iau razna. Dar trebuie spus ce-i de spus.

Are nevoie de acceptarea mea. Zâmbesc:

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

Acum e rândul ei și se supune, jucăușă:

— Probabil par de-a dreptul nebună. Voi angajați nebuni aici?

Îi spun că angajăm *doar* nebuni și ei i se pare amuzant. Râde vioi și îi place aici, cu mine. Ea va fi casiera mea și iubita mea și data viitoare când voi fi invitat la o nuntă, invitația va fi pentru *Joe Goldberg & Amy Adam* și nu va mai trebui să-mi fac griji pentru genericul *invitat*.

Tu ești *dusă pentru totdeauna, iar* ea e aici, acum.

MULȚUMIRI

Vreau să-i mulțumesc lui Joe Goldberg pentru că a cerut să se facă auzit. Bravo, Joe.

Și acum să mulțumesc oamenilor reali care au dat viață acestei cărți. Mulțumesc tuturor celor de la Emily Bestler Book, Atria, Simon & Schuster. Am câștigat potul literar cel mare cu Emily Bestler. Emily, sunt atât de recunoscătoare pentru entuziasmul, inteligența și sensibilitatea de care dai dovadă. Ah, și ai grijă să nu fii urmărită. Judith Curr, Ben Lee, Paul Olsewski, David Brown, Mellony Torres, Hillary Tisman, LeeAnna Woodcock, Jeanne Lee, Kristen Lemire și Kate Cetrulo – vă mulțumesc pentru că m-ați făcut să mă simt ca acasă. Megan Reid, mulțumesc pentru cea mai frumoasă scrisoare de dragoste. Alloy, oh, Alloy. Josh Bank, Lanie Davis și Sara Shandler, creierele și inimile voastre sunt perfecte. Joe e de acord cu mine. Josh, vocea ta e mai puternică decât toiagul lui Karen Minty. Lanie, tu mereu știi ce-i mai bine și sunt atât de recunoscătoare pentru indicații (și pentru polonic!). Sara, tu ești al naibii de clară și atragi mereu cele mai bune inimi. Vă mulțumesc tuturor pentru că v-ați implicat atât de profund în lumea acestei cărți. Jennifer Rudolph Walsh, Claudia Ballard și Laura Bonner de la WME, vă mulțumesc pentru că ați crezut în carte și pentru că ați știut ce e de făcut cu ea. Natalie Sousa, mi-ai citit gândurile când ai făcut coperta. Mulțumesc.

Nenumărați elevi de la Barnstable High School ar fi de acord că am avut cei mai buni profesori din lume. Mick Carlton și Ed O'Toole, încurajările voastre au avut un mare impact asupra

mea. Linda Friedman, Meredith Steinbach, vă mulțumesc pentru că ați fost mentori minunați. Matt DiGangi, mulțumesc pentru că mi-ai explicat jargonul hoților. Lauren Acampora Doyle, ești minunată și înțeleaptă și îți mulțumesc pentru că m-ai prezentat zeiței Alloy, Sara Shepard. Mulțumesc vărului Tommi Hurme pentru zeama de castraveți murați și mulțumesc verișoarei Kristiina Hurme pentru susținere. Lucrurile astea ajută când scrii un thriller.

Am început să scriu la cartea aceasta după ce tata a murit de cancer. Prietenii mei, vă rămân îndatorată: Amy Sanborn, sunt atât de norocoasă să te cunosc încă de când eram în pântecele mamei. Lauren Heller, ești un dar. Arah Tatting-Kinzy, ești o ascultătoare adevărată, o prietenă incredibilă. Matt Donnelly (și Corky și Pinky), sunt atât de recunoscătoare pentru momentele petrecute în Splendorea. June Hurme, Kathleen Kelly, vă mulțumesc pentru că ați vrut să știți ce se întâmplă în continuare. Lorena David Esguerra, George Esguerra, costumul de Roald Dahl al lui Dylan a fost divin. Lia și Todd Haberman, vă mulțumesc pentru gogoși. Crispin Struthers, mulțumesc pentru că ești aici. Nicholas Fonseca, tu mă ridici mereu. Sharon și Paul Swartz, sunt recunoscătoare pentru retreat-ul meu (și pentru clătite!) de la Cape Point Hotel. Sophia Macheras, a însemnat mult pentru mine când mi-ai spus că ți-a plăcut “Owen“. Michael Wyman, ești cel mai tare; te iubesc, nu te schimba. Mulțumiri și iubire pentru Eric Scott Cooper, Frank Medrano, Beverly Leiberman, Karen și Howie Onik, Erin Penner, Jen și Jon Sackett, Korbi Ghosh, Josh Wyman, mătușa Carole și unchiul Den. Macheras-i, Swartz-i, Wyman-i, veri, familie, vă iubesc. Aș putea scrie încă o carte numai cu nume, și apoi încă una. Sunt norocoasă să cunosc atâtea suflete splendide.

Iubire și îmbrățișări curajosului meu frate, Alex, surorii mele Xanadu, Beth, minunaților mei nepoți, Jonathan și Josua. Și acum părinților mei, Monica și Harold Kepnes, vă mulțumesc pentru că

ați construit un cămin unde au predominat Led Zeppelin și râsetele. Tată, mi-ar plăcea să fii aici ca să putem sărbători împreună. Tu și mama ați crezut în mine încă de când începusem să scriu despre topoare furate în jurnalul meu cu Hello Kitty, când adunam cărțile Sweet Valley High. Asta înseamnă totul. Voi mă inspirați, mereu.

În final, mulțumesc tuturor artiștilor ale căror opere sunt citate în această carte. Sunteți cei mai tari.

DESPRE AUTOARE

Caroline Kepnes este din Cape Cod, Massachusetts. Primul ei roman, *TU*, a fost tradus în peste 20 de țări și a fost nominalizat la CWA New Blood Award. Cel de al doilea roman publicat, *CORPURI ASCUNSE*, este o continuare pe care Booklist a descris-o ca fiind „copilul din flori dintre Holden Caulfield și Patrick Bateman“. Caroline a absolvit cursurile de Civilizație Americană la Universitatea Brown și a lucrat ca jurnalist cultural la Entertainment Weekly și ca editor TV la 7th Heaven. În momentul de față se ocupă doar de scris și locuiește în Los Angeles. Un serial TV de 10 episoade după romanul *TU* va avea premiera pe canalul Lifetime, în 2018.